

೨೦ ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕಗಳು

ಈ ನಾಟಕಗಳ ಕುರಿತು

ಈ ನಾಟಕಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳ ಆಯ್ದು ಜಾನಪದ ಕತೆಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಾಟಕವೂ ಮೂಲಕಥೆಯಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಎಳೆಯನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ರಚಿಸಿದ ಕೃತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿಶಿಷ್ಟವೂ ಮನೋಜ್ಞವೂ ಆಗಿರುವ ಮೂಲಕಥೆಗಳೇ ಕೃತಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರೇರಣೆ.

ಒಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಕಥಾರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಅನುವಾದ ಮಾಡುವಾಗ, ಮೂಲ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕೊಡಬಹುದಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಾಟಕ ಬೇರೆಯೇ ಆಯಾಮವುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಬೇರೆಯೇ ಅನುಭವವನ್ನು ಕೊಡುವಂಥ ಒಂದು ಮಾಧ್ಯಮ. ಆದುದರಿಂದ ನಾಟಕರಚನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಟಕ ರಚನಾಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಮಿತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಮರ್ಥನೀಯ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಈ ಮಾತನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ರಚಿಸಿರುವುದಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಥೆ ಮತ್ತು ಸಂಭಾಷಣೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಲು ರಂಗಪರಿಕರಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಸುಸಜ್ಜಿತ ರಂಗಮಂದಿರವೇ ಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಇವುಗಳನ್ನು ಶಾಲಾ ರಂಗಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ತಂತಮ್ಮ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ರಂಗಸಜ್ಜಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಅದು ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ನಾಟಕ ಪ್ರಯೋಗವೇ ಆಗಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ವೈನೋದಿಕ ಭಾಷಾ ಪಾಠ ಕೂಡ ಆಗಬಹುದು.

ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಇಚ್ಛೆ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಬಲವಂತವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬೆಳೆಸಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಥೆಗಳು ಮತ್ತು ನಾಟಕಗಳಷ್ಟು ಚಲೋದಾಗಿಯೂ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಮಾಡುವ ಮಾಧ್ಯಮ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ನಾಟಕ ಪ್ರಕಾರವು ಕಥಾ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕಿಂತ ಒಂದಷ್ಟು ಭಿನ್ನ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಮಗು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಥೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ಹಲವು ಚಿಕ್ಕ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಓದಿ ಮುಗಿಸಬಹುದು. ಕಥೆಗಳನ್ನು ವೇಳೆ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಓದಬಹುದು. ಮನವಾಗಿ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಓದಿ ಖುಷಿಪಡಬಹುದು. ನಾಟಕವನ್ನು ದಿನಾ ನೋಡಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾಟಕ ಆಗಾಗ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಿಗುವಂಥದೂ ಅಲ್ಲ. ನಾಟಕ ನೋಡಲು ಅದು ನಡೆಯುವಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗಬೇಕು. ಮಗು ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ನಾಟಕ ಬರುವುದು ಎಂದಾದರೊಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ.

ಆದರೆ ನಾಟಕಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು:

ಒಂದು: ನಾಟಕವನ್ನು ಕೂಡ ಕಥೆಯಂತೆ ಓದಬಹುದು.

ಎರಡು: ನಾಟಕವನ್ನು ಓದುವ ಮೂಲಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬಳಸುವ ಪರಿಣತಿ ಮಗುವಿಗೆ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ.

ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಪಾಠದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿ ನಾಟಕವನ್ನು ಓದುವಂಥ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕು. ಸೃಷ್ಟಿ, ಶುದ್ಧ ಉಚ್ಚಾರಣೆ, ಮಾತಿನ ಲಯ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನಲ್ಲದೆ, ಸಂಭಾಷಣಾ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ನಾಟಕಗಳ ಮೂಲಕ

ಕಲಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾಟಕದ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆ ಹಂಚಿ ಓದಿಸುವ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕು. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಆಗಾಗ ಶಾಲಾ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಏಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನೂರಾರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವವಾದ ಭಾಷಾಪಾಠ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಲಾ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನಾಟಕವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ ಬಳಿಕ ನಾಟಕದ ಪಠ್ಯವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅತಿ ಅಗತ್ಯ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಶಾಲಾ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಹಲವು ಔಪಚಾರಿಕ ಭಾಷಾಪಾಠಗಳು ಏನು ಸಾಧಿಸುತ್ತವೆಯೋ ಅದನ್ನು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ನಾಟಕ ಸಾಧಿಸಬಹುದು.

ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಓದುವ ನಾಟಕಗಳು ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವುದುಂಟು. ಅಂದರೆ, ಕೆಲವು ನಾಟಕಗಳು ರಂಗಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಓದುವ ನಾಟಕಗಳು ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ಓದುವ ನಾಟಕಗಳು ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಾಟಕಗಳು ಕಾಲಾನಂತರ ರಂಗಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ನಾಟಕಗಳೆನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಿವೆ. ಬರ್ನಾರ್ಡ್ ಶಾನ ಪಿಗ್ಮೆಲಿಯನ್ (ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ "ಹೂ ಹುಡುಗಿ" ಎಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾಗಿರುವ ನಾಟಕ), ಕುವೆಂಪು ವಿರಚಿತ "ಸ್ಮಶಾನ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ" ಮುಂತಾದವುಗಳು ಅಂಥ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ರಂಗಪ್ರಯೋಗಗಳು.

ಒಂದು ನಾಟಕವು ರಂಗಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದುದಾಗಿರಲಿ ಅಲ್ಲದಿರಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಥೆಯಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಮೂಲಕ ಆ ಕಥೆ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಓದಿನ ಮೂಲಕ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ನಾವು ಓದಿ ಆನಂದಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ನಾಟಕವನ್ನು ಕೇವಲ ರಂಗಪ್ರಯೋಗದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡದೆ, ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಆ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನಾಟಕ ಓದುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆಸಬೇಕು.

ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಲಿಯಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿ ನಾಟಕಗಳು ಬಹಳ ಉಪಯೋಗಕಾರಿ. ಮಕ್ಕಳು ಯಾಕೆ ಚಲೋದಾಗಿ ಮಾತಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಯಾಕೆ ತ್ರಾಸಪಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಚಿಂತಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಏನು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸಿದ್ದೇನೆ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಭಾಷಾಭ್ಯಾಸದ ನಂತರ ಕೂಡ ಉಚ್ಚಾರ ದೋಷಗಳು, ವ್ಯಾಕರಣದೋಷಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯ. ಕೇಳುವವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಮತ್ತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಯಾಕಿಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ? ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿನ ಬಹಳಷ್ಟು ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿರುವ ದೋಷಗಳೇ ಕಾರಣ. ವಿಖ್ಯಾತ ಶಿಕ್ಷಣನೊಬ್ಬ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ, "ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಲು ಶಾಲೆಗಳಿರುವಂತೆ, ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಕೂಡ ಶಾಲೆಗಳಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವರೆಲ್ಲ ಹೆಳವರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು."

ಮಾತು ವಾಕ್ಯಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ವಾಕ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಆಡುವುದು ಅಥವಾ ಓದುವುದು "ನುಡಿಗಟ್ಟುಗಳ ಪುಂಜ"ಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರತು "ಶಬ್ದದ ನಂತರ ಶಬ್ದ"ವಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಕೆಳಗಿನ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವ ಮಕ್ಕಳು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಏರುಪೇರಿಲ್ಲದೆ ಓದುವುದು, ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ರಾಗದಲ್ಲಿ ಓದುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ. ತಡೆತಡೆದು, ಅಕ್ಷರ ಅಕ್ಷರವಾಗಿ, ಶಬ್ದ ಶಬ್ದವಾಗಿ ಓದುವುದು ಕೂಡ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಇದಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಕರು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಓದಲು ಕಲಿಸದಿರುವುದೇ ಕಾರಣ. ಓದುವಿಕೆಯು ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಿನ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ತಾಯಿ ತಂದೆಯರಿಂದ ಮಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತು ಆಡುವ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು.

ಇಂಥ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ನಾಟಕಗಳು ಬಹಳ ಸಹಕಾರಿ. ಮಕ್ಕಳು ಇಷ್ಟಪಡುವ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಠವಾಗಿ ಆಡಬಹುದು. ಇಡೀ ಶಾಲೆಗೆ ಆಡಿ ತೋರಿಸಿದರೆ, ಅದೊಂದು ಭಾಷಾ ಪಾಠವಾಗಬಹುದು. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ನಾಟಕಗಳಿಗೆ ಸರಿಸಾಟಿ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಮರಳಿ ಮರಳಿ ಓದುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಪಾಲಕರು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರು ವಿಚಾರಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ, ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಎಂದು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಟ್ಟು ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಓದಿಸಿದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ಮುದ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಎಂದೆಂದೂ ಮರೆಯದಂತಹ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ವ್ಯಾಕರಣ ಅಭ್ಯಾಸದ ಮೂಲಕ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಕರಣಬದ್ಧ ವಾಕ್ಯಸೂತ್ರಗಳ ಪ್ರಕಾರ ನೂರಾರು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಮುದ್ರಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ಆಡಲು ಬರೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ಆಡಲು ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಭಾಷೆಯು ನಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಯಾಗಿ ಹೊರಬರಬೇಕು. ನಾವು ಆಡುವ ವಾಕ್ಯ ನಮ್ಮ ವಾಕ್ಯವಾಗಿರಬೇಕು.

ಈ ನಾಟಕಗಳ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನನಗನಿಸಿದ್ದು, ಇದೇ ರೀತಿ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡ ತಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಐದು-ಹತ್ತು-ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೆಣೆಯಬಹುದು ಎಂದು. ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಪರಿಪೂರ್ಣ ನಾಟಕವಾಗುವಂಥ ವಸ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ರಚಿಸುವ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ನೀಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು ಸೇರಿ ಕೂಡ ಮಾಡಬಹುದು. ಇಂಥ ತರಬೇತಿಯ ಲಾಭ ಬಹಳ. ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರಗಳು ಆಡುವ ಮಾತುಗಳು ಮತ್ತು ನಾವು ನಮ್ಮ ದಿನದಿನದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಆಡುವ ಮಾತುಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಚಿಂತನೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಲಿಕೆಯ ಅಡಿಗಲ್ಲು. ಭಾಷೆ ಸಶಕ್ತವಾಗಿದ್ದರೆ, ಕಲಿಕೆ ಸಶಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ, ಏನೆಂದರೆ, ನಾನು ಬರೆದಂತೆ ನೀವು ಕೂಡ ನಾಟಕ ಬರೆಯಬಹುದು. ನಿಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ. ನಾಟಕಗಳ ಮೂಲಕ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಿರಿ. ನಾಟಕಗಳ ಮೂಲಕ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಾರರಾಗಿ.

ಈ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಲು ರಂಗಪರಿಕರಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಸುಸಜ್ಜಿತ ರಂಗಮಂದಿರವೇ ಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಇವುಗಳನ್ನು ಶಾಲಾ ರಂಗಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ತಂತಮ್ಮ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ರಂಗಸಜ್ಜಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಅದು ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ನಾಟಕ ಪ್ರಯೋಗವೇ ಆಗಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ವೈನೋದಿಕ ಭಾಷಾ ಪಾಠ ಕೂಡ ಆಗಬಹುದು.

ಒಂದು ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಥೆಗಳು ಮತ್ತು ನಾಟಕಗಳಷ್ಟು ಚಲೋದಾಗಿಯೂ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಮಾಡುವ ಮಾಧ್ಯಮ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ. ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಕಥೆಯಂತೆ ಓದಬಹುದಾಗಿದೆ. ನಾಟಕವನ್ನು ಓದುವ ಮತ್ತು ವೀಕ್ಷಿಸುವ ಮೂಲಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮುಖಿಕವಾಗಿ ಬಳಸುವ ಪರಿಣತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ.

ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಪಾಠದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿ ನಾಟಕವನ್ನು ಓದುವಂಥ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕು. ಸ್ಪಷ್ಟ, ಶುದ್ಧ ಉಚ್ಚಾರಣೆ, ಮಾತಿನ ಲಯ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನಲ್ಲದೆ, ಸಂಭಾಷಣಾ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ನಾಟಕಗಳ ಮೂಲಕ ಕಲಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾಟಕದ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆ ಹಂಚಿ ಓದಿಸುವ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ

ನಡೆಸಬೇಕು. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಆಗಾಗ ಶಾಲಾ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಏಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೆ ನೂರಾರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವವಾದ ಭಾಷಾಪಾಠ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಲಾ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನಾಟಕವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ ಬಳಿಕ ನಾಟಕದ ಪಠ್ಯವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅತಿ ಅಗತ್ಯ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಶಾಲಾ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಹಲವು ಔಪಚಾರಿಕ ಭಾಷಾಪಾಠಗಳು ಏನು ಸಾಧಿಸುತ್ತವೆಯೋ ಅದನ್ನು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ನಾಟಕ ಸಾಧಿಸಬಹುದು.

- ಕೆ.ಟಿ.ಗಟ್ಟಿ

ಪುಸ್ತಕ ೧: ೧. ಹಾಡುವ ಡೋಲು

ಪಾತ್ರಗಳು:

೧. ಮಾಂತ್ರಿಕ

೨. ಹಲವು ಹುಡುಗಿಯರು

೩. ಊರಿನ ಮಂದಿ

ಪರಿಕರಗಳು:

ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಡೋಲು, ಒಂದು ಬಣ್ಣದ ಕೋಲು, ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಚಿಪ್ಪುಗಳು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಕಡಲ ದಂಡೆ

(ಕಡಲಿಗೆ ಸಮೀಪದ ಕಡಲದಂಡೆ. ಮರಳಿನ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಚಿಪ್ಪುಗಳು ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿವೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಒಂದು ಮರಳದಿಣ್ಣೆ. ಅದರ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಮರಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಹುಡುಗಿರುವ ಒಂದು ಬಂಡೆ. ಒಮ್ಮೆಲೇ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿಯರ ಪ್ರವೇಶ. ಅಪೂರ್ವವಾದ ಉಲ್ಲಾಸ ಮತ್ತು ಉತ್ಸಾಹ. ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವಳು. ಮಕ್ಕಳು ಓಡುತ್ತಾಡುತ್ತಾ ಚಿಪ್ಪು ಹೆಕ್ಕುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಹೆಕ್ಕಿ ಒಬ್ಬರಿನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಸಿಕ್ಕಿದ ಚಿಪ್ಪಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೆಕ್ಕಿದ ಚಿಪ್ಪನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಗುಡ್ಡೆ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ಸಮುದ್ರದ ತೀರಾ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ದೊಡ್ಡ ಹುಡುಗಿ ಇತರ ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾ ಗದರಿಸುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾಳೆ)

ಹು: ಸಮುದ್ರದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಡಿ. ತೆರೆ ಬಂದು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದು: ತೆರೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತದೆ?

ಹು: ಸಮುದ್ರದ ಅಡಿಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಒಂದು: ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಏನುಮಾಡುತ್ತದೆ?

ಹು: ನಿಂಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಂದು: ಏನು ಕೆಲಸ?

ಹು: ಸಮುದ್ರರಾಜನ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ನೀರು ಕಾಯಿಸುವ ಕೆಲಸ.

ಎರಡು: ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಷಾರ್ಕ್ ಮೀನುಗಳಿವೆ, ಅವು ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ತಿಂದುಬಿಡುತ್ತವೆ ಅಂತ ಅಪ್ಪ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೌದಾ?

ಹು: ಹೌದು. ನೀವು ತೆರೆಗಳ ಬಳಿ ಹೋಗಬೇಡಿ. ಷಾರ್ಕ್‌ಗಳು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಮೂರು: ಅಕ್ಕಾ ಅಕ್ಕಾ. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ತೆರೆಗಳಿವೆ?

ಹು: ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಲಕ್ಷ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ತೆರೆಗಳಿವೆ.

ಮೂರು: ನಂಗೆ ಒಂದು ಶಂಖ ಸಿಕ್ಕಿತು!

ನಾಲ್ಕು: ಎಲ್ಲಿ ತೋರಿಸು.

ಐದು: ಅಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಇದೆ. (ಸಮುದ್ರದ ಅಂಚಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾಳೆ)

ಹು:(ಅವಳನ್ನು ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ) ಅಷ್ಟು ಬದಿಗೆ ಹೋಗ್ಬಾರ್ಡು ಅಂತಲ್ಪ ಹೇಳಿದ್ದು?

ಸೂಸಿ: ನಂಗೆ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಬಣ್ಣದ ಚಿಪ್ಪು ಸಿಕ್ಕಿತು! (ಸೂಸಿ ಎಂಬ ಹುಡುಗಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಚಿಪ್ಪು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ನೋಡಲು ಅವಳ ಸುತ್ತ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಅದರ ಚಂದವನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಮತ್ತೆ ಚಿಪ್ಪು ಹೆಕ್ಕಿ ಗುಪ್ತೆ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಸೂಸಿ ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಚಿಪ್ಪಿನ ಅಂದವನ್ನು ಒಂದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ವೀಕ್ಷಿಸಿ, ಎಲ್ಲಿ ಜೋಪಾನವಾಗಿಡಲಿ ಎಂದು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ, ಮರಳ ದಿಣ್ಣೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಇರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಮರೆತು, ಚಿಪ್ಪು ಹೆಕ್ಕುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತಳಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತೆ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಚಿಪ್ಪು ಹೆಕ್ಕುವಿಕೆ ಮುಂದರಿಯುತ್ತದೆ)

ಹು: ಇನ್ನು ಹೋಗೋಣ. ತಡಮಾಡಿದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜೋರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ. ಚಿಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕೆಲವರು ಉಟ್ಟ ಲಂಗದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಕರವಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಸಮುದ್ರದ ದಂಡೆ. ಬೇರೊಂದು ಸ್ಥಳ

(ಮಕ್ಕಳು ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಟ್ಟನೆ ಸೂಸಿ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತಾಳೆ)

ಸೂಸಿ: ನಾನು ನನ್ನ ಚಿಪ್ಪು ಮರೆತು ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ.

ಹು: ಯಾವ ಚಿಪ್ಪು?

ಸೂಸಿ: ಆ ದೊಡ್ಡ ಚಿಪ್ಪು. ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಚಂದ್ರನ ಹಾಗಿತ್ತು. ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಚಂದ್ರನಂತೆಯೆ ಬೆಳ್ಳಗಿತ್ತು.

ಹು: ಎಲ್ಲಿಟ್ಟೆ ಸೂಸಿ?

ಸೂಸಿ: ಮರಳ ರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಂಡೆ ಇತ್ತಲ್ಲ? ಅದರ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟೆ.

ಹು: ಯಾಕೆ ಅಲ್ಲಿಟ್ಟೆ?

ಸೂಸಿ: ಯಾರದಾದ್ರೂ ಕಾಲಿನಡಿ ಬಿದ್ದು ಹುಡಿಯಾಗಬಹುದು ಅಂತ ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟೆ. ಹೋಗೋಣ. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರೋಣ.

ಹು: ಇನ್ನಾರು ಪುನಃ ಅಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆಯೋದು? ಹೋಗಲಿ ಅದು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿವಸ ಹೋದ್ರಾಯ್ತು. ಬೇರೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಚಿಪ್ಪುಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ.

ಸೂಸಿ: ಇಲ್ಲ . ನಂಗೆ ಅದೇ ಬೇಕು.

ಹು: ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಇದೆಯಲ್ಲ? ಅದನ್ನ ನಾಳೆ ಹೋಗಿ ತರೋಣ.

ಸೂಸಿ: ಬೇರೆ ಯಾರಾದ್ರೂ ಕೊಂಡ್ಲೋದ್ರೆ?

ಹು: ಅಂಥ ಚಿಪ್ಪು ಬೇರೆ ಕೂಡ ಇರುತ್ತೆ.

ಸೂಸಿ: ನಂಗೆ ಅದೇ ಬೇಕು!

ಹು: ಈಗ ತಡ ಆಯ್ತು . ಕತ್ತಲಾಗ್ತಾ ಇದೆ ಸೂಸಿ. ನಾಳೆ ಹೋಗೋಣ.

ಸೂಸಿ: ಅದು ನನಗೆ ಈಗಲೇ ಬೇಕು. ಇವೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ಲಿ . ನಾವಿಬ್ಬು ಹೋಗಿಬರೋಣ. ಬಾ.

ಹು: ಬೇಡ ಸೂಸಿ. ಈಗ್ಲೇ ತುಂಬಾ ತಡವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ತಡಮಾಡಿದ್ರೆ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗದರಿಸ್ತಾರೆ.

ಸೂಸಿ: ಹಾಗಿದ್ರೆ ನಾನೊಬ್ಬೇ ಹೋಗ್ತೀನಿ.

ಹು: ಬೇಡ ಸೂಸಿ. ನಾಳೆ ಹೋಗಿ ಹುಡುಕೋಣ.

ಸೂಸಿ: ಇಲ್ಲ ನಂಗದು ಈಗ್ಲೇ ಬೇಕು. ನೀವು ಬಂದಿದ್ರೆ ಬೇಡ ನಾನು ಒಬ್ಬೇ ಹೋಗ್ತೇನೆ. (ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಇತರರು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಸೂಸಿ "ಚಿಪ್ಪು ಚಿಪ್ಪು ನನ್ನಾ ಚಿಪ್ಪು ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಚಂದ್ರನ ಚಂದದ ಚಿಪ್ಪು " ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಮೊದಲ ದೃಶ್ಯದ ಕಡಲದಂಡೆ

(ಮರಳು ದಿಣ್ಣೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ದೊಡ್ಡ ದೇಹ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲು. ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಡೋಲು ಇದೆ. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸೂಸಿ ಅವಿತಿಟ್ಟುಹೋದ ಚಿಪ್ಪು ಇದೆ. ಸೂಸಿ ಬಂದು ಅವನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಚಿಪ್ಪನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಲ್ಲುವಾಗ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಮುಖ ಅರಳುತ್ತದೆ)

ಸೂಸಿ: ಅದು ನನ್ನ ಚಿಪ್ಪು.

ಮಾಂ: ಹೌದಾ? ಇದು ನಿನ್ನ ಚಿಪ್ಪಾ? ಅಹ ಎಷ್ಟು ಚೆಂದ! ಇದು ಬೇಕೇ ಬೇಕಾ ನಿಂಗೆ?

ಸೂಸಿ: ಹೌದು. ಬೇಕು. (ಕೈ ನೀಡುತ್ತಾಳೆ)

ಮಾಂ: ತಡಿ ತಡಿ. ನೀನು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡ್ತಿ. ನೀನು ಹಾಡ್ತಾ ಬಂದಿಯಲ್ಲ? ಏನದು ಹಾಡು? ಒಮ್ಮೆ ಹಾಡು ನೋಡೋಣ.

ಸೂಸಿ: ಮೊದಲು ನನ್ನ ಚಿಪ್ಪು ಕೊಡು

ಮಾಂ: ಮೊದಲು ನೀನು ಹಾಡಬೇಕು. ಅನಂತರ ಚಿಪ್ಪು.

ಸೂಸಿ: ಚಿಪ್ಪು ಚಿಪ್ಪು ನನ್ನಾ ಚಿಪ್ಪು ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಚಂದ್ರನ ಚೆಂದದ ಚಿಪ್ಪು

ಮಾಂ: ಅಹ, ನೀನು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡ್ತಿ !

ಸೂಸಿ: ನನ್ನ ಚಿಪ್ಪು ಕೊಡು.

ಮಾಂ: ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹಾಡು. ಕೊಡ್ತೀನಿ.

ಸೂಸಿ: ಖಂಡಿತ ಕೊಡ್ತೀಯಿ?

ಮಾಂ: ಖಂಡಿತ ಕೊಡ್ತೀನಿ.

ಸೂಸಿ: ಚಿಪ್ಪು ಚಿಪ್ಪು ನನ್ನಾ ಚಿಪ್ಪು ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಚಂದ್ರನ ಚೆಂದದ ಚಿಪ್ಪು ಕೊಡು ನನ್ನ ಚಿಪ್ಪು.

ಮಾಂ: ಇಕೊ ತೆಗೆದುಕೊ. (ಸೂಸಿ ಬಳಿ ಬಂದು ಚಿಪ್ಪಿಗಾಗಿ ನೀಡಿದ ಕೈಯನ್ನು ಮಾಂತ್ರಿಕ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ) ಹಾಂ ಸಿಕ್ಕಿದಿ! ಈಗ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳು. ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ಡೋಲಿನ ಒಳಗೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಡೋಲಿಗೆ ಈ ಕೋಲಿನಿಂದ ಬಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನೀನು ನಿನ್ನ ಚಿಪ್ಪು ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಬೇಕು.

ಸೂಸಿ: (ಅಳುತ್ತಾ) ನನ್ನನ್ನು ಹೋಗಲು ಬಿಡು. ನನಗೆ ನನ್ನ ಚಿಪ್ಪು ಕೊಡು.

ಮಾಂ: (ಸೂಸಿಗೆ ಕೋಲಿನಿಂದ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟು) ಸುಮ್ಮನಿರು. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳದಿದ್ದೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಪೆಟ್ಟು ತಿನ್ನಿ. ಬಾ ಇಲ್ಲಿ. ಕೂತ್ಕೊ ಈ ಡೋಲಿನೊಳಗೆ. (ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಡೋಲಿನೊಳಗೆ ಇಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೋಲಿನಿಂದ ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಅದರೊಳಗಿಂದ ಸೂಸಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ) ಹಾಗೆ! (ಪುನಃ ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಹಾಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಸೂಸಿಯ ಅಳು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ) ಹಾಡು! ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಪೆಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ . (ಕೋಲಿನಿಂದ ಜೋರಾಗಿ ಬಾರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸೂಸಿಯ ಹಾಡು ಆರಂಭವಾದಾಗ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಡೋಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹೆಗಲಿಗೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಹಾಡಿನೊಂದಿಗೆ

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯನಾಲ್ಕು: ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ, ವಾರದ ಸಂತೆ

(ಮಾಂತ್ರಿಕ ಒಂದು ಕಡೆ ಡೋಲನ್ನಿರಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಸುತ್ತ ಜನ ಸೇರಿದ್ದಾರೆ)

ಮಾಂ: ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ! ಹಾಡುವ ಡೋಲನ್ನು ನೋಡಿ! ಡೋಲಿನ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಿ!

ಒಬ್ಬ: ಏನು ಡೋಲು ಹಾಡುತ್ತದೆ?

ಮಾಂ: (ಡೋಲನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಇದು ಮಂತ್ರದ ಡೋಲು! (ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಕೋಲು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ) ಇದು ಮಂತ್ರದ ಕೋಲು! ಕೇಳಿ!
(ಡೋಲಿಗೆ ಜೋರಾಗಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸೂಸಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ)

ಇನ್ನೊಬ್ಬ: ಅದ್ಭುತ!

ಒಬ್ಬ: ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತದೆ! ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ವರ!

ಇನ್ನೊಬ್ಬ: ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಹಾಡಿಸು! (ಹಲವು ಮಂದಿ "ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಹಾಡಿಸು" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ)

ಮಾಂ: ಹಣ ಕೊಟ್ಟೆ ಹಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. (ಟೊಪ್ಪಿಗೆ ತೆಗೆದು ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಹಣ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಹಣವನ್ನು ಜೇಬಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಡೋಲಿಗೆ ಜೋರಾಗಿ ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಸೂಸಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಹಾಡಿನ ಕೊನೆಗೆ ಅಳು)

ಒಬ್ಬ: ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿಯ ಸ್ವರದ ಹಾಗೆ ಇದೆ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ: ನಿಂಗೆ ಹಾಡಿನ ಕೊನೆಗೆ ಅಳುವಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತೆ?

ಒಬ್ಬ: ಇಲ್ಲ. ನಂಗೆ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ: ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹಾಡಿಸು!

ಮಾಂ: ಈಗ ಇಷ್ಟೇ. ಮುಂದಿನ ವಾರ ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. (ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಡೋಲು ಹೆಗಲಿಗೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯ ಅಳುವಿನ ಧ್ವನಿ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಮೊದಲನೆಯ ದೃಶ್ಯದ ಜಾಗ

(ಮಾಂತ್ರಿಕ ಡೋಲಿನ ಸಹಿತ ಮರಳು ದಿಣ್ಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಮುಂದೆ ತಟ್ಟೆಯ ತುಂಬಾ ಆಹಾರ ಇದೆ. ಗಬಗಬ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಡೋಲಿನೊಳಗಿಂದ ಸೂಸಿಯ ಮಾತು)

ಸೂಸಿ: ನಂಗೆ ಹಸಿವಾಗಿದೆ.

ಮಾಂ: ಸುಮ್ಮಿರು! ನಾನು ತಿಂದು ಉಳಿದೆ ಮಾತ್ರ ನಿಂಗೆ!

ಸೂಸಿ: ನನ್ನನ್ನು ಹೋಗಲು ಬಿಡು!

ಮಾಂ: ಏನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೋಗಲು ಬಿಡುವುದಾ? ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರು!

(ಸೂಸಿಯ ಅಳು. ಮಾಂತ್ರಿಕ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಂದು ಮುಗಿಸಿ ತೇಗಿ, ಕೈನೆಕ್ಕುತ್ತಾನೆ. ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಯಿಂದ ಮದ್ಯ ಕುಡಿದು ಬಾಯಿ ಚಪ್ಪರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮೊದಲ ದೃಶ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಯಾರ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ ಗೆಲುವಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಚಿಪ್ಪು ಹೆಕ್ಕಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ತಿರುಗಿಸಿ ಮುರುಗಿಸಿ ನೋಡಿ ಒಂದೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ನೆಲಕ್ಕೆ ಎಸೆಯುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಬೇಸರದಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಹು: ನಮ್ಮ ಸೂಸಿ ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ವಾರ ಆಯ್ತು.

ಒಂದು: ಅವಳ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಹುಡುಕಿದ್ದು.

ಎರಡು: ಪಾಪ. ಅವರ ದುಃಖವನ್ನು ನೋಡ್ಲಿಕ್ಕಾಗಲ್ಲ. (ದುಃಖಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಇತರರೂ ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ ಕಣ್ಣೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಮೂರು: ಸೂಸಿ ಚಿಪ್ಪನ್ನು ಅವಿತಿಟ್ಟ ಮರಳ ದಿಣ್ಣೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ.

ನಾಲ್ಕು: ಬಂದ್ರಜಾಲಿಕನ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತಿದಾನೆ.

ಐದು: ಸೂಸಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ಅವನಿಂದ ಏನಾದ್ರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗ್ಬಹುದೋ ಏನೋ?

ಆರು: ಕೇಳಿ ನೋಡುವ. (ಎಲ್ಲರೂ 'ಕೇಳಿ ನೋಡುವ ಕೇಳಿ ನೋಡುವ' ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವನ ಬಳಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಹು: ನೀನು ಯಾರು?

ಮಾಂ: ನಾನು ಮಹಾ ಬಂದ್ರಜಾಲಿಕ.

ಹು: ನಿನ್ನಿಂದ ನಮಗೆ ಒಂದು ಉಪಕಾರ ಆಗ್ಬೇಕು.

ಮಾಂ: ಏನು?

ಹು: ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತೆಯೊಬ್ಬಳು ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಮ್ಮ ಇಂದ್ರಜಾಲದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಡಬೇಕು. (ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮಾಂತ್ರಿಕ ತುಸು ಆತಂಕಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ)

ಮಾಂ: ಅಂಥ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ನಾನು ಮಾಡಲ್ಲ.

ಹು: ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನಿಂದಾಗುವುದು ಎಂಥ ಕೆಲಸ?

ಮಾಂ: ಇಂದ್ರಜಾಲ! ಮಹೇಂದ್ರಜಾಲ!

ಒಂದು: ಒಂದು ಇಂದ್ರಜಾಲ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸು.

ಎರಡು: ಈ ಮರಳಿನ ರಾಶಿಯನ್ನು ಚೆಂದಚೆಂದದ ಚಿಪ್ಪಿನ ರಾಶಿ ಮಾಡು!

ಮೂರು: ಆ ಸಮುದ್ರದ ತೆರೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲಿಸು!

ನಾಲ್ಕು: ತೆರಗಳನ್ನು ಆಚೆ ದೂಡಿ ಸಮುದ್ರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ಅಂತ ತೋರಿಸು.

ಮಾಂ: ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಹು: ಮತ್ತೇನು ಮಾಡ್ತಿ ನೀನು?

ಮಾಂ: ಐಂದ್ರಜಾಲ ಮತ್ತು ಮಹೇಂದ್ರಜಾಲ ಮಾತ್ರ!

ಹು: (ಡೋಲನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಈ ಡೋಲು ಯಾಕೆ?

ಮಾಂ: ಅದು ಜನರನ್ನು ಸೇರಿಸಲಿಕ್ಕೆ.

ಮೂರು: ನಾವು ತುಂಬಾ ಜನ ಇದ್ದೀವಿ. ನಮ್ಮ ಇಂದ್ರಜಾಲ ಮಹೇಂದ್ರಜಾಲ ತೋರಿಸು!

ಮಾಂ: ಈಗಾಗಲೂ. ಈಗ ನನಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ. (ಈ ನಡುವೆ ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಕೋಲನ್ನು ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ ಹೆಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಹಾಗೆ ಅದು ಒಬ್ಬರ ಕೈಯಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಕೈಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬಳು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಲಂಗದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಮಾಂತ್ರಿಕ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಕೋಲನ್ನು ಕಾಣದೆ) ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು ನನ್ನ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲು?

ಮಕ್ಕಳು: ನಮ್ಮ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಮಾಂ: (ಎದ್ದು ಬರುತ್ತಾ) ಕೊಡಿ ನನ್ನ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲು! ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಬಿಸಾಡ್ತೇನೆ!

ಹು: ಕೋಲು ಕೊಡ್ತೀವಿ. ನಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಇಂದ್ರಜಾಲ ತೋರಿಸು.

ಮಾಂ: ಇಂದ್ರಜಾಲ ತೋರಿಸಲು ತುಂಬಾ ಜನ ಬೇಕು.

ಒಂದು: ನೀನೇ ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲವೆ, ಡೋಲಿಗೆ ಬಡಿದ್ರೆ ಜನ ಸೇರಾರೆ ಅಂತ?

ಮಾಂ: ಕೋಲು ಕೊಡಿ. ಬಾರಿಸ್ತೇನೆ.

ಹು: ನಾನು ಬಾರಿಸ್ತೇನೆ. (ಹುಡುಗಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಹುಡುಗಿಯ ಕೈಯಿಂದ ಕೋಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಡೋಲಿಗೆ ಬಡಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಕೂಡಲೇ ಸೂಸಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ (ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ದುಃಖ ತುಂಬಿದೆ) ಮಾಂತ್ರಿಕ ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ಮಯತೆಯಿಂದ ನಿಂತು (ಮೈಮ) ಹಾಡನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಡು ನಿಂತಾಗ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಕೋಲನ್ನು ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಹುಡುಗಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ಹು: ಅದು ನಮ್ಮ ಸೂಸಿಯ ಸ್ವರ ಅಲ್ಲ?

ಒಂದು: ಹೌದು ನಮ್ಮ ಸೂಸಿಯ ಸ್ವರದ ಹಾಗೇ ಇದೆ!

ಎಲ್ಲರೂ: ಅದು ನಮ್ಮ ಸೂಸಿಯದೇ ಸ್ವರ!.

(ಮಾಂತ್ರಿಕ ಡೋಲನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಮಕ್ಕಳು ಅವನನ್ನು ತಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವನು ಮರಳ ದಿಣ್ಣೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗುರುಳುತ್ತಾನೆ. ಹುಡುಗಿಯರು ಡೋಲನ್ನು ಹರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸೂಸಿ ಹೊರಬರುತ್ತಾಳೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಮಾಂತ್ರಿಕನಿಗೆ ಅವನ ಕೋಲಿನಿಂದ ಮತ್ತು ಕೈಯಿಂದ ಬಡಿಯುತ್ತಾರೆ)

ಹು: ಇವನನ್ನು ಹೀಗೇ ಬಿಡಬಾರದು. ಇವು ಹೀಗೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಳವು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರತಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಇವನನ್ನು ಎಳೆದು ತೆರೆಯ ಬಳಿ ಹಾಕೋಣ,

(ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಮಾಂತ್ರಿಕನನ್ನು ತೆರೆಯ ಬಳಿಗೆ ಎಳೆಯುತ್ತಾರೆ)

ಒಂದು: ಇವನನ್ನು ಷಾರ್ಕ್ ತಿನ್ನಲಿ!

ಎರಡು: ಇವನನ್ನು ತಿಮಿಂಗಿಲ ತಿನ್ನಲಿ!

ಮೂರು: ಇವನನ್ನು ಸಮುದ್ರರಾಜನಿಗೆ ಬಿಸಿನೀರು ಕಾಯಿಸಿಕೊಡುವ ಕೆಲಸ.

(ಮಕ್ಕಳು ಮಾಂತ್ರಿಕನನ್ನು ಎಳೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಸೂಸಿ ಅವಳ ಚಿಪ್ಪನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವಳ ಹಾಡು ಹಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೧: ೧. ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಚೆಲುವೆ

ಪಾತ್ರಗಳು:

೧. ಇಬ್ಬರು ಗಂಡಸರು, ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು, ಮೂವರು ಹೆಂಗಸರು

ಪರಿಕರಗಳು:

ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಸಾಧನಗಳು, ಅಡುಗೆ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ರಟ್ಟಿನ ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಗಳು, ಮಸಾಲೆ ರುಬ್ಬುವ ಕಲ್ಲು ಮತ್ತು ರುಬ್ಬುಗುಂಡು, ಬುಟ್ಟಿ, ಸಿಹಿಕುಂಬಳಗಳು ಮತ್ತು ಸಿಹಿಕುಂಬಳದ ಬಳ್ಳಿ

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು

(ದೂರದಲ್ಲಿ ಮರ ಕಡಿಯುವ ಸದ್ದು. ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸುಮಾರು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ ಮತ್ತು ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿ (ಅಣ್ಣ ಮತ್ತು ತಂಗಿ)ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮುಂದೆ ತಾಯಿ ಮನೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿರತಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ.)

ತಾ: ಅಪ್ಪ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರುವ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಿಲ್ಲ. ಅಬ್ಬು, ಒಂದು ಕೊಡ ನೀರು ತಾ.

ಅಬ್ಬು; ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ತಾ: ಅಮ್ಮಿ, ನೀನು ತಾ.

ಅಮ್ಮಿ: ಸಣ್ಣ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತಂದರೆ ಸಾಕಾ ಅಮ್ಮಿ. ದೊಡ್ಡದನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ತಾ: ಸಾಕು. ಸಣ್ಣ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತಾ. (ಹುಡುಗಿ ಸೋಲೆ ಬುರುಡೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನೀರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಹುಡುಗ ಆಟ ಮುಂದರಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಾಯಿ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ)

ತಾ: ಅಬ್ಬು, ಈಗೀಗ ನಿನ್ನ ಸೋಮಾರಿತನ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಏನು ಕೆಲಸ ಹೇಳಿದ್ರೂ ನನ್ನಿಂದಾಗದು ಅಂತಿ! ನಿನ್ನಿಂದ ಆಗುವುದು ಏನು?

ಅಬ್ಬು: ನೀರು ತರುವುದು ಹುಡುಗಿಯರು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ.

ತಾ: ಹೌದು. ನೀರು ತರುವುದು ಹುಡುಗಿಯರ ಕೆಲಸ, ಗುಡಿಸುವುದು ಹುಡುಗಿಯರ ಕೆಲಸ, ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುವುದು ಹುಡುಗಿಯರ ಕೆಲಸ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದು ಹುಡುಗಿಯರ ಕೆಲಸ. ಹುಡುಗರ ಕೆಲಸ ಯಾವುದು? ತಿನ್ನುವುದು ಮಾತ್ರವಾ?

ಅಬ್ಬು: ಅಪ್ಪ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ನಾನು ಮಾಡ್ತೇನೆ.

ತಾ: ಯಾವುದು ಮರ ಕಡಿದು ಸೌದೆ ಮಾಡುವುದಾ?

ಅಬ್ಬು: ಹೌದು. ಮತ್ತು ಸೌದೆ ಮಾರಿ ಹಣ ತರುವುದು.

ತಾ: ಅದೆಲ್ಲ ನಿನ್ನಿಂದ ಈಗ್ಗೆ ಆಗ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ವರ್ಷ ಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ನೀನು ಹೀಗೆ ಆಟ ಆಡಿಕೊಂಡು ಇರುವುದಾ? ಅಪ್ಪ ಒಡೆದು ಹಾಕಿದ ಸೌದೆಯನ್ನಾದ್ರೂ ತಂದಾಕ್ಕಾರಾ? ಅದನ್ನು ಕೂಡ ಅಪ್ಪನೇ ತಂದು ಹಾಕ್ತೇಕು! ನೀನು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಕಲ್ತುಕೊಂಡಿಲ್ಲ . ಯಾವಾಗ ಅದ್ದೆಲ್ಲ ಕಲ್ತುಕೊಳ್ಳೋದು?

ಅಬ್ಬು: ದೊಡ್ಡದಾದ ಮೇಲೆ.

ತಾ: ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ ನೀನು ದೊಡ್ಡದಾಗ್ಲಿಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲ.

(ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮಿ ನೀರು ತಂದಿರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಅಮ್ಮಿ: ಅಮ್ಮಿ, ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ.

ತಾ: ಇನ್ನೇನು ಮಳೆ ಆರಂಭವಾಗ್ತದೆ. ಆಕಾಶ ತುಂಬಾ ಮೋಡ ಇದೆ.

(ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೊಡಲಿಯಿರಿಸಿಕೊಂಡು ತಂದೆಯ ಆಗಮನ. ಉಸ್ಸುಪ್ಪಾ ಎಂದು ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ತಂ: ಏನು ಸೆಖೆ?

ತಾ: ಇನ್ನೇನು ಇವತ್ತು ನಾಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬರಬಹುದು.

(ತಾಯಿ ಒಂದು ತಂಬಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದಿರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವನು ಅದನ್ನು ಗಟಗಟನೆ ಕುಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಕುಳಿತಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೆ ಒರಗಿಕೊಂಡು ನರಳುತ್ತಾನೆ)

ತಾ: (ಗಾಬರಿಯಿಂದ) ಏನು ಏನಾಯ್ತು?

ತಂ: ಅಯ್ಯೋ (ಎದೆ ನೀವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ)ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಎಂಥದೋ ನೋವು. (ತಂದೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ನರಳುತ್ತಾನೆ. ತಾಯಿ ಉಪಚರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಮಕ್ಕಳು ಆತಂಕದಿಂದ ಅಪ್ಪನ ಬಳಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಂದೆ ತುಂಬಾ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಾ) ಇಲ್ಲ! ನೋವು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗ್ತಾ ಇದೆ! ಪ್ರಾಣ ಹೋಗ್ತಾ ಇದೆ! ಮಕ್ಕಳೆ ಹತ್ತಿರ ಬನ್ನಿ! ಇಷ್ಟರ ತನಕ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀನಿ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾನು ಒಂದಿಷ್ಟು ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋರು ಯಾರು? (ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತುಸು ಆರಾಮವಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾನೆ) ಜಾಸ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಅದು ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಸಂಪತ್ತು ; ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ನನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾತ್ರ.

ತಾ: ಛೇ! ನಿಮ್ಮೆ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹೀಗೆಲ್ಲ ಮಾತಾಡ್ಬಾರ್ರು.

ತಂ: ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಇರೋಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗ್ತಾ ಇದೆ. ಹೇಳು ಅಬ್ಬು, ನಿಂಗೆ ಏನಾದೀತು, ಸಂಪತ್ತಾ ಆಶೀರ್ವಾದವಾ?

ಅಬ್ಬು: ನನಗೆ ಸಂಪತ್ತಾದೀತು.

ಅಮ್ಮಿ: ನಂಗೆ ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದ ಸಾಕು ಅಪ್ಪಾ.

ತಂ: ಹಾಗೇ ಆಗ್ಲಿ. ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಎಲ್ಲಾ ಅಬ್ಬುವಿಗೆ, ಆಶೀರ್ವಾದ ಅಮ್ಮಿಗೆ. (ಅಮ್ಮಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ತಾಯಿ ಎದೆಬಡಿದುಕೊಂಡು ಕೆಳಗುರುಳುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಕೂಡ ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಮಕ್ಕಳು ಜೋರಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಮೂವರು ಮುದುಕಿಯರು ಬಂದು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದವರನ್ನೂ ನೋಡಿ "ಎಂಥ ಸಾವಪ್ಪೋ ಇದು, ಇದು ಎಂಥ ಸಾವು? ಎಂಥ ಸಾವಪ್ಪೋ ಇದು, ಎಂಥಾ ಸಾವು" ಎಂದು ಹಾಡಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ರೋದಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಗುಡಿಸಲು

(ಅಮ್ಮಿ ಮಸಾಲೆ ರುಬ್ಬುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಣ್ಣಿನ ಮಡಿಕೆಯಿದೆ. ಅಬ್ಬು ಠಾಕುರೀಕಾಗಿ ಉಡುಪು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಿದ್ದಾನೆ)

ಅಮ್ಮಿ : ಅಣ್ಣಾ , ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀರೋದು ನೀನು?

ಅಬ್ಬು: ಪೇಟೆಗೆ.

ಅಮ್ಮಿ : ದಿನಾ ಯಾಕೆ ಪೇಟೆಗೆ ಹೋಗೋದು?

ಅಬ್ಬು: ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಹೊತ್ತು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮಿ : ಏನಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡು.

ಅಬ್ಬು: ಏನು ಕೆಲಸ?

ಅಮ್ಮಿ : ನೀರು ತಾ. ಬಾಳೆಗಳಿಗೆ ನೀರು ಹಾಕು.

ಅಬ್ಬು: ಅದು ಹುಡುಗಿಯರು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ.

ಅಮ್ಮಿ : ಹಾಗಾದರೆ ಕಾಡಿನಿಂದ ಸೌದೆ ತಾ.

ಅಬ್ಬು: ಅದೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮಿ : ಅದನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡುವುದು?

ಅಬ್ಬು: ಕೆಲಸದವರಿಂದ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಇಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಸೇರಿದ್ದು ಅಂತ ನೆನಪಿಟ್ಟೋ. ನಿಂಗೆ ಅಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟಿರೋದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾತ್ರ. ಈ ಮನೆ ಬೇಕಿದ್ರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಂಗೆ ಬಿಡ್ತೀನಿ. ನಾನು ಇವತ್ತು ಪೇಟೆಗೆ ಹೋಗಿರೋದು ಗಾಡಿ ತರೋದಕ್ಕೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಡಿ ಬರುತ್ತೆ. ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸುವ ಕೆಲಸ ನಿನ್ನದು.

ಅಮ್ಮಿ : (ಆತಂಕದಿಂದ) ಎಲ್ಲಿ ಕೊಂಡ್ಲೋಗ್ತಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ?

ಅಬ್ಬು: ನಾನು ಪಕ್ಕದ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗ್ತೀನಿ. ಸಾಮಾನೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡ್ಲೋಗ್ತೀನಿ.

ಅಮ್ಮಿ : ಈ ಮನೆ ಸಾಮಾನು ಅವಿಗೆ ಯಾಕೆ? ಅವು ಹತ್ರ ಇಲ್ಲ?

ಅಬ್ಬು: ಇದೆಲ್ಲ ಅವಿಗಲ್ಲ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬೇರೆ ಒಂದು ಮನೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ.

ಅಮ್ಮಿ : ನನ್ನನ್ನೂ ಕರೊಂಡು ಹೋಗು.

ಅಬ್ಬು: ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರು. ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ಗಂಡ ಹೆಂಡ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಇರ್ತೀವಿ. ನೀನು ಬಂದ್ರೆ ಜಗಳ ಶುರುವಾಗುತ್ತೆ. ಅಲ್ಲೆ , ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಂಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ನಿಂಗೆ ಅಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟಿರೋದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾತ್ರ. ಗಾಡಿ ಈಗ ಬರುತ್ತೆ. ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಕೊಂಡ್ಲೋಗಿ ಅಂಗಳದ ಹೊರಗೆ ಇಡು. ಗಾಡಿ ಇಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ಬರೋಲ್ಲ. (ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಅಮ್ಮಿ : (ಅಳುತ್ತಾ) ಅಣ್ಣಾ ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಂಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ?

ಅಬ್ಬು: ನಿಂಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ, ನಿಂಗೆ ಅಪ್ಪನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾತ್ರ.

ಅಮ್ಮಿ : ನಾನು ಬದ್ಲೋದು ಹ್ಯಾಗೆ?

ಅಬ್ಬು: ಅದೆಲ್ಲ ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. (ತುಸು ಯೊಚಿಸಿ) ಬೇಕಿದ್ರೆ ಆ ಮಡಿಕೆ, ರುಬ್ಬುವ ಕಲ್ಲು ಮತ್ತು ರುಬ್ಬುಗಂಡು ನೀನಿಟ್ಟೋ. ಇನ್ನೇನೂ ಕೇಳ್ತೇಡ. (ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅಮ್ಮಿ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ರುಬ್ಬುವುದನ್ನು ಮುಂದರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಗುಡಿಸಲು

(ಗುಡಿಸಲಿನ ಮುಂದೆ ಅಮ್ಮಿ ದುಃಖಿತಳಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಬಳಿ ಮಣ್ಣಿನ ಮಡಿಕೆ, ರುಬ್ಬುವ ಕಲ್ಲು ಮತ್ತು ರುಬ್ಬುಗಂಡು ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ಮೂವರು ಮುದುಕಿಯರು ಬರುತ್ತಾರೆ)

ಮುಗ: ಹೋಗೇ ಬಿಟ್ಟಾ ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣ? ಎಲ್ಲಾ ಕೊಂಡೋದ್ದಾ?

ಅಮ್ಮಿ: ಇದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ.

(ಮೂವರು ಮುದುಕಿಯರೂ ರಾಗವಾಗಿ ಎಂಥ ಅಣ್ಣನೊ ಎಂಥ ಅಣ್ಣನೊ ಎಂಥ ಅಣ್ಣನೊ ಇವನು ಎಂಥ ಅಣ್ಣನೊ ಎಂದು ದುಃಖಿತರಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ)

ಮು೨: ನಾವಾದ್ರೂ ನಿಮ್ಮೆ ಏನಾದ್ರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋಣ ಅಂದ್ರೆ ನಾವು ನಿಂಗಿಂತ ದರಿದ್ರರು.

ಮು೩: ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ರುಬ್ಬುವ ಕಲ್ಲು ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಹತ್ರ ಅದೂ ಇಲ್ಲ.

ಮುಗ: ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡೋಣ. ನಾವು ರುಬ್ಬಲು ನಿನ್ನ ಕಲ್ಲು ಕೊಂಡೋಗ್ತೇವೆ. ಅದ್ಯೆ ಬದಲಾಗಿ ನಿಂಗೇ ಉಟ ತಂದ್ಕೊಡ್ತೇವೆ.

ಮು೨: ಮೂರು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮೂವರು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾನು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಇವಳು, ರಾತ್ರಿಗೆ ಇವಳು.

ಮು೩: ಆದೀತಾ? ರುಬ್ಬುಕಲ್ಲು ಮತ್ತು ಗುಂಡು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕೊಂಡೋಗಿ ಸಾಯಂಕಾಲ ತಂದಿಡ್ತೀವಿ.

ಅಮ್ಮಿ: ಆದೀತು. ನೀವು ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವರು!

ಮುಗ: (ರುಬ್ಬುವ ಕಲ್ಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು) ನಾನು ಅಕ್ಕಿ ರುಬ್ಬಿ ದೋಸೆ ಮಾಡಿ ತರ್ತೀನಿ. ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೆ ಇರು. ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದೆ ಏನಾದ್ರೂ ಉಳಿದಿದ್ದೆ ಅಂತ ನೋಡು. (ಮೂವರೂ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಮ್ಮಿ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಹುಡುಕುತ್ತಾಳೆ. ಹಲಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕುಂಬಳದ ಬೀಜ ಸಿಗುತ್ತದೆ)

ಅಮ್ಮಿ: ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಬೀಜ! ಸಿಹಿಕುಂಬಳಕಾಯಿ! (ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೊರ ಬಂದು ಅಂಗಳದ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಮಣ್ಣು ಕೆದಕಿ ಅದನ್ನು ಮಣ್ಣಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ) ಇದಕ್ಕೆ ನೀರು ಹಾಕುವುದು ಹೇಗೆ? (ಪುನಃ ಒಳಹೋಗಿ ಹುಡುಕಿದಾಗ ಒಂದು ಅರೆಮುರಿದ ಸೋರೆ ಪಾತ್ರ ಸಿಗುತ್ತದೆ) ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಇದು ಸಾಕು. (ಹೊಳೆಯಿಂದ ನೀರು ತಂದು ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಗುಡಿಸಲು

(ಗುಡಿಸಲು ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಪಾತ್ರಗಳು, ಒಂದೆರಡು ಸೋರೆ ಪಾತ್ರಗಳು. ಅಮ್ಮಿ ಅದೇ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಳೆ. ಅಂಗಳದಲ್ಲಿರುವ ಸಿಹಿಕುಂಬಳ ಬಳಿ ಸೊಂಪಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾರಿ ಗಾತ್ರದ ಕಾಯಿ ಆಗಿದೆ. ಮುದುಕಿಗ ರುಬ್ಬುಕಲ್ಲು, ರುಬ್ಬುಗುಂಡು ತಂದಿರಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಹೋಗುವಾಗ ಸಿಹಿಕುಂಬಳದ ಬಳಿಯನ್ನು ನೋಡಿ)

ಮುಗ: ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಾಯಿ ಆಗಿದೆ. ಅಬ್ಬಾ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಕಾಯಿ. ನಿನ್ನದು ಭಾಗ್ಯದ ಕೈ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹಟ್ಟಿ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿದ್ರೆ ಇನ್ನೂ ತುಂಬಾ ಕಾಯಿಗಳಾಗುತ್ತವೆ.

ಅಮ್ಮಿ: ಹಟ್ಟಿ ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ?

ಮುಗ: ನೀನು ಯೊಚಿಸ್ತೇಡ. ನಾನು ಎಲ್ಲಿಂದಾದರೂ ಕೇಳಿ ತರುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಬುಟ್ಟಿ ಗೊಬ್ಬರ ಯಾರಾದರೂ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಕೊಟ್ಟಾರು. (ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಅಮ್ಮಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಅಬ್ಬಾ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಆಗಿರುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಒಳಗಿಂದ ಬಂದ ಅಮ್ಮಿ ಸಂತೋಷ ಸಂಭ್ರಮಗಳಿಂದ ಅಣ್ಣನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಣ್ಣಾ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅವನು ತಟಕ್ಕನೆ ರುಬ್ಬುಕಲ್ಲು ಮತ್ತು ರುಬ್ಬುಗುಂಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಹೋಗುವಾಗ ಕುಂಬಳ ಬಳಿಯ ಬಳಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಂತು, ಬಳಿಯನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಹೊತ್ತು ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಮುದುಕಿ ಅಬ್ಬಾ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ದಿಙ್ಮುಠಳಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ಅಮ್ಮಿ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟು ಅಳುತ್ತಾಳೆ)

ಮುಗ: (ಶೋಕಭರಿತಳಾಗಿ, ರಾಗವಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ) ಎಂಥ ಮನುಷ್ಯನಪ್ಪೋ ಇವನು ಎಂಥ ಮನುಷ್ಯ! ಎಂಥ ಮನುಷ್ಯನಪ್ಪೋ ಇವನು ಎಂಥ ಮನುಷ್ಯ! (ಅಮ್ಮಿಯ ಬಳಿ ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ಸಂತೈಸಿ) ದುಃಖಿಸಬೇಡ ಮಗಳೆ, ಈ ಒಂದು ಕುಂಬಳಕಾಯಿಯ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ನೂರಾರು ಬಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ವಾರದ ಸಂತೆ

(ಅಮ್ಮಿ ಹೊಸ ಉಡುಪು ತೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಸಿಹಿಕುಂಬಳಗಳನ್ನು ಮಾರಲು ಇರಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಭಾರೀ ಗಾತ್ರದ ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗಳು. ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬಳು ಗಿರಾಕಿ ಹೆಂಗಸು ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಒಂದನ್ನು ತೋರಿಸಿ)

ಗಿರಾಕಿ: ಎಷ್ಟಿದಕ್ಕೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ಎರಡು ರುಪಾಯಿ. (ಗಿರಾಕಿ ಹಣ ಎಣಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ) ನೀವು ಕಳೆದ ವಾರ ಕೊಂಡುಹೋದ ಕುಂಬಳ ಹೇಗಿತ್ತು?

ಗಿರಾಕಿ: ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಇಷ್ಟು ರುಚಿಯಾದ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಯಾವ ಊರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ ಮಗಳೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಇದರ ಬೀಜ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಬೀಜ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ನಿನ್ನ ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಬಹುದು.

ಅಮ್ಮಿ: ಪರವಾಗಿಲ್ಲಮ್ಮ. ನಾನು ಬೆಳೆದ ಕಾಯಿಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಅನ್ನ ಬಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಬಂದರೆ ಸಾಕು.

ಗಿರಾಕಿ: ಮಗಳೆ, ನೀನು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವಳು. ದೇವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿಟ್ಟಿರಲಿ. (ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬಳು ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನ ಹೆಂಗಸು ಬರುತ್ತಾಳೆ)

ಹೆಂ: ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?

ಅಮ್ಮಿ: ನನ್ನ ಹೆಸರು ಅಮ್ಮಿ.

ಹೆಂ: ಇಡೀ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ನೀನು ಬೆಳೆಸಿದ ಸಿಹಿಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಬಗ್ಗೆಯೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟು ರುಚಿಯಾದ ಕುಂಬಳವನ್ನು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ತಿಂದಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿದಾರೆ. ಅದ್ಯೇ ನನ್ನ ಧನಿಯ ಹೆಂಡತಿ ನಿನ್ನಿಂದ ಒಂದು ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಕೊಂಡೊಂಡು ಬಾ ಅಂತ ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. (ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕುಂಬಳವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು) ಎಷ್ಟಿದಕ್ಕೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ಅದಕ್ಕೆ ಮೂರು ರುಪಾಯಿ. ಯಾರು ನಿನ್ನ ಧನಿ?

ಹೆಂ: ಅಬ್ಬುರಾಯರು ಅಂತ, ಈ ಊರಿನ ಅತ್ಯಂತ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತರು.

ಅಮ್ಮಿ: (ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ) ಅಬ್ಬುವೆ? ಅವರು ನನ್ನ ಅಣ್ಣ! ಹಾಗಾದರೆ ಹಣ ಬೇಡ. ಇದು ನನ್ನ ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಉಡುಗೊರೆ ಎಂದು ಹೇಳು.

ಹೆಂ: (ಖುಷಿಯಿಂದ) ಆಗಲಿ, ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಗುಡಿಸಲು

(ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಬಳ್ಳಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಿತ್ತು ಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಂಗಸರು ದುಃಖಿತೆಯರಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಅಮ್ಮಿ ಸಂತೆಯಿಂದ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಕಿತ್ತುಹಾಕಿದ ಬಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ)

ಅಮ್ಮಿ: ಯಾರ ಕೆಲಸ ಇದು?

ಮುಗ: ಬೇರೆ ಯಾರದು ಕೆಲಸ ಮಗಳೆ! ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಕೆಲಸ. ನಾವು ಬೇಡ ಬೇಡ ಎಂದು ತುಂಬಾ ಬೇಡಿಕೊಂಡೆವು ಆದರೆ ಅವನು ನಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮತ್ತೆಂದಿಂದ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದ.

ಮು9: ನೀನು ಅವನ ಕೆಲಸದವಳಿಗೆ ಪುಕ್ಕಟೆಯಾಗಿ ಕುಂಬಳ ಕೊಟ್ಟೆಯಾ?

ಅಮ್ಮಿ: ಹೌದು.

ಮು9: ಅದಕ್ಕೇ ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿದೆ. “ಭಾರಿ ಶ್ರೀಮಂತಳಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಸೊಕ್ಕು ಮುರಿಯಬೇಕು“ ಅನ್ನಾ ಇದ್ದ.

(ಅಮ್ಮಿ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಾಳೆ)

ಮುಗ: ದುಃಖಿಸಬೇಡ ಮಗಳೆ. ನಾವು ಪುನಃ ಬೀಜ ಹಾಕಿ ಬಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸೋಣ.

ಅಮ್ಮಿ: ಬೇಡ! ಇನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿರಲಾರೆ. ನನಗೆ ಈ ಮನೆಯೂ ಬೇಡ, ಈ ಊರೂ ಬೇಡ. ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯಾದ್ರೂ ದೂರ ಹೋಗಿ ಬದುಕುತ್ತೇನೆ.

ಮುಖ: ಹೋಗಬೇಡ ಮಗಳೆ. ಇರು. ನಾವೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲವೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ನಾನು ಇಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ದಿನವೂ ನನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮತ್ಸರ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಅವನಿಗೇ ಇರಲಿ. ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ಮುಗ: (ಹೋಗುತ್ತಿರುವವಳನ್ನು ತಡೆದು) ಸ್ವಲ್ಪ ತಡಿ. ನೀನು ಮೊನ್ನೆ ಕೊಟ್ಟ ಕುಂಬಳದ ಬೀಜಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಯಾವತ್ತಾದರೂ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದು. (ಓಡಿಹೋಗಿ ಬೀಜಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತಾಳೆ)

ಅಮ್ಮಿ: (ಬೀಜಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು) ನೀವೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವರು! ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರವನ್ನು ನಾನು ಯಾವತ್ತೂ ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. (ದುಃಖ ತಡೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ಕಾಡು, ಕಾಡಿನ ದಾರಿ

(ಅಮ್ಮಿ ನಡೆದು ನಡೆದು ಒಂದು ಕಡೆ ಬಳಲಿ ಒಂದು ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಜನರ ದನಿ ಕೇಳಿಸಿ, ಗಾಬರಿಯಿಂದಿದ್ದು ಓಡಲು ಕಾಲೇಳದೆ, ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ, ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಮರ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಜನರ ದನಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಅಮ್ಮಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ)

ಅಮ್ಮಿ: ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾದ ಪಟ್ಟಣ! ಹೆಚ್ಚು ದೂರವಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಮುಟ್ಟಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿಗೂ ಅಣ್ಣ ಬಂದು ಕಾಡಬಹುದೆ? ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ಹೇಳುವುದು ಬೇಡ. ಬೇರೆ ಹೆಸರು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. (ಇಳಿಯಲು ತೊಡಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಜನರ ದನಿ. ಪುನಃ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಸೈನಿಕರ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿರುವ ಇಬ್ಬರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ರಾಜಕುಮಾರ)

ರಾಕು: ನಡೆದು ಸಾಕಾಯ್ತು. ಈ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ.

ಸೈನಿ: ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ರಾಜಕುಮಾರ. (ಇಬ್ಬರೂ ಮರಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ರಾಕು: ಈ ಬಾರಿ ಒಂದು ಜಿಂಕೆಯೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಸೈನಿ: ತುಂಬಾ ಚಳಿಯಿದೆ ರಾಜಕುಮಾರ. ಈ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಜಿಂಕೆಗಳು ಪೊದರುಗಳಿಂದ ಹೊರಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ರಾಕು: ಹಾಗಾದರೆ ಇವತ್ತಿಗೆ ಬೇಟೆ ಸಾಕು. ಹೋಗೋಣವೆ?

ಸೈನಿ: ಆಗಲಿ ರಾಜಕುಮಾರ.

(ಅಮ್ಮಿ ಮನವಾಗಿ ದುಃಖಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರು ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ)

ರಾಕು: (ಕೆನ್ನೆ ಒರಸಿಕೊಂಡು) ಇದೇನು ಮಳೆ ಬರುತ್ತಿದೆಯೆ?

ಸೈನಿ: ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ ರಾಜಕುಮಾರ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮೋಡ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ!

ರಾಕು: ಹಾಗಾದರೆ ಈ ನೀರ ಹನಿಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ? (ಕೈಗೆ ಅಂಟಿದ ನೀರ ಹನಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸೈನಿಕ ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೋಡುತ್ತಾನೆ)

ಸೈನಿ: ರಾಜಕುಮಾರ, ಮರದ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಇದ್ದಾರೆ.

ರಾಕು: ಯಾರು? ನಮ್ಮ ಶತ್ರುಸೈನಿಕರಲ್ಲ ತಾನೆ?

ಸೈನಿ: ಸೈನಿಕನಲ್ಲ. ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ! ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಮ್ಮ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದದ್ದು ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರು! ಏಯ ಹುಡುಗಿ, ಮರದ ಮೇಲೇಕೆ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಿ? ಇಳಿ ಕೆಳಗೆ. (ಅಮ್ಮಿ ಹೆದರುತ್ತಾ ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಕು: (ಸ್ವಗತ) ಎಷ್ಟು ಚೆಂದ ಇದ್ದಾಳೆ!

ಸೈನಿ: ಯಾರು ನೀನು?

ಅಮ್ಮಿ: ನಾನು... ನಾನು...

ರಾಕು: ಹೆದರಬೇಡ ಹೇಳು. ನಾವು ನಿನಗೇನೂ ತೊಂದರೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು? ಯಾವ ಊರಿನಿಂದ ಬಂದೆ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇರುವೆ? ನಿನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಯ ಹೆಸರೇನು?

ಅಮ್ಮಿ: ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಪಮ್ಮಿ, ನಾನು ಅನಾಥಳು. ನಾನು ಆಶ್ರಯ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಂಗೆ ತಾಯಿತಂದೆ ಇಲ್ಲ. (ಅಳುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಕು: ಅಳಬೇಡ. ನಾನು ನಿನಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಬಾ.

ಅಮ್ಮಿ: ಆಗಲಿ ರಾಜಕುಮಾರ.

ರಾಕು: ರಾಜಕುಮಾರ! ನಿಂಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರ ಅಂತ?

ಅಮ್ಮಿ: ನೀವು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯಿತು ರಾಜಕುಮಾರ. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು.

ರಾಕು: ಕ್ಷಮಿಸಲಿಕ್ಕೆನಿದೆ? ನೀನು ತಪ್ಪೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಬಾ ನಮ್ಮ ಜೊತೆ. ನಿನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿದೆಯೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ಇಲ್ಲ ರಾಜಕುಮಾರ.

ರಾಕು: ನನಗೂ ಮದುವೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ.

ಅಮ್ಮಿ: ಏನು ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದೆ? ನಾನೊಬ್ಬಳು ಅನಾಥ ಹುಡುಗಿ. ನನಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ರಾಕು: ಅನಾಥ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದು ಈ ದೇಶದ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಿನ್ನವರು ಎನ್ನುವವರು ನಿನಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆ?

ಅಮ್ಮಿ: (ತನ್ನ ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕುಂಬಳದ ಬೀಜಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ನನ್ನದಾಗಿ ಇರುವುದು ಈ ಸಿಹಿಕುಂಬಳದ ಬೀಜಗಳು ಮಾತ್ರ.

ರಾಕು: (ನಕ್ಕು ಅವುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ) ಇವುಗಳು ಯಾಕೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ಇವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಸಿಹಿಕುಂಬಳದ ಬೀಜಗಳಲ್ಲ ರಾಜಕುಮಾರ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದರೆ, ಒಂದೇ ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಿಂದ ಎತ್ತಲಾಗದಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ನೀವು ನನಗೆ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗ ಕೊಡಿ. ನಾನು ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಬೆಳೆದು ಬದುಕುತ್ತೇನೆ.

ರಾಕು: (ನಕ್ಕು) ನಿನಗೆ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಬೆಳೆಯಲು ಒಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನೇ ಕೊಡೋಣ. ಆದರೆ ನೀನು ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ನನ್ನ ಜೊತೆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿ. ನಡಿ ಹೋಗೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎಂಟು: ಅರಮನೆ

(ಅಮ್ಮಿ ಈಗ ತಾಯಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅಮ್ಮಿ ಮತ್ತು ಪುಟಾಣಿ ಮಗು ಪುಟ್ಟ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಬರುತ್ತಾನೆ. ತಂದೆಯನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಮಗು ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ)

ರಾಕು: (ಮಗುವನ್ನು ಮುದ್ದುಮಾಡುತ್ತಾ) ಅಮ್ಮಿ, ರಾಜಕಾರ್ಯದ ನಿಮಿತ್ತ ನಾನು ದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಅಮ್ಮಿ: ಯಾವಾಗ?

ರಾಕು: ಈಗಲೇ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಅಮ್ಮಿ: ವಾಪಾಸು ಬರುವುದು ಯಾವಾಗ?

ರಾಕು: ಹತ್ತು ದಿನಗಳಾಗಬಹುದು.

ಅಮ್ಮಿ: ಹತ್ತು ದಿನಗಳು!

ರಾಕು: ಹೌದು. ದೇಶದ ಉತ್ತರ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬರಗಾಲ ಬಂದಿದೆ. ಬರ ಪರಿಹಾರಕಾರ್ಯ ಆರಂಭಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹತ್ತು ದಿನಗಳೇನೂ ಹೆಚ್ಚಲ್ಲ. ನಾಳೆ ನಾಳೆ ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮುಗಿದುಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಅಮ್ಮಿ: (ಪಕ್ಕನೆ ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು) ಈ ಸಲ ನಾನು ಹಾಕಿದ ಬೀಜದಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗಳಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಈಗಲೇ ಕೊಯ್ಯಬಹುದು. ಅವುಗಳನ್ನು ಬರಗಾಲಪೀಡಿತರಿಗೆ ಹಂಚಿರಿ. ಸಿಹಿಕುಂಬಳದ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಬರಗಾಲ ಪೀಡಿತ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿರಿ. ಜನರ ಬವಣೆ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವುದು.

ರಾಜು: ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಲಹೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. (ರಾಜಕುಮಾರನ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಬರುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: (ಮಗನೊಡನೆ) ಗಾಡಿಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಬೇಗನೆ ಹೋದರೆ ಕತ್ತಲಾಗುವ ಮೊದಲು ತಲಪಬಹುದು.

ರಾಜು: ಸರಿ ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ. ನಾಳೆಯ ನೂರು ಗಾಡಿ ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗಳನ್ನು ನಾನಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸಿರಿ.

ರಾಣಿ: ಅವುಗಳು ಬೆಳೆದಿವೆಯೇ? ಇನ್ನೂ ಹಸಿರು ಹಸಿರಾಗಿವೆ.

ಅಮ್ಮಿ: ಬೆಳೆದಿವೆ ಅಮ್ಮಿ. ಹಸಿರಾಗಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ನೀರಿನ ಅಂಶ ಜಾಸ್ತಿಯಿರುತ್ತದೆ.

ರಾಜ: ಸರಿ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

(ರಾಜಕುಮಾರ ತಾಯಿತಂದೆಗೆ ವಂದಿಸಿ ಮಗುವನ್ನು ಮುದ್ದಿಸಿ ಅಮ್ಮಿಯೊಡನೆ 'ಹೋಗುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ರಾಣಿ: ನೀನು ಬೆಳೆಸಿದ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಈ ಸಲ ಬೆಳೆದಿರುವ ಕಾಯಿಗಳು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು! ಒಂದು ಮನೆಗೆ ಒಂದು ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಒಂದು ವಾರಕ್ಕೆ ಸಾಕು!

ರಾಜ: (ಅಮ್ಮಿಯೊಡನೆ) ನಿನ್ನಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು ಮಗಳೇ.

(ರಾಜ ಮತ್ತು ರಾಣಿ ಪುಟ್ಟನನ್ನು ಮುದ್ದಿಸುತ್ತಾ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸೇವಕ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಸೇವ: ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಸರಿ. ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. (ರಾಣಿ, ಅಮ್ಮಿ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟನೊಡನೆ) ನೀವು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ. (ಅವರು ಹೋದ ಬಳಿಕ ಸೇವಕ ಆಗಂತುಕನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಅಮ್ಮಿಯ ಅಣ್ಣ ಅಬ್ಬು. ರಾಜನ ಕಾಲಿಗೆ ವಂದಿಸುತ್ತಾನೆ. ರಾಜ ಆಸನ ತೋರಿಸಿ) ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಯಾರು ನೀವು?

ಅಬ್ಬು: ನನ್ನ ಹೆಸರು ಬುರಾಯ ಅಂತ. ನಾನು ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.

ರಾಜ: ಏನು?

ಅಬ್ಬು: ವಿಚಾರ ತುಂಬಾ ದುಃಖಕರವಾದುದಾಗಿದೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಹೇಳಿ.

ಅಬ್ಬು: ಮಹಾಪ್ರಭು, ರಾಜಕುಮಾರ ಮದುವೆಯಾಗಿರುವುದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಒಂದು ಹುಡುಗಿ ಎಂಬ ವಿಚಾರ ತಿಳಿಯಿತು.

ರಾಜ: ಹೌದು.

ಅಬ್ಬು: ಅವಳು ಅನಾಥಳು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಅಲ್ಲವೆ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: ಹೌದು. ಅನಾಥ ಬಾಲಿಕೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದು ನಮ್ಮ ರಾಜಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿದೆ.

ಅಬ್ಬು: ಅದು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಆದರೆ ಅವಳು ಒಬ್ಬಳು ಮಾಟಗಾತಿ.

ರಾಜ: ಏನು ಮಾಟಗಾತಿಯೆ? ಅವಳು ಮಾಟಗಾತಿಯ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ.

ಅಬ್ಬು: ಮಾಟಗಾತಿಯರು ತಮ್ಮ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿ ಯಿಂದ ಬೇಕಾದ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರಲ್ಲವೆ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: ಅದು ನಿಜ ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ಏನು ಆಧಾರ?

ಅಬ್ಬು: ಅವಳ ಬಳಿಯಿದ್ದ ಕುಂಬಳದ ಬೀಜಗಳೇ ಆಧಾರ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಒಂದೇ ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಕಾಯಿಗಳು! ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉಂಟೆ? ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಒಂದೊಂದು ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಎತ್ತಲು ಇಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಬೇಕು. ಅವುಗಳು ಮಂತ್ರದ ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗಳು.

ರಾಜ: ಏನೇ ಆದರೂ ಅವುಗಳು ಬಹಳ ರುಚಿಯಾಗಿವೆ.

ಅಬ್ಬು: ಆ ಮಾಟಗಾತಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ರುಚಿ ತುಂಬಿದ್ದಾಳೆ. ಆ ಕುಂಬಳಕಾಯಿಯನ್ನು ತಿಂದವರ ಆಯುಷ್ಯ ಅರ್ಧಕರ್ಕರ್ಧ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನವರು ಮೊದಲು ಸಾಯುತ್ತಾರೆ.

ರಾಜ: ಅವಳು ಕೂಡ ಅದನ್ನು ತಿಂದಿದ್ದಾಳಲ್ಲಾ?

ಅಬ್ಬು: ಅವಳು ಮಾಟಗಾತಿ. ಅವಳಿಗೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮಗು ಇದೆಯಲ್ಲ? ಅದು ಕೂಡ ಮಗು ಅಲ್ಲ. ಅದು ಒಂದು ರಾಕ್ಷಸ. ಒಂದು ದಿವಸ ಅದು ಒಂದು ಪರ್ವತಾಕಾರದ ಕುಂಬಳವಾಗಿ ಉರುಳಲು ತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಅದರಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಅಪ್ಪಚ್ಚಿಯಾಗಿ ಸಾಯುತ್ತಾರೆ.

ರಾಜ: ಏನು ಅವಳ ಉದ್ದೇಶ?

ಅಬ್ಬು: ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಾಶ ಮಾಡಿ, ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಹಾಗಿರಬಹುದೆ?

ಅಬ್ಬು: ಖಂಡಿತ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಅವಳನ್ನು ಮತ್ತು ಆ ಮಗುವನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಕಾಡಿಗೆ ಅಟ್ಟುವುದು ಕ್ಷೇಮ. ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಲಿ.

ರಾಜ: ಆಗಲಿ. ನೀವು ಹೋಗಬಹುದು. ನಿಮ್ಮಿಂದ ತುಂಬಾ ಉಪಕಾರವಾಯಿತು. ನೀವು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವ ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ನಿಮಗೆ ನೀಡಲಾಗುವುದು. (ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸೇವಕನ ಆಗಮನ) ಇವರನ್ನು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯ ಬಳಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಇವರು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದ ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ಇವರಿಗೆ ನೀಡಲು ತಿಳಿಸು.

ಸೇವ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಹಾಗೆಯೇ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಅಬ್ಬು ಮತ್ತು ಸೇವಕರ ನಿರ್ಗಮನ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯ ಆಗಮನ)

ರಾಜ: ಯುವರಾಜರು ಹೋದರೆ?

ಮಂ: ಹೋದರು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಕುಂಬಳಕಾಯಿಯ ಗಾಡಿಗಳು ಹೊರಟಿವೆಯೇ?

ಮಂ: ಇಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ.

ರಾಜ: ಅವುಗಳನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿಯಿರಿ.

ಮಂ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಮ್ಮ ಸೊಸೆ ಪಮ್ಮಿ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟನನ್ನು ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರ ಜೊತೆ ಕಳಿಸಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರಲು ಹೇಳಿ.

ಮಂ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಒಂಬತ್ತು: ಕಾಡು

(ಅಮ್ಮಿ ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು. ನಡೆದು ನಡೆದು ಸುಸ್ತಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪುಟ್ಟ ತಾಯಿಯ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ನಿದ್ರಿಸಿದ್ದಾನೆ)

ಸೈನಿ: ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಡಲು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾವು ಬಹಳ ದೂರ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತೇವೆ.

ಸೈನಿ: ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲೇಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲೇಬೇಕು.

ಅಮ್ಮಿ: ಆಗಲಿ ನೀವು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿ. ನಾವು ಒಂದೋ ಸಾಯುತ್ತೇವೆ ಅಥವಾ ಬದುಕುತ್ತೇವೆ. ನಮಗೆ ಎರಡೂ ಒಂದೇ.

ಸೈನಿ: ನೀವು ಸಾಯಬಾರದು.

ಸೈನಿ: ನೀವು ಸಾಯಬಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ನೀವು ಬದುಕಬೇಕು.

ಸೈನಿ: ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಳ್ಳಿ. ದೇವರಿದ್ದಾನೆ.

ಸೈನಿ: ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಳ್ಳಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ದೇವರಿದ್ದಾನೆ.

ಸೈನಿ: ನೀವು ಹೀಗೆಯೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಕಾಡನ್ನು ದಾಟಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಒಂದು ಊರು ಸಿಗಬಹುದು.

ಸೈನಿ೨: ನೀವು ಹೀಗೆಯೆ ಮುಂದೆ ನಡೆಯಿರಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಿಮಗೆ ಒಂದು ಊರು ಸಿಗಬಹುದು.

ಅಮ್ಮಿ: ಸರಿ. ನೀವು ಹೋಗಿ.

(ಸೈನಿಕರು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಬ್ಬು ಒಂದು ಕತ್ತಿಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಅಮ್ಮಿ: ಅಣ್ಣಾ, ನೀನು!

ಅಬ್ಬು: ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ! ಆದರೆ ನಾನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮಿ: ಯಾಕೆಣ್ಣಾ?

ಅಬ್ಬು: ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಅಪ್ಪನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾತ್ರ! ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಯಾವುದೇ ಸಂಪತ್ತು ಇರಬಾರದು.

ಅಮ್ಮಿ: ನನ್ನ ಬಳಿ ಯಾವ ಸಂಪತ್ತು ಇಲ್ಲ.

ಅಬ್ಬು: ನೀನೀಗ ಯುವರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ.

ಅಮ್ಮಿ: ಅದರರ್ಥ ನನ್ನ ಬಳಿ ಸಂಪತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆ?

ಅಬ್ಬು: ನಿನ್ನ ಕುಂಬಳ ಬೀಜಗಳಿಂದ ನೀನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ವಶೀಕರಿಸುತ್ತಿ!

ಅಮ್ಮಿ: ಹಾಗೆಂದರೇನು?

ಅಬ್ಬು: ನೀನು ಹೋಗುವಲ್ಲಿಗೆಲ್ಲಾ ಆ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಿ. ಅಲ್ವ?

ಅಮ್ಮಿ: ಹೌದು. ಅದರಲ್ಲೇನು ತಪ್ಪು?

ಅಬ್ಬು: ಈಗಲೂ ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಇರಬೇಕಲ್ಲವೆ ಆ ಬೀಜಗಳು?

ಅಮ್ಮಿ: ಇವೆ.

ಅಬ್ಬು: ಎಲ್ಲಿವೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ಯಾಕೆ?

ಅಬ್ಬು: ನನಗೂ ಕೆಲವು ಬೀಜಗಳನ್ನು ಕೊಡು.

ಅಮ್ಮಿ: ಖಂಡಿತ ಕೊಡ್ತೇನೆ. (ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬೀಜದ ಕಟ್ಟನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯುತ್ತಾಳೆ)

ಅಬ್ಬು: ಇವುಗಳಿಂದ ನೀನು ಪುನಃ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಿ ಅಲ್ವ? ಆ ಎಲ್ಲ ಬೀಜಗಳು ನನಗೆ ಬೇಕು. ಕೊಡು ಇಲ್ಲಿ.

ಅಮ್ಮಿ: ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಉಳಿಸಲು ನನಗೆ ಈ ಬೀಜಗಳು ಬೇಕು.

ಅಬ್ಬು: ಹಾಗೂ? ನೀನು ಹೇಗೆ ಉಳಿಯುತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ. (ಕತ್ತಿ ತೆಗೆದು ಅವಳ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಅಮ್ಮಿ ಚೀರಿ ಕೆಳಗುರುಳುತ್ತಾಳೆ. ನಿಧೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಟ್ಟನೂ ಎಚ್ಚೆತ್ತು ಕಿರುಚುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಅಬ್ಬು ಕಡಿಯಲು ಕತ್ತಿಯೆತ್ತುವಾಗ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಾವು (ಹಾವಿನ ದೇಹ ಮನುಷ್ಯನ ತಲೆ) ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಬ್ಬು ಹಾವನ್ನು ಕಂಡು ಹೆದರಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಹಾವು ಬಳಿ ಬಂದು ಸ್ಮ ತಿತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದ ಅಮ್ಮಿಯನ್ನು ಆರೈಕೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಕತ್ತರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕೈಗೆ ಮದ್ದಿನ ಹಸಿರೇ ಹುಡುಕಿ ತಂದು ಅರೆದು ಹಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಅಳುವ ಮಗುವನ್ನು ಸಂತೈಸುತ್ತದೆ. ಅಮ್ಮಿ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.)

ಹಾವು: (ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಎಬ್ಬಿಸಿ) ಬನ್ನಿ . ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. (ಅವರನ್ನು ಆಧರಿಸಿಹಿಡಿದು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಹತ್ತು: ಕಾಡು

(ಕಾಡಿನ ದಾರಿ. ಅಮ್ಮಿ, ಪುಟ್ಟ ಮತ್ತು ಹಾವು ಮೂವರೂ ನಡೆದು ಬಳಲಿದ್ದಾರೆ)

ಪುಟ್ಟ: ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆಯಬೇಕು?

ಹಾವು: ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಬೇಕು. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಳಿತು ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. (ಅಮ್ಮಿಯೊಡನೆ) ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?

ಅಮ್ಮಿ: (ತುಂಬಾ ಕ್ಷೀಣವಾದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಅಮ್ಮಿ.

ಹಾವು: ಅಮ್ಮಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು. ನನ್ನ ಹೆಸರು ನಾಗ. ನೋಡು ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೊಳ ಇದೆ. ಹೋಗಿ ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ನೀರು ಕುಡಿದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ನಾನು ಈ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಮಲಗುತ್ತೇನೆ.

(ಇಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊಳದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಮ್ಮಿ ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದು ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಪುಟ್ಟ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆಡುತ್ತಾ ಆಡುತ್ತಾ ಆಳದ ನೀರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಅಮ್ಮಿ: ಪುಟ್ಟ ದೂರ ಹೋಗ್ಬೇಡ. ಅಲ್ಲಿ ಆಳ ಇದೆ. ಈ ಕಡೆ ಬಂದುಬಿಡು. (ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಪುಟ್ಟ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ. (ಚೀರುತ್ತಾಳೆ) ಅಯ್ಯೋ ಪುಟ್ಟ ಮುಳುಗಿಹೋದ! ಏನು ಮಾಡಲಿ? (ಅವಳು ಕೂಡ ನೀರಿಗಿಳಿಯುತ್ತಾಳೆ)

ಹಾವು: (ಆ ಕಡೆ ನೋಡದೆ, ತಲೆಯೆತ್ತದೆ, ಮಲಗಿದಲ್ಲಿಂದಲೇ) ಅಮ್ಮಿ, ನೀನು ಮುಂದೆ ಹೋಗಬೇಡ! ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಎರಡು ಕೈಯನ್ನು ನೀಡಿ ಬಾ ಎನ್ನು. ಅವನು ಬರುತ್ತಾನೆ.

ಅಮ್ಮಿ: ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಹೇಗೆ ನೀಡಲಿ? ನನಗಿರುವುದು ಒಂದೇ ಕೈ.

ಹಾವು: ಒಂದೇ ಕೈ ಅಂತ ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡು! ಎರಡು ಕೈಯನ್ನೂ ನೀಡಿ ಬಾ ಮಗೂ ಎನ್ನು.
(ಅಮ್ಮಿ ಎರಡುಕೈಯನ್ನೂ ನೀಡಿ ಬಾ ಮಗೂ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಬಲಗೈ ಬರುತ್ತದೆ) ಹಾ! ನನಗೆ ಕೈಬಂತು! ಪುಟ್ಟ
ಬಾ. (ಪುಟ್ಟ ನೀರಿನಿಂದ ಈಚೆಗಿದ್ದು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಹಾವಿನ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ)

ಅಮ್ಮಿ: ನಿನ್ನ ಉಪಕಾರವನ್ನು ನಾನು ಯಾವತ್ತೂ ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾವು: ಅದಿರಲಿ. ನಾವು ಇನ್ನು ಹೋಗೋಣ. ನನ್ನ ಮನೆ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ದೂರವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ನಿಮ್ಮ
ಯೋಗ ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಅವಳು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

(ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಹನ್ನೊಂದು: ಚೆಂದದ ಪುಟ್ಟ ಮನೆ

(ಹಾವು ನಾಗ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ನಾಗಿ, ಅಮ್ಮಿ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟ ಮನೆಯಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಬಹಳ
ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದಾರೆ)

ಅಮ್ಮಿ: ನಾವು ಇಲ್ಲಿರುವುದು ತಿಂಗಳ ಮೇಲಾಯಿತು.

ನಾಗ: ಏನಾಯ್ತು? ನೀವು ನಮಗೇನೂ ಭಾರ ಎನಿಸಲಿಲ್ಲ.

ನಾಗಿ: ಎಲ್ಲ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ನೀವು ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿ.

ನಾಗ: ನಿಮಗೆ ಇಲ್ಲೇ ಒಂದು ಚೆಂದದ ಮನೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸೋಣ.

ಅಮ್ಮಿ: ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಲಾರೆವು. ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು!
ಆದರೆ ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನನಗಾದರೋ ಕಾಡು ಕೂಡ ಆದೀತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಮಗು ಮನುಷ್ಯರ ನಡುವೆಯೇ
ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವನಾಗಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಬದುಕಲು ಕಷ್ಟವಾದೀತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ
ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಜೀವಿಸಬೇಕು. ನಾನು ನನ್ನ ಕುಂಬಳದ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ. ನೀವು ಏನು ಬೆಳೆಸುತ್ತೀರಿ? ಅದರ
ಬೀಜಗಳನ್ನು ಕೊಡಿ. ನಾನು ಅದನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತೇನೆ.

ಹಾವು: ನಾವು ಜೇನು ಬೆಳೆಯುತ್ತೇವೆ. ಅದು ನಿನ್ನಿಂದಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನಗೆ ಒಂದು ಸಂದೂಕವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೆ
ಇಷ್ಟವಾದ ಒಂದು ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ನೀನು ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಬೇಡು. ನೀನು ಏನು ಕೇಳುತ್ತೀಯೋ ಅದನ್ನು ಅದು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ.
(ಹಾವು ನಾಗ ಒಂದು ಸಂದೂಕವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ)

ಅಮ್ಮಿ: (ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿಯುತ್ತಾ) ನೀವು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವರು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಯಾವತ್ತೂ ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾವು: ನಿನಗೆ ಏನು ತೊಂದರೆಯಾದರೂ ನಮಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆಯಲು ಸಂದೂಕದೊಡನೆ ಹೇಳು. ತಕ್ಷಣ ನಾವು ಬರುತ್ತೇವೆ.

ಅಮ್ಮಿ: ಆಗಲಿ. (ಅವರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಸಂದೂಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಮ್ಮಿ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟ ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಹನ್ನೆರಡು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ, ರಾಣಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರ)

ರಾಜ: ಅಪ್ಪಾ, ನೀವು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದಿರಿ! ಯಾರದೋ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಕಳಿಸಬಾರದಾಗಿತ್ತು.

ರಾಣಿ: ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕೂಡ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮಿ ಮಾಟಗಾತಿ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ.

ರಾಜ: ನಾನು ಕೂಡ ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವರನ್ನು ಹುಡುಕಲೇಬೇಕು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಏನೋ.

ರಾಣಿ: ಈಗಷ್ಟೇ ಬಂದಿದ್ದಿ. ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗು.

ರಾಜ: ಇಲ್ಲ ನಾನು ಈಗಲೇ ಹೊರಡಬೇಕು. ಅಮ್ಮಿ ಮಾಟಗಾತಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮನುಷ್ಯ ಈಗಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ?

ರಾಣಿ: ಅವನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಗರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟ ಉಡುಗೊರೆಯಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನಂತೆ.

ರಾಜ: ನಾನು ಮೋಸಹೋದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಆ ಮೇಲೆ ಅನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಿಂಚಿತ್ತು.

ರಾಜ: ನೀವು ದುಡುಕಿದಿರಿ. ನಾನು ಬರುವ ವರೆಗೆ ಯಾಕೆ ಕಾಯಲಿಲ್ಲ?

ರಾಜ: ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ರಾಣಿ: ಎಲ್ಲಾ ಅರಸರೂ ಹೀಗೆಯೇ. ಇತರರು ಬಂದು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಂಬುವುದು.

ರಾಜ: ನೀವು ಆ ಮನುಷ್ಯನ್ನು ನಾನು ಬರುವ ವರೆಗೆ ಬಂಧನದಲ್ಲಿಡಿ.

ರಾಜ: ಆಗಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

(ರಾಜಕುಮಾರ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ರಾಜ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರು ಸೇವಕರು ಬರುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ಅ ಬುರಾಯನನ್ನು ಎಳೆದು ತಂದು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿಡಿ.

ಸೇ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಹದಿಮೂರು: ಕಾಡು

(ರಾಜಕುಮಾರ ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು)

ರಾಕು: (ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನೊಡನೆ) ನೀನು ಒಂದು ಎತ್ತರದ ಮರ ಹತ್ತಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಊರು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆಯೋ ಅಂತ ನೋಡು. (ಒಬ್ಬನು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಒಂದು ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸೈನಿಕ ಪಹರೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಅವನು ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಮರ ನೋಡುತ್ತಾನೆ)

ರಾಕು: ಯಾಕೆ ಮರ ನೋಡುತ್ತಿ? ಏನಿದೆ ಮರದ ಮೇಲೆ?

ಸೈನಿಕ: ಮರದ ಮೇಲೆ ಹುಡುಗಿ ಉಂಟಾ ಅಂತ ನೋಡಿದೆ.

ರಾಕು: ಯಾವ ಹುಡುಗಿ?

ಸೈನಿಕ: ಅವತ್ತಿತ್ತಲ್ಲಾ, ಅಂಥದೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಹುಡುಗಿ.

ರಾಕು: ನಾವು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವುದು ಅಮ್ಮಿಯನ್ನು! ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲ. ತಿಳೀತಾ?

ಸೈನಿಕ: ತಿಳೀತು ರಾಜಕುಮಾರ. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು.

(ಹೋದ ಸೈನಿಕ ಮರಳಿ ಬಂದು)

ಸೈನಿಕ: ನಾನು ಒಂದು ಎತ್ತರದ ಮರ ಹತ್ತಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ ಒಂದು ಅರಮನೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ!

ರಾಕು: ಏನು? ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ ಅರಮನೆಯೇ?

ಸೈನಿಕ: ಹೌದು ರಾಜಕುಮಾರ ಅರಮನೆ! ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನೌದೆ ಆರಿಸುತ್ತಿದ್ದವನೊಬ್ಬ ಸಿಕ್ಕಿದ. ಅದು ಯಾರ ಅರಮನೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು ಯಾರದು ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆ ಅದು ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ರಾಕು: ವಿಚಿತ್ರ! ಯಾರ ಅರಮನೆಯಾಗಿರಬಹುದು?

ಸೈನಿಕ: ಯಾರೋ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಅರಮನೆಯಾಗಿರಬಹುದೆ?

ರಾಕು: ಯಾರದೇ ಆಗಿರಲಿ. ಇದು ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜ್ಯವಾದುದರಿಂದ ನಾವು ವಿಚಾರಿಸಲೇ ಬೇಕು. ನಡೆಯಿರಿ. (ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಹದಿನಾಲ್ಕು: ಅಮ್ಮಿಯ ಅರಮನೆ

(ರಾಜಕುಮಾರನ್ನು ನೋಡಿ ಅಮ್ಮಿಯ ಎದುರುಗೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಜೊತೆಗೆ ಪುಟ್ಟನೂ ಇದ್ದಾನೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಚಕಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ)

ರಾಕು: ಪಮ್ಮಿ! ನೀನು, ಇಲ್ಲಿ! ಇದು ಯಾರ ಮನೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ಇದು ನನ್ನದೇ ಮನೆ.

ರಾಕು: ಏನು ನಿನ್ನ ಮನೆಯೆ? ಹೇಗೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ಬನ್ನಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಅವಾಂತರವೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಂದಾಯಿತು. ನನಗೆ ಒಬ್ಬ ಕೆಟ್ಟ ಅಣ್ಣನಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾನು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಾನು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದಿರಲು ಬಿಡುವವನಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಮಹಾರಾಜರು ಕಾಡಿಗೆ ಕಳಿಸಲು ಅವನೇ ಕಾರಣ.

ರಾಕು: ಯಾರು ಆ ಬುರಾಯನೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ಹೌದು. ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಅವತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ಹೇಳದೆ, ಪಮ್ಮಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಅವನು ಹೇಗೋ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿದ. ನನ್ನನ್ನು ಅನಾಥಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಅವನೇ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಸೈನಿಕರು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಅಲ್ಲಿಗೂ ಬಂದ ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ನನ್ನ ಬಲಗೈಯನ್ನು (ತೋಳು ಮುಟ್ಟಿ ತೋರಿಸಿ) ಇಲ್ಲಿಂದ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದ.

ರಾಕು: ಏನು? ಬಲಗೈಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು? (ಅವಳ ಬಲಗೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನೋಡಿ) ಕೈ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ!

ಅಮ್ಮಿ: ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಹಾವು ಬದುಕಿಸಿತು. ಆ ಹಾವು ನನ್ನ ಕೈ ಮತ್ತೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿತು.

ರಾಕು: ನಿಜವೆ? ಅದು ಹೇಗೆ? ಕತ್ತರಿಸಿದ ಕೈ ಮತ್ತೆ ಬೆಳೆಯುವುದುಂಟೆ?

ಅಮ್ಮಿ: ನಾನು ಮಾಟಗಾತಿ ಅಂತ ನಿಮಗೂ ಸಂದೇಹವೆ?

ರಾಕು: ನೀನು ಮಾಟಗಾತಿ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಕತ್ತರಿಸಿದ ಕೈ ವಾಪಾಸು ಬರುವ ವಿಚಾರ ಮಾತ್ರ ತುಂಬಾ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ನಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟ. ಅದು ಹೇಗೆ ಆಯಿತು ಎಂದು ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳು.

ಅಮ್ಮಿ: ಹಾವು ಮತ್ತು ಅದರ ಹೆಂಡತಿಯ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೇ ನೀವು ಉಳಿದ ಕತೆಯನ್ನು ಕೇಳಬಹುದು. ನಾನು ಮಾಟಗಾತಿ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಆಗ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ರಾಕು: ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಅವರು?

ಅಮ್ಮಿ: ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ. (ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಸಂದೂಕವನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಈ ಸಂದೂಕವನ್ನು ಹಾವು ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ನಾವು ಬೇಡಿದ್ದನ್ನು ಈ ಸಂದೂಕ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ನಾನು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಮನೆಯನ್ನು ಬೇಡಿ ಪಡೆದೆ. ಹಾಗೆ

ಪಡೆದ ಮನೆ ಇದು. ನಾನು ಈಗ ಹಾವನ್ನು ಮತ್ತು ಅದರ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು, ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ. (ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ, ಏನೋ ಮಂತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಹಾವು ಮತ್ತು ಅದರ ಹೆಂಡತಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಹಾವು: ವಂದನೆಗಳು ರಾಜಕುಮಾರರಿಗೆ. ನಾನು ನಾಗ. ಇವಳು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನಾಗಿ. ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ಸತ್ಯ.

ರಾಕು: ನಿಮಗೆ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ. (ಅಮ್ಮಿಯೊಡನೆ) ನಾನು ಬುರಾಯನನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಲು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅವನ ತಲೆ ಕತ್ತರಿಸಬೇಕು.

ಅಮ್ಮಿ: ಬೇಡ. ಅವನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಸಿರಿ. ಅವನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಾನೇ ಅವನಿಗೆ ನೀಡಬೇಕು.

ರಾಕು: ಸರಿ. (ಸೈನಿಕರೊಡನೆ) ಹೋಗಿ. ಬುರಾಯನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. (ಪುಟ್ಟನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಸೈನಿಕರ ನಿರ್ಗಮನ)

ಅಮ್ಮಿ: ನಾನು ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಮತ್ತು ಮಹಾರಾಣಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಕರೆಯಲು ಸಂದೂಕದ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿ. (ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ, ಏನೋ ಮಂತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಮಹಾರಾಜ ಮತ್ತು ಮಹಾರಾಣಿ ಕೂಡ ಬರುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ,ರಾಣಿ: ಅಮ್ಮಿ ! (ಅಮ್ಮಿ ಬಂದು ಮಾವ ಅತ್ತೆಯರಿಗೆ ವಂದಿಸುತ್ತಾಳೆ. ರಾಣಿ ಅಮ್ಮಿ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟನನ್ನು ಬಳಸಿಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸಂತೋಷದ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜ ನಾಗ ನಾಗಿಯರನ್ನು ನೋಡಿ) ಇವರು ಯಾರು?

ಅಮ್ಮಿ: ಇವರೇ ನನ್ನ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟನ ಪ್ರಾಣವನು ಉಳಿಸಿದವರು. ನಾಗ ಮತ್ತು ನಾಗಿ. (ನಾಗ ಮತ್ತು ನಾಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ವಂದಿಸುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ಬಹಳ ಸಂತೋಷ! ಬಹಳ ಸಂತೋಷ! ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ. ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧ.

ಅಮ್ಮಿ: ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಉಡುಗೊರೆಯ ಅಗತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ.

ರಾಜ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಯಾಕಿಲ್ಲ?

ರಾಕು: ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವರ ಬಳಿ ... (ಅವನ ಮಾತಿನ ನಡುವೆ ಸೈನಿಕರು ಅಬ್ಬುವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ)

ರಾಕು: ಇವನು ಮಹಾ ಪಾಪಿ! ಇವನ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿಯಬೇಕು! ಅದೇ ಇವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆ!

ಅಮ್ಮಿ: ಬೇಡ! ಇವನಿಗೆ ನೀಡಬೇಕಾದ ಶಿಕ್ಷೆ ಬೇರೆ ಇದೆ. (ಅಬ್ಬು) ಅಣ್ಣಾ , ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿಯೂ ನಿನಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಕಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ, ನನ್ನ ಕೈ ಕತ್ತರಿಸಿದೆ. ಪುಟ್ಟನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಈ ಹಾವು ನಾಗ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬರದಿದ್ದರೆ, ನೀನು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕೊಂದುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೆ ಅಲ್ಲವೆ? (ಅಬ್ಬು ಮನವಾಗಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ) ಅಪ್ಪನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಸಾಕು ಎಂದು ನಾನು ಕುಂಬಳ ಬೆಳೆದು ಬದುಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಾನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ (ಸಂದೂಕದೊಡನೆ ಕುಳಿತು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ , ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಏನೋ ಗುಣುಗುಣಿಸಿ., ಅದರೊಳಗೆ ಕೈಹಾಕುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಬಟ್ಟೆಯ ಗಂಟು ಬರುತ್ತದೆ) ಇದರಲ್ಲಿ ಸಿಹಿಕುಂಬಳದ ಬೀಜಗಳಿವೆ. ಇದನ್ನು

ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅತ್ತಿಗೆ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಗಾಲ ಪೀಡಿತ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗು (ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆಯ ಗಂಟು ಇರಿಸುತ್ತಾಳೆ). ಅಪ್ಪನ ಆಶೀರ್ವಾದ ನಿನಗೂ ಇರಲಿ.

ರಾಜ: ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆ ! ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆ !

ರಾಕು: (ಸೈನಿಕರೊಡನೆ) ಬರಗಾಲ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಕೊಂಡುಹೋಗಲು ಗಾಡಿಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆಯೆ?

ಸೈನಿ೨: ಹೌದು ರಾಜಕುಮಾರ.

ರಾಕು: ಇವನನ್ನು ಒಂದು ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಬರಗಾಲ ಪೀಡಿತ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿರಿ. (ಸೈನಿಕರು ಅಬ್ಬುವನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಾರೆ)

ಅಮ್ಮಿ: (ಸಂದೂಕವನ್ನು ನಾಗನ ಕೈಯಲ್ಲಿರಿಸಿ) ಇದು ನಿಮ್ಮದು. ನನಗೆ ಇದರ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. (ನಾಗ ನಾಗಿಯರ ಕೈಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಬೊಗಸೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕೃತಜ್ಞತೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾಳೆ) ಸರಿ. ಇನ್ನು ಹೊರಡೋಣವೆ?

ರಾಕು: ಹೊರಡೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೧ : ೨. ಸಂಚರಿಸುವ ಮರ

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಒಂದು ಮರಗಳ ತೋಪು. ಬೆಳಗ್ಗಿನ ಹೊತ್ತು.

(ಹಲವು ಮರಗಳಿರುವ ತೋಪಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇತರ ಮರಗಳಿಗಿಂತ ಎತ್ತರವಾಗಿರುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮರ. (ರಟ್ಟಿನಿಂದ ಮಾಡಿದ ಕಾಂಡಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹಸಿರು ಗೆಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮರಗಳ ವೇಷದಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳು) ಹಕ್ಕಿಗಳ ಹಾಡಿನ ದನಿ, ಕೋಗಿಲೆಯ ಹಾಡು ಇತ್ಯಾದಿ. ಗರಗಸಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೂರ್ಛಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಬರುತ್ತಾರೆ)

೧ನೆ: ಇಲ್ಲಿಂದ ಆರಂಭಿಸೋಣವೆ?

೨ನೆ: ಇಲ್ಲಿಂದ ಬೇಡ. ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸಣ.

೩ನೆ: ಅದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅದು ರಸ್ತೆಗೆ ಹತ್ತಿರ. ಲಾರಿಗೆ ಹಾಕಲು ಅನುಕೂಲ.

೧ನೆ: ಈ ದೊಡ್ಡ ಮರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಮರಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ಯಲು ಯಜಮಾನರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

೨ನೆ: ದೊಡ್ಡ ಮರವನ್ನು ಹೀಗೇ ಬಿಡುತ್ತಾರಾ?

೩ನೆ: ಇಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿದಾದ ಬಳಿಕ ಕೊನೆಗೆ ಕಡಿಸುತ್ತಾರಂತೆ. ಯಜಮಾನರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

೨ನೆ: ಹೌದು. ತೊಲೆ ಪಕ್ಕಾಸುಗಳಿಗೆ ಈ ಮರ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.

(ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ತೋಪಿನ ಹಿಂದುಗಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ದೊಡ್ಡ ಮರ ಇತರ ಮರಗಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತದೆ)

ಮರ: ನೀವೆಲ್ಲ ಭಾಗ್ಯವಂತರು.

ಮಗ: ಏನು? ನಾವು ಭಾಗ್ಯವಂತರೆ?

ಮ೨: ಹೇಗೆ ನಾವು ಭಾಗ್ಯವಂತರು? ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಉರುಳಿಸಲು ಮನುಷ್ಯರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ!

ಮರ: ನೀವು ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ! ಕೆಲವರು ರೈಲು, ಬಸ್ಸು, ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ನಗರದ ಶ್ರೀಮಂತರ ಚೆಂದ ಚೆಂದದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಜು, ಕುರ್ಚಿ, ಕಪಾಟಾಗುತ್ತೀರಿ.

ಮ೩: (ವಿಷಾದದಿಂದ ನಕ್ಕು) ಅದನ್ನು ಭಾಗ್ಯ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೀಯೆ? ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಡಿದು ಉರುಳಿಸಿ ತುಂಡು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಅಡ್ಡ ಉದ್ದ ಕೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯನ್ನು ನೀನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಇರುವೆ. ಆಗ ಹೇಳು ಇದು ನಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಅಂತ. ಕೊನೆಗೊಂದು ದಿನ ನಿನಗೂ ಅದೇ ಗತಿ ಒದಗುವುದು.

ಮಗ: ನೀನು ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯಣ್ಣ. ನಿನಗೆ ಆಗುವ ನೋವನ್ನು ಎಣಿಸಿ ನನಗೆ ಈಗಲೇ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮರ: ಮರವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಆ ನೋವು ಇದ್ದದ್ದೇ. ಈ ಮನುಷ್ಯರು ನಮ್ಮನ್ನು ಆಯುಷ್ಯ ಮುಗಿಯುವ ತನಕ ಬದುಕಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಅನಂತರದ ವಿಚಾರ.

ಮ೨: ಸತ್ತ ನಂತರದ ಸಂತೋಷದ ಬದುಕಿನ ವಿಚಾರ. (ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತದೆ)

ಮರ: ಹೌದು. ಮನುಷ್ಯರು ಕೂಡ ಸತ್ತ ನಂತರದ ಬದುಕಿನ ಕುರಿತು ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಬಹಲ ಸಲ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಮ೩: ಎಲ್ಲಿ?

ಮರ: ಇಲ್ಲೇ ನನ್ನ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ.

ಮಗ: ಅದು ಅವರ ಮರಣದ ನಂತರದ ಬದುಕಿನ ವಿಚಾರ. ನಮ್ಮ ಮರಣದ ನಂತರದ ಬದುಕಿನ ವಿಚಾರ ಅಲ್ಲ.

ಮರ: ಹೇಗಿದ್ದರೂ ನಮಗೆ ಮನುಷ್ಯರ ಕೈಯಿಂದ ಬರುವ ಸಾವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕಾಗ್ತದಾ?

ಮ೩: ನಮ್ಮಂಥ ಸಣ್ಣವರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದಾದೀತೆ ಅಂತ ನೋಡು. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ನೀನು ಇನ್ನೂ ಮುನ್ನೂರು ವರ್ಷ ಬದುಕಬಹುದು.

ಮ೨: ಹೌದು. ಜೀವಂತವಾಗಿ ಬದುಕಿರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಸತ್ತು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಬಿದ್ದಿರುವುದಲ್ಲ.

ಮರ: ಅದು ಸಾಧ್ಯವೆ?

ಮಗ: ಪ್ರಯತ್ನಿಸು. ಆದರೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಕ್ಕೇನು ಅಡ್ಡಿ?

ಮರ: ನೀವು ಕೂಡ ಯಾಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಾರದು?

ಮೃ: ನಾವು ಬಹಳ ಸಲ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಮೃ: ನೀನಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸು. ದೇವರು ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮಾಡಲಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಮೊದಲ ದೃಶ್ಯದ ಜಾಗ. ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತು

(ರಂಗದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮರ ಮಾತ್ರ ಇದೆ)

ಮರ: ಎಲ್ಲರೂ ಹೋದರು. ಮನುಷ್ಯರು ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನೂ ಕೊಂದರು. ಅಯ್ಯೋ ಎಂಥಾ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ! ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಅಳು, ಚೀರಾಟ! ಮರವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದವರು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಬಾರದು; ಕಿವಿಯಿಂದ ಕೇಳಬಾರದು! ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಅದು ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ! ಅವರಿಗೆ ಕಿವಿಗಳಿದ್ದರೂ ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ! ನಮಗೆ ಮನುಷ್ಯರಿಗಿರುವಂಥ ಕಿವಿ ಕಣ್ಣುಗಳು ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯರ ಮಾತು ಕೂಡ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. (ನರಳಾಟದ ದನಿ. ಮರ ಅದನ್ನು ತುಸು ಹೊತ್ತು ಆಲಿಸಿ) ಸತ್ತವರ ಬೇರುಗಳು ಕೂಡ ಅಳುತ್ತಿವೆ! ಮನುಷ್ಯರಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ರಕ್ತದ ನದಿಯ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಮಗೆ ರಕ್ತವಿಲ್ಲ ನಿಜ. ಆದರೆ ನೋವಿಲ್ಲವೆ? ಇನ್ನೊಂದು ಹತ್ತು ದಿನದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೂ ಕಡಿಯುತ್ತಾರಂತೆ. ನೋವು ಕಂಡು ಕಂಡು ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಆ ನೋವನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಸಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಬೇಕು. ದೂರ ಹೋಗಬೇಕು. ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. (ಮರ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಎಳೆದು ಚಲಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನದ ಬಳಿಕ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ) ಹಾ! ನಾನು ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ! ನಾನು ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ! ನಂಬಲಿಕ್ಕೇ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ! ನನ್ನ ಸಹೋದರರ ಸಲಹೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಾನು ಈ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. (ದುಃಖದಿಂದ)ನನ್ನ ಮೃತ ಸಹೋದರರಿಗೆ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರಬೇಕು. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡಬೇಕು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕತ್ತಲಾಗಿದೆ. ಬೆಳಗಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ನಾನು ದೂರ ಹೋಗಿಬಿಡಬೇಕು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ರಸ್ತೆ. ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು

(ಬೆಳಕು ಬರುವಾಗ ಮರ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಜನರು ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. (ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ವಾಹನಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೋಗಬಹುದು) ಒಬ್ಬಳು ಹೆಂಗಸು ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣಿನ ಬುಟ್ಟಿಯಿರಿಸಿ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಪೊಲೀಸರವನು ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಪೊ: ಏಯ್, ಇದು ಸಂತೆ ಅಲ್ಲ! ಏಳು. ಹೊರಡು!

ಹೆಂ: ನಾನು ಬಡವಳು. ಒಂದೈದು ನಿಮಿಷ ಇರಲು ಬಿಡು ಪೊಲೀಸಪ್ಪ.

ಪೊ: ನಾನು ನಿನ್ನ ಪೊಲೀಸಪ್ಪ ಅಲ್ಲ! (ಅವಳ ಬುಟ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಹಣ್ಣು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ) ಬೇಗ ಹೊರಡು! ಹೊರಡುತ್ತೀಯೆ ಅಲ್ಲ ಎರಡು ಬಾರಿಸಲೋ? (ಬೆತ್ತ ಎತ್ತುತ್ತಾನೆ)

ಹೆಂ: ಆಯ್ತು ಪೊಲೀಸಪ್ಪ. ಹೋಗ್ತೀನಿ.

ಮರ: ಏನೇನೋ ನಿಯಮಗಳು ಇಲ್ಲಿ! ಬಹುಶಃ ನಗರವೇ ಹೀಗೆ! ರಸ್ತೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬಾರದು! ಬಡವರು ಸಹ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬಾರದು! ನನ್ನನ್ನು ಇರಲು ಬಿಡುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ. ಸದ್ಯ ಮರಗಳ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಖಾಲಿ ಬಿದ್ದಿದೋ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಾನು ಬಂದು ನಿಂತಿರುವುದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ! ಆದರೆ ಇಲ್ಲೇ ಇರುವುದು ಕೂಡ ಕಷ್ಟ. ಈ ವಾಹನಗಳ ಹೊಗೆ! ಈ ಚರಂಡಿ ವಾಸನೆ! ಈ ಶಬ್ದ! ಮನುಷ್ಯರು ಮಾಡಿದ ನಿಯಮವನ್ನು ಮನುಷ್ಯರೇ ಪಾಲಿಸುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ! ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಕೊಳೆ ಕೊಚ್ಚಿ ಗಲೀಜು! ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿಯೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಬಿಡಬೇಕು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು. ಹಳೆಯ ಮನೆ

(ಮರ ಮನೆಗೆ ಸಮೀಪ ನಿಂತಿದೆ. ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಗಂಡಸು ಬೆರಗಾಗಿ ಮರವನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ)

ಗಂ: ಹೋ ಹೊಯ! ಇದು ಎಂಥದು ವಿಚಿತ್ರ?

ಹೆಂ: (ಮನೆಯೊಳಗಿಂದ) ಏನಿ? ಏನು?

ಗಂ: ಹೊರಗೆ ಬಂದು ನೋಡು!

ಹೆಂ: (ಹೊರಗಡೆ ಬಂದು) ಮರ! ಇದ್ದಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು ಇಲ್ಲಿ! ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಜೋರಾಗಿ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿತಲ್ಲಾ, ಗಾಳಿ ಹೊಡ್ಕೊಂಡು ಬಂತೋ ಏನೋ.

ಗಂ: ಆಪ್ತು ದೊಡ್ಡ ಮರ ಗಾಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಾ?

ಹೆಂ: ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡಗಳೇ ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಿ ಹೋಗುವಲ್ಲ?

ಗಂ: ಅಂಥ ಗಾಳಿಯೆನೂ ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಿಕೊಂಡು ಬಂದ್ರೆ ಬೇರುಗಳು ಕಾಣಿಸಬೇಕಲ್ಲ? ಇದು ಇಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದಿದೋ ಹಾಗಿದೆ!

ಹೆಂ: ಅಲ್ಲೇ ಮರ ನಾವು ಹೊಸ ಮನೆ ಕಟ್ಟಲು ಜಾಗ ಗುರುತಿಸಿದಲ್ಲಿಯೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿದೆ!

ಗಂ: ನಿಜ ನಿಜ.

ಹೆಂ: ಇದು ಯಾವ ಕ್ಷಣ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತೋ ಅಂತ ಭಯವಾಗಿದೆ! ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ನಮ್ಮ ಈ ಹಳೇ ಮನೆ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ, ಮನೆಯೂ ಪುಡಿ ಪುಡಿ, ನಾವೂ ಪುಡಿ ಪುಡಿ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೂ ಪುಡಿ ಪುಡಿ!

ಗಂ: ನಿಜ ನಿಜ.

ಹೆಂ: ನಿಜ ನಿಜ ಅಂದ್ರಾಯಾ? ಈಗೇನಾದೋದು?

ಗಂ: ಇವತ್ತೇನೂ ಮಾಡೋಕಾಗಲ್ಲ. ನಂಗೆ ಇವತ್ತು ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿದೆ. ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಗಾಳಿ ಬರೋದು ಬೇಡ ಅಂತ ದೇವರನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣ. ನಾಳೆ ಜನ ಕರೆಸಿ ಕಡಿಸಿಬಿಡುವ.

ಹೆಂ: ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಮನೆಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮರ ಇದ್ರಲ್ಲೇ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಗಂ: ಬೇಕಾದಷ್ಟಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚೇ ಇದೆ. ಮೇಜು ಕುರ್ಚಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ಕೊಬಹುದು. ಇದೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಯಸದೇ ಬಂದ ಭಾಗ್ಯ ಏನಂತಿ?

ಹೆಂ: ನಂಗನಿಸುತ್ತೆ ದೇವರೇ ಕಳಿಸಿರೋದು ಅಂತ. ಆದ್ರೆ ಈ ಅದ್ಭುತಾನ ನೋಡೋಕೆ ಜನ ಬರೋಕ್ಕುರು ಮಾಡಿದ್ರೇನು ಮಾಡೋದು?

ಗಂ: ಯಾರಿಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ ಈ ನಗರದಲ್ಲಿ? ಯಾರೂ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಡೋದಿಲ್ಲ. ಅಕಸ್ಮಾತ್ ನೋಡಿದ್ರೂ ಮೊದಲೇ ಇತ್ತು ಅಂದ್ಕೊಳ್ಳಾರೆ.

ಹೆಂ: ಆದ್ರೂ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬ ವಿಚಾರಿಸದೆ ಇರ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಗಂ: ಹಾಗೇನಾದ್ರೂ ವಿಚಾರಿಸಿದ್ರೆ, ಮೊದಲೇ ಇತ್ತಲ್ಲ? ನೀವು ಇವತ್ತೇ ನೋಡಿದ್ದಾ ಅಂತ ಅವರನ್ನ ಫೂಲ್ ಮಾಡಿಬಿಡು. ಇಂಥ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನ ಫೂಲ್ ಮಾಡೋದು ಸುಲಭ. ಏನಂತಿ?

ಹೆಂ: ನಿಜ ನಿಜ.

ಗಂ: ನಾವು ಹೊರಗೆ ನಿಲ್ಲುವುದು ಬೇಡ. ಜನ ಸುಮ್ಮನು ಈ ಕಡೆ ನೋಡ್ತಾರೆ. ನಡಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗೋಣ.

ಮರ: ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನಿಲ್ಲೋ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳ ಆವರಣ ನನ್ನಂಥ ಮರಗಳಿಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತ ಅಲ್ಲಾಂತ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಹೂಗಿಡಗಳು ಮತ್ತು ಹಸಿರು ಹಸಿರು ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಜನರು ಕೂಡ ತುಂಬಾ ಚುರುಕಿದ್ದಾರೆ. ಬಹಳ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರು. ಬಹುಶಃ ನಗರದ ಜನಗಳೇ ಹೀಗೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು. ಸರಕಾರಿ ಕಚೇರಿ.

(ಮರ ಸರಕಾರಿ ಕಚೇರಿಯಿಂದ ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದೆ. ಸರಕಾರಿ ಕಚೇರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿ ಬೆರಗಿನಿಂದ ಮರವನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಪೇದೆಯನ್ನು ಕೂಗುತ್ತಾನೆ. ಕಚೇರಿಯೊಳಗಿಂದ ಪೇದೆ ಹೊರಬರುತ್ತಾನೆ)

ಅಧಿ: ಈ ಮರ ನಿನ್ನೆ ಇಲ್ಲಿ ಇತ್ತಾ?

ಪೇದೆ: ಇರಲಿಲ್ಲ ಸಾ.

ಅಧಿ: ನೀನು ಅಫೀಸಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಇತ್ತಾ?

ಪೇದೆ: ಇತ್ತು ಸಾ.

ಪೇದೇ: ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಂಗೆ ಏನೂ ಅನಿಸ್ಲಿಲ್ಲ?

ಮರ: ಇದು ಎಂಥಾ ಪ್ರಶ್ನೆ!

ಪೇದೇ: ಅನಿಸಿತು ಸಾ.

ಅಧಿ: ಏನು ಅನಿಸಿತು?

ಪೇದೇ: ಇದು ಒಂದು ಮರ ಅಂತ ಅನಿಸಿತು.

ಮರ: ಇದು ಎಂಥಾ ಉತ್ತರ!

ಅಧಿ: ಆ ಮೇಲೆ?

ಪೇದೇ: ಇದು ನಿನ್ನೆ ಇಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಅನಿಸಿತು ಸಾ.

ಅಧಿ: ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆಗಲಿಲ್ಲ?

ಪೇದೇ: ಆಯಿತು ಸಾ.

ಅಧಿ: ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆಗಿ ಮುಗಿದು ಹೋಯಿತಾ?

ಪೇದೇ: ಹೌದು ಸಾ. ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆಗಿ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು ಸಾ.

(ಅಧಿಕಾರಿ ಹಣೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಅಧಿ: ಇನ್ನೂ ಆಫೀಸಿಗೆ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಬಂದಿಲ್ಲ?

ಪೇದೇ: ಇಲ್ಲ ಸಾ. ಅವರೆಲ್ಲ ಬರೋದು ತಡ ಸಾ.

ಅಧಿ: ನೀನ್ಯಾಕೆ ಬೇಗ ಬಂದೆ?

ಪೇದೇ: ಇವತ್ತು ಮಾತ್ರ ಬೇಗ ಬಂದೆ ಸಾ.

ಅಧಿ: ಯಾಕೆ?

ಪೇದೇ: ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಐನೂರು ರೂಪಾಯಿ ನೋಟು ಮರೆತುಹೋಗಿಟ್ಟೆ ಸಾ.

ಅಧಿ: ಅಲ್ಲೇ ಇತ್ತಾ?

ಪೇದೇ: ಇತ್ತು ಸಾ.

(ಆಪಿಸರುಗಳು (ಗಂಡಸರು ಮತ್ತು ಹೆಂಗಸರು) ಮತ್ತು ಗುಮಾಸ್ತರುಗಳ ಆಗಮನ. ಎಲ್ಲರೂ ಮರವನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ)

ಅಧಿ: (ಆಪಿಸನರುಗಳೊಡನೆ, ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಏನು ಶೀತಲೀಕರಣಗೊಂಡ ಕೋತಿಗಳ ಹಾಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದೀರಿ! ಬರೀ ಮರ! ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ?

ಆ೧: ಅಲ್ಲಾ ಸಾರ್. ಮರ...

ಅಧಿ: ಹೌದು ಮರ. ನಂಗೂ ಗೊತ್ತು ನಿಮ್ಮೂ ಗೊತ್ತು. ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ! ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ. ಆಗ್ಲೇ ತಡ ಮಾಡಿ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ!

ಆ೨: ಈ ಮರ...

ಅಧಿ: ಹೌದು ಈ ಮರ. ಏನಾಗ್ಲೇಕದಕ್ಕಿಲ್ಲ?

ಆ೨: ಇದು ನಿನ್ನೆ ಇಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಸಾರ್.

ಅಧಿ: ಹೌದು ನಿನ್ನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಇದೆ.

ಆ೨: ಸಾರ್ ಆದ್ದರಿಂದ..

ಅಧಿ: ಆದ್ದರಿಂದ, ನಾಳೆ ಇದು ಇಲ್ಲಿ ಇರೂಡು! (ಮರ ಭೀತಿಗೊಳಗಾಗುತ್ತದೆ) ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಚೀಫ್ ಇಂಜಿನಿಯರನ್ನ ಕರೆಯೋದು ಬನ್ನಿ. ಈಗ್ಲೇ ಇದನ್ನ ಕಡಿದು ಹಾಕಿ. (ಮರ ಭಯದಿಂದ ಕಂಪಿಸುತ್ತದೆ) ಇದು ಹೊಸ ರಸ್ತೆಗೆ ಮಾರ್ಕ್ ಮಾಡಿರೋ ಜಾಗ.

ಆ೧: ಸಾರ್ ಚೀಫ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಇವತ್ತು ರಜೆಯ ಮೇಲಿದ್ದಾರೆ.

ಅಧಿ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಾಳೆ ಕಡಿಸಲು ತಿಳಿಸಿ. ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಅವರು?

ಆ೨: ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿರಬೇಕು ಸಾರ್. ಇವತ್ತು ಅವರ ಮಗಳ ಮದುವೆ.

ಅಧಿ: ತಫ್! ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಂದಲೋ ಮರ ಬಂದು ಡೀಸೀ ಕಚೇರಿ ಎದುರು ನಿಂತಿರುವಾಗ ಈ ಇಂಜಿನಿಯರಿಗೆ ಮಗಳ ಮದುವೆ!

ಮರ: ಇದು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದ ಜಾಗ! ಈ ಅಧಿಕಾರಿ ತುಂಬಾ ತುಂಬಾ ಚುರುಕಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ರೆ ನನ್ನಷ್ಟು ಕೂಡ ಇನ್ನಿಗೆ ತಲೆ ಇಲ್ಲ. ಮರ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದು ಇನ್ನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗೇ ಇಲ್ಲ. ಮರ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟ ದಿನ ಚೀಫ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಮಗಳ ಮದುವೆ ಮಾಡೂಡು ಅಂತ ಬೇರೆ ಹೇಳ್ತಾನೆ! ವಿಚಿತ್ರ! ಬಹುಶಃ ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇರೋದೇ ಹೀಗೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಶಾಲೆಯ ಆಟದ ಮೈದಾನ

(ಮರ ಮೈದಾನದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದೆ. ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉದ್ದನೆಯ ಹುಲ್ಲು ನಿಂತಿದೆ. ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಆಟ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಓಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

ಮರ: ಮೈದಾನದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯದಾಯ್ತು. ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದ್ರೆ ಈ ಮಕ್ಕಳ ಓಡಾಟದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಿದ್ದೆನೋ ಏನೋ.

(ಮರದ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಹುಲ್ಲಿಗೆ ನಗು ಬರುತ್ತದೆ)

ಮರ: ಯಾಕೆ ನಗ್ತಿ?

ಹುಲ್ಲು: ಮಕ್ಕಳು ಓಡಿಯಾಡಿದ್ರೆ ನಿಂಗೇನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮರ: ನಿಂಗೇ?

ಹುಲ್ಲು: ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವು ಕುಣಿದ್ರೂ ನಂಗೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತೇನೆ.

ಮರ: ನೀನು ಎಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಇಲ್ಲಿದ್ದಿ?

ಹುಲ್ಲು: ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೇನೆ.

ಮರ: ನೀನು ಹುಟ್ಟಿದ ನಂತರ ಸಾಯಲೇ ಇಲ್ಲ?

ಹುಲ್ಲು: ಸಾಯಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಮರ: ದನಕರು ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲ?

ಹುಲ್ಲು: ದನಕರು ತಿಂದರೂ ನಾನು ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಮರ: ಬರಗಾಲ ಬಂದಾಗ ಸಾಯಲಿಲ್ಲ?

ಹುಲ್ಲು: ಬರಗಾಲ ಬಂದಾಗ ಬೇರಿನಲ್ಲಿ ಜೀವ ಇಟ್ಟೆ. ಮಳೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದೆ.

ಮರ: (ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು) ನೀನು ತುಂಬಾ ಅದೃಷ್ಟವಂತ.

ಹುಲ್ಲು: ಯಾಕೆ?

ಮರ: ನೀನು ಸಾಯದೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟಬಲ್ಲೆ.

ಹುಲ್ಲು: ಇಲ್ಲೇ ಇರುವ ವರೆಗೆ ನೀನು ಕೂಡ ಕೂಡ ಅದೃಷ್ಟವಂತನೇ. ಸಾಯುವ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟುವ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿಯೆ ಇಲ್ಲ.

ಮರ: ಯಾಕಿಲ್ಲ?

ಹುಲ್ಲು: ನಂಗೊತ್ತಿದೆ. ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ಜಾಗವೆಂದರೆ ಇದೇ. ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಹಾಕಲು ಯಾರೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೋಗಿಲೆ ಕಾಜಾಣಗಳು ಬಂದು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ದನಿ ಎಷ್ಟು ಸವಿ! ಮರ: ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸವಿ ಮಕ್ಕಳು ಆಟವಾಡುವ ದೃಶ್ಯ! ಹುಲ್ಲು: ಶಾಲೆಯ ಗಂಟೆಯ ದನಿ ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇ ಸವಿ! (ಇಬ್ಬರು ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿಯರು ಓಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬಳು ಪುಸ್ತಕ ತೆರೆದು ತಾನು ಬರೆದಿರುವ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬಳಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಹುಗ: ಇದು ಒಂದು ಕೊಳ. ಇದು ಕೊಳದಲ್ಲಿ ತಾವರೆ

ಹು೨: ಬಹಳ ಚೆಂದ ಆಗಿದೆ!

ಹು೧: ಇದು ಒಂದು ಮರ. ಇದು ಮರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಕ್ಕಿ.

ಹು೨: ಇದು ಕೂಡ ಬಹಳ ಚೆಂದ ಆಗಿದೆ.

ಹು೧: ಇದು ಹುಲ್ಲು.

ಹು೨: ಹುಲ್ಲಾ? ಇಷ್ಟು ಎತ್ತರ?

ಹು೧: ನೋಡು ಇದು ಆ ಹುಲ್ಲು. (ಹುಲ್ಲನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾಳೆ) ಶಾಲೆಯ ಗಂಟೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಹು೧: ಓಹ್! ಈಗ ಸಯನ್ಸ್! ಬಾ. ಇನ್ನು ನಾಳೆ ನೋಡುವ. (ಓಡುತ್ತಾರೆ)

ಮರ: (ಬಹಳ ಆನಂದ ಮತ್ತು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ)ಈ ಮಕ್ಕಳು ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಬರೀತಾರೆ!

ಹುಲ್ಲು: ಅವರು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಬರೀತಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ನೀನು ಕೇಳಬಹುದು.

ಮರ: ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಚೆಂದ ಈ ಮಕ್ಕಳ ಆಟ.

ಹುಲ್ಲು: ಶಾಲೆಯ ಗಂಟೆಯ ದನಿ ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇ ಚೆಂದ.

ಮರ: ನಾನು ನಿನ್ನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಆಗಿಲ್ಲ!

ಹುಲ್ಲು: ನಿನ್ನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಇವತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಕೂಡ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅವರದೇ ಲೋಕದಲ್ಲಿರಾರೆ.

(ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು ಬಂದು ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಹು೩: (ಹರ್ಷೋಲ್ಲಾಸದಿಂದ)ನಮ್ಮೆ ಗಣಿತಕ್ಕೆ ಇವತ್ತು ಹೊಸ ಮಿಸ್ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ!

ಹು೪: ಪೆಟ್ಟು ಕೊಡ್ತಾರಾ?

ಹು೩: ಇಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೇವು.

ಹು೩: (ಮರದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಈ ಮರ ಎಷ್ಟು ಚೆಂದ ಅಲ್ಲಾ?

ಹು೪: ಮರವನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಎಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಇಷ್ಟೆತ್ತರ ಬೆಳೆದುಬಿಟ್ಟಿದೆ?

(ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಎದ್ದು ಓಡುತ್ತಾರೆ)

ಮರ: ಏನದು ಗಂಟೆಯ ಶಬ್ದ?

ಹುಲ್ಲು: ಅದು ಇವತ್ತಿನ ಶಾಲೆ ಮುಗಿಯಿತು ಅಂತ ಅರ್ಥ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೀಗೆಯೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸುತ್ತದೆ. ಆಗ ಶಾಲೆ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮರ: ತುಂಬಾ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಿ ನೀನು!

ಹುಲ್ಲು: (ನಕ್ಕು) ಶಾಲೆ ಹುಟ್ಟು ವ ಮೊದಲೇ ನಾನು ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮೇಷ್ಟ್ರ ಪಾಠ ಕೂಡ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಇಡೀ ಶಾಲೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಪಾಠಗಳೂ ನನಗೆ ಕಂಠಪಾಠ ಆಗಿವೆ. ಮಕ್ಕಳ ಎಲ್ಲಾ ಆಟಗಳನ್ನೂ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅವರ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಡುಗಳನ್ನೂ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಮರ: ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಹೊರಟೇ ಹೋದರಲ್ಲಾ?

ಹುಲ್ಲು: ಹೌದು ಇನ್ನು ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗಿನ ವರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಯಬ್ದ. ಇಷ್ಟು ದಿವಸ ತುಂಬಾ ಬೇಜಾರಾಗಿತ್ತು. ನೀನು ಬಂದಿರುವುದು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ಇನ್ನು ಇಲ್ಲೇ ಇರಿಯೇ?

ಮರ: ಹೌದು. ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ದೇನೆ. ಮಕ್ಕಳ ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಿಂಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಒಂದು ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡು

ಹುಲ್ಲು:

ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ
ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ
ಸತ್ಯ ನಮ್ಮ ದಾರಿ ಧರ್ಮ ನಮ್ಮ ಬೆಳಕು
ಕರುಣೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕು
ಭೂಮಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಗಗನ ನಮ್ಮ ತಂದೆ
ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನ
ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ
ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ
ದುಡಿಮೆಯಿಂದ ಬಲವು ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ಗೆಲುವು
ಛಲದಿ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ನಾವು ಎಲ್ಲರೊಂದೆ
ನಮ್ಮ ರಕ್ತವೊಂದೆ ನಮ್ಮ ಉಸಿರು ಒಂದೆ
ನಮ್ಮ ಹಾದಿ ಒಂದೆ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯು ಒಂದೆ

ಮರ, ಹುಲ್ಲು:

ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ
ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ ವಿಜಯ ನಮ್ಮದೇ

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೧ : ೪. ಕುಂಬಾರನ ಪಿಟೀಲು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಸಂತೆ

(ತರಕಾರಿ, ಹಣ್ಣು ಮತ್ತಿತರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾರುವವರು. ಗಿರಾಕಿಗಳು ಮತ್ತು ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಜನರು. ಒಂದು ಕಡೆ ಕುಂಬಾರ ಹಲವು ಮಡಕೆಗಳನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ನಡುವೆ ಇರುವ ಮಡಕೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಪಿಟೀಲು ಇದೆ. ಒಬ್ಬ ಗಿರಾಕಿ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಗಿ: ಏನದು ಮಡಕೆಯ ಒಳಗೆ?

ಕು: ಅದು ಪಿಟೀಲು.

ಗಿ: ಮಡಕೆಯೊಳಗೆ ಪಿಟೀಲು ಯಾಕಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಿ?

ಕು: ನೀವು ಇವತ್ತು ಈ ಸಂತೆಗೆ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ ಅಂತ ಕಾಣಿಸುತ್ತೆ.

ಗಿ: ಹೌದು. ಯಾಕೆ?

ಕು: ನಾನು ಪ್ರತಿ ವಾರ ಮಡಕೆ ಮಾರುತ್ತೇನೆ. ಈ ಪಿಟೀಲಿನ ವಿಚಾರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು.

ಗಿ: ಏನು ಪಿಟೀಲಿನ ವಿಚಾರ?

ಕು: ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಪಿಟೀಲಲ್ಲ. ಅದು ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಂಗೀತವನ್ನು ನುಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಗಿ: ಬೇಕಾದ ಸಂಗೀತ ಅಂದ್ರೆ?

ಕು: ಬೇಕಾದ ಸಂಗೀತ ಅಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂಗೀತ, ಬೇರೆ ದೇಶದ ಸಂಗೀತ, ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಗೀತ, ಸುಗಮ ಸಂಗೀತ, ಜನಪದ ಸಂಗೀತ, ಸಿನಿಮಾ ಸಂಗೀತ...

ಗಿ: ದಾಸರ ಹಾಡು?

ಕು: ದಾಸರ ಹಾಡು ಕೂಡ.

ಗಿ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಒಂದು ದಾಸರ ಹಾಡು ನುಡಿಸಲು ಹೇಳು.

ಕು: ನೀವು ಮಡಕೆ ಕೊಂಡ್ಕೊಳ್ಳೀರಾ?

ಗಿ: ಹೂಂ. ಕೊಂಡ್ಕೊಳ್ಳೀನಿ.

ಕು: ಸರಿ. ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ, ಒಂದು ದಾಸರ ಹಾಡು ನುಡಿಸು.

(ಒಂದು ದಾಸರ ಹಾಡು ನುಡಿಸುತ್ತದೆ. (ಪರದೆಯ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತು ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸಬೇಕು) ಗಿರಾಕಿ ಹರ್ಷಚಿತ್ತನಾಗಿ ಆಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾಡಿನ ನಡುವೆ ಮೂಕಾಭಿನಯದಲ್ಲಿ ಗಿರಾಕಿ ಮಡಕೆಯ ಬೇಲೆ ಕೇಳುವುದು, ಕುಂಬಾರ ಬೆಲೆ ಹೇಳುವುದು, ಗಿರಾಕಿ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಮಡಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಮಡಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಗಿರಾಕಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಗಿರಾಕಿ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಗಿ೨: (ಒಂದು ಮಡಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಅದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು?

ಕು: ನಿಮ್ಮ ಯಾವ ಹಾಡು ಬೇಕು?

ಗಿ೨: ನಂಗೇ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಗೀತ. ಉತ್ತರಾದಿ.

ಕು: ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ, ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ. ಉತ್ತರಾದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಾಡು ನುಡಿಸು.

(ಪಿಟೀಲು ಉತ್ತರಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡು ನುಡಿಸತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲಿನ ಗಿರಾಕಿಯ ಹಾಗೆಯೇ ಮಡಕೆ ಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಗಿರಾಕಿ ಹೊರಟು ಹೋದಾಗ ಹಾಡು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗಿರಾಕಿ (ಹೆಂಗಸು)ಯ ಆಗಮನ)

ಗಿ೩: ನನಗೆ ಒಂದು ಜಾನಪದ ಹಾಡು ಮತ್ತು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮಡಕೆ.

ಕು: ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ, ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ. ಒಂದು ಜಾನಪದ ಹಾಡು ನುಡಿಸು.

(ಹಿಂದಿನ ಗಿರಾಕಿಗಳಂತೆಯೇ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬರುತ್ತಾನೆ. (ಅವನಷ್ಟಕ್ಕೇ)ಅದ್ಭುತ! ಸಂಗೀತವನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಾ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಮತ್ತು ಕುಂಬಾರನನ್ನು ಮಿತಿ ಮಿತಿ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. "ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಹಾಡುವ ಪಿಟೀಲು!" ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಹೆಂಗಸು ಮಡಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಸಂಗೀತ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೂಡಲೇ ಕುಂಬಾರನ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ವ್ಯ: ನಂಗೇ ಒಂದು ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡು.

ಕು: ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಮಡಕೆ ಕೊಡಲಿ?

ವ್ಯ: ನಂಗೇ ಮಡಕೆ ಬೇಡ.

ಕು: (ನಯವಾಗಿ) ಹಾಡು ಮಡಕೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ.

ವ್ಯ: ನಂಗೇ ಮಡಕೆಯ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಹಾಡಿಗೆ ನಾನು ಹಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಕು: ಹಾಡಿಗೆ ನಾನು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಡಕೆಗೆ ಮಾತ್ರ.

ವ್ಯ: (ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿ) ಆ ಚಿಕ್ಕ ಮಡಕೆ ಕೊಡು.

ಕು: ನಿಮ್ಮ ಯಾವ ಹಾಡು ಅಂದ್ರಿ?

ವ್ಯ: ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡು.

ಕು: ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ, ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ. ಒಂದು ಸಿನಿಮಾ ಪದ್ಯ ನುಡಿಸು.

(ಪಿಟೀಲು ಒಂದು ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡು ನುಡಿಸುವಾಗ ವ್ಯಕ್ತಿ ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಕುಂಬಾರ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಡಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಹಾಡನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಹೋಗಲನುವಾದಾಗ ಹಾಡುನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಡಕೆಯನ್ನು ಕುಂಬಾರ ಮಡಕೆಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ವ್ಯ.: ಮಡಕೆ ನೀನೇ ಇಟ್ಟುಕೊ. (ಕುಂಬಾರ ಬೆರಗಿನಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮುಖವನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾನೆ) ನಂಗೆ ಪಿಟೀಲು ಬೇಕು. ಎಷ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿ?

ಕು: ಪಿಟೀಲು ಮಾರುವುದಿಲ್ಲ.

ವ್ಯ.: ನೀನು ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಕು: ನೀವು ಎಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟರೂ ಪಿಟೀಲು ಮಾರುವುದಿಲ್ಲ.

ವ್ಯ.: ಇದು ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು ನಿಂಗೆ?

ಕು: ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಂಗೆ ನನ್ನಪ್ಪನಿಂದ ಬಂತು. ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಕೂಡ ಹೀಗೇ ಮಡಕೆ ಮಾರ್ತಿದ್ದ.

(ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಿಂತಲ್ಲೇ ಕುಸಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಕು: (ಗಾಬರಿಗೊಂಡು) ಏನಾಯ್ತು?

ವ್ಯ.: ಯಾಕೋ ತುಂಬಾ ನಿಶ್ಯಕ್ತಿ. ತುಂಬಾ ದೂರದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ. (ಏಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಏಳಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕುಂಬಾರ ಬಂದು ಆಧರಿಸಿಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಜೇಬಿನಿಂದ ಹಣ ತೆಗೆದು) ತುಂಬಾ ಬಾಯಾರಿಕೆ. ಏನಾದ್ರೂ ಕುಡಿಯಲು ತಂದುಕೊಡು.

ಕು: (ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ) ಬೇರೇನೂ ಬೇಡ. ನೀರು ಕುಡಿದ್ರೆ ಸರಿಹೋದೀತು.

ವ್ಯ.: ನೀರು ಎಲ್ಲಿದೆ?

ಕು: ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಹೋಟೆಲಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ್ರೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. (ವ್ಯಕ್ತಿ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಗುವುದಿಲ್ಲ) ಹಾಗೆ ಕುಂತೊಳ್ಳಿ. ನಾನು ನೀರು ತರೇನೆ. (ಕುಂಬಾರ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಮರೆಯಾದೊಡನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮರುಕ್ಷಣ ನೀರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಕುಂಬಾರ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಣದೆ, ಪಿಟೀಲು ಅದೃಶ್ಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದಲೂ ವಿಷಾದದಿಂದಲೂ ಮೂಕನಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಒಂದು ಸ್ವಾಲಿನಂಥ ರಚನೆ

(ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಅಲಂಕೃತವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಪಿಟೀಲು ಇದೆ. ಪಿಟೀಲಿಗೆ ಒಂದು ಹೂವಿನ ಹಾರ ಹಾಕಲಾಗಿದೆ)

ವ್ಯ: ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ. ಮಾಯೆಯ ಪಿಟೀಲಿನ ಅದ್ಭುತ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೇಳಿ. ಒಂದು ಹಾಡಿಗೆ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ, ಎರಡು ಹಾಡಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿ, ಮೂರು ಹಾಡಿಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿ, ನಾಲ್ಕು ಹಾಡಿಗೆ ಏಳು ರೂಪಾಯಿ. ಐದು ಹಾಡಿಗೆ ಒಂಭತ್ತು ರೂಪಾಯಿ.

(ಕೆಲವು ಜನರು ಸೇರುತ್ತಾರೆ)

ಜ೧: ಎರಡು ಹಾಡು, ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ.

ಜ೨: ಮೂರು ಹಾಡು, ಜಾನಪದ.

ಜ೩: ಎರಡು ಹಾಡು, ಭಕ್ತಿ.

ಜ೪: ನಾಲ್ಕು ಹಾಡು, ಸಿನಿಮಾ.

ಜ೫: ಎರಡು ಹಾಡು, ಸಿನಿಮಾ.

ಜ೬: ಎರಡು ಸಾಡು, ಭಕ್ತಿ.

(ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರ ಆಯೆಯ ಸಂಗೀತದ ಪ್ರಕಾರ ನಾಲ್ಕು ಗುಂಪು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ)

ವ್ಯ: ಸರಿ. ಈಗ ಮೊದಲಿಗೆ ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡುಗಳು, ಆ ಮೇಲೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಗೀತ, ಅನಂತರ ಭಕ್ತಿ ಸಂಗೀತ, ಕೊನೆಗೆ ಜಾನಪದ. ನಿಮ್ಮ ಆಯೆಯ ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ನೀವು ಹೋಗಬಹುದು. (ಪಿಟೀಲಿನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು) ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ, ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ. ಎರಡು ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ನುಡಿಸು. (ಪಿಟೀಲು ಎರಡು ಹಾಡುಗಳ ಎರಡೆರಡು ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನುಡಿಸುತ್ತದೆ)

ಜ೪: ಒಂದು ಹಾಡಿನ ಎರಡು ಸಾಲುಗಳು ಮಾತ್ರ!

ವ್ಯ: ಹೌದು ಅಷ್ಟೆ.

ಜ೪: ಇಡೀ ಹಾಡನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಾನೆಣಿಸಿದ್ದೆ.

ವ್ಯ: (ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಒಂದು ಪಿಟೀಲು ಅದರಷ್ಟಕ್ಕೇ ಹಾಡುವುದು ಒಂದು ಪವಾಡ ಎಂದು ನಿಮಗನಿಸುವುದಿಲ್ಲ?

ಎಲ್ಲರೂ: ಹೂಂ. ಅನಿಸುತ್ತೆ.

ವ್ಯ: ನೀವು ಹಣ ಕೊಡುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆ ಪವಾಡವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ.

ಜ೫: ಆದರೆ ಸಂಗೀತ ಆ ಪವಾಡದ ಒಂದು ಭಾಗ.

ವ್ಯ: ನಿಜ. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಕೇವಲ ಸಂಗೀತ ಎಂದಾದರೆ, ಅದನ್ನು ನೀವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುವುದು ತೊಂಬತ್ತೊಂಬತ್ತು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಪವಾಡ, ಒಂದು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಸಂಗೀತ.

(ಜನರು ಅವರೊಳಗೇ ಗುಸು ಗುಸು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸರಿ, ಮೋಸ ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳು ಕೇಳಿಸುತ್ತವೆ)

ಜ೦: ಪವಾಡವೋ ಸಂಗೀತವೋ, ನಮಗೆ ನಿಂತು ಕೇಳಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ.

ಜ೧: ಹೌದು. ಸಂಗೀತವನ್ನು ಸವಿಯಬೇಕಾದರೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕೇಳಬೇಕು, ನಿಂತುಕೊಂಡಲ್ಲ.

ವ್ಯ: ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ,

ಜ೨: ಎಲ್ಲಿ?

ವ್ಯ: ನೆಲದಲ್ಲಿ.

ಜ೩: ನಮಗೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ರೂಡಿಸಿಯಿಲ್ಲ. ಕುರ್ಚಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ.

ವ್ಯ: ಅದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತೆ.

ಜ೪: ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದೀರಿ! ಅದೇನಾಯ್ತು?

ವ್ಯ: ಒಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಜ೦: ನಾಲ್ಕೆ ದು ಕುರ್ಚಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಲು ಅಷ್ಟೇನೂ ಬೇಡ.

ವ್ಯ: (ಚಿಂತಿಸಿ) ಆ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇವತ್ತಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದಯವಿಟ್ಟು ಸಹಕರಿಸಿ. ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. (ಎಲ್ಲರೂ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ) ಈಗ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಗೀತ. ಅಥವಾ ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡುಗಳನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ನುಡಿಸಲು ಹೇಳಲೆ?

ಜ೩: ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದೇ ಹಾಡುಗಳು ಬೇಡ. ಹೊಸ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ನುಡಿಸಲಿ.

ವ್ಯ: ಆಗಲಿ. ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ, ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ. ಬೇರೆ ಎರಡು ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ನುಡಿಸು. (ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸತೊಡಗುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಅಂಗಡಿ

(ಸ್ವಲ್ಪಾನಂತರದ ರಚನೆ ಈಗ ಅಂಗಡಿಯಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಕುರ್ಚಿಗಳು. ವ್ಯಕ್ತಿ ಈಗ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಿರುವ ಲಕ್ಷಣಗಳು. ಅಂಗಡಿಗೆ ಸಂಗೀತದ ಅಂಗಡಿ ಎಂಬ ನಾಮಫಲಕ)

ವ್ಯ: ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ಮಾಯಾಪಿಟೀಲಿನ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಿ! ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಡು! ಭಾರತೀಯ ಸಂಗೀತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸಂಗೀತ! ಅಮೆರಿಕನ್ ಸಂಗೀತ! ಯುರೋಪಿನ ಸಂಗೀತ! ಜಪಾನೀ ಸಂಗೀತ! ಚೀನಾ ಸಂಗೀತ!

(ಒಬ್ಬ ಗಿರಾಕಿ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಗಿ೦: ನಂಗೆ ಅಮೆರಿಕನ್ ಜಾನಪದ ಹಾಡು.

ವ್ಯ: ಅಮೆರಿಕನ್ ಜಾನಪದ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಜಾಸ್ತಿ.

ಗಿ೧: ಎಷ್ಟು?

ವ್ಯ: ಒಂದು ಹಾಡಿಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿ.

(ಗಿರಾಕಿ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ವ್ಯ: ಮಾಯಾಪಿಟೀಲೆ ಮಾಯಾಪಿಟೀಲೆ. ಒಂದು ಅಮೆರಿಕನ್ ಜಾನಪದ ಹಾಡು ನುಡಿಸು.

(ಪಿಟೀಲು ಎರಡು ಸಾಲು ಅಮೆರಿಕನ್ ಜಾನಪದ ಹಾಡು ನುಡಿಸುತ್ತದೆ. ಗಿ೧ ಆಲಿಸಿ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ ಎದ್ದು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ವ್ಯ: (ಸ್ವಗತ) ಈಗ ಜನರು ಪವಾಡವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡಿ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಗೀತ ಯಾವುದೆಂದು ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? (ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾನೆ)

(ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗಿರಾಕಿ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಗಿ೨: ಜಪಾನೀ ಜಾನಪದ ಹಾಡಿಗೆ ಎಷ್ಟು?

ವ್ಯ: ಜಪಾನಿ ಜಾನಪದ ಹಾಡಿಗೆ ಆರು ರೂಪಾಯಿ.

ಗಿ೨: ಅದು ತುಂಬಾ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯ್ತು. ಚೀನಿ ಹಾಡಿಗೆ ಎಷ್ಟು?

ವ್ಯ: ಚೀನಿ ಹಾಡಿಗೆ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ.

ಗಿ೨: ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಂಗೆ ಚೀನಿ ಹಾಡಾಗಬಹುದು.

(ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಚೀನಿ ಹಾಡು ಮುಗಿದು ಅವನು ಎದ್ದು ಹೋಗುವಾಗ ಒನೆಯ ಗಿರಾಕಿ (ಮಾರುವೇಷದಲ್ಲಿರುವ ಕುಂಬಾರ) ಬರುತ್ತಾನೆ. ಕುಂಬಾರ ಗಡ್ಡ ಮೀಸೆ ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಮಡಕೆಯಾಕಾರದ ಹ್ಯಾಟ್)

ಒನ: ನಂಗೆ ಒಂದು ಸಂಗೀತ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಹಾಡು.

ವ್ಯ: ಸಂಗೀತ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಹಾಡು! ಅದೆಂಥ ಹಾಡು.

ಒನ: ಕಾಯಿಲೆ ವಾಸಿ ಮಾಡುವ ಹಾಡು.

ವ್ಯ: ಎಂಥ ಕಾಯಿಲೆ?

ಒನ: ನಂಗೆ ಒಂಥರಾ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆ. ಯಾವ ಡಾಕ್ಟರಿಂದಲೂ ಗುಣ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಆಗ್ಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಂದ ಗುಣವಾಗ್ಬಹುದು ಅಂತ ಒಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರು ಹೇಳಿದ್ದು.

ವ್ಯ: ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲು ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ಅಂಥ ಹಾಡು ನುಡಿಸಿಲ್ಲ. ಇಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಿ.

ಓನೆ: ಇಪ್ಪತ್ತು ತುಂಬಾ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯ್ತು. ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿ ಕೊಡ್ತೇನೆ. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಥರದ ಹುಚ್ಚು ಇರೋರು ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಕಾಯಿಲೆ ಗುಣವಾದ್ರೆ ಜನ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮಡೆಗೆ ಹಣದ ಹೊಳೇನೇ ಹರೀತದೆ.

(ತುಂಬಾ ಹಣ ಮಾಡುವ ದಾರಿ ಕಂಡುಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಹಳ ಹರ್ಷಿತನಾಗಿ, ಹಣವನ್ನು ಜೇಬಿನಲ್ಲಿರಿಸಿ ಯೊಚಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಓನೆ: ಏನು ಯೊಚಿಸ್ತಾ ಇದೀರಿ?

ವ್ಯ: ನಿಮ್ಮ ಬೇಕಾದ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಪಿಟೀಲಿನ ಬಳಿ ಏನು ಕೇಳ್ಬೇಕು ಅಂತ ಯೊಚಿಸ್ತಾ ಇದೀನಿ.

ಓನೆ: ನಾನೇ ಹೇಳ್ತಾ?

ವ್ಯ: ಬೇಡ ಬೇಡ. ಹೇಗೆ ಹೇಳ್ಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿ. ಹಾಗೆ ನಾನೇ ಹೇಳ್ತೇನಿ.

ಓನೆ: ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ತಪ್ಪಾದರೆ ತೊಂದರೆಯಾದೀತು. ನಾನೇ ಹೇಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. (ತಟ್ಟನೆ ಪಿಟೀಲಿನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ) ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ. ಹುಚ್ಚು ಬಿಡಿಸುವ ಸಂಗೀತವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸದೆ ನುಡಿಸು.

(ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆರಂಭವಾದ ಮೈಕೆಲ್ ಜಾಕ್ಸನನ ಹಾಡಿನ ರೀತಿಯ ಸಂಗೀತ ಜೋರು ಜೋರಾಗಿ ಕಿವಿ ತಮಟೆ ಹರಿದುಹೋಗುವಷ್ಟು ಬಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕುಂಬಾರ ಅದನ್ನು ಆನಂದದಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಕಿವಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅತ್ತಿತ್ತ ಓಡುತ್ತಾ "ನಿಲ್ಲಿಸು ನಿಲ್ಲಿಸು!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾನೆ. ಸಂಗೀತದ ಆರ್ಭಟ ಮುಂದರಿಯುತ್ತದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಕುಂಬಾರನನ್ನು ರಂಗದ ಎದುರಿಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ)

ವ್ಯ: (ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ನೀವು ಏನು ಹೇಳಿದಿರಿ? ಹುಚ್ಚು ಬಿಡಿಸುವ ಅನ್ನೋ ಬದಲು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸುವ ಸಂಗೀತ ಅಂತ ಹೇಳಿದಿರಾ?

ಓನೆ: ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸುವ ಸಂಗೀತ ಅಂತ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಹುಚ್ಚು ಬಿಡಿಸುವ ಸಂಗೀತ ಅಂತೇ ಹೇಳಿದೆ.

ವ್ಯ: ಆದ್ರೆ ಇದು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸುವ ಸಂಗೀತದ ಹಾಗಿದೆಯಲ್ಲ?

ಓನೆ: ಇದು ಹುಚ್ಚಿರುವವನ ಹುಚ್ಚನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ ಸಂಗೀತ. ನನ್ನ ಹುಚ್ಚು ಬಿಡ್ತಾ ಇದೆ! (ನಗುತ್ತಾನೆ)

ವ್ಯ: ನಂಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡೀತಾ ಇದೆ! ಅಯೊ ಕೇಳೋಕಾಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ!

ಓನೆ: ನೀವ್ಯಾಕೆ ಕೇಳಿರಿ? ಇದು ನಂಗೆ ಬೇಕಾಗಿರೋ ಸಂಗೀತ.

ವ್ಯ: ಆದ್ರೆ ನಂಗೂ ಕಿವಿಯಿದೆಯಲ್ಲಾ. ಕೇಳದಿರೋದು ಹ್ಯಾಗೆ? (ಪಿಟೀಲಿನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ನಿಲ್ಲಿಸು! (ಹಾಡು ಜೋರಾಗುತ್ತದೆ) ದಯಮಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸು! (ಹಾಡು ಹಾಗೇ ಮುಂದರಿಯುತ್ತದೆ. ಕುಂಬಾರ ಅವನ ಪಾಡನ್ನು ನೋಡಿ ನಸುನಕ್ಕು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಪಿಟೀಲಿನೊಡನೆ ಹಾಡನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಪರಿ ಪರಿಯಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಸಂತೆ

ಕುಂಬಾರ ಮಡಕೆಗಳನ್ನು ಮಾರಲು ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ದೂರದಿಂದ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಪಿಟೀಲಿನ (ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸಿದ ಸಂಗೀತ) ಸಂಗೀತ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತದೆ. ಭೋರ್ಗರೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಂಗೀತದೊಂದಿಗೆ ಪಿಟೀಲು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪ್ರವೇಶ)

ವ್ಯ: ಕುಂಬಾರ ಮಹಾಶಯ. ನಿನ್ನ ಪಿಟೀಲಿನ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನಿಲ್ಲಿಸು. ತಪ್ಪಾಯ್ತು. ಕ್ಷಮಿಸು. ನಿನ್ನ ಪಿಟೀಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊ.

ಕು: ನೀವು ಎಲ್ಲಿಂದ ತೆಗೆದಿರುವಿರೋ ಅಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಬಿಡಿ.

(ವ್ಯಕ್ತಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಅದೇ ಮಡಕೆಯೊಳಗೆ ಇರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಹಾಡು ಅದೇ ರೀತಿ ಕರ್ಕಶವಾಗಿ ಮುಂದರಿಯುತ್ತದೆ)

ವ್ಯ: ದಯಮಾಡಿ ಆ ಹಾಡನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ.

ಕು: ಹಾಡು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ನೀವು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ .

ವ್ಯ: ಇಲ್ಲ. ಹಾಡು ನನ್ನ ಕಿವಿಯಿಂದ ತೊಲಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಊರೂರು ಅಲೆದಿದ್ದೇನೆ. ವೈದ್ಯರುಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಔಷಧಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದೇನೆ. ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಸಿಮೆಂಟ್ ಹಾಕಿದರೂ ನನ್ನ ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಶಬ್ದ ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾಯಿಲೆಯ ಮೂಲ ತಿಳಿಯದೆ ಔಷಧಿ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ವೈದ್ಯರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ

ಕು: ಕಾಯಿಲೆಯ ಮೂಲ ನಿಮ್ಮ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರಲ್ಲಿ ಇದ್ದೀತು?

ಕು: (ಪಿಟೀಲನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಈ ಕಾಯಿಲೆಯ ಮೂಲ ಅಲ್ಲಿದೆ. ದಯಮಾಡಿ ಅದರ ಸಂಗೀತವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸು. ನನ್ನಿಂದ ಇನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಸತ್ತೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ಕು: (ನಸುನಕ್ಕು) ಮಾಯಾಪಿಟೀಲಿನ ಮುಂದೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ “ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ, ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ನಾನು ತಪ್ಪು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಹಣದಿಂದ ಊರಿಗೊಂದು ಸಂಗೀತ ಶಾಲೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ದಯಮಾಡಿ ಈ ಸಂಗೀತವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮೃದು ದನಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಒಂದು ಹಾಡನ್ನು ನುಡಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳಿ.

(ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾಯಾಪಿಟೀಲಿನ ಮುಂದೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, “ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ, ಮಾಯಾ ಪಿಟೀಲೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ನಾನು ತಪ್ಪು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಹಣದಿಂದ ಊರಿಗೊಂದು ಸಂಗೀತ ಶಾಲೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ದಯಮಾಡಿ ಈ ಸಂಗೀತವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮೃದು ದನಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಒಂದು ಹಾಡನ್ನು ನುಡಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಪಿಟೀಲಿನ ಹಾಡು ತಟ್ಟನೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಮೃದು ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮೋಹಕವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಗೀತ ರಾಗ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಸ್ಥತೆಗೆ ಮರಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಕುಂಬಾರ ಹರ್ಷಚಿತ್ತನಾಗಿ ಹಾಡನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೧ : ೫. ಮಕ್ಕಳ ತೋಟ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಒಬತ್ತು ಮಕ್ಕಳು, ರಾಕ್ಷಸಮಾಮ, ಕಾವಲಿನವನು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಹೂವಿನ ತೋಟ

(ಹೂಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ಕೆಲವು ಮರಗಳು. ಒಬತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಓಡೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಒಬತ್ತನೆಯವನು ತುಂಬಾ ಚಿಕ್ಕವನು. ಮಕ್ಕಳು ಹೂವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸುತ್ತಾರೆ. ವೃತ್ತಾಕಾರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಹಾಡಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಎಂಟು ಮಂದಿ ಆಡುವಾಗ, ಹಾಡುವಾಗ ಒಬತ್ತನೆಯವನು ಒಂದು ಮುಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವರ ಹಾಡಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವನ ತುಟಿಗಳು ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತವೆ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅನಿಯಂತ್ರಿತವಾಗಿ ಎದ್ದು ಅವರ ಹಾವಭಾವವನ್ನು ಅನುಕರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಹಾಡು:

ಹುಡುಗಿ೧: ಹಕ್ಕಿ ಹಕ್ಕಿ ಬಣ್ಣದ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ೨: ಎತ್ತರ ಎತ್ತರ ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ ೨: ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ ಹಾಡುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ೨: ಹೂವಿನ ಜೇನು ಹೀರುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ೩: ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ಕೂರುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ೩: ಮೋಡದ ಮೇಲೆ ಜಾರುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ೪: ಹಾಡಲು ಕಲಿಸು ಹಾರಲು ಕಲಿಸು

ಹುಡುಗಿ೪: ಹಾಡಲು ಕಲಿಸು ಹಾರಲು ಕಲಿಸು

(ಎರಡನೆಯ ಬಾರಿಗೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಡು ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತೋಟದ ರಾಕ್ಷಸ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಮಕ್ಕಳು ಮುದ್ದೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ)

ರಾಕ್ಷಸ: ಇದು ನನ್ನ ತೋಟ ಅಂತ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಾ?

ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು: ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಮಾಮ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಏಯ ಮಕ್ಕಳೆ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಾಮ ಅಲ್ಲ.

ಹುಡುಗಿ೧: ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನನ್ನ ಹೇಗೆ ಕೂಗೋದು ಮಾಮ?

ರಾಕ್ಷಸ: ಕೂಗೋದೂ ಬೇಡ ಅಳೋದೂ ಬೇಡ. ಹೇಗೆ ಬಂದಿರಿ ಒಳಗೆ?

ಹುಡುಗಿ೧: ಗೇಟು ತೆರೆದಿತ್ತು.

ರಾಕ್ಷಸ: ಗೇಟು ತೆರೆದಿದ್ದೆ ಒಳಗೆ ಬಂದೇ ಬಿಡೋದಾ?

ಹುಡುಗಿ೨: ನಮಗೆ ಆಡಲು ಬೇರೆ ಜಾಗ ಇಲ್ಲ ಮಾಮ.

ಹುಡುಗಿ೩: ಜಾಗವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಮನೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಮನೆಯ ಒಳಗೇ ಆಡಿ. ನನ್ನ ತೋಟದ ಒಳಗೆ ಬರಬೇಡಿ. ಎಷ್ಟು ಸಮಯದಿಂದ ಬರಾ ಇದ್ದೀರಿ?

ಹುಡುಗಿ೪: ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಬರಾ ಇದ್ದೀವಿ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದ! ಅದೇ ತೋಟ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಾಳಾಗಿದೆ.

ಹುಡುಗಿ೫: ನಾವು ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಹುಡುಗಿ೬: ಒಂದು ಹೂವನ್ನು ಕೂಡ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಹುಡುಗಿ೭: ನಾವು ಆಟ ಆಡಿದ್ದು ಮಾತ್ರ. ಬೇರೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ರಾಕ್ಷಸ: ನಡೀರಿ ಹೊರಗೆ! ಇನ್ನು ಒಳಗೆ ಬಂದ್ರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಎತ್ತಿ ಹೊಳೆಗೆ ಎಸೀತೇನೆ! (ಮಕ್ಕಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮಕ್ಕಳು ಹೆದರಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಗೇಟು ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಗೇಟು ಹಾಕುವಾಗ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗ ಒಳಗೆ ಉಳಿದುಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೆದರಿ ಅಳತೊಡಗುವಾಗ) ಅಳಬೇಡ. ಏನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?

ಹುಡುಗಿ೮: (ಬಿಕ್ಕುತ್ತಾ) ಚಿನ್ನ.

ರಾಕ್ಷಸ: (ನಕ್ಕು) ಏನು ಚಿನ್ನವಾ? ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಏನು? ಬೆಳ್ಳಿ, ಕಬ್ಬಿಣ, ತಾಮ್ರ... (ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕು ಅವನ ಕೆನ್ನೆ ಹಿಂಡಿ) ಸರಿ. ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊ ಉಳಿದ ಲೋಹಗಳ ಜೊತೆ. (ಗೇಟಿನೆಡೆಯಿಂದ ಹೊರ ಕಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಗೇಟು ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಒಂಬತ್ತನೆಯವನನ್ನು ಕಂಡ ಮಕ್ಕಳ ಸಂತಸದ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. "ಹಕ್ಕಿ ಹಕ್ಕಿ ಬಣ್ಣದ ಹಕ್ಕಿ" ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

1-5

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಮೈದಾನು

(ಕೋಟೆಯ ಹೊರಗಡೆ ಮೈದಾನು. ಎಂಟು ಮಕ್ಕಳು ಗುಂಪಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂಬತ್ತನೆಯವನಿಲ್ಲ)

ಹುಡುಗಿ೧: ನಮ್ಮ ಚಿನ್ನ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದ?

ಹುಡುಗಿ೨: ಅವನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದ.

ಹುಡುಗಿ೧: ರಾಕ್ಷಸಮಾಮ ಅವ್ವನ್ನ ಹಿಡ್ಕೊಂಡ್ಲಲ್ಲಾ, ಅದ್ದೇ ಬಂದಿಲ್ಲ, ತುಂಬಾ ಭಯವಾಗಿರ್ದೇಕು.

ಹುಡುಗನ: ಆದ್ರೆ ಚಿನ್ನನನ್ನು ಬಿಡ್ತಾ ರಾಕ್ಷಸ ಮಾಮ ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕ ಅಲ್ಲ?

ಹುಡುಗಿ೨: ರಾಕ್ಷಸರು ನಗೋಲ್ವ?

ಹುಡುಗಿ೩: ರಾಕ್ಷಸರು ಜೋರಾಗಿಯೆ ನಗೋದು.

ಹುಡುಗನ: ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದು ನೀನು?

ಹುಡುಗಿ೪: ನಾಟಕದಲ್ಲಿ.

ಹುಡುಗಿ೧: ಇವನು ನಿಜವಾದ ರಾಕ್ಷಸ. ನಾಟಕದ ರಾಕ್ಷಸ ಅಲ್ಲ!

(ಎಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತಾರೆ)

ಹುಡುಗಿ೧: ಇವತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಆಡೋಣ. ಆಗ್ತಾ?

ಎಲ್ಲರೂ: ಆದೀತು.

(ವೃತ್ತಾಕಾರವಾಗಿ ನಿಂತು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ)

ಹಾಡು:

ಹುಡುಗಿ೧: ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ?

ಹುಡುಗನ: ನೋಡೋರಿಲ್ಲ ಹಾಡೋರಿಲ್ಲ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.

ಹುಡುಗಿ೨: ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ?

ಹುಡುಗನ: ಮಳೆಯೂ ಇಲ್ಲ ಬೆಳೆಯೂ ಇಲ್ಲ ನೀರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.

ಹುಡುಗಿ೩: ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ?

ಹುಡುಗನ: ಕರೆಯೊರಿಲ್ಲ ಬೆರೆಯೊರಿಲ್ಲ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.

ಹುಡುಗಿ೪: ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ?

ಹುಡುಗನ: ಮರವೂ ಇಲ್ಲ ನೆರಳೂ ಇಲ್ಲ ಸುಮ್ಮನೆ ಮಲಗಿದ್ದೆ.

ಹುಡುಗಿ೫: ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ?

ಹುಡುಗನ: ನೀರೂ ಇಲ್ಲ ಮುಗಿಲೂ ಇಲ್ಲ ಕಡಲಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೆ.

ಹುಡುಗೀ: ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ?

ಹುಡುಗಲ: ನೋಡೋರಿಲ್ಲ ಹಾಡೋರಿಲ್ಲ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.

ಹುಡುಗೀ: ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ?

ಹುಡುಗಲ: ಮಳೆಯೂ ಇಲ್ಲ ಬೆಳೆಯೂ ಇಲ್ಲ ನೀರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.

ಹುಡುಗೀ: ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ?

ಹುಡುಗಲ: ಕರೆಯೊರಿಲ್ಲ ಬೆರೆಯೊರಿಲ್ಲ ಬೆಟ್ಟಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.

(ಹಾಡು ಹಾಗೆಯೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮುಂದರಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ಸಿಕ್ಕು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಡು ತಟ್ಟನೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ)

ಹುಡುಗಲ, ಹುಡುಗೀ: (ವಿಪರೀತ ಭಯದಲ್ಲಿ , ಜೋರಾಗಿ)ಯಾರದು?

ಹುಡುಗಲ: ಕಾವಲುಗಾರ. ರಾಕ್ಷಸಮಾಮ ಗೇಟಿನಲ್ಲಿ ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನು ಇರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ಅವನ ಸಿಕ್ಕು.

ಹುಡುಗೀ: ಕಾವಲುಗಾರನೂ ರಾಕ್ಷಸನೆ?

ಹುಡುಗಲ: ಕಾವಲುಗಾರ ರಾಕ್ಷಸನ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ.

ಹುಡುಗೀ: ನೋಡಲು ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ?

ಹುಡುಗಲ: ಮನುಷ್ಯನ ಹಾಗೆ ಇದ್ದಾನೆ.

ಹುಡುಗೀ: ರಾಕ್ಷಸಮಾಮ ಕೂಡ ನೋಡಲು ಮನುಷ್ಯನ ಹಾಗೇ ಇದ್ದಾನೆ.

ಹುಡುಗಲ: ಹೂಂ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ರಾಕ್ಷಸ.

ಹುಡುಗೀ: ಸ್ವಲ್ಪ ಮನುಷ್ಯ ಹೆಚ್ಚು ರಾಕ್ಷಸ.

ಹುಡುಗಲ: ಕಾವಲುಗಾರ ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರೋಣ.

ಹುಡುಗೀ: ರಾಕ್ಷಸಮಾಮ ದೂರ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ಕಾವಲುಗಾರ ಗೇಟು ತೆರೆದ್ದೆ, ತೋಟದ ಒಳಗೆ ಆಡಬಹುದು.

ಹುಡುಗಲ: ಬೇಡ ಬೇಡ. ರಾಕ್ಷಸರ ಗೇಟು ಕಾಯುವವರು ಕೂಡ ರಾಕ್ಷಸರ ಹಾಗೇನೇ. ಅವಿಗೂ ಕರುಣೆ ಇರೋಲ್ಲ.

ಹುಡುಗಲ: ನಿಜ. ಮನುಷ್ಯರ ನೆರಳು ಕಂಡ್ರೆ ಸಾಕು ದೊಣ್ಣೆ ಹಿಡ್ಕೊಂಡು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬರ್ತಾರೆ!

ಹುಡುಗಲ: ನಿಜ ನಿಜ. ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಹೊಡ್ಡು ಸಾಯಿಸಿಬಿಡ್ತಾರೆ.

ಹುಡುಗಲ: ಬನ್ನಿ . ಆಟ ಸಾಕು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ.

ಫೇಡ್ ಬೆಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ತೋಟ

(ರಾಕ್ಷಸ ತೋಟದ ಒಳಗಿದ್ದಾನೆ. ಹೆಗಲಿನಲ್ಲಿ ಬೈನಾಕುಲರ್ಸ್ ಜೋತು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಮರಗಳು ಬೋಳು ಬೋಳಾಗಿವೆ. ಗೇಟು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕಾವಲುಗಾರ ಗೇಟಿನ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಸ್ಕೂಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ನಿದ್ರೆ ತೂಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ)

ರಾಕ್ಷಸ: (ಮರಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ) ಏನಾಯ್ತು? ಈ ವರ್ಷ ವಸಂತಕಾಲವೇ ಇಲ್ಲವೆ? ಏಯ, ಚಿಂಪಾಂಜಿ, ತೆರಿ ಗೇಟು!

(ಕಾವಲಿನವನು ಬೆಚ್ಚಿ ಹಾರಿಬಿದ್ದು ಗೇಟು ತೆರೆಯುತ್ತಾನೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಗೇಟಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ರಾಕ್ಷಸ: ನನ್ನ ತೋಟದ ಮರಗಳಲ್ಲಿ ಹೂವೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ? ಏನಾಯಿತು? ಈ ಸಲ ವಸಂತಕಾಲ ಇಲ್ಲವೆ?

ಕಾವ: ಉಂಟಲ್ಲಾ ಧನಿಗಳೆ? ತೋಟದ ಹೊರಗಿನ ಮರಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಗಳಿವೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ತೋಟದ ಮರಗಳಿಗೆ ಈ ಸಲ ಏನಾಯ್ತು?

ಕಾವ: ಬಹುಶ: ಮರಗಳಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಬೇಕು!

ರಾಕ್ಷಸ: ಥತ್ ಪೆದ್ಡ! ನಿಜವಾದ ಚಿಂಪಾಂಜಿ ನೀನು! ಮರಗಳಿಗೆ ಯಾರಾದ್ರೂ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕ್ತಾರಾ? ಆ ರಸ್ತೆಬದಿ ಮರಗಳಿಗೆ ಯಾರು ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ?

ಕಾವ: ನಿಜ. ಮರಗಳಿಗೆ ಯಾರೂ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಲ್ಲ. ರಸ್ತೆಬದಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಮರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೂ ಆಗಿದೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: (ಬೈನಾಕುಲರ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಾ) ಮರಗಳಿಗೆ ಏನಾದ್ರೂ ರೋಗ ಬಂದಿರಬಹುದಾ?

ಕಾವ: ನಂಗೂ ಅದೇ ಸಂಶಯ. ಮರಗಳಿಗೆ ಏನಾದ್ರೂ ರೋಗ ಬಂದಿರಬಹುದಾ?

ರಾಕ್ಷಸ: ಅಥ್ವಾ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಹುಳಗಳಿದ ಕಾಟ ಇರಬಹುದಾ?

ಕಾವ: ನಂಗೂ ಅದೇ ಸಂಶಯ. ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಹುಳಗಳಿದ ಕಾಟ ಇರಬಹುದಾ?

ರಾಕ್ಷಸ: (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ) ಮುಚ್ಚು ಬಾಯಿ! ಯಾರು ನೀನು ನನ್ನ ಸಂಶಯಾನೇ ನಿಂಗೂ ಬರೋಕೆ? (ಪುನ: ಬೈನಾಕುಲರ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ನೋಡುತ್ತಾ ನೋಡುತ್ತಾ ಗೇಟಿನ ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ) ಅದ್ಯಾವ ಮರ? ಅದೊಂದರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಹೂಗಳಿವೆ! ಏಯ ಚಿಂಪಾಂಜಿ, ಇಲ್ಲಿ ಬಾ.

ಕಾವ: (ಓಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು) ಧನಿಗಳೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: (ಬೈನಾಕುಲರ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿರಿಸಿಕೊಂಡೇ) ಅದ್ಯಾವ ಮರ?

ಕಾವ: (ಕತ್ತು ಉದ್ದ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ)ಯಾವ ಮರ ಧನಿಗಳೆ? ನಂಗೇ ಕಾಣಿಸ್ತಿಲ್ಲ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಇದರಲ್ಲಿ ನೋಡು. (ಬೈನಾಕುಲರ್ಸ್ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಅದನ್ನು ತಿರುಗುಮುರುಗಾಗಿ ಹಿಡಿದು ನೋಡುವಾಗ) ಹಾಗಲ್ಲ ಚಿಂಪಾಂಜಿ. ಹೀಗೆ! (ಸರಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಕಾವ: (ನೋಡುತ್ತಾ) ಅದಾ? ಅದರ ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಧನಿಗಳೆ. ಗೋಡೆಯ ಒಳಗಡೆನೇ ಇದೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಅದನ್ನು ನೀನು ಹೇಳ್ವೆಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹೋಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಾ.

ಕಾವ: ಅಯ್ಯಯೋ! ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾರೂ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಧನಿಗಳೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಯಾಕೆ?

ಕಾವ: ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಳ್ಳ ಇದೆ. ಹಳ್ಳ ದಾಟಿ ಹೋಗ್ಬೇಕು. ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಹಾವುಗಳಿವೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ವೇಡ! ನಿಂಗೆ ಉದಾಸೀನ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗಿದೆ! ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ತಿಂದು ಕೂತ್ಕೊಂಡು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗಿಟ್ಟಿದೆ. ಹಳ್ಳ ದಾಟಿ ಹೋಗೋಕಾಗಲ್ಲ ನಿಂಗೆ?

ಕಾವ: ಖಂಡಿತ ಆಗಲ್ಲ ಧನಿಗಳೆ. ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ವಿಷ ಸರ್ಪಗಳಿವೆ. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಧನಿಗಳೆ. ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದಾರೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಯಾರಿಗೆ ವಿಷಸರ್ಪಗಳಿಗಾ?

ಕಾವ: ಅಲ್ಲ ಧನಿಗಳೆ ನಂಗೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ. ನಾನೇ ಹೋಗಿ ನೋಡ್ತೇನೆ. ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ಸುಳ್ಳಾದರೆ ನಾಳೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಆರಾಮವಾಗಿ ಇರು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ತೋಟದ ಮೂಲೆ. ಹೂವುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಒಂಟಿ ಮರ

(ರಾಕ್ಷಸ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಹೂವುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಮರವನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಾನೆ. ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಕಂಡು ಹೆದರಿ ಮರದ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಚಿನ್ನನ ತಲೆ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಕ್ಷಣದ ಬಳಿಕ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಚಿನ್ನನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಚಿನ್ನ ಭಯದಿಂದ ಬಿಕ್ಕುತ್ತಾನೆ. ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಗೊಂಬೆಗಳಿವೆ)

ರಾಕ್ಷಸ: ಅಳಬೇಡ. ಹೇಗೆ ಒಳಗೆ ಬಂದದ್ದು ನೀನು? (ಚಿನ್ನ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ತೂತನ್ನು ಮನವಾಗಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಚಿನ್ನ: ಬಿಡಿ. ನಾನು ಹೊಗ್ತೇನೆ! ಇನ್ನು ಬರಲ್ಲ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಹೆದರಬೇಡ. ನನ್ನ ಜೊತೆ ಬಾ. ನಿಂಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಗೊಂಬೆಗಳನ್ನು ಕೊಡ್ತೇನೆ.

ಚಿನ್ನ: ಬೇಡ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಯಾಕೆ ಬೇಡ?

ಚಿನ್ನ: ನೀನು ಕೆಟ್ಟವನು!

ರಾಕ್ಷಸ: ನಾನು ಕೆಟ್ಟವನಲ್ಲ. ಹೋಗು ನಿನ್ನ ಗೆಳೆಯರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

ಚಿನ್ನ: ಅವರನ್ನ ಹೊಳೆಗೆ ಎಸೀತಿಯೆ?

ರಾಕ್ಷಸ: ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಗೊಂಬೆಗಳಿವೆ. ಬೇರೆ ಆಟದ ಸಾಮಾನುಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮೆ ಕೊಡ್ತೇನೆ. ಅವನ್ನ ಕರೊಂಡು ಬಾ.

ಚಿನ್ನ: (ಪ್ರಫುಲ್ಲಿತನಾಗಿ) ನಿಜವಾ?

ರಾಕ್ಷಸ: ನಿಜ.

ಚಿನ್ನ: (ಕೈನೀಡಿ) ಪ್ರಾಮಿಸ್?

ರಾಕ್ಷಸ: (ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕೆನ್ನೆ ಹಿಂಡಿ)ಪ್ರಾಮಿಸ್!

ಚಿನ್ನ: ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಆಗಲಿ. ನನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊ. ಗೇಟಿನಿಂದ್ಲೇ ಬಿಡ್ತೇನೆ.

ಚಿನ್ನ: ಬೇಡ. ನಾನು ಆ ದಾರಿಯಿಂದ್ಲೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. (ಚಿನ್ನ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ತೂತಿನಿಂದ ಹೊರ ನುಸುಳಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಅವನು ಹೋದ ದಾರಿಯನ್ನೂ ಆ ಮೇಲೆ ಹೂವು ತುಂಬಿದ ಮರವನ್ನೂ ಭಾವಪರವಶತೆಯಿಂದ ನೋಡಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಕಣ್ಣೀರು ಹರಿಯುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ತೋಟ

(ರಂಗದ ಮೂರನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗ ಮಾತ್ರ ತೆರವಾಗಿದೆ. ಅದರ ಹಿಂದೆ ನೀಲಿ ಪರದೆ. ನೀಲಿ ಪರದೆಯ ಹಿಂದೆ ಹೂವುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ಮರಗಳಿವೆ. (ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಹಾಡು ಕಲಿಸುವ ದೃಶ್ಯ ಆರಂಭವಾಗುವಾಗ ಪರದೆ ಬಹಳ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮೇಲೇಳತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಹಾಡು ಕಲಿಸುವುದು ಮುಗಿದು ಕುಣಿತಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪರದೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ) ಗೇಟು ತೆರೆದಿದೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಮಕ್ಕಳ ಬರುವಿಕೆಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಮಕ್ಕಳು ಬರುತ್ತಾರೆ)

ರಾಕ್ಷಸ: ಬನ್ನಿ ಮಕ್ಕಳೆ, ಬನ್ನಿ. ಇನ್ನು ಇದು ನಿಮ್ಮದೇ ತೋಟ.

ಎಲ್ಲರೂ: (ಆಶ್ಚರ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ದನಿ ಮಾಡಿ) ಏನು? ನಮ್ಮ ತೋಟವೆ?

ರಾಕ್ಷಸ: ಹೌದು. ನೀವು ಯಾವಾಗ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಬರಬಹುದು, ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಆಡಬಹುದು.(ಚಿನ್ನನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಚಿನ್ನ ತುಸು ದೂರ ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ) ಏನು ಚಿನ್ನ, ಭಯವೆ? (ಚಿನ್ನ ಹೌದೆಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಹುಡುಗಿ: ಹೌದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ನಿನ್ನ ಕಂಡರೆ ಭಯ.

ರಾಕ್ಷಸ: (ನಕ್ಕು) ಇದು ನಿಮ್ಮದೇ ತೋಟ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ಕಂಡರೆ ಭಯವಾಗೋದಾದ್ರೆ ನಾನು ದೂರ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ.

ಹುಡುಗಿ: ದೂರ ಹೋಗುವುದು ಬೇಡ.

ರಾಕ್ಷಸ: ಮತ್ತೇನು ಮಾಡ್ಬೇಕು?

ಹುಡುಗಿ: ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಡ್ಬೇಕು.

ರಾಕ್ಷಸ: ಆಗ್ಲಿ . ಹಾಡ್ತೀನಿ.

ಹುಡುಗಿ: ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಿಬೇಕು.

ರಾಕ್ಷಸ: ಆಗ್ಲಿ ಕುಣಿತೀನಿ.

(ಮಕ್ಕಳು ತಕ್ಷಣ ವೃತ್ತಾಕಾರದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಚಿನ್ನನನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆ ವೃತ್ತದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಹುಡುಗಿ: (ರಾಕ್ಷಸನೊಡನೆ) ಮೊದಲು ಹಾಡು ಕಲ್ತುಕೊಬೇಕು.

ರಾಕ್ಷಸ: ಸರಿ.

(ನೀಲಿ ಪರದೆ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದಷ್ಟು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮೇಲೇಳಲು ಆರಂಭ)

ಹುಡುಗಿ: ಹಕ್ಕಿ ಹಕ್ಕಿ ಬಣ್ಣದ ಹಕ್ಕಿ

ರಾಕ್ಷಸ: ಹಕ್ಕಿ ಹಕ್ಕಿ ಬಣ್ಣದ ಹಕ್ಕಿ

(ಎರಡು ಸಾಲು ಮುಗಿಸುವ ವರೆಗೆ ರಾಕ್ಷಸನ ಗೊಗ್ಗರು ಸ್ವರ ಕೇಳಿ ಮಕ್ಕಳು ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಗುತ್ತಾರೆ. ಮೂರನೆಯ ಸಾಲಿನ ನಂತರ ರಾಕ್ಷಸನ ಸ್ವರ ಸರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆರಡು ಸಾಲುಗಳ ನಂತರ ಅವನ ಸ್ವರ ಅತ್ಯಂತ ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಮಂತ್ರ ಮುಗ್ಧರಾಗುತ್ತಾರೆ)

ಹುಡುಗಿ: ಎತ್ತರ ಎತ್ತರ ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ

ರಾಕ್ಷಸ: ಎತ್ತರ ಎತ್ತರ ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ ೨: ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ

ರಾಕ್ಷಸ: ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ ೨: ಹೂವಿನ ಜೇನು ಹೀರುವ ಹಕ್ಕಿ

ರಾಕ್ಷಸ: ಹೂವಿನ ಜೇನು ಹೀರುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ: ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ಕೂರುವ ಹಕ್ಕಿ

ರಾಕ್ಷಸ: ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ಕೂರುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ: ಮೋಡದ ಮೇಲೆ ಜಾರುವ ಹಕ್ಕಿ

ರಾಕ್ಷಸ: ಮೋಡದ ಮೇಲೆ ಜಾರುವ ಹಕ್ಕಿ

ಹುಡುಗಿ: ಹಾಡಲು ಕಲಿಸು ಹಾರಲು ಕಲಿಸು

ರಾಕ್ಷಸ: ಹಾಡಲು ಕಲಿಸು ಹಾರಲು ಕಲಿಸು

(ನೀಲಿ ಪರದೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಹಾಡುತ್ತಾ ವೃತ್ತಾಕಾರವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಹೂವು ತಂಬಿದ ಮರ ವೃತ್ತದ ನಡುವೆ ಬರುವಂತೆ ವೃತ್ತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹಿಗ್ಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮೊದಲಿನ ದೃಶ್ಯದ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಹಾಡು ಮತ್ತು ಕುಣಿತ ಮುಂದರಿಯುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

* * *

ಪುಸ್ತಕ ೨:೧. ರಬ್ಬರ್ಮಾನ್

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಜಾರಪ್ಪ , ಈರಮ್ಮ (ಜಾರಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿ)

ನರಿ, ಹಲವು ರೈತರು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಜಾರಪ್ಪನ ಮನೆ, ಮುಂಜಾವದ ಹೊತ್ತು

(ಜಾರಪ್ಪ ಮತ್ತು ಜಾರಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿ ಈರಮ್ಮ, ಜಾರಪ್ಪ ಮುಸುಕು ಹಾಕಿ ಆರಾಮವಾಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಈರಮ್ಮ ಮನೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವ್ಯಸ್ತಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಈರಮ್ಮ ಗಯಾಳಿಯಲ್ಲ. ಜಾರಪ್ಪನ ಸೋಮಾರಿತನದ ಕಾರಣದಿಂದ ರಂಭದಲ್ಲಿ ರೇಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ)

ಈರಮ್ಮ: (ನೆಲ ಗುಡಿಸುತ್ತಾ) ಕೆಲ್ಲ! ಕೆಲ್ಲ! ಕೆಲ್ಲ! ಈ ಕೆಲ್ಲ ಮುಗಿತು ಅಂತಿಲ್ಲ . ದಿನಾ ಕೆಲ್ಲ! ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಕೆಲ್ಲ! (ಗುಡಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ) ಅಲ್ಲಾ, ನೀ ಹಿಂಗ ಸೋಮಾರಿಯಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗೊಂಡ್ರೆ ಹ್ಯಾಂಗ? ಎಲ್ಲಾ ಹೊಲ್ಕಾಗ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕ ಶುರು ಮಾಡ್ಯಾರ. ನಮ್ಮ ಹೊಲ್ಕಾಗ ಈ ಸಾರಿ ಶೇಂಗಾ ಬೆಳೆಯೊದು ಬೇಡ್ವೇನು?

ಜಾರಪ್ಪ: (ಮುಸುಕಿನೊಳಗಿಂದಲೇ) ಇನ್ನಾ ಒಂದು ಹನಿ ಮಳೀನೊ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಈರಮ್ಮ: ನೀ ಹಿಂಗ ಮಲಕೊಂಡಿದ್ರೆ ಮಳಿ ಬರೋದೇ ಇಲ್ಲ ನೋಡು!

(ಹೊರಗಿನಿಂದ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಶಬ್ದ)

ಧ್ವನಿ: ಜಾರಪ್ಪ, ಏ ಜಾರಪ್ಪ. ಬಾರ್ಲಾ ಹೊಲಕ್ಕೆ!

ಈರಮ್ಮ: ಕೇಳಿನ್ತಾ? ಎತ್ತು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಚೆನ್ನ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೊಂಟಾನೆ.

ಧ್ವನಿ: ನಾವೆಲ್ಲ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೊಂಟೇವಿ.ಏ ಜಾರಪ್ಪ, ಬಾರ್ಲ.

ಈರಮ್ಮ:(ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗಿ)ಅಂವ ಈಗ ಬತ್ತಾನೆ. ನೀವು ಹೋಗಿ. (ವಾಪಾಸು ಬಂದು) ಏಳು ಆಗ್ಲೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳಗಾಗ್ಯೇದ.

ಜಾರಪ್ಪ: ಅಲ್ಲಾ ಎದ್ದು ಏನ್ನಾಡೂಂತಿ? ಅವಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ. ಹೊಲ ಒಣ್ಣೆ ರಸ್ತೆ ಹಂಗಾಗ್ಯೆದ. ಅದ್ರಾಗ ಶೇಂಗಾ ಬೀಜ ಹಾಕಿದ್ರೆ ಇರುವೆ ತಿಂತದ. ಮಳೆ ಬರ್ಲಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಹೊಲ್ದಾಗ ಶೇಂಗಾಬೀಜ ಹಾಕೋಣ.

ಈರಮ್ಮ: ಮಳೆ ಇವತ್ತು ಅಥ್ವಾ ನಾಳೆ ಬತ್ತೈತಿ.

ಜಾರಪ್ಪ: (ಹೆಂಡತಿ ಮಾತನ್ನು ಅಣಕಿಸಿ) ಮಳೆ ಇವತ್ತು ಅಥ್ವಾ ನಾಳೆ ಬತ್ತೈತಿ. ನಿಂಗ ಇಂದ್ರನಿಂದ ಫೋನ ಬಂದಿತ್ತೇನು?

ಈರಮ್ಮ: ಇಂದ್ರನಿಂದ ಫೋನ ಯಾಕೆ? ಆಕಾಶ ನೋಡಿದ್ರೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲೇನು? (ಗುಡುಗಿನ ಶಬ್ದ) ನೋಡು ಗುಡುಗು ಶುರುವಾತು.

ಜಾರಪ್ಪ: ಗುಡುಗು ಬಂದ್ರೆ ಸಾಕಾ ಶೇಂಗಾ ಬೀಜ ಮೊಳ್ಳೆ ಒಡ್ಡೋಕೆ?

(ತಟ ಪಟ ಮಳೆ ಹನಿ ಶಬ್ದ)

ಈರಮ್ಮ:ಹಾಂ. ಮಳೇನೂ ಶುರು!

ಜಾರಪ್ಪ: ನಾಲ್ಕು ಹನಿ ಬಿದ್ರೆ ಅದ್ಕೆ ಮಳೆ ಅಂತಾರಾ? ಮಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಯೆಕು. ನೆಲ ಒದ್ದೆ ಆಗ್ಯೇಕು.

ಈರಮ್ಮ:ಆಗ್ಲಿ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒದ್ದೆ ಆಗ್ಲಿ! ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನೀ ಮುಸು ಹಾಕೊಂಡು ಮಲ್ಕು! (ವೊರಕೆ ಕೆಳಹಾಕಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಮಳೆಯ ಶಬ್ದ ಜೋರಾಗುತ್ತದೆ)

ಜಾರಪ್ಪ: (ಮುಸುಕಿನೊಳಗಿಂದಲೇ) ಒಂದೊಂಟ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಕಾಪಿಸಿ ಮಾಡ್ಕೊಡು. ಏಳ್ತೇನಿ.

ಈರಮ್ಮ: (ಒಳಗಿಂದಲೇ) ಕಾಪಿಸಿ ಕುದೀತ್ಯೈತಿ. ಕುಡಿ ಗಂಟು ಸುಟ್ಟೊ. (ಹೆಂಡತಿ ಕಾಪಿಸಿ ಲೋಟ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅವನ ಮುಸುಕನ್ನು ಈಚೆಗೆಳೆದು ತೆಗೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಜಾರಪ್ಪ ತಟ್ಟನೆದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಹೆಂಡತಿ ಕಾಪಿಸಿ ಲೋಟ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಡುತ್ತಾಳೆ)

ಜಾರಪ್ಪ: (ಕಾಫೀಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹೀರಿ) ನಂಗೊಂದು ಯೊಚ್ಚೆ ಬಂದದ.

ಈರಮ್ಮ:ಏನು?

ಜಾರಪ್ಪ: ಈ ಸಾರಿ ಹನಿ ಶೇಂಗಾ ಬೀಜ ಬಿತ್ತೋದು ಬ್ಯಾಡ.

ಈರಮ್ಮ: ಮತ್ತೆ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಶೇಂಗಾ ಬೇಯಿಸಿ ಬಿತ್ತೋಣ. ಬರೋ ಬೆಳೆ ಬಂದೇ ಇರುತ್ತೆ. ಅಗ್ಗು ತಂದು ತಿನ್ನೋದು. ಬೇಯಿಸೋ ಕೆಲ್ಸ ಇಲ್ಲ. ಹೇಗೂ ಉರುವಲಿಗೆ ತತ್ಕಾರ ಆಗ್ಯೇದ.

ಈರಮ್ಮ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ)ಬೇಯಿಸಿದ ಶೇಂಗಾ ಬೀಜ ಹುಟ್ಟತ್ತೇನು?

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೂಂ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತೆ. ಹಸಿ ಬೀಜದ ಗಿಡಕ್ಕಿಂತ ಬೆಂದ ಬೀಜದ ಭಾಳ ಚಲೋ ಬರತ್ತೆ. ಬೆಳೇನೂ ಡಬಲ್!

ಈರಮ್ಮ: ಮತ್ಯಾಕ ಯಾರೂ ಬೇಯಿಸಿದ ಶೇಂಗಾ ಬೆಳೆಯಲ್ಲ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಇನ್ನೂ ಯಾರಿಗೂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ಬಿಡ್ತಾರಾ? ನೀನು ಯಾರ ಹತ್ರಾನೂ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟಿ ಮತ್ತೆ?

ಈರಮ್ಮ: ನೀನು ಬೆಂದ ಬೀಜ ಹಾಕೋದು ಬೇರೆಯವ್ರು ಕಾಣೋಲ್ಲೇನು?

ಜಾರಪ್ಪ: ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತಾಗ ಬಿತ್ತಿ ಬತ್ತೀನಿ. ಇವತ್ತೇ ಸಂಜೀಮುಂದ ಒಂದು ಚೀಲ ಶೇಂಗಾ ಬೀಜ ಬೇಯಿಸಿಕೊಡು.

ಈರಮ್ಮ: ಹೊಲ ಉಳೋದು ಬೇಕಿಲ್ಲೇನು?

ಜಾರಪ್ಪ: ಏನೂ ಬೇಡ. ಕತ್ತಲ್ಗಾಗ ಹೊಲ ಉತ್ರ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಏನಾರೂ ಸಂಶಯ ಬರ್ತದ. ಹೊಲ್ಗಾಗ ಸಾಲಾಗಿ ತೂತು ಕೊಡು ಒಂದೊಂದು ತೂತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಬೀಜ ಹಾಕಿ ತೂತು ಮುಚ್ಚಿಬಿಡ್ತೀನಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಜಾರಪ್ಪನ ಮನೆ.

(ಜಾರಪ್ಪ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಶೇಂಗಾ ಚೀಲ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಟಿದ್ದಾನೆ. ಅವನದು ಸ್ವೆ ಡರ್ಮಾನ್ ಉಡುಪು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೊನೆ ಚೂಪಾಗಿರುವ ಸರಳು ಇದೆ)

ಈರಮ್ಮ: (ನಕ್ಕು) ನೀನೀಗ ಫೇಟ್ ಒಂದು ಜೇಡದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತಿ!

ಜಾರಪ್ಪ: ನಿಜಾ?

ಈರಮ್ಮ: ನಿಜ.ಜೇಡ ಭೂತ! (ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೆಂಗಾದರೀರ್ಲಿ. ಯಾರೂ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ಮಾತಾಡೋ ಸಂಭವಾನೇ ಇಲ್ಲ ನೋಡು! ಜೇಡ ಭೂತ ಅಂದ್ಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋದ್ರೆ ಸಾಕು.

ಈರಮ್ಮ: ಈ ಸರಳು ಸಾಕಾಗತ್ತೇನು? ಗುದ್ದಿ ಪಿಕಾಸಿ ಏನೂ ಬೇಡ್ಡ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಬೇಡ. ಮಳೆ ಬಂದು ನೆಲ ಮಣ್ಣು ಮತ್ತೆಗಾಗಿದ್ದಲ್ಲ? (ಸರಳು ಮೊನೆ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ) ಇದು ಬರಾಬರಿ ಆತು.

ಈರಮ್ಮ: ಇವತ್ತೇ ಎಲ್ಲೂ ಶೇಂಗಾ ಬೀಜ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟಾರಂತ. ನೀವೂನು ಹಾಕಲ್ಲೇನು ಅಂತ ಕೇಳಾಕ ಹತ್ರಾರಾ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಅವರಿಗೇನ? ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಎತ್ತು ಇಲ್ಲ. ಉಳಬೇಕಂದ್ರ ಬಾಡ್ಡಿ ಎತ್ತು ತರಬೇಕಾಗ್ತದ ಒಂದಷ್ಟು ಬಾಡ್ಡಿ ಬ್ಯಾರ ಕೇಳಾರ. ಬೇಕಂದಾಗ ಸಿಗೂದು ಕಷ್ಟ. ಅದೆಲ್ಲ ರಗಳೆ ಬ್ಯಾರಾಂತ ನಾನು ಈ ಯೊಚ್ಚೆ ಮಾಡೀನಿ. ಹೊಲ ಉಳೋದು ಬ್ಯಾರ, ಗೊಬ್ಬಹಾಕೋದು ಬ್ಯಾರ. ಶೇಂಗಾ ಬೇಯೋದು ಕೂಡ ಬ್ಯಾರ.

ಈರಮ್ಮ: ನಾ ಬರೇನು ನಿನ್ ಜತಿ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಬೇಡ. ಹೊಲ ಏನು ಹತ್ತಿರ ಐತಾ? ಭರ್ತಿ ಮೂರು ಮೈಲಿ ಐತೆ. ನಿಂಗೇ ಗೊತ್ತಿದ್ಯಲ್ಲ? ಇಷ್ಟು ಬೀಜ ಹಾಕಿ ಮುಗಿಸೋವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಡು ರಾತ್ರಿ ಆಗಿರ್ತದ. ನೀನ್ಯಾಕ ಸುಮ್ಮೆ ಮೂರು ಮೂರು ಆರು ಮೈಲಿ ನಡೀತಿ? ನೀನು ಮಲ್ತು. ನಾನು ಲಗೂ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೀನಿ.

ಈರಮ್ಮ: ಇಷ್ಟು ಬೀಜ ಇಡೀ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗ್ತದೇನ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೂಂ. ಸಾಕಾಗ್ತದ. ಒಂದು ತೂತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬೀಜ. ಮಂದಿ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲೆ ಒಂದಷ್ಟು ಬೀಜಾನ ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಎಸ್ತು ನಷ್ಟ ಮಾಡ್ತಾರ. ಒಂದಷ್ಟು ಬೀಜ ಮಣ್ಣಿನೆಲೆನೇ ಬಿದ್ದು ಹಕ್ಕಿಗಳ ಹೊಟ್ಟೆ ಸೇರ್ತದ. ತೂತು ಕೊರ್ದು ಹಾಕಿದ್ರೆ, ಬೀಜ ಹಾಕಿದ್ರು ಗೊತ್ತಾಗೋದು ಗಿಡ ಬಂದ ಮೇಲೇನೇ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಹೊಲ

(ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು. ಜಾರಪ್ಪ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಚೀಲ ಬಿಚ್ಚಿ ಶೇಂಗಾ ಬೀಜವನ್ನು ಒಂದೊಂದೇ ತಿಂದು ನೆಲದಲ್ಲಿ ತೂತು ಕೊರೆದು ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿಪ್ಪೆಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಒಂದು ನರಿ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತದೆ)

ನರಿ: ನೀನು ಜಾರಪ್ಪ ಅಲ್ತ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೌದು. ಗೊತ್ತಿದ್ರೂ ಯಾಕೆ ಕೇಳೀಯೆ? ನರಿ: ಅದು ಮಾತಾಡ್ತೋ ರೀತಿ ಅಷ್ಟೆ. (ನಕ್ಕು) ಏನು ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋದು ನೀನು?

ಜಾರಪ್ಪ: ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇಲ್ವ ನರಿಯಪ್ಪಾ?

ನರಿ: ಕಾಣಿಸ್ತಿದೆ. ಶೇಂಗಾ ತಿಂದು ಅದರ ಸಿಪ್ಪೆಯನ್ನೆ ಮಣ್ಣಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕ್ತಾ ಇದೀಯೆ.

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೂಂ. ಅದೇ ನಾನು ಮಾಡ್ತಿರೋದು. ಕತ್ತಾಗ ಕೆಲ್ವ ಮಾಡೋ ನಿಂಗೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣಿಸ್ತಲ್ಲಾ ? ಆದ್ರೂ ಕೇಳಿದೀಯಲ್ಲ ಏನು ಮಾಡ್ತಿರೋದು ಅಂತ?

ನರಿ: ಅದ್ಡಿಜ. ಆದ್ರೆ ನೀ ಯಾಕ ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಶೇಂಗಾ ಬೀಜ ಹಾಕ್ತಿದೀಯೆ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಹಗಲು ಬಿತ್ತೋ ಬದ್ಲು ರಾತ್ರಿ ಬಿತ್ತಿದ್ರೆ ಫಸಲು ಡಬಲ್.

ನರಿ: ಹಾಗಾ? ಆದ್ರೆ ನೀನು ಬೀಜ ಬಿತ್ತೋ ಬದ್ಲು ಸಿಪ್ಪೆ ಬಿತ್ತುತ್ತಾ ಇದೀಯಲ್ಲಾ?

ಜಾರಪ್ಪ: (ನಕ್ಕು) ಮಂದಿ ಏನ್ಯಾಡ್ತಾರ?

ನರಿ: ಬೀಜ ಬಿತ್ತಾರ.

ಜಾರಪ್ಪ: ಬರೀ ಬೀಜ ಅಲ್ಲ. ಬೀಜ ಮತ್ತು ಸಿಪ್ಪೆ ಎರಡನ್ನೂ ಬಿತ್ತಾರ. ಅಲ್ಲ?

ನರಿ: ಅಂದ್ರೆ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಅಂದ್ರಾ, ಬೀಜದೊಡ್ಡತೆಗೇ ಸಿಪ್ಪೇನೂ ಬಿತ್ತಾರ.

ನರಿ: ನಿಜ.

ಜಾರಪ್ಪ: (ನಕ್ಕು) ಸಿಪ್ಪೆ ಮಾತ್ರ ಬಿತ್ತಿದ್ರೂನೂ ಗಿಡ ಬರುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೂ ಬೀಜ ಮತ್ತು ಸಿಪ್ಪೆ ಎರಡನ್ನೂ ಬಿತ್ತಾರ.

ನರಿ: ಹಂಗಾ? ಒಂದ್ ವ್ಯಾಳೆ ಸಿಪ್ಪೆಯಿಂದ ಗಿಡ ಬರೋ ಇದ್ರಾ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಕೆಲವು ಬೀಜದಿಂದೂ ಗಿಡ ಬರಲ್ಲ. ಅಲ್ಲ ನರಿಯಪ್ಪ?

ನರಿ: ಅದೂ ನಿಜಾನ್ನು.

ಜಾರಪ್ಪ: ನಿಜ ನಿಜ. ಇವತ್ತು ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಬರೋಬರಿ ತುಂಬೊಂಡಿರ ಹಾಗಿದ್ಯಲ್ಲ? ಒಂದೇರು ಬೀಜನಾದ್ರೂ ಹೆಕ್ಕಿ ತಿಂದಿದ್ದೀಯೆ!
ಇನ್ನ ಒಂದಷ್ಟು ಹಕ್ಕಿಪಿಕ್ಕಿ ಇರುವೆ ಇಲಿ ಮೊಲ ತಿಂದಿರವ. ಹಾಕಿದ ಎಲ್ಲಾ ಬೀಜಗಳೂ ಹುಟ್ಟೋದಿದ್ಯಾ?

ನರಿ: ರೈತ್ತು ಅದೆಲ್ಲ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೀಜಗಳನ್ನ ಹಾಕ್ತಾರ.

ಜಾರಪ್ಪ: ಅದ್ಯೇ ನಾನು ಹೊಸ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕ್ತೊಂಡೀನಿ. ಯಾರಿಗೂ ಒಂದು ಬೀಜಾನೂ ಸಿಕ್ಕಲ್ಲ. ನಡಿ ನಡಿ.

ನರಿ: ಆದ್ರೆ, ಅದೇನು ಶೇಂಗಾ ಬೀಜ ಒಂಥರಾ ವಾಸ್ತೆ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಯಾಕಂದ್ರೆ, ಅದು ಬೇಯಿಸಿದ ಬೀಜ. (ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾನೆ)

ನರಿ: ನಂಗೊಂದು ಬೀಜ ಕೊಡು. ರುಚಿ ನೋಡ್ತೀನಿ.

ಜಾರಪ್ಪ: ಏನು? ರುಚಿ ನೋಡ್ತೀಯೆ? ಬಾ, ಇದು ಅದ್ದಿಂತ ರುಚಿ ಇದೆ. (ಸರಳು ಎತ್ತುತ್ತಾನೆ. ನರಿ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಜಾರಪ್ಪನ ಮನೆ

(ಬೆಳಿಗ್ಗಿನ ಹೊತ್ತು. ಜಾರಪ್ಪ ಮುಸುಕು ಹಾಕಿ ಮಲಗಿದ್ದಾನೆ. ಎಂದಿನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ವ್ಯಸ್ತಳಾಗಿರುವ ಈರಮ್ಮ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿ ಬಂದು ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ)

ಈರಮ್ಮ: ಎಲ್ಲಾ ಶೇಂಗಾ ಕೀಳಿಕ್ಕ ಹತ್ತಾರ. ನೀ ಹೋಗಲ್ವ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೋಗತೀನಿ. ಸಂಜೀಮುಂದ.

ಈರಮ್ಮ: ಅದ್ಯಾಕ ಸಂಜೀಮುಂದ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಬಿಸಿಲು ಅಂದ್ರ ನಂಗಾಗಲ್ಲ. ತಲಿಶೂಲಿ ಬರ್ತದ. ರಾತ್ರಿ ಹವಾ ತಣ್ಣಗಿರ್ತದ. ತಣ್ಣಗಿನ ಹವಾದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಕು ಖುಷಿಯಾಗ್ತದ. ಆಯಾಸಾನೇ ಆಗಲ್ಲ.

ಈರಮ್ಮ: ನಾನೂ ಬರ್ಲಾ ನಿನ್ನೆತಿ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಬೇಡ. ನೀ ಮನ್ಯಾಗ ಇರು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಜಾರಪ್ಪನ ಮನೆ

(ಅರೆಗತ್ತಲೆ.ಜಾರಪ್ಪ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಶೇಂಗಾ ತುಂಬಿದ ಚೀಲ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಜೇಡನಂತೆ ಕಾಣುವ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಈರಮ್ಮ ಎದುರುಗೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ಈರಮ್ಮ: ತುಂಬಾ ವಜನ ಐತೇನು?

ಜಾರಪ್ಪ : (ಚೀಲ ಕೆಳಗಿಡುತ್ತಾ) ಹೂಂ. ಐವತ್ತು ಕೇಜಿ ಇರ್ಬಹುದು.

ಈರಮ್ಮ: ಹಂಗಾರೆ ಒಳ್ಳೆ ಬೆಳೆ!

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೂಂ ಒಳ್ಳೇ ಬೆಳೆನೆ.

ಈರಮ್ಮ: ಇನ್ನು ಎಷ್ಟಿದೆ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಮೂರು ದಪಾ ಇಷ್ಟೇ ಸಿಗ್ಬಹುದು.

ಈರಮ್ಮ: ನಿಜ್ಜಾ? ಹಂಗಾರೆ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೇ ಬೆಳೆ ಈ ವರ್ಷ!

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೂಂ. ಒಳ್ಳೇ ಬೆಳೆ.

ಈರಮ್ಮ: ಮುಂದಿನ್ನಾರೀನೂ ಬೇಯಿಸಿದ ಬೀಜಾನೇ ಹಾಕೋಣ ಅಲ್ವ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೌದೌದು ಬೇಯಿಸಿದ ಬೀಜಾನೇ ಹಾಕೋಣ.

ಈರಮ್ಮ: ಅಂದಂಗೆ, ಈ ಬೀಜ ಬೆಂದಿರತ್ತಾ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಇಲ್ಲ. ಬೇಯಾಕೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಾರ ಬೇಕಾಗತ್ತೆ. ಬೇಯಾಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಕಾಗೆ ನರಿ ತಿಂದು ಮುಗ್ಗಿಬಿಡ್ತವ. ಮೂರ್ಚ್ಚಾ ಕು ದಿವ್ವದೊಳ್ಳ ಎಲ್ಲಾ ಕಿತ್ತು ಬಿಡ್ಬೇಕು. ಈಗ ಇದನ್ನ ಒಳಗ ಇಡೋಣ. (ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಚೀಲವನ್ನು ಒಳಗಡೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಬೆಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಬಯಲು

(ಹಲವು ರೈತರು ಹೊಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ)

ರೈತ೧: ನಮ ಹೊಲದ ಶೇಂಗಾ ಏನಾಯ್ತು?

ರೈತ೨: ಆಗೋದೇನು? ಯಾರೋ ಕಿತ್ತಿಟ್ಟಿದಾರೆ!

ರೈತ೧: ಯಾರ ಕೆಲಸ ಇದು?

ರೈತ೨: ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯವರದ್ದೇ ಆಗಿರಬಹುದಾ?

ರೈತ೩: ಯಾರು ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿ ಅಂಥ ಕಳ್ಳು?

ರೈತ೧: ಎಂಥ ಕಳ್ಳು?

ರೈತ೨: ರಾತ್ರಿ ಬಂದು ಇಡೀ ಹೊಲದ ಶೇಂಗಾ ಕೀಳುವಂತ ಕಳ್ಳು.

(ಶ್ರೀಮಂತ ರೈತ ಹನುಮಪ್ಪ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಹನುಮಪ್ಪ: ಏನು ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತೋಂಡೀರಿ?

ರೈತ೧: ಶೇಂಗಾ ಎಲ್ಲಾ ಕಿತ್ತಿಟ್ಟಿದಾರೆ ಹನುಮಪ್ಪೋರೆ.

ಹನುಮಪ್ಪ: ಯಾವಾಗ ನಡೀತು ಇದು?

ರೈತ೨: ಮೂರು ದಿನಿಂದ ನಾವು ಯಾರೂ ಈ ಕಡೆ ಬಂದಿಲ್ಲರಿ. ಎರಡು ಮೂರು ರಾತ್ರಿ ಕಳ್ಳು ಬಂದು ಕಿತ್ತೊಂಡು ಹೋಗ್ಯಾರೆ.

ಹನುಮಪ್ಪ: ಇದು ಒಬ್ಬನೇ ಕೆಲಸ ಅಂತೀರಾ?

ರೈತ೩: ಒಬ್ಬ ಅಥವಾ ಇಬ್ಬರು.

ರೈತ೧: ಅಥವಾ ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಒಬ್ಬೇ ಮಾಡಿರಬಹುದು ಹನುಮಪ್ಪೋರೆ.

ರೈತ೨: ಕಳ್ಳ ಯಾರೊಂತ ಕಂಡುಹಿಡೀಲೇ ಬೇಕು.

ರೈತ೩: ಹೇಗೆ?

ಹನುಮಪ್ಪ: (ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಚಿಂತಿಸಿ) ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ. ನಾನು ಎರಡು ಬಾಲ್ಡಿ ರಬ್ಬರ್ ಹಾಲು ಕೊಡ್ತೀನಿ. ರಾತ್ರಿ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಬ್ಬರ್ ಹಾಲನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆ ಬಂದಿರೋ ಹೊಲ್ಲಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಚೆಲ್ಲಿ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಆ ಪೊದರುಗಳ ಹಿಂದೆ ಕಾದು ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳೋಣ.

ರೈತರು: ಒಳ್ಳೇ ಉಪಾಯ. ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ಬಯಲು

(ರೈತರು ಪೊದರುಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಜೇಡನಂತೆ ಕಾಣುವ ಉಡುಪು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಜಾರಪ್ಪ ಖಾಲಿ ಚೀಲ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತಾನೆ.

ರೈತನ: ಯಾರಿರಬಹುದು?

ರೈತನ: ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಜೇಡದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತದೆ.

ರೈತನ: ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಜೇಡ ಈ ಭೂಮಿ ಮೇಲಂತೂ ಇಲ್ಲ.

ರೈತನ: ಜೇಡ ಶೇಂಗಾ ತಿನ್ನದ?

ಹನುಮಪ್ಪ: ಸುಮ್ಮನಿರಿ. ಜೇಡ ಅಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯನೇ. ತುಸು ತಾಳಿ. ನೋಡಿ ಮಜಾ.

(ಜಾರಪ್ಪ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಅಂಟುತ್ತಾನೆ. ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗದೆ ಕಿರುಚುತ್ತಾನೆ. ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಷ್ಟೂ ನೆಲಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಬಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಜೇಡದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ)

ರೈತನ: ಜೇಡ ಅಲ್ಲ, ಸ್ಟೆ ಡರ್ಮಾನ್.

ಜಾರಪ್ಪ : ಅಯೋ ಬಿಡಿಸಿ!

ರೈತನ: ಅದು ಜಾರಪ್ಪನ ಸ್ವರ ಅಲ್ಲ?

ರೈತನ: ಹೌದು ಜಾರಪ್ಪನದೇ ಸ್ವರ!

ರೈತನ: ಏಯ ಸ್ಟೆ ಡರ್ಮಾನ್, ಅಲ್ಲೇ ಯಾಕ ಕುಂತಿ? ಇತ್ತ ಬಾ.

ಜಾರಪ್ಪ: ಅಯೋ ಬಿಡಿಸಿ!

ಹನುಮಪ್ಪ: ಹೋಯ ಜಾರಪ್ಪ, ಏನಾತೊ?

ಜಾರಪ್ಪ: ಹೊಲ ನಂಗೆ ಅಂಟೊಂಡಿದೆ! ಬಿಡಿಸಿ!

ರೈತನ: ಇಲ್ಲ ಜಾರಪ್ಪ, ಹೊಲಕ್ಕೆ ನೀ ಅಂಟೊಂಡಿದೀ.

ಹನುಮಪ್ಪ: ನೀ ಜೇಡ ಆಗಿಟ್ಟಿಯಪಾ. ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ವಾಸ ಹೊಲ್ದಾಗ!

ರೈತನ: ಭೂತ ಜೇಡ!

ರೈತ೨: ಅಲ್ಲ . ಜೇಡ ಭೂತ!

ರೈತ೩: ಅಲ್ಲ. ಜಾರಪ್ಪ ಭೂತ!

ರೈತ೧: ಅಲ್ಲ. ಭೂತ ಜಾರಪ್ಪ!

ಹನುಮಪ್ಪ: ಯಾವುದೂ ಅಲ್ಲ, ಸೈ ಡರ್ಮಾನ್!

ರೈತ೨: ಅಲ್ಲ! ರಬ್ಬರ್ಮಾನ್!

ರೈತ೩: ಶೇಂಗಾ ಕಳ್ಳ ರಬ್ಬರ್ಮಾನ್!

ರೈತ೧: ಮೈಗಳ್ಳರ ರಾಜ ಸೈ ಡರ್ಮಾನ್!

ರೈತ೨: ರಬ್ಬರ್ಮಾನ್ ಜಾರಪ್ಪ!

ರೈತ೩: ಅಲ್ಲೇ ಹಂಗೇ ಕೂರಪ್ಪ!

ರೈತ೧: ಜಾರಪ್ಪ ಜಾರಪ್ಪ!

ಮೂವರೂ: ರಬ್ಬರ್ಮಾನ್ ಜಾರಪ್ಪ!

ರಬ್ಬರ್ಮಾನ್ ಜಾರಪ್ಪ!

ರಬ್ಬರ್ಮಾನ್ ಜಾರಪ್ಪ!

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೨: ೨. ನಾಯಿಮರಿ ರಾಜಕುಮಾರ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ರಾಜ, ರಾಣಿ, ಮಂತ್ರಿ, ಯುವರಾಜ, ಐದು ಮಂದಿ ಪಂಡಿತರು

ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಮುದುಕಿ, ಮುದುಕಿಯ ಮಗ

ನಾಯಿಮರಿ, ಮಿಂಚುಳ್ಳಿ, ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನ.

(ರಾಜ, ರಾಣಿ, ಯುವರಾಜ, ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಪಂಡಿತರು, ಸಭಾಸದರು)

ರಾಜ: ಇವತ್ತಿನ ಆಡಳಿತ ಸಮಾಲೋಚನೆಗಳು ಮುಕ್ತಾಯಗೊಂಡಿವೆ. ಈಗ ಎಂದಿನಂತೆ ನಮ್ಮ ಯುವರಾಜ ಕೆಲವು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಸಾದರಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ.

(ಯುವ ರಾಜನದು ಬಹಳ ಮಧುರವಾದ ಕಂಠ. ಅವನ ಮಾತಿನ ರೀತಿ ಬಹಳ ವಿನಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು. ಅವನ ನಡೆನುಡಿ ಎಲ್ಲವೂ ಬಹಳ ಆಕರ್ಷಕ)

ಯುವ: (ಎದ್ದು ನಿಂತು) ಹೂವಿನಿಂದ ಬೀಜ ಬೀಜದಿಂದ ಹೂವು

ಚಿಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹುಳು ಹುಳುವಿನಿಂದ ಚಿಟ್ಟೆ

ಗಾಳಿಯಿದ್ದರೆ ಗಾಳಿಪಠ ನೀರು ಇದ್ದರೆ ದೋಣಿ

ಅನ್ನವೇ ಇಲ್ಲದಿರಲೇಕೆ ಚಿನ್ನದ ತಟ್ಟೆ?

(ಯುವರಾಜ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ರಾಜ: ಇನ್ನು ಈ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಪಂಡಿತರು ವಿಮರ್ಶಿಸಬಹುದು.

ಪಂ೧: ಇದು ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಕವಿತೆ.

ಪಂ೨: ಇದು ನಮ್ಮನ್ನು ಚಿಂತನೆಗೆ ಹಚ್ಚುವ ಕವಿತೆ

ಪಂ೩: ಈ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿ ಇಲ್ಲ. ಧ್ವನಿ ಇಲ್ಲದೆ ಕವಿತೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಪಂ೪: ಇದು ಗದ್ಯದಂತೆಯೇ ಇದೆ.

ಪಂ೫: ಇದರ ಭಾಷೆ ತುಂಬಾ ಸರಳ. ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಕವಿತೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ರಾಜ: ಇನ್ನು ಕವಿಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ.

ಯುವ: ಇದು ಕವಿತೆಯೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಕವಿತೆ ಎಂದು ನೀವೇ ಕರೆದು ನೀವೇ ಕವಿತೆ ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ಪಂ೧: ಇದು ಕವಿತೆಯಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇರೆ ಏನು?

ಯುವ: ಕವಿತೆಯಿರುವುದು ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ;

ಕವಿತೆಯಿರುವುದು ಶಬ್ದವಿಲ್ಲದ ನಿಶ್ಯಬ್ದದಲ್ಲಿ.

ಅರ್ಥವಿರುವುದು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ;

ಅರ್ಥವಿರುವುದು ಮಾತು ಮೀರಿದ ಮನದಲ್ಲಿ.

ನಾವಿರುವುದು ಇರುವುದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ;

ನಾವಿರುವುದು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಲ್ಲಿ .

ಪಂಡಿತರು: ಅಹ, ಇದು ಕವಿತೆ!

(ಎಲ್ಲರೂ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾರೆ)

ಯುವ: ಇದನ್ನು ನೀವು ಕವಿತೆಯೆಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತೀರಾ?

ಪಂಡಿತರು: ಹೌದು ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ.

ರಾಜ: ಇದು ನಿಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಯಿತೆ?

ಪಂ: ಅರ್ಥವಾದರೆ ಕವಿತೆಯಲ್ಲ. ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಕವಿತೆ.

(ಇಡೀ ರಾಜಸಭೆ ನಗೆಗಡಲಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಕಾಡು

(ಯುವರಾಜ ಮರಗಿಡಗಳನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಒಬ್ಬಳು ಮದುಕಿ ಒಂದು ಸೌದೆಯ ಕಟ್ಟನ್ನು ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಗಾಗ ಬೀಳುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಯುವರಾಜನಿಗೆ ಕನಿಕರವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ)

ಯುವ: ಅಜ್ಜಿ, ಕೂಡಿ ನಾನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ?

ಮು: ಇಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರ. (ಸೌದೆಯ ಕಟ್ಟು ಕೆಳ ಹಾಕಿ ಬಳಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ)

ಮು: ನೀವು ಯುವರಾಜರ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ!

(ಯುವರಾಜ ಸೌದೆಯ ಕಟ್ಟನ್ನು ಎತ್ತಿ ತಲೆಯ ಮೇಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಯುವ: ಹೌದು. ನಾನು ಯುವರಾಜ.

ಮು: ಛೆ ಛೆ! ಯುವರಾಜರು ಸೌದೆ ಹೊರುವುದೆ?

ಯುವ: (ನಕ್ಕು) ಯಾಕೆ ಹೊರಬಾರದು? ಯುವರಾಜರಿಗೆ ಸೌದೆ ಹೊರುವ ಅನುಭವ ಕೂಡ ಬೇಕು.

ಮು: ನಿಮ್ಮಂಥ ಗುಣವಂತರು ಲಕ್ಷಕ್ಕೊಬ್ಬರು. (ಎದ್ದು ನಡೆಯುತ್ತಾ) ನಿಮ್ಮ ದನಿ ಎಷ್ಟು ಸವಿ? ಜನರು ನಿಮ್ಮ ದನಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಯುವ: ಅದು ನನ್ನ ದನಿಯಲ್ಲ, ಅದು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ನಾನು ಪಡೆದು ಬಂದ ದನಿ.

ಮು: ಎಂಥ ದೊಡ್ಡ ಮಾತು! ನೀವು ಕವಿ ಕೂಡ ಆಗಿರುವಿರಿ ಅಲ್ಲವೆ ಯುವರಾಜ?.

ಯುವ: ಕವಿಯಲ್ಲ. ಕವಿತೆ ಬರೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಮು: ಅಹ, ಎಂಥ ವಿನಯ! ನಿಮ್ಮ ದನಿ ಬಹಳ ಸವಿಯಾಗಿದೆ ಯುವರಾಜರೆ. ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಕೇಳಬೇಕು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾತಾಡಿ.

ಯುವ: (ನಕ್ಕು) ಏನು ಮಾತಾಡಲಿ?

ಮು: ಏನಾದರೂ ಮಾತಾಡಿ. ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾತಾಡಿ.

ಯುವ: ಮಾತಿಗೆ ಅರ್ಥ ಬೇಡವೆ?

(ಒಂದಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆದಾಗ ಮುದುಕಿಯ ಗುಡಿಸಲು ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಗುಡಿಸಲಿನ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯುವರಾಜನ ಪ್ರತಿರೂಪದಂತಿರುವ ಯುವಕನೊಬ್ಬ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅವನ ಉಡುಪು ಅಂದವಾಗಿಲ್ಲ. ಕೂದಲು ಒಪ್ಪವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನ ಧ್ವನಿ ಒರಟಾಗಿದೆ)

ಮು: ಇದೇ ನನ್ನ ಮನೆ. ಇವನು ನನ್ನ ಮಗ ಅರುಣೋದಯ. (ಯುವರಾಜನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಸೌದೆಯ ಕಟ್ಟನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಲು ಸಹಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಮಗ: (ಗೊಗ್ಗರು ಸ್ವರ)ಯಾರು?

ಮು: ಇವನು ಯುವರಾಜ.

ಮಗ: ಯುವರಾಜ?

ಮು: ಹೌದು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವನು. ನನ್ನ ಸೌದೆಯ ಕಟ್ಟನ್ನು ಅಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ಹೊತ್ತು ತಂದ. ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟ.

ಯುವ: ನನಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲಮ್ಮ.

ಮಗ: ಯುವರಾಜರು ಇಂಥ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರಾ?

ಮು: ಇಂಥ ಯುವರಾಜರು ಲಕ್ಷಕ್ಕೊಬ್ಬರು! (ಅಚ್ಚಿಯಿಂದ ಯುವರಾಜನ ಬೆನ್ನು ಸವರಿ) ಬಹಳ ಬಳಲಿದ್ದಿ . ಕುಳಿತುಕೊ. ನಿಂಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಹಣ್ಣಿನ ರಸದ ಶರಬತ್ತು ತರುತ್ತೇನೆ. (ಒಳಹೋಗಿ ಒಂದು ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಶರಬತ್ತು ತಂದು ಯುವರಾಜನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಯುವರಾಜ ಅದನ್ನು ಕುಡಿದು ಬಹಳ ಸವಿಯಾಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಲೋಟದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಕುಡಿದು ಮುಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಲೋಟದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಕುಡಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ರಂಗದ ಬೆಳಕು ಆರತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಲೋಟ ಖಾಲಿಯಾದಾಗ ಪೂರ್ತಿ ಕತ್ತಲಾಗಿ ಮರಳಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬೆಳಕು ಬರುವಾಗ ಯುವರಾಜ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ನಾಯಿಯಾಗಿ ಬದಲಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಮುದುಕಿ ನಗುತ್ತಾಳೆ. ಮಗನೊಡನೆ) ಮಗಾ, ಈಗ ನೀನು ಮಾತಾಡು.

ಮಗ: ಯಾಕೆಮಾ? (ಈಗ ಅವನ ಧ್ವನಿ, ನಡೆ ನುಡಿ ಎಲ್ಲವೂ ಯುವರಾಜನದು)

ಮು: ನೋಡು. ಯುವರಾಜನ ದನಿಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅವನನ್ನು ನೋಡು ಇಲ್ಲಿ! ಅವನನ್ನು ಒಂದು ನಾಯಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. (ನಗುತ್ತಾಳೆ)ನಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟ ಖುಲಾಯಿಸಿತು!

ಮಗ: ಅದೃಷ್ಟ ಖುಲಾಯಿಸಿತೆ? ಹೇಗೆಮ್ಮ?

ಮು: ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹೋಗು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾ. ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ..

ಮಗ: ಯಾವ ಅರಮನೆಗೆಮಾ? ಈ ಯುವರಾಜನ ಅರಮನೆಗಾ?

ಮು: ಅಲ್ಲ. ಬೇರೊಂದು ಅರಮನೆಗೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ರಾಜಕುಮಾರಿಯಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ನೀನು ಕಾಣಬೇಕು. ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು.

ಮಗ: (ಋಷಿಯಿಂದ) ಏನು ಮಾತಾಡಬೇಕು?

ಮು: ಅದೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಮೊದಲು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಮಗನ ನಿರ್ಗಮನ. ಮುದುಕಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ.) ಅಹ ಎಂಥ ಭಾಗ್ಯವಿದುನಮಗೊಲಿದ ಭಾಗ್ಯವಿದುಎಂಥ ಭಾಗ್ಯವಿದು (ನಾಯಿಮರಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು) ನಾಯಿ ಮರಿ ನಾಯಿಮರಿ ತಿಂಡಿ ಬೇಕೆ? ಮೂಕ ಮರಿ ಯುವರಾಜ ಮರಿ ನನ್ನ ಮನೆಯ ನೀನು ಕಾಯುತ್ತಿರುವೆಯೆ? (ನಾಯಿಮರಿ ಭಂಗನೆ ಕೆಳಹಾರುತ್ತದೆ. ಜೋರಾಗಿ ಬೊಗಳುತ್ತಾ ಕಚ್ಚಲು ಬರುತ್ತದೆ) ಏನು ನಂಗೆ ಕಚ್ಚಲು ಬರುತ್ತೀಯೆ? ಜೋಟುದ್ದ ಇರುವಿ ನೀನು! ಅಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವೆ ನಿಂಗೆ? (ಕಲ್ಲು ಎತ್ತಿ ಬೀಸುತ್ತಾಳೆ. ನಾಯಿ ಹೆದರಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಅರಮನೆ

(ಇದು ಬೇರೊಂದು ಅರಮನೆ. ಅರಮನೆಯ ಬಾಲ್ಕನಿಯಲ್ಲಿ (ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಕುರ್ಚಿ ಇರಿಸಿ ಮಾಡಬಹುದು) ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಹಾಡು ಗುಣಗುಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಮುದುಕಿ ಮತ್ತು ಅವನ ಮಗನ ಪ್ರವೇಶ. ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಮುದುಕಿ ಅವನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಮಗ: (ಸಿನೀಮೀಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ಚಾಚಿ)

ಓ ನನ್ನ ಚೆಲುವೆ ಬಾರೆ ಬಳಿಗೆ ನನ್ನ ಒಲವೆ

(ರಾಜ ಕುಮಾರಿ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಾಳೆ. ಅವನು ಪುನಃ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ)

ಓ ನನ್ನ ಚೆಲುವೆ ಬಾರೆ ಬಳಿಗೆ ನನ್ನ ಒಲವೆ

(ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅವನ ಹಾಡಿನ ದನಿಗೆ ಮೋಹಗೊಂಡು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬರುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಕು: ಯಾರು ನೀನು ಸುಂದರ ತರುಣ?

ಮಗ: ನಾನು ಪುಷ್ಪನಗರದ ಯುವರಾಜ.

ರಾಕು: ಪುಷ್ಪನಗರದ ಯುವರಾಜ! ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಬಹಳ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ನಡನುಡಿಯ ಚೆಂದದ ಬಗ್ಗೆ, ನಿನ್ನ ದನಿಯ ಇಂಪಿನ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ, ನಿನ್ನ ಕವಿತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಕವಿತೆಯನ್ನು ಹಾಡುವೆಯೆ?

ಮಗ: ಬಿಸಿಲು ಬೆಳದಿಂಗಳಾಗಿ ಹಬ್ಬಿದೆ ನೋಡು

ಅದು ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಮುಖದ ಬೆಳಕು

ಕೋಗಿಲೆ ಕಾಜಾಣಗಳು ಹಾಡುತ್ತಿವೆ ನೋಡು

ನಿನ್ನದೇ ದನಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಿಂದ ಮಾತು ಕಲಿತು

ರಾಕು: ಅಹ, ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ! ಇದು ಕವಿತೆಯೆ ಅಥವಾ ಬರಿ ಒಂದು ಪದ್ಯವೆ?

ಮಗ: ಎರಡೂ ಹೌದು ರಾಜಕುಮಾರಿ.

ರಾಕು: ಕವಿತೆ ಮತ್ತು ಪದ್ಯ ಎರಡೂ ಒಂದರಲ್ಲೆ? ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದ್ಭುತ! ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ! ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ.

ಮಗ: ಯಾವಾಗ ಚೆಲುವೆ, ನನ್ನ ಒಲವೆ?

ರಾಕು: ಅವಸರವಿದೆಯೆ ರಾಜಕುಮಾರ?

ಮಗ: ಇಲ್ಲ . ನಾಳೆ ಆದೀತು.

ರಾಕು: (ತುಸು ಚಿಂತಿಸಿ) ಆಗಲಿ ನಾಳೆ.

ಮಗ: ಎಲ್ಲಿ?

ರಾಕು: (ಪುನಃ ತುಸು ಚಿಂತಿಸಿ) ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ನನಗಾಗಿ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಪುಟ್ಟ ಅರಮನೆಯೊಂದಿದೆ. ಅದರ ಮುಂದೆ ದೇವಿಯ ಗುಡಿಯಿದೆ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೂರ್ಯ ಇಷ್ಟು ಮೇಲೆ (ಬಾನಿಗೆ ಬೊಟ್ಟುಮಾಡಿ) ಬಂದಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಾ. ದೇವಿಯ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಮದುವೆ.

ಮಗ: ಆಗಲಿ ಬರುತ್ತೇನೆ ಚೆಲುವೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಅರಮನೆ

(ಬಲಗಡೆಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಅರಮನೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬಾಲ್ಕನಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ. ಎಡಗಡೆಗೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಕೊಳ. ಕೊಳದ ಬಳಿ ನಾಯಿಮರಿ ಆಗಾಗ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಾ ಬಹಳ ಬೇಸರದಿಂದ ಕುಳಿತಿದೆ. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ತುಸು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಮೋಟು ಮರದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮಿಂಚುಳ್ಳ ಕುಳಿತಿದೆ)

ಮಿಂಚುಳ್ಳ: ಯುವರಾಜ, ನೀನು ಹೀಗೆ ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ನಾಯಿ ಮರಿಯಾಗಿಯೆ ಇರುತ್ತಿ ಅಷ್ಟೆ.

(ಕೆಳಗಿನ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ನಾಯಿಮರಿಯ ಉತ್ತರ ಮಾತಿನಂತಿರುವ ಬೊಗಳಿಕೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ)

ನಾಯಿಮರಿ: (ಬೇಸರದಲ್ಲಿ) ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಿ? ನಾಯಿಮರಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟೆ.

ಮಿಂಚುಳ್ಳ: ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ನಂಗೆ ಗೊತ್ತು ನಿಂಗೆ ಯಾರದಾದರೂ ಸಹಾಯ ಬೇಕು. ಅಲ್ವ?

ನಾಯಿಮರಿ: ಹೌದು.

ಮಿಂಚುಳ್ಳಿ: ನಾನು ಬರೀ ಮಿಂಚುಳ್ಳಿ. ಆದರೆ ನನ್ನಿಂದಾಗುವ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವೆ.

ನಾಯಿಮರಿ: ಆಗಲಿ.

ಮಿಂಚುಳ್ಳಿ: ನೋಡು. ಈಗ ಆ ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಮಗ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಾನೆ ಆದರೆ ಅವನ ಧ್ವನಿ ನಿನ್ನದು, ಅಲ್ಲ?

ನಾಯಿಮರಿ: ಹೌದು.

ಮಿಂಚುಳ್ಳಿ: ನಾನು ಆ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ನಿನ್ನ ಗಂಟಲೊಳಗೆ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ.

ನಾಯಿಮರಿ: (ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ) ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್. ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್.

(ಮುದುಕಿಯ ಮಗ ಬರುತ್ತಾನೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕೈಚಾಚಿ)

ಮಗ: ಗಗನದಲ್ಲಿ ಹೊಳೆವ ನನ್ನ ಬಂಗಾರ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಾ ನನ್ನ ಸಿಂಗಾರ

(ಮಿಂಚುಳ್ಳಿ ಕತ್ತು ಉದ್ದ ಮಾಡಿ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ)

ರಾಕು: ಇಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ? ಇನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳಕಾಗಿಲ್ಲ. ದೇವಿಯ ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲು ಇನ್ನೂ ಹೊತ್ತಿದೆ. ನೀನು ಗುಡಿಗೆ ಬಾ ಅಂದೆನಲ್ಲಾ , ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದೆ?

ಮಗ: ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗೋಣ ನನ್ನ ಬಂಗಾರ.

ರಾಕು: ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು ಮದುವೆ ಆದ ಮೇಲೆ. ಹೋಗು ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಾಯು. ನನಗೆ ಹೊರಡಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಬೇಕು.

(ಮಗ ಆನಂದದಿಂದ ಅವನು ಈಗ ಹಾಡಿದ ಹಾಡು ಗುಣಗುಣಿಸುತ್ತಾ ನಲಿಯುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಮಿಂಚುಳ್ಳಿ: (ನಾಯಿ ಮರಿಯೊಡನೆ) ಬಾಯಿ ತೆರೆ. (ನಾಯಿಮರಿಯ ತೆರೆದ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಮಾತನ್ನು ತುರುಕುತ್ತದೆ. ನಾಯಿಮರಿಯ ಬಾಯಿಂದ "ಗಗನದಲ್ಲಿ ಹೊಳೆವ ನನ್ನ ಬಂಗಾರ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಾ ನನ್ನ ಸಿಂಗಾರ" ಎಂಬ ಮಾತು ಹೊರಬರುತ್ತದೆ. ನಾಯಿಮರಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬೇಸರದಿಂದ ತಟ್ಟನೆ)

ಯುವ: ಇದರಿಂದ ನನಗೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ನಾನು ಮನುಷ್ಯನಾಗದೆ ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ಮಾತಾಡುವ ನಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಆಗಿದ್ದೇನೆ.

ಮಿಂ: ನಿನ್ನ ಧ್ವನಿ ಸಿಕ್ಕಿತಲ್ಲ? ಇನ್ನು ಆ ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮುರಿಯೋಣ ಬಾ. (ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ) ಆ ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಮಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲಪುವ ಮೊದಲೇ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲಪಬೇಕು. ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ನಾಯಿಮರಿ ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರಾಣ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡದ್ದೇ ಅವಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮುದ್ದಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಆ ಕೂಡಲೇ ನೀನು ಮೊದಲಿನಂತೆ ರಾಜಕುಮಾರನಾಗುತ್ತಿ! ತಾಳು. ಈ ಸೈನಿಕರು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ.

(ಸೈನಿಕರು ನಾಯಿಮರಿಯನ್ನು ಬೆದರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಬೆದರಿ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮಿಂಚುಳ್ಳ ನಾಯಿ ಮರಿಯ ಹಿಂದುಗಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.)

ಸೈನಿಗ: ನಮ್ಮ ಕವಿ ರಾಜಕುಮಾರ ಈ ದೇಶದ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಯಾವಾಗ ಎಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಭೇಟಿಯಾದರು ಎಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ?

ಸೈನಿ೨: ಪುಷ್ಪನಗರ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಗಂಧನಗರದ ನಡುವಿನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಕಲ್ಯಾಣಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದರಂತೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮತ್ತು ಸಖಿಯರು ಓಡಿ ಆಡಿ ಸುಸ್ತಾಗಿ ನಿಡ್ಡೆ ಹೋಗಿದ್ದರಂತೆ. ನಮ್ಮ ಯುವರಾಜ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನಂತೆ. ನಿರ್ದ್ರಿಸುವ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ಯುವರಾಜನನ್ನು ಕಂಡಳಂತೆ. ಯುವರಾಜನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇ ತಡ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಅನುರಕ್ತಳಾದಳಂತೆ.

ಮಿಂ: (ನಾಯಿಮರಿಯೊಡನೆ) ಸುಮ್ಮಮ್ಮೇ ಕತೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲ?

ಯುವ: ಹೂಂ. ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸವೇ ಅದು!

ಸೈನಿ೨: ಅಹ, ಆ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗಿದ್ದಂಥ ದನಿ ನಂಗೂ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ?

ಸೈನಿ೨: ಕೇಳಿದ್ದೀಯ ನೀನು ರಾಜಕುಮಾರನ ದನಿಯನ್ನು?

ಸೈನಿ೨: ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಯವರು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಸೈನಿ೨: ಬರೀ ದನಿಯಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ರಾಜ ಅಥವಾ ಯುವರಾಜ ಆಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಆ ದನಿಯಿಂದ ಉಪಯೋಗ.

ಸೈನಿ೨: ಏನೂ ಉಪಯೋಗ ಇಲ್ಲಾಂತೀಯ?

ಸೈನಿ೨: ಏನು ಉಪಯೋಗ? ರಾಜ್ಯ ಆಳೋಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ? ಹೆಚ್ಚೆಂದ್ರೆ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಯ್ಯಬಹುದು. (ನಕ್ಕು) ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ನೋಡು, ನನ್ನ ಧ್ವನಿಗೆ ಏನಾಗಿದೆ?

ಸೈನಿ೨: ನಿನ್ನ ದನಿ ಕುದುರೆಯ ಧ್ವನಿಯ ಹಾಗಿದೆ. (ನಗುತ್ತಾನೆ)

ಸೈನಿ೨: ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ದನಿಯೆ ಸರಿ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ದನಿ ನೋಡು, ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದೆಯಲ್ಲಾ ಬೀದಿನಾಯಿ. ಅದರ ಧ್ವನಿಯಹಾಗಿದೆ.

ಸೈನಿ೨: (ನಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಣಕದಲ್ಲಿ ಬೊಗುಳುತ್ತಾನೆ. ನಾಯಿ "ಗಗನದಲ್ಲಿ ಹೊಳವ ನನ್ನ ಬಂಗಾರ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಾ ನನ್ನ ಸಿಂಗಾರ" ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರೂ ಸ್ಮ ತಿಹೀನರಾಗಿ ಕೆಳಗುರುಳುತ್ತಾರೆ)

ಮಿಂ: (ನಕ್ಕು) ಸೈನಿಕರೆಂದರೆ ಇವರು! ಎಂಥ ಧೈರ್ಯ! (ನಗುತ್ತದೆ)

ಯುವ: ಇವರು ಬಹುಶ: ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಮಿಂ: ಓಡು ದೇವಿ ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಗೆ! ನೀನು ತಲಪುವ ಮೊದಲೇ ನಾನು ಅಲ್ಲಿರೇನೆ.

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ದೇವಿಯ ಗುಡಿ

(ಗುಡಿಯ ಮುಂದೆ ಮುದುಕಿಯ ಮಗ ಕಾತರದಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮಿಂಚುಳ್ಳಿ ತುಸು ದೂರ ಒಂದು ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದೆ. ಬಂಡೆಯ ಕೆಳಗೆ ನಾಯಿಮರಿ ಮಲಗಿದೆ. ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ನಾಯಿಮರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ “ಅಹಾ ಎಷ್ಟು ಚೆಂದದ ನಾಯಿಮರಿ” ಎಂದು ಎತ್ತಿ ಅದರ ಮೂತಿಯನ್ನು ಮುದ್ದಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ರಂಗದ ಮೇಲಿನ ಬೆಳಕು ಆರುತ್ತದೆ. ಬೆಳಕು ಬಂದಾಗ ನಾಯಿಮರಿಯಿದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಯುವರಾಜನಿದ್ದಾನೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಒಮ್ಮೆ ಆ ಕಡೆ ನಿಂತಿರುವವ (ಮುದಿಯ ಮಗ)ನನ್ನು ಮತ್ತು ಈ ಹೊಸಬ(ಯುವರಾಜ)ನನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆರಗಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಯುವರಾಜ ಮನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ)

ರಾಕು: (ಮುದುಕಿಯ ಮಗನೊಡನೆ) ಇದುವೇನು?

ಮಗ: ಅದು ನಾಯಿ. (ಗೊಗ್ಗರು ಧ್ವನಿ)

ರಾಕು: (ಯುವರಾಜನ ಮೈಮುಟ್ಟಿ) ಇದು ನಾಯಿ ಆಗಿತ್ತು ನಿಜ. ಆದರೆ ಈಗಲ್ಲ.

ಯುವ: ನಿಜ ರಾಜಕುಮಾರಿ ನಾನು ಪುಷ್ಪನಗರಿಯ ರಾಜಕುಮಾರ. ಇವನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಮಗ. ಅವಳು ನನ್ನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಇವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ನಾಯಿ ಮಾಡಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ನೋಡು ಆ ಮಿಂಚುಳ್ಳಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಾನು ಮತ್ತೆ ರಾಜಕುಮಾರನಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಮಿಂ: ಗಗನದಲ್ಲಿ ಹೊಳೆವ ನನ್ನ ಬಂಗಾರ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಾ ನನ್ನ ಸಿಂಗಾರ

(ಮಿಂಚುಳ್ಳಿಯ ಹಾಡು ಕೇಳಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮತ್ತು ಯುವರಾಜ ನಗುತ್ತಾರೆ)

ರಾಕು: ಹಾ ರಾಜಕುಮಾರ. (ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು) ಎಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ನಿನಗಾಗಿ ನಾನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆ! ಬಾ. ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮದುವೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. (ಸೈನಿಕರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಈ ವಂಚಕನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ.

ಯುವ: ಬೇಡ ರಾಜಕುಮಾರಿ. ಅವನದೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ತಪ್ಪೆಲ್ಲ ಅವನ ತಾಯಿ ಆ ಮಾಟಗಾತಿಯದು.

ಮಿಂ: ಹೌದು ಅವಳೇ. ಅವಳು ದೊಡ್ಡ ಮಾಟಗಾತಿ!

ರಾಕು: ಹಾಗಾದರೆ ಏನು ಮಾಡೋಣ? (ಯೋಚಿಸಿ)ಇವನ ಗುಣ ಹೇಗೆ?

ಯುವ: ಗುಣ ಅಷ್ಟೇನೂ ಕೆಟ್ಟದಲ್ಲ ಅಂತನಿಸುತ್ತೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ. ಧ್ವನಿ ಮಾತ್ರ ಗೊಗ್ಗರಾಗಿದೆ.

ರಾಕು: ಹಾಗಾದರೆ ಏನು ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡೋಣ ಇವನಿಗೆ?

ಯುವ: ನಿನಗೆ ತೋರಿದಂತೆ, ಸೂಕ್ತವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡು ರಾಜಕುಮಾರಿ.

ರಾಕು: (ತುಸು ಚಿಂತಿಸಿ) ನನ್ನ ಪ್ರಧಾನ ಸೇವಕಿಗೆ ಇವನನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡೋಣ.

ಮಿಂ: ನಿಜ. ಅದು ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆ!

ಯುವ: (ನಕ್ಕು) ಅದು ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆ! ಇವನನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಮದುವೆಗೆ ಮದುವೆಯೂ ಆಯಿತು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯೂ ಆಯಿತು.

ರಾಕು: ನಾವು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ವರೆಗೆ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿ, ಅವನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ. ನಿಜವಾದ ಶಿಕ್ಷೆ ಅವಳಿಗೆ ಸಿಗಬೇಕು. ಅಲ್ಪ ರಾಜಕುಮಾರ?

ಯುವ: ಹೌದು ರಾಜಕುಮಾರಿ.

ರಾಕು: (ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಡಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು ಬರುತ್ತಾರೆ) ಈತನನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಗೆ ಹಾಕಿ. ತಿನ್ನಲು ಏನೂ ಕೊಡಬೇಡಿ. ನಾವು ಬರುವ ವರೆಗೆ ಸೆರೆಮನೆಯ ರುಚಿ ನೋಡಲಿ. (ಯುವರಾಜನೊಡನೆ) ನಡಿ ರಾಜಕುಮಾರ ಗುಡಿಯೊಳಗೆ. (ಮಂಗಳ ವಾದ್ಯಾರಂಭ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೨: ೨. ಕಳ್ಳ ಕಾಗೆ

(ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಮೋಟು ಮರ, ಬಂಡೆಗಳು, ಅಡುಗೆಮನೆ. ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು)

ರಂಗದ ನಡುವೆ ಒಂದು ದಪ್ಪನೆಯ ಮೋಟು ಮರ. ಮರದ ಎಡಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶ್ರೀಮಂತ ಮನೆಯ ಅಡುಗೆ ಕೋಣೆ. ಅಡುಗೆ ಭಟ್ಟ ಕಾಯಿಸುವ ಬೇಯಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ವ್ಯಸ್ತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಬಲಗಡೆಗೆ ಒಂದು ಎತ್ತರದ ಬಂಡೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ತಾಗಿಕೊಂಡು ಒಂದು ತಗ್ಗಿನ ಬಂಡೆ. ಮೇಲಿನ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಪಾರಿವಾಳ ಕುಳಿತಿದೆ. ಕೆಳಗಿನ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಾಗೆ ಕುಳಿತಿದೆ. ಕಾಗೆ ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಕಾ ಕಾ ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ಪಾರಿವಾಳ ಕುಟುರ್ ಕುಟುರ್ ಎನ್ನುತ್ತದೆ.

ಕಾ: ಭಟ್ಟ ಏನೋ ಕಾಯಿಸಿದ್ದಾನೆ. ನೀರುಳ್ಳಿ ಬಜ್ಜಿ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಅಹ, ವಾಸನೆ ಎಷ್ಟು ಸೊಗಸಾಗಿದೆ!

ಪಾ: ಏನು?

ಕಾ: ನೀರುಳ್ಳಿ ಬಜ್ಜಿ ವಾಸನೆ!

ಪಾ: ನಿನ್ನ ಮೂಗು ಮತ್ತು ಕಣ್ಣು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಅವು ಅಡುಗೆ ಮನೆ ಕಡೆಗೇ. ತಿನ್ನೋ ವಿಚಾರ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ವಿಚಾರವೇ ಇಲ್ಲ ನಿಂಗೆ?

ಕಾ: ನೀನು ಮಾಡೋಲ್ಲ ತಿನ್ನೋ ವಿಚಾರ?

ಪಾ: ತಿನ್ನೋ ವಿಚಾರ ಮಾಡೋದೇನು? ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಳು ಹೆಕ್ಕೋದು ತಿನ್ನೋದು! ತಿನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೊಚಿಸೋದು ಮತ್ತು ಮಾತಾಡೋದು ಮನುಷ್ಯರು ಮಾತ್ರ.

ಕಾ: ತಿನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಿದ್ರೆ ಏನು ತಪ್ಪು?

ಪಾ: ತಪ್ಪು! ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಅದು ಸರಿ ಇರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಸರಿ ಅಲ್ಲ.

ಕಾ: ನಂಗನಿಸುತ್ತೆ ಸರಿ ಅಂತ.

ಪಾ: ನಿಂಗೇ ಮನುಷ್ಯರ ಆಹಾರ ತಿಂದು ತಿಂದು ಅವರದೇ ಗುಣ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಬಾ. ಅವ್ನು ಮಾಡ್ತೀರೋ ಅಡಿಗೆಯ ಚಿಂತೆ ಬಿಡು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳಕಾಗಿದೆ. ಬಾ. ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತರದ ರುಚಿ ರುಚಿಯಾದ ಹಣ್ಣುಗಳಿವೆ.

ಕಾ: ನಂಗದು ಬೇಡ. ಅವೆಲ್ಲ ತುಂಬಾ ಸಪ್ಪೆ.

ಪಾ: ಬೇಯಿಸಿದ ಆಹಾರ ತಿಂದು ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ರುಚಿ ಕೆಟ್ಟಿದೆ.

ಕಾ: ನಿಂಗೇ ಮನುಷ್ಯರ ಆಹಾರದ ರುಚಿ ಏನು ಗೊತ್ತು? ಅವ್ನು ಹೊಸ ಹೊಸ ರುಚಿಗಳನ್ನ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತಾರೆ.

ಪಾ: ಹೊಸ ಹೊಸ ರುಚಿ ಜತೆ ಅವಿಗೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ರೋಗಗಳು ಕೂಡ ಬರ್ತವೆ.

ಕಾ: ನಾನು ಅವ್ರ ಎಲ್ಲಾ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನೂ ತಿಂದಿದ್ದೀನಿ. ನಂಗೇನೂ ರೋಗ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಆ ಹುಲ್ಲಿನ ಬೀಜಗಳನ್ನ ಹೇಗೆ ತಿಂತಿಯೊ ನಿಂಗೇ ಗೊತ್ತು!

ಪಾ: ಮನುಷ್ಯರೂ ತಿನ್ನೋದು ಹುಲ್ಲಿನ ಬೀಜಗಳನ್ನೇ. ಅನ್ನವೂ ಹುಲ್ಲಿನ ಬೀಜದ್ದೇ. ಚಪಾತಿಯೂ ಹುಲ್ಲಿನ ಬೀಜದ್ದೇ. ನಿಂಗೇ ಮನುಷ್ಯರ ಆಹಾರ ತಿಂದು ತಿಂದು ಅದೆಲ್ಲ ಮರೆತು ಹೋಗಿದೆ! (ನಕ್ಕು) ಸಾಕು ಅವನ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಕಡೆ ನೋಡಿದ್ದು. ಬಾ ಕಾಡಿಗೆ. ನಿಂಗೇ ಸವಿ ಸವಿಯಾದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನ ತೋರಿಸ್ತೀನಿ. (ಕೈ ಹಿಡಿದೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಕಾಗೆ ಅಡುಗೆಮನೆಯ ಆಕರ್ಷಣೆಯಿಂದ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಗೆಯ ಜೊತೆ ಹೊರಡುತ್ತದೆ.)

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಕಾಡು

(ಪಾರಿವಾಳ ಬೀಜಗಳನ್ನ ಹೆಕ್ಕಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದೆ. ಕಾಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದೆ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಯಾವುದೋ ಬೀಜವನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿ ರುಚಿ ನೋಡಿ ಥೂ ಥೂ ಎಂದು ಉಗುಳುತ್ತದೆ)

ಕಾ: ಭಟ್ಟ ಈಗ ಏನಾದ್ರೂ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ಬಹುದು.

ಪಾ: ನಿಂಗೇ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಅವ ಮಾಡ್ತೀರೋ ಅಡಿಗೆಯದ್ದೇ ಯೊಚ್ಚೆ!

ಕಾ: ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ!

ಪಾ: ನೀನೀಗ ತಿಂದ ಕಾರೆ ಹಣ್ಣು ರುಚಿಯಾಗಿರ್ಲಿಲ್ಲ?

ಕಾ: ಏನು ರುಚಿ? ಬರೀ ಸಪ್ಪೆ!

ಪಾ: ನೀನು ಬಹುಶಃ ಮನುಷ್ಯರು ತಿಂದು ಬಿಸಾಡಿದ್ದನ್ನೇ ತಿನ್ನೋಕೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು. ಮನುಷ್ಯರಿಗಿಂತ ಕಡೆ ನೀನು.

(ಕಾಗೆ ಏನನ್ನೋ ಕೆದಕುತ್ತದೆ)

ಪಾ: ಅದೇನು ನೀನು ಕೆದಕ್ತಾ ಇರೋದು?

ಕಾ: ಸೆಗಣಿ.

ಪಾ:ಯಾಕೆ?

ಕಾ: ಸೆಗಣಿಯಲ್ಲಿ ಹುಳಗಳಿರ್ದವೆ.

ಪಾ: ಥೂ! ಸೆಗಣಿಹುಳಗಳನ್ನ ತಿನ್ನೇಡ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಬರುತ್ತೆ.

ಕಾ: (ತಿನ್ನುತ್ತಾ) ಈ ಹುಳಗಳು ತಂಬಾ ರುಚಿಯಾಗಿವೆ.

ಪಾ: ಥೂ ಗಲೀಜು! (ಮುಖ ಬೇರೆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತದೆ)

ಕಾ: ಗಲೀಜೇನಿಲ್ಲ. ಚೆನ್ನಾಗಿವೆ. ತಿಂದು ನೋಡು!

ಪಾ: ನಂಗೆ ಹುಲ್ಲಿನ ಬೀಜ ತಿಂದು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದೆ. ನೀನು ತಿನ್ನೋದನ್ನ ನಂಗೆ ನೋಡೋಕ್ಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೋಗ್ತೀನಿ. ನೀನು ಹುಳಗಳನ್ನ ಮುಗಿಸಿ ನಿಧಾನ ಬಾ.

(ಪಾರಿವಾಳ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕ್ಷಣದ ಬಳಿಕ ಕಾಗೆ ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಒಂದನೆಯ ದೃಶ್ಯದಂತೆ

(ಮೋಟು ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕಾಗೆ ಮತ್ತು ಪಾರಿವಾಳ)

ಪಾ: ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಬಾ ಹೋಗೋಣ.

ಕಾ: ಎಲ್ಲಿಗೆ?

ಪಾ:ಕಾಡಿಗೆ. ಬೀಜ ಹೆಕ್ಕಲಿಕ್ಕೆ.

ಕಾ: ನೀನು ಹೋಗು. ನಾನು ಬರಲ್ಲ.

ಪಾ: ಯಾಕೆ ಬರಲ್ಲ? ಹಸಿವಿಲ್ಲ?

ಕಾ: ಹೂಂ. ಒಂಥರಾ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು!

ಪಾ: ಆ ಸೆಗಣಿಹುಳಗಳನ್ನು ಯಾಕೆ ತಿಂದೆ ಮತ್ತೆ? ಅದ್ರಿಂದಲೇಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಬಂದಿರಬಹುದು. ಬಾ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಔಷಧಿ ಬೀಜಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನ ತಿಂದ್ರೆ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ವಾಸಿಯಾಗುತ್ತೆ.

ಕಾ: ನಂಗಿವತ್ತು ಕೈಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯೆ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಹೋಗು. ನಾನು ಇವತ್ತು ಉಪವಾಸ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಪಾ: ಅದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹೊಟ್ಟೆನೋವಿಗೆ ಉಪವಾಸ ಒಳ್ಳೆಯ ಮದ್ದು.

ಪಾರಿವಾಳ ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

(ಬೆಳಕು ಪುನಃ ಬರುವಾಗ ಕಾಗೆ ಅಡುಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಲಾಡು ಕದ್ದು ತಿನ್ನುತ್ತಿದೆ. ಮರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಡುಗೆ ಭಟ್ಟ ಬಂದು ತಟ್ಟನೆ ಕಾಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಅ: ಹಾಂ ಸಿಕ್ಕಿದೆ! ಕಳ್ಳ ಕಾಗೆ! ಎಷ್ಟು ದಿವ್ಯದಿಂದ ಕಾಯಾ ಇದ್ದೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದೇಕು ಅಂತ ಇವತ್ತು ಸಿಕ್ಕಿದೆ! ನಿಂಗೆ ತಿನ್ನಿಕಾ ನಾನು ಲಾಡು ಮಾಡಿದೋದು?

ಕಾ:ಬಿಡು. ಬಿಡು ನನ್ನನ್ನು . ಇನ್ನು ಬರಲ್ಲ.

ಅ:ಇನ್ನು ಬರಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಆಯಾ? ಅಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗ್ಬೇಡಾ?

ಕಾ: ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಡು. ಇನ್ನು ಖಂಡಿತ ಬರಲ್ಲ.

ಅ: ಅಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿಡ್ತೀನಿ ಅಂದ್ಕೊಂಡ್ಯಾ? ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಕಾದ ಎಣ್ಣೆ ಸುರೀತೀನಿ.

ಕಾ: ಅಯ್ಯಯೋ ಬೇಡ! ಬೇಡ! ನಿನ್ನ ಕಾಲು ಹಿಡೀತೀನಿ. ಬಿಟ್ಟಿಡು ನನ್ನನ್ನು. ಇನ್ನು ಬರಲ್ಲ.

ಅ: ಏನು ನೀನು ನನ್ನ ಕಾಲು ಹಿಡೀತೀಯೆ? (ನಕ್ಕು) ಕೆಲಸ ಆಗ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಕಾಗೆ ಕಾಲು ಹಿಡಿದೇಕು ಅಂತಾರೆ. ಹೇಗೆ? (ಕಾಗೆಯ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿ) ಹೀಗೆ! ಹೀಗೆ ಹಿಡಿದು ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸೋದು! ಹ್ಲ ಹ್ಲ! ಅದ್ರೆ ಎಣ್ಣೆ ತಣ್ಣಗಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆಯಲ್ಲ! ಬೆಂಕಿ ಉರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಿಡೋದು ನಿನ್ನನ್ನೆ? ನಾನು ಬೆಂಕಿ ಮಾಡುವಾಗ ಹಾರಿಹೋಗೋಲ್ವ ನೀನು?

ಕಾ: ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಹಾರಿ ಹೋಗಲ್ಲ.

ಅ: ಏನು? ಎಣ್ಣೆ ಕಾಯಿಸುವಾಗ ನೀನು ಹಾರಿಹೋಗಲ್ವ? ಕಾದ ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗೋಕೆ ಕಾಯಾ ಇರಿಯಾ? (ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕು) ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಸುಳ್ಳು ಬೇರೆ ಉಂಟಾ? ಕಳ್ಳರ ಕಳ್ಳ! ಸುಳ್ಳರ ಸುಳ್ಳ! (ಅವರು ಕಚ್ಚಿ) ನಿನ್ನನ್ನು ಹಾರಿಹೋಗದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಆ ಮೇಲೆ ಕಾಯಿಸ್ತೇನೆ ನಿನ್ನ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಎಣ್ಣೆ! (ಕಾಗೆಯ ಒಂದೊಂದೇ ಪುಕ್ಕ ಕೀಳುತ್ತಾನೆ. ಕಾಗೆ ನೋವಿನಿಂದ ಅರಚುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಪುಕ್ಕಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತ ಬಳಿಕ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ) ಸಾಕು. ಇನ್ನು ಹಾರ್ಲಿಕ್ಕೆ ಆಗ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. (ಕಾಗೆಯನ್ನು ಒಂದು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿರಿಸಿ) ಬೆಂಕಿ ಪೊಟ್ಟಣ ಎಲ್ಲಿ? (ಬೆಂಕಿ ಪೊಟ್ಟಣ ತೆಗೆದು ಒಲೆ ಉರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಾಗೆ ಜೀವಭಯದಿಂದ ತತ್ತರಿಸಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಡುಗೆಭಟ್ಟ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಎಲಾ! ಕಾಗೆ ಹಾರಿಹೋಯ್ತಲ್ಲ! ಅಷ್ಟು ಪುಕ್ಕ ಸಾಕಾಯಾ ಅದ್ಕೆ ಹಾರ್ಲಿಕ್ಕೆ? ಛೇ! ತಪ್ಪಾಯ್ತು! ಒಂದೂ ಬಿಡ್ಡೆ ಎಲ್ಲಾ ಪುಕ್ಕಗಳನ್ನೂ ಕೀಳ್ಬೇಕಾಗಿತ್ತು! (ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಗೆಯ ನೋವಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೂಗು)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಆರಂಭದ ದೃಶ್ಯ

(ಕಾಗೆ ಹೊದ್ದು ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದೆ. ಪಾರಿವಾಳದ ಆಗಮನ)

ಪಾ:ಅರೆ! ಇನ್ನೂ ಮಲಗಿಯೆ ಇದ್ದೀಯ ನೀನು? (ಕಾಗೆ ನರಳುತ್ತದೆ. ಕಾಗೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು) ಜ್ವರ ಜೋರಾಗಿದೆಯೆ?

ಕಾ: (ಜೋರಾಗಿ ನರಳುತ್ತಾ)ಹೌದು ಹೌದು.

ಪಾ: (ಕಾಗೆಯ ಹಣೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿ) ಹಣೆ ತಣ್ಣಗಿದೆಯಲ್ಲ?

ಕಾ: ಮೈ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಇದೆ.

ಪಾ: (ಮುಸುಕು ಸರಿಸಿಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ) ಬಿಡು ನೋಡ್ತೀನಿ. ಸಿಡುಬೇನಾದ್ರೂ ಆಗಿದ್ರೆ...

ಕಾ: ಬೇಡ ಬೇಡ. ಸಿಡುಬು ನಿಂಗೂ ಬಂದೀತು!

ಪಾ: ಕಾಗೆ ಸಿಡುಬು ಕಾಗೆಗಳಿಗೆ ಬರೋದು. ಪಾರಿವಾಳಗಳಿಗೆ ಬರೋಲ್ಲ. ನೊಡೋಣ. ಮೈಯಲ್ಲಿ ಏನಾದ್ರೂ ತುರಿಕೆ ಆಗಿದ್ರೆ...

ಕಾ: ಅಂಥದೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ಪಾ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಮನುಷ್ಯರ ಆಹಾರ ತಿಂದು ಮನುಷ್ಯರ ಯಾವುದೋ ರೋಗ ನಿಂಗೆ ಬಂದಿದೆ! ಕೊಕ್ಕರೆ ಡಾಕ್ಟರನ್ನ ಕರೊಂದು ಬರ್ತೀನಿ.

ಕಾ: ಬೇಡ ಅಂದ್ರೆ ಬೇಡ. ನೀನು ಸುಮ್ಮಿರು. (ನರಳಿಕೆ)

ಪಾ: ನಿಂಗೆ ಇಷ್ಟು ಕಾಯಿಲೆ ಇರುವಾಗ ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿರುವುದು ಹೇಗೆ? (ಕಾಗೆಯ ಹೊದಿಕೆ ತೆಗೆದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪುಕ್ಕಗಳು ಉದುರಿಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಅಯ್ಯೋ ಇದೇನಾಗಿದೆ ನಿಂಗೆ? (ಕಾಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದೆ) ನಿನ್ನ ಪುಕ್ಕಗಳೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದವು?

ಕಾ: ಏನಾಗಿದೆ ಅಂತಲೇ ತಿಳೀತಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಆಗಿದೆ. ಪುಕ್ಕಗಳು ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತೆ ಅಲ್ಲ?

ಪಾ:ಬರುತ್ತೆ. ತುಂಬಾ ಕಾಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಆದ್ರೆ ನಿಂಗೆ ಆಗಿರೋದಾದ್ರೂ ಏನು? (ಗಾಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ) ಇದೇನು ಗಾಯ?

ಕಾ: ಗಾಯ ಏನಿಲ್ಲ. ಪುಕ್ಕಗಳು ಉದುರಿದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಪಾ: ಸುಮ್ಮನೆ ಪುಕ್ಕಗಳು ಹೇಗೆ ಉದುರ್ದವೆ? ಅಲ್ಲ. ಇದು ಯಾರೋ ಹೊಡೆದ ಗಾಯ. ಯಾರು ಹೊಡೆದರು?

ಕಾ: ಯಾರೂ ಹೊಡೀಲಿಲ್ಲ.

ಪಾ:ಸರಿ ತಿಳೀತು ಬಿಡು. ಅಡುಗೆ ಭಟ್ಟ ಹೊಡೆದ ಅಲ್ಲ? ನಿಜ ಹೇಳು.

ಕಾ: ಹೂಂ. ಹೌದು ಅವ್ವೆ.

ಪಾ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಹೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದೆ ನೀನು ಅವ್ವ ಕೈಗೆ?

ಕಾ: ನಾನಿಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮೆ ಮಲಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಅವ್ವು ಬಂದು ಹೊಡೆದ.

ಪಾ: ಸುಳ್ಳು ಯಾಕೆ ಹೇಳಿ? ನಂಗೊತ್ತು. ಏನೋ ಕದಿಯಲು ನೀನು ಅವ್ವ ಅಡುಗೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದೆ. ಅವನು ಹಿಡ್ಕೊಂಡು ಹೊಡ್ಡ ಅಲ್ಲ? (ಕಾಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದೆ) ಆದ್ರೆ ಅವ್ವ ಕೈಗೆ ನೀನು ಸಿಕ್ಕಿದ್ರಾದ್ರೂ ಹೇಗೆ?

ಕಾ: ಅವ್ವ ಹಾರಿ ನನ್ನನ್ನ ಹಿಡ್ಕೊಂಡ.

ಪಾ: ಹಾರ್ಲಿಕ್ಕೆ ಅವ್ವಿಗೇನು ರೆಕ್ಕೆ ಇದ್ದೆ? ನಂಗೊತ್ತಾಯ್ತು ಬಿಡು. ನಾನು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದಾಗ ದಿನಾ ನೀನು ಅವ್ವ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅದು ಇದು ಕದ್ದು ತಿನ್ನಾ ಇದ್ದೆ. ಅದು ಅವ್ವಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಬಾಗಿಲು ಬಂದ್ ಮಾಡಿ ಹಿಡ್ಡ ಅಲ್ಲ? (ಕಾಗೆ ಮನವಾಗಿದೆ) ನಿಜ ಹೇಳು. ಹೌದಾ ಅಲ್ಲಾ?

ಕಾ: ಹೂಂ. ಹೌದು.

ಪಾ: ಇನ್ನಾದ್ರೂ ನನ್ನೊತೆ ಕಾಳು ಹೆಕ್ಕಿಕ್ಕೆ ಕಾಡಿಗೆ ಬಾ. ಮನುಷ್ಯರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಸಾಯೆಡೆ!

ಕಾ: ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ಸತ್ತಿಲ್ಲ.

ಪಾ: ಆದ್ರಿಂದಲೇ ಇನ್ನೂ ಸಾಯೊ ಅವ್ಯಾಶ ಇದೆ! ಈ ಕಳೋ ಕಾಯೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಕಾಯೆ! ಇನ್ನೊಂದ್ಲೂ ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಅವ್ವ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದೀಯೆ, ನಿನ್ನ ಕತೆ ಮುಗೀತು! (ಕಾಗೆ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಾ ನರಳುತ್ತದೆ) ನೋವು ಜೋರಾಗಿದ್ದೆ?

ಕಾ: ಹೌದು.

ಪಾ: ಹಾಗೇ ಮಲಗಿರು. ನಾನು ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಕಾಡಿನ ಔಷಧಿ ತರ್ತೇನೆ. ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೧ : ೪. ನದಿಗಳ ರಾಣಿ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಸಚಿವ

ಅರಸ (ಗೋಗೊನ ತಂದೆ)

ಇಬ್ಬರು ರಾಣಿಯರು (ತುಂಬಿ ಮತ್ತು ನಿಂಬಿ)

ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ ಮತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ತರುಣ-(ಗೋಗೊ)

ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿ ಮತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ತರುಣಿ- (ಓಯೊ)

ದ್ವಾರಪಾಲಕ/ಸೇವಕ-ಸಿಂಬು

ಇಬ್ಬರು ಕಥೆ ಹೇಳುವ ಹೆಂಗಸರು

ನಾಲ್ವರು ಕಥೆ ಕೇಳುವ ಹೆಂಗಸರು

(ಗೋಗೊ, ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗನೇ ಮತ್ತೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗನಾಗುತ್ತಾನೆ

ಓಯೊ, ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿಯ ಮತ್ತೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ)

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಹೊಲ

(ಹೊಲದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಹೆಂಗಸರು ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ . ಅರ್ಧ ಚಂದ್ರಾಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಹೆಂಗಸರ ಎದುರು ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರು ತುಸು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹಾಡುವವರು/ಕತೆ ಹೇಳುವವರು. ಕುಳಿತವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಮಾತು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಹೆಂ ೧: ತಡ ಯಾಕೆ? ಶುರು ಮಾಡಿ.

ಕ೧: ಯಾರ ಕಥೆ ಹೇಳಲಿ? ನಮ್ಮಂಥವರ ಕಥೆ ಆದೀತಾ?

ಹೆಂ೨: ನಮ್ಮಂಥವರ ಕಥೆ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಸಾಕಾಗಿದೆ. ರಾಜನ ಕಥೆ ಹೇಳಿ.

(ಪದ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ)

ಕ೧: ಇದ್ದನು ಒಬ್ಬ ರಾಜ.

ಕ೨: ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡಿರು.

ಕ೧: ಒಬ್ಬಳ ಹೆಸರು ತುಂಬಿ.

ಕ೨: ಇನ್ನೊಬ್ಬಳ ಹೆಸರು ನಿಂಬಿ.

ಕ೧: ಇಬ್ಬರೂ ಹೆರಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಹೆಂ೩: ಇಬ್ಬರೂ ಹೆರಲಿಲ್ಲ?

ಹೆಂ೧: ಸುಮ್ಮಿರು. ರಾಜನ ಕಥೆಯ ಹಾಗೆ. ಸರಿ. ಮುಂದರಿಸಿ

ಕ೧: ಇಬ್ಬರೂ ಹೆರಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಕ೨: ದತ್ತಕೆ ತಕ್ಕೊಂಡ ಮೊದಲನೇ ಹುಡುಗ.

ಕ೧: ಹಾವು ಕಚ್ಚಿ ಸತ್ತೇ ಹೋದ

ಕ೨: ದತ್ತಕೆ ತಕ್ಕೊಂಡ ಎರಡನೇ ಹುಡುಗ.

ಕ೧: ಸಿಡುಬು ಬಂದು ಸತ್ತೇ ಹೋದ

ಕ೨: ದತ್ತಕೆ ತಕ್ಕೊಂಡ ಮೂರನೇ ಹುಡುಗ.

ಕಗ: ಮರದಿಂದ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತೇ ಹೋದ

(ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲರೂ ತ್ತು ತ್ತು ಎಂದು ವಿಷಾದದ ದನಿ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಹೆಂ೨: ಆ ಮೇಲೇನಾಯ್ತು?

(ಗದ್ಯ)

ಕ೨: ರಾಜ ಪುನ: ದತ್ತಕ್ಕೆ ಮಗುವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ರಾಜ್ಯವಿಡೀ ಸುತ್ತಾಡಿದ. ಯಾರೂ ಅವನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕಗ: ಗಾಡಿ ತುಂಬ ಚಿನ್ನ ಕೊಡಲು ರಾಜ ಸಿದ್ಧನಿದ್ದ. ಆದರೂ ಯಾರೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. (ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲರೂ "ಪಾಪ!" ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಕ೨: ರಾಜನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೆಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ ಗೊತ್ತಾ? ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೆ ನಗರದ ಬೀದಿ ಬೀದಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದ.

ಹೆಂ೩: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಹೌದಾ? ರಾಜ ಬೀದಿ ಬೀದಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದನೆ?

ಹೆಂ೨: ನಂಬುವುದು ಕಷ್ಟ ಅಲ್ಲವೆ?

ಹೆಂ೧: ರಾಜರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದನ್ನೆಲ್ಲ ನಂಬಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕತೆ ಇಲ್ಲ.

ಕಗ: ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಣುವಾಗ ತನಗಿಂಥ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಗು ಕೂಡ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಕ೨: ರಾಜನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಕ್ಕಳು ಸತ್ತೇಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಜನರು ಭಾವಿಸಿದರು.

ಹೆಂ೨: ಆ ಮೇಲೆ?

(ಪದ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ)

ಕಗ: ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ.

ಕ೨: ಹೆತ್ತಳು ತುಂಬಿ ಒಂದು ಚೆಂದದ ಮಗುವನು.

ಹೆಂ೩: ಗಂಡೋ ಹೆಣ್ಣೋ?

ಕಗ: ಗಂಡು.

ಕ೨: ಹೆಸರಿಟ್ಟರವನಿಗೆ ಗೋಗೊ ಎಂದು. ಗೋಗೊ ತುಂಬಾ ಚೆಂದದ ಹುಡುಗ.

ಕಗ:ಗೋಗೊ ತುಂಬಾ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಹುಡುಗ.

ಕ೨: ಗೋಗೊ ತುಂಬಾ ಧೈರ್ಯದ ಹುಡುಗ

ಕಗ: ರಾಜನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ.

ಕ೨: ರಾಜ್ಯದ ಜನರಿಗು ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚು

ಕ೧: ತುಂಬಿಗೆ ಗೋಗೋ ಪಂಚ ಪ್ರಾಣ

ಕ೨: ನಿಂಬಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಬೆಂಕಿ.

ಕ೧: (ಗದ್ಯ) ಗೋಗೋಗೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದಾಗ, ಒಂದು ದಿನ ನಿಂಬಿ ತನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯ ಸೇವಕನಾದ ದ್ವಾರಪಾಲಕ ಸಿಂಬುವಿಗೆ ಒಂದು ಚೀಲ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು , "ಗೋಗೋಗೆ ಕಾಡು ಎಂದರೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ. ನೀನು ಅವನನ್ನು ಪುಸಲಾಯಿಸಿ ಕಾಡಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಂದುಬಿಡು. ಅವನನ್ನು ಕೊಂದದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ ತೋರಿಸಬೇಕು. ನಿನಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಚೀಲ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದಳು. ಸಿಂಬು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಸಾರಂಗಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗೋಗೋವನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಕಾಡು

(ಗೋಗೋ ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಂಬು)

ಗೋಗೋ: ಎಲ್ಲಿವೆ ಸಾರಂಗಗಳು?

ಸಿಂಬು: ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ. ಅವುಗಳು ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯೆ ಪೊದೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವಿತುಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ನಡೆಯೋಣ.

(ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ನಡೆದ ಬಳಿಕ)

ಗೋಗೋ: ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆಯಬೇಕು? ನಂಗೆ ಕಾಲು ನೋಯುತ್ತಿದೆ.

ಸಿಂಬು: ಕಾಲು ನೋಯುವುದಿದ್ದರೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಹೋಗೋಣ. ಆಗದೆ?

ಗೋಗೋ: ಆಗಲಿ.

(ಆಯಾಸದಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಸಿಂಬು ಕೂಡ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತುಸು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೆ ಗೋಗೋ ಆಯಾಸದಿಂದ ಸಿಂಬುವಿನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿರಿಸಿ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಸಿಂಬುವಿಗೆ ಧರ್ಮಸಂಕಟವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಚಿನ್ನದ ಆಸೆಯಿಂದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಮಲಗಿಸಿ, ಕತ್ತಿ ತೆಗೆದು ಹುಡುಗನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಕತ್ತಿ ಎತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಎರಡೆರಡು ಬಾರಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಮನಸ್ಸು ಬರದೆ, ಹುಡುಗನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೆ ಬಿಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಒಂದು ಮೊಲವನ್ನು ಕೊಂಡು ಅದರ ರಕ್ತವನ್ನು ತಲೆಗೆ ಸುತ್ತಿದ ರುಮಾಲಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಿಳಿ ಟವೆಲಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಮಡಚಿ ಮುಂಡಾಸಿನಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಕೆಂಪು ಅರಮನೆ

(ನಿಂಬಿ ಆತಂಕದಿಂದ ಸಿಂಬುವಿನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ. ಸಿಂಬುವಿನ ಪ್ರವೇಶ)

ನಿಂಬಿ: ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾ?

ಸಿಂಬು: ಹೌದಮ್ಮ ಮಾಡಿದೆ.

ನಿಂಬಿ: ಎಲ್ಲಿದೆ ಕೊಂದ ಕುರುಹು?

ಸಿಂಬು: ಇಲ್ಲಿದೆ. (ರಕ್ತಸಿಕ್ತವಾದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಿಂಬಿ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಚೀಲ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ)

ನಿಂಬಿ: ಈ ವಿಷಯ ಯಾವಾಗಲೂ ರಹಸ್ಯವಾಗಿರಬೇಕು.

ಸಿಂಬು: ಆಗಲಮ್ಮ.

ನಿಂಬಿ: ರಹಸ್ಯ ಬಯಲಾದರೆ, ನಿನಗೆ ಮರಣ ದಂಡನೆ ಖಂಡಿತ. ನಿನ್ನ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಯುವ ಮೊದಲೇ ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ನಾನೇ ತೆಗೆಸುತ್ತೇನೆ. ನೆನಪಿರಲಿ.

ಸಿಂಬು: ರಹಸ್ಯ ಯಾವತ್ತೂ ಬಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಮ್ಮ.

ನಿಂಬಿ: ಸರಿ. ಹೋಗು.

(ಸಿಂಬುವಿನ ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಕಾಡು

(ಗೋಗೊ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಸಿಂಬುವನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಹುಡುಕುತ್ತಾನೆ. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ತೋಡಿನ ಬಳಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಪುನಃ ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅಳತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಒಂದು ಗಂಭೀರವಾದ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ)

ಧ್ವನಿ: ಅಳಬೇಡ. ಓಯೊ ಓಯೊ ಎಂದು ಕೂಗು.

ಗೋಗೊ: ಓಯೊ ಯಾರು?

ಧ್ವನಿ: ಓಯೊ ನದಿಗಳ ರಾಜಕುಮಾರಿ. ಅವಳು ನಿನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಗೋಗೊ: ಓಯೊ

(ಹುಡುಗನ ಧ್ವನಿ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿದೆ)

ಧ್ವನಿ: ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗು.

ಗೋಗೊ: ಓಯೊ ಓಯೊ

(ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ, ಚೆಂದದ ಲಂಬಾಣಿ ಉಡುಪು ಧರಿಸಿದ ಹುಡುಗಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಗೋಗೊವನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕು ಬಳಿ ಬಂದು ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಾ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ)

ಓಯೊ: ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?

ಗೋಗೊ: ಗೋಗೊ

ಓಯೊ: ಬಾ ಹೋಗೋಣ

ಗೋಗೊ: ಎಲ್ಲಿಗೆ?

ಓಯೊ: ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ನಿನಗೆ?

ಗೋಗೊ: ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿಗೆ.

ಓಯೊ: ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿಗೇ. ಬಾ ಹೋಗೋಣ. (ನೀರಿಗಿಳಿಯುತ್ತಾಳೆ)

ಗೋಗೊ: ನೀರಿನಲ್ಲಿ ?(ಭಯ)

ಓಯೊ: ಹೆದರಬೇಡ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನದಿಯ ಅಡಿಯಿಂದ ಹೋದರೆ ಬೇಗನೆ ಮುಟ್ಟುತ್ತೇವೆ.

(ಗೋಗೊ ಹೆದರುತ್ತಾ ಓಯೊಳ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನೀರಿಗಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಹಸಿರು ಅರಮನೆ

(ಚಿಕ್ಕ ಕುಟೀರದಂತಿರುವ ಹೂ ಬಳ್ಳಿ ಬಿಳಲುಗಳಿಂದ ಸುಂದರವಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿರುವ ಅರಮನೆ)

ಗೋಗೊ: ಇದು ನನ್ನ ಮನೆ ಅಲ್ಲ. ಯಾರ ಮನೆ?

ಓಯೊ: ಇದು ನಮ್ಮ ಮನೆ.

ಗೋಗೊ: ಅಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಅಂದೆಯಲ್ಲಾ?

ಓಯೊ: ಹೌದು. ಇದು ನನ್ನ ಅಮ್ಮನ ಮನೆ.

ಗೋಗೊ: (ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ) ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡೆ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಅಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿ ಅಂತ.

ಓಯೋ: (ಸಂತೈಸುತ್ತಾ) ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಅಂತ. ನಿನ್ನ ಮನೆಯ ದಾರಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಚಿಂತಿಸ್ತೇಡ. ನನ್ನ ಅಮ್ಮ ಕೂಡ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವಳು. ನಿನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಅಮ್ಮನ ಹಾಗೆಯೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಅನಂತರ ನಿನ್ನ ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆಯಂತೆ. ಬಾ.

ಗೋಗೋ: ಯಾವಾಗ?

ಓಯೋ: ಬೇಗನೆ. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಯಾರು?

ಗೋಗೋ: ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಪರ್ವತಗಳ ರಾಜ, ನನ್ನ ಅಮ್ಮ ರಾಣಿ. ನಮಮ ಅರಮನೆಯ ಹೆಸರು ಕೆಂಪು ಅರಮನೆ.

ಓಯೋ: ನನ್ನ ಅಪ್ಪನೂ ರಾಜ, ನದಿಗಳ ರಾಜ. ನನ್ನ ಅಮ್ಮನೂ ರಾಣಿ. ನಮ್ಮ ಅರಮನೆಯ (ಕುಟೀರವನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಹೆಸರು ಹಸಿರು ಅರಮನೆ.

ಗೋಗೋ: ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಯಾವುದು? ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ?

ಓಯೋ: ನದಿಗಳೇ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ. ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ನದಿಗಳ ಸುಖದು:ಖವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಮ್ಮೆ ಹೋದರೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಗೋಗೋ: ಈಗ ಅವರು ಹೋಗಿ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಾಗಿವೆ?

ಓಯೋ: ಒಂದು ವರ್ಷವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಕೆಂಪು ಅರಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.

ಗೋಗೋ: ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಈಗಲೇ ಹೋಗಬೇಕು.

ಓಯೋ: ಈಗ ಹೋಗುವುದು ಹೇಗೆ ಗೋಗೋ? ನನಗೆ ದಾರಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ?

ಗೋಗೋ: ಇಲ್ಲ. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ನೀರಿನಡಿಯಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವೆ.

ಓಯೋ: (ಸಂತೈಸುತ್ತಾ) ಚಿಂತಿಸ್ತೇಡ ಗೋಗೋ. ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ ಹಾರುವ ಕುದುರೆಯಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ. ನೀನದರ ಮೇಲೆ ಕೂತ್ಕೊಂಡ್ರಾಯ್ತು. ಅದು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡೊದ್ದು ನಿನ್ನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಸ್ತದೆ.

ಗೋಗೋ: ಆದ್ರೆ ಯಾವಾಗ?

ಓಯೋ: ಅದೆಲ್ಲ ಈಗ ಯೋಚಿಸ್ತೇಡ. ನಾಳೆ ನಾಳೆ ಅನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ ಅಂತ ಅಪ್ಪ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಿಂಗೀಗ ಹಸಿವಾಗ್ತಿದೆಯೆ?

ಗೋಗೋ: ಹೌದು.

ಓಯೋ: ಕೂತ್ಕೊ.ಹಾಲು ಹಣ್ಣು ಕೊಡ್ತೇನೆ.

(ಒಳ ಹೋಗಿ ಹಾಲು ಹಣ್ಣು ತಂದಿರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಗೋಗೋ: (ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನುತ್ತಾ) ಇಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ?

ಓಯೋ: ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸೇವಕರಿದ್ದಾರೆ.

ಗೋಗೋ: ನೀನು ಹೇಗೆ ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತಿ?

ಓಯೋ: ನಾನು ದಿನವಿಡೀ ಕಾಡಿನಲ್ಲೇ ಇರ್ತೇನೆ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ನದಿಗಳ ಸುಖದು:ಖ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಗೋಗೋ: ಹಸಿವಾದರೆ?

ಓಯೋ: ಹಸಿವಾದರೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ. ಬೇಜಾರಾದರೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾರಂಗಗಳೊಡನೆ, ಕೋಗಿಲೆ ಕಾಜಾಣಗಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಗೋಗೋ: ನನಗೆ ಸಾರಂಗಗಳೆಂದರೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಸಾರಂಗಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ ಅಂತ ಸಿಂಬು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ. (ಅಳುತ್ತಾನೆ)

ಓಯೋ: ಸಿಂಬು ಯಾರು?

ಗೋಗೋ: ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುವವನು.

ಓಯೋ: ಬಾ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹಿಂದೆಯೇ ಜುಳುಜುಳು ಹರಿಯುವ ತೊರೆಯಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಾರಂಗಗಳು ನೀರು ಕುಡಿಯಲು ಬರುತ್ತವೆ. ನಿನಗೆ ಸಾರಂಗಗಳೆಂದರೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟವೆ?

ಗೋಗೋ: ಹೌದು ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ನಾನು ಅವುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಹುದಾ?

ಓಯೋ: ಬಾ. ನೀನು ಅವುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಹುದು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ನೀನು ಅವುಗಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡಬಹುದು.

(ಓಯೋ ಗೋಗೋನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಬಯಲು

(ಕಥೆ ಹೇಳುವ ದೃಶ್ಯ)

ಹೆಂಗ: ಆ ಮೇಲೇನಾಯ್ತು?

ಕಂ: ಗೋಗೋ ಓಯೋ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಆಡಿದರು, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿದರು, ಸಾರಂಗಗಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿದರು. ಕೋಗಿಲೆ ಕಾಜಾಣಗಳ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಿದರು, ಕಾಡಿನ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು ತಿಂದರು, ತೊರೆಯ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಕಾಲ ಹೋದದ್ದೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಹೆಂ: ಗೋಗೋಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿ ನೆನಪು ಆಗಲಿಲ್ಲವೆ?

ಕ೧: ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನೆನಪು ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮುಖ ಬಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಓಯೊ ಆಡುತ್ತಾ ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ಪದ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವನನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು.

ಹೆಂ: ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷ!

ಕ೧: ಹೌದು ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷ.

ಹೆಂ: ಅದು ತುಂಬಾ ಜಾಸ್ತಿ.

ಕ೧: ಅದೆಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ.

ಕ೧: ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಲ ಕಾಣಿಸೋ ಹಾಗೆ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸಲ್ಲ.

ಕ೧: ಗೋಗೋ ಈಗ ಒಬ್ಬ ಸುಂದರ ತರುಣ.

ಕ೧: ಓಯೊ ಈಗ ಒಬ್ಬಳು ಸುಂದರ ತರುಣಿ.

ಕ೧: ಒಂದು ದಿನ ಓಯೊನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಬಂದರು. ಗೋಗೋನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಾರುವ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಅವನ ತಾಯಿ ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಕಳಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಆದರೆ ಓಯೊ ಗೋಗೋ ಒಬ್ಬನನ್ನೇ ಕಳಿಸಲು ಸಿದ್ಧಳಿಲ್ಲ. ತಾವು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಬಿಟ್ಟಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದಳು. ಸರಿ ಅಂತ ಓಯೊಳ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿ ಹಾರುವ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿಸಿ ಗೋಗೋನ ಅರಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿದರು.

ಹೆಂ: ಮುಗಿತಾ ಕಥೆ?

ಹೆಂ: ಇಷ್ಟು ಬೇಗ?

ಕ೧: ಇಲ್ಲ . ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಇದೆ.

ಕ೧: ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ಗೋಗೋನ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಎಂಥಾ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರು ಎಂದರೆ..

ಕ೧: ರಾಜನಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಆಳುವ ಮನಸ್ಸೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲ ದುಃಖಿತರಾಗಿದ್ದರು.

ಕ೧: ಗೋಗೋನ ತಾಯಿ ತುಂಬಿ ಶೋಕದಿಂದ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು.

ಹೆಂ: ನಿಂಬಿ?

ಕ೧: ಅವಳಿಗೇನು ಧಾಡಿ? ರಾಕ್ಷಸಿ ಕಾಯಿಲೆ ಬೀಳ್ತಾಳಾ?

ಹೆಂ: ಆ ಮೇಲೇನಾಯ್ತು?

ಕಂ: ಗೋಗೋ ಮತ್ತು ಓಯೋ ಹಾರುವ ಕುದುರೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೆಂಪು ಅರಮನೆಗೆ ಹತ್ತಿರ ಇಳಿದರು. ಗೋಗೋ ಓಯೋಳನ್ನು ಒಂದು ಪೊದರಿನ ಹಿಂದೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಅರಮನೆಯ ಗೇಟಿನ ಬಳಿ ಬಂದ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ಅರಮನೆ

(ಅರಮನೆಯ ದ್ವಾರ. ದ್ವಾರಪಾಲಕ ಸಿಂಬು. ಗೋಗೋ ಅವನನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಒಳ ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ)

ಸಿಂಬು: ಏಯ, ಯಾರೋ ನೀನು? ಎಲ್ಲಿಗೆ ನುಗ್ಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಿ?

ಗೋಗೋ: ನುಗ್ಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಕಾಣಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಸಿಂಬು: ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಕಾಣುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭ ಅಲ್ಲ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಿಂಗೆ?

ಗೋಗೋ: ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ನಾನು ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಕಾಣಲೇ ಬೇಕು.

ಸಿಂಬು: ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಜರು ನಿಂದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿಂಗೇನಾದ್ರೂ ಹೇಳುವುದಿದ್ದರೆ ಹೇಳು. ನಾನು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಗೋಗೋ: ಇಲ್ಲ . ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ನಾನೇ ಕಾಣಬೇಕು. ಮೋಮೋ ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿನವನೊಬ್ಬ ತಮ್ಮನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಬಂದಿರುವನೆಂದು ಹೇಳು.

ಸಿಂಬು: ನಂಗೆ ಈಗ ಪುರುಸೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಬಾ.

ಗೋಗೋ:ನಾನು ಈಗಲೇ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು.

ಸಿಂಬು: ಹೋಗಿಯೋ ಇಲ್ಲೋ? ಇನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೆ ನಿನ್ನ ಕಾಲು ಮುರೀತೇನೆ. ಓಡು! (ಕೋಲು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಓಯೋ ಓಡಿಬಂದು ಸಿಂಬುವಿನ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ಓಯೋ: ಎಂಥ ರಾಜಸೇವೆಯೋ ನಿನ್ನದು? ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದಿರುವ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಮಾಡುತ್ತೀಯೆ? ನಾಚಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ ನಿಂಗೆ? ಹೋಗು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಹೇಳು. (ಅಧಿಕಾರವಾಣಿಯಿಂದ ಅವಳು ಆಡಿದ ಮಾತಿನಿಂದ ಸಿಂಬು ಅಪ್ರತಿಭನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆಗಲಿ ಎಂಬಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಒಳಹೋಗುವಾಗ ದಾರಿಗೆದುರಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕ ಬೊಗಸೆ ತುಂಬಾ ಬಾಳೆಹಣ್ಣನ್ನು ಕದ್ದಿರುವಂತೆ ಅಡಗಿಸಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಸಿಂಬು ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ಬಾಳೆಯ ಹಣ್ಣು ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಅವರ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಗೋಗೋ ಮತ್ತು ಓಯೋ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಾರೆ)

ಸಿಂಬು: ರಾಜ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ?

ಸೇವ: ಮಲಗಿದ್ದಾನೆ.

ಸಿಂಬು: ಮಲಗಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ?

ಸೇವ: ಗೂರಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಸಿಂಬು: ಗೂರಕೆ ನಿಲ್ಲುವುದು ಯಾವಾಗ?

ಸೇವ: ಸಾಯುವಾಗ.

ಸಿಂಬು: ಸತ್ತ ಮೇಲೆ?

ಸೇವ: ನಾನೂ ರಾಜ ನೀನೂ ರಾಜ.

(ಇಬ್ಬರೂ ನಗುತ್ತಾರೆ. ನಗುವಿನ ನಡುವೆಯೇ ಸಿಂಬು ಸೇವಕನಿಗೆ ಒದೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸೇವಕ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಸಿಂಬು ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಗೇಟಿಗೆ ಮರಳಿ)

ಸಿಂಬು: (ಉಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ)ಮಹಾರಾಜರು ನಿಂದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಎದ್ದಿಲ್ಲ.

(ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುದಿನಾಯಿ ಗೋಗೊನನ್ನು ನೋಡಿ ಬಳಿ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಮೂಸಿ ಕುಂಯ್ಲುತ್ತಾ ಅವನಿಗೆ ಒತ್ತಿ ಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ)

ಸಿಂಬು: ಏನು ಈ ಮುದಿನಾಯಿಗೆ ನಿನ್ನ ಪರಿಚಯವಿದೆಯೆ?

ಗೋಗೊ: ನಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರವೇ ಕೇಳು. (ನಾಯಿಯ ಮೈದಡವಿ, ತನ್ನ ಬೆರಳಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಉಂಗುರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕರವಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಅದರ ಬಾಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಅದರ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ನಾಯಿ ಸರಕ್ಕನೆ ಗೇಟಿನೊಳಗೆ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಿಂಬು ಅದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಹೋಗಿ ನಿರಾಶನಾಗಿ, ಗೋಗೊನೊಡನೆ)

ಸಿಂಬು: ಏನು ಹೇಳಿದ್ದು ನೀನು ನಾಯಿಯ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ?

ಗೋಗೊ: ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಮಹಾರಾಜರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡು ಅಂತ ಹೇಳು ಅಂತ.

ತುಂಬಿ: (ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ) ನಿನಗೆ?

ಗೋಗೊ: ನನಗಲ್ಲ, ನಾಯಿಗೆ.

ಸಿಂಬು: ಏನಂದೆ? (ಗೋಗೊ ಮತ್ತು ಓಯೊರನನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅವರು ಸಿಗದೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಮರಳಿಬರುತ್ತಿರುವ ನಾಯಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಡೆಯಲು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಗೋಗೊ ಮತ್ತು ಓಯೊ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಾಯಿಯೂ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎಂಟು: ಕೆಂಪು ಅರಮನೆ

(ಮಹಾರಾಜ ಮತ್ತು ಸಚಿವ. ಮಹಾರಾಣಿ ತುಂಬಿ ಮತ್ತು ನಿಂಬಿ ಮತ್ತು ದ್ವಾರಪಾಲಕ ಸಿಂಬು)

ರಾಜ: ಉಂಗುರವನ್ನು ನಾಯಿಯ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟವರು ಇನ್ನೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ?

ಸಿಂಬು: ಇಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭೂ. ಅವರು ಓಡಿಹೋದರು.

ರಾಜ: ಅವರು ಎಂದರೆ ಯಾರು?

ಸಿಂಬು: ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಮತ್ತು ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ.

ರಾಜ: ಯಾಕೆ ಓಡಿಹೋದರು?

ಸಿಂಬು: ನಾನು ಅವರನ್ನು ಓಡಿಸಿದೆ.

ರಾಜ: ಯಾಕೆ ಓಡಿಸಿದೆ?

ಸಿಂಬು: ಅವರು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸು ಎಂದರು. ಏನು ಕೊಬ್ಬು ಅವರಿಗೆ?

ರಾಜ: ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಕೊಬ್ಬು ಇರಲಿ, ಸಚಿವರೆ, ಅವರನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹಿಡಿಯಲೇ ಬೇಕು.

ಸಚಿವ: ಹುಡುಕಾಟ ಮುಂದರಿಂದಿಡೆ ಮಹಾಪ್ರಭೂ.

(ಗದ್ದಲ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಗೋಗೊ ಮತ್ತು ಓಯೊರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ತರುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: (ಗೋಗೊನೊಡನೆ) ನೀನು ಯಾರು?

ಗೋಗೊ: ಉಂಗುರ ನೋಡಿ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲೇ ಅಪ್ಪಾ? ಅದು ನನ್ನ ಹತ್ತನೇ ಬರ್ತ್‌ಡೇಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಕೊಟ್ಟ ಉಂಗುರ. ನಾನು ಗೋಗೊ, ನಿಮ್ಮ ಗೋಗೊ.

ನಿಂಬಿ: (ಸಂಭ್ರಮಾತಿಶಯದಿಂದ ಓಡಿಬಂದು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು) ಗೋಗೊ.ನನ್ನ ಗೋಗೊ.

ರಾಜ: (ಗೋಗೊವನ್ನು ತಬ್ಬಿಹಿಡಿದುಕೊಂಡು) ತಿಳೀತು ಮಗಾ. ಆದ್ರೆ ಈ ಉಂಗುರ ಕೊಟ್ಟವನು ನೀನೇ ಅಂತ ನನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳೀಬೇಕು? ನೀನು ಸತ್ತೇ ಹೋಗಿರುವಿ. ಉಂಗುರ ಯಾರಿಗೋ ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಅಂದ್ಕೊಂಡೆ. ಗೋಗೊ, ನೀನು ಬದುಕಿರುವಿ ಅಂತ ನನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳೀಬೇಕು ?

ತುಂಬಿ: ನನ್ನ ಮಗು ಬದುಕಿದೆ. ಸತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ ಸತ್ಯವಾಯ್ತು

ರಾಜ: ನಂಗೆ ನಿನ್ನ ಗುರುತು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಕಳೀತಲ್ಲಾ? ಕಣ್ಣು ಮಂಜಾಗಿದೆ (ಕಣ್ಣಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ) ನೀನು ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಎಲ್ಲಿದ್ದೆ ಮಗಾ? ನೀನು ಕಾಣೆಯಾದದ್ದು ಹೇಗೆ?

ಗೋಗೊ: ಈ ಸಿಂಬುವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಪ್ಪಾ . ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಸಿಂಬು: (ರಾಜನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು) ನಾನು ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಿಂಬಿ ಮಹಾರಾಣಿ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನಾನು ಮಾಡಿದೆ... ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ರಾಜ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಮಾಡಿದೆ, ಮಾಡಲಿಲ್ಲ! ಏನು ಹಾಗೆಂದರೆ?

ಸಿಂಬು: ಗೋಗೊವನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಕೊಂದುಬರಲು ಹೇಳಿದರು. ಕಾಡಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೆ. ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲ.
(ನಿಂಬಿ ಓಡಲಣಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ.)

ರಾಜ: ಹಿಡಿಯಿರಿ ಅವಳನ್ನು! ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ. ವಿಚಾರಣೆಯಿಲ್ಲಾ ಆ ಮೇಲೆ. (ಸೈನಿಕರು ನಿಂಬಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸಿಂಬುವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಓಯೊವನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಈ ಹುಡುಗಿ ಯಾರು?

ಗೋಗೊ: ಇವಳು ನದಿಗಳ ರಾಜನ ಮಗಳು ಓಯೊ. ಇವಳೇ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ್ದು. ಇವಳ ತಾಯಿತಂದೆ ನಿನ್ನೆಯಷ್ಟೇ ಅವರ ದೇಶದ ರಿವಾಜಿನಂತೆ ನಮ್ಮ ಮದುವೆ ನಡೆಸಿದರು.

ರಾಜ: ಬಹಳ ಸಂತೋಷ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ.

ತುಂಬಿ: ಎಷ್ಟು ಚೆಂದದ ಹುಡುಗಿ! (ಓಯೊಳ ಬಳಿ ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ಬಳಸಿಹಿಡಿದುಕೊಂಡು) ಬಾ ಮಗಳೆ.

ರಾಜ: ಸಚಿವರೆ, ನಾಳೆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪರ್ವತ ರಾಜಕುಮಾರ ಗೋಗೊ ಮತ್ತು ನದಿಗಳ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಓಯೊ ಇವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ರಿವಾಜಿನಂತೆ ಮತ್ತೆ ಮದುವೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿರಿ!

ಸಚಿವ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಗಂಡು ಧ್ವನಿಗಳು: ಪರ್ವತ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ! ನದಿಗಳ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ!

ಹೆಣ್ಣು ಧ್ವನಿಗಳು: ಪರ್ವತರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ! ನದಿಗಳ ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ!

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೧: ೫. ಒಂಬತ್ತನೆಯ ವಿಗ್ರಹ

ಪಾತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯ:

ಜಮಾಲುಡ್ದೀನ್(೭೫): ರೊಸೆಟ್ಟಾ ರಾಜ್ಯದ ಅರಸ

ಸಲೀಮ(೧೫): ಜಲಾಡುಡ್ದೀನನ ಮಗ

ನಜೀರ್(೬೫): ಪ್ರಧಾನಿ

ಮುಬಾರಕ್(೬೫): ಕೈರೋ ನಗರದ ವ್ಯಾಪಾರಿ

ಜಲೀಲ್(೬೦): ಅಲ್ಮನ್ಸೂರ ರಾಜ್ಯದ ಅರಸ

ಸಲಾಮ(೧೬): ಜಲೀಲನ ಮಗಳು

ಮುದುಕಿ, ಸೇವಕರು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಅರಮನೆ

(ವೃದ್ಧನೂ ರೋಗಗ್ರಸ್ತನೂ ಆಗಿರುವ ಅರಸ ಜಮಾಲುಧೀನ್. ಆರಾಮಾಸನದಲ್ಲಿ ಒರಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಸಲೀಮನ ಪ್ರವೇಶ. ಸಲೀಮ ಬಹಳ ಆಡಂಬರದ ಪೋಷಾಕಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ)

ಜಮಾ: ಬಾ ಬಾ. ನಿನ್ನನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಸಲೀಮ: (ತಂದೆಯನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು) ಏನಪ್ಪಾ ವಿಶೇಷ?

ಜಮಾ: ವಿಶೇಷವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಅನಾರೋಗ್ಯದ ವಿಚಾರ ನಿನಗೆ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ.

ಸಲೀಮ: ಈಗ ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ ಅಪ್ಪಾ?

ಜಮಾ: ಹಾಗೇ ಇದೀನಿ ಮಗಾ. ಇನ್ನೇನು ನನ್ನ ಕಾಲ ಮುಗಿತಾ ಬಂತು. ನಾನು ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಬದುಕಿರುವ ಸಂಭವ ಇಲ್ಲ.

ಸಲೀಮ: ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ ಅಪ್ಪಾ .

ಜಮಾ: ಹುಟ್ಟಿದ ಜೀವಿಗೆ ಮರಣ ಇದ್ದದ್ದೇ ಅಲ್ಲವೆ? ಆ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ ಸಲೀಮ.

ಸಲೀಮ: ಬೇರೆ ಏನು ಚಿಂತೆ ಅಪ್ಪಾ?

ಜಮಾ: ಚಿಂತೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಬರೀ ಯೋಚನೆ.

ಸಲೀಮ: ಯಾವುದರ ಕುರಿತು ಅಪ್ಪಾ?

ಜಮಾ: ರಾಜ್ಯದ ಭವಿಷ್ಯದ ಕುರಿತು ಸಲೀಮ.

ಸಲೀಮ: ಆ ಕುರಿತು ನೀವು ಚಿಂತಿಸುವ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಅರಿವು ನನಗೆ ಇದೆ ಅಪ್ಪಾ.

ಜಮಾ: ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಮಗೂ. ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಬೇಕಾದ್ದೆಲ್ಲ ನೀನು ಕಲಿತಿರುವೆ. ಬುದ್ಧಿವಂತನೂ ಆಗಿರುವೆ. ನಿನಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾದ ಒಂದೆರಡು ವಿಚಾರಗಳಿವೆ ಸಲೀಮ.

ಸಲೀಮ: ಏನು? ಹೇಳಿ ಅಪ್ಪಾ.

ಜಮಾ: ಯಾವಾಗಲೂ ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿಯೇ ಇರು. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಆಡಳಿತದಿಂದ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊ. ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಾ ಇರುವವರನ್ನು ಆದಷ್ಟು ದೂರ ಇಡು. ಅವರ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಬೇಡ. ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಪಡಿಸುವ ಮೊದಲು ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊ.

ಸಲೀಮ: ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಅಪ್ಪಾ.

(ಜಮಾಲ್‌ನಿಗೆ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಏಳಲಿಕ್ಕಾಗದೆ, ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಮರಳಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.)

ಸಲೀಮ: (ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸೇವಕ ಬರುತ್ತಾನೆ) ಕೂಡಲೇ ರಾಜವೈದ್ಯರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜಕುಮಾರ ಸಲೀಮ ಅರಸನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಐಷಾರಾಮದಿಂದ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರಧಾನಿ ನಜೀರನ ಪ್ರವೇಶ)

ಸಲೀಮ: ಬನ್ನಿ ಪ್ರಧಾನಿಯವರೇ. ಏನು ಸಮಾಚಾರ?

ನಜೀರ: ಸಮಾಚಾರ ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಖಜಾನೆ ಖಾಲಿಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳ ಪಗಾರ ಕೊಡಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ ಇಲ್ಲ.

ಸಲೀಮ: ಖಜಾನೆ ಹೇಗೆ ಖಾಲಿಯಾಯಿತು ಪ್ರಧಾನಿಯವರೇ?

ನಜೀರ: ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತು ಮಹಾಪ್ರಭು. ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರೇ ನಿಮಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಮಾರಕವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಕೋಟ್ಯಂತರ ಹಣ ಒಯ್ಯುವರು ನಾಪತ್ತೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕಲ್ಯಾಣಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಹಣ ಒಯ್ಯುವರು ತಂತಮ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನೀವು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಏನಿದ್ದರೂ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಸಮಕಾಲೀನ. ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ವರ್ಷ ಬದುಕುವ ಸಂಭವ ಇಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗೇ ಮುಂದರಿದರೆ, ಅಪಾಯ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟ ಬುತ್ತಿ.

ಸಲೀಮ: ಕ್ಷಮಿಸಿ. ನನಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯವರ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟೆ. ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು. ಈಗ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ನೀವೇ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕು ಪ್ರಧಾನಿಯವರೇ.

ನಜೀರ: ನಾನು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದೇ ನೀವಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವರು, ಪುತ್ರಸಮಾನರು ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಇಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಸಲೀಮ: ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಮಹಾಪ್ರಭು ಎಂದು ಕರೆದರೆ ನನ್ನಿಂದ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಕಾಗಲ್ಲ. ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಕರೆಯಿರಿ. ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡ. ಹಿಂದೆ ಏಕವಚನ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲಾ, ಹಾಗೇ ಕರೆಯಿರಿ. ಹಾಗಾದರೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ತಲೆ ನೆಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ.

ನಜೀರ: (ನಕ್ಕು) ಆಗಲಿ ಸಲೀಮ.

ಸಲೀಮ: (ಪ್ರಧಾನಿಯನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿ) ನೀವು ಸಲೀಮ ಅಂತ ಕರೆಯೋದನ್ನ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮಹಾಪ್ರಭು ಅಂತ ಕರೆಯಲು ಶುರುಮಾಡಿದ್ದು ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪು.

ನಜೀರ: (ಭಾವುಕತೆಯಿಂದ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ಕೊಚ್ಚುತ್ತಾನೆ. ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು) ಇರಬಹುದು ಸಲೀಮ.

ಸಲೀಮ: ಈಗ ನನಗೆ ಹೊಸ ಪ್ರಾಣ ಬಂದಂತಾಯಿತು.

ನಜೀರ್: ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಷರತ್ತು.

ಸಲೀಮ: ಹೇಳಿ ಪ್ರಧಾನಿಯವರೆ.

ನಜೀರ್: ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನೆಲ್ಲ ದೂರವಿಡಬೇಕು. ಯಾವುದು ನಿಜವಾದ ಸುಖ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷ ಅನ್ನುವುದು ಆಗ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಯಾರು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಾ ಇತ್ತಾರೋ ಅವರನ್ನು ದೂರ ಅಟ್ಟಬೇಕು.

ಸಲೀಮ: ಸರಿ. ಹಾಗೇ ಮಾಡ್ತೇನೆ. ನೀವು ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಯೇ ಇರ್ಬೇಕು.

ನಜೀರ್: ಆಗ್ಲಿ ಇರ್ತೇನೆ.

ಸಲೀಮ: ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿಯೂ ದುಃಖದಲ್ಲಿಯೂ.

ನಜೀರ್: (ನಕ್ಕು) ಆಗ್ಲಿ. ಆದರೆ ಈಗ ರಾಜ್ಯ ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಸೂಚಿಸುವವರು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಗುರು ಉಸ್ತಾದ್ ನೂರುಲ್‌ಹಸನ್ ಮಾತ್ರ.

ಸಲೀಮ: ಅವರು ಈಗಲೂ ಇದ್ದಾರಾ?

ನಜೀರ್: ಹೌದು. ಅವರಿಗೆ ಈಗ ತೊಂಬತ್ತೈದು ವರ್ಷ. ಅವರು ನೈಲ್ ನದಿಯಡದಲ್ಲಿ ಅಲ್‌ಖಾಹಿರಾ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಸಲೀಮ: ಅವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಾರೆಯೆ?

ನಜೀರ್: ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು.

ಸಲೀಮ: ಸರಿ ನಾಳೆಯೇ ಅವರನ್ನು ಕಾಣೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಕಾಡು. ಗುಡಿಸಲು

(ಉಸ್ತಾದ್ ನೂರುಲ್ ಹಸನ್‌ನ ಆಶ್ರಮ. ಉಸ್ತಾದ್ ಎದುರು ಸಲೀಮ ಮತ್ತು ನಜೀರ್ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ)

ಉಸ್ತಾದ್: ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲ ಆಯಾ , ಇನ್ನೂ ಹೇಳುವುದು ಇದೆಯಾ?

ಸಲೀಮ: ಆಯ್ತು ಗುರುಗಳೆ.

ಉಸ್ತಾದ್: ಕಷ್ಟ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು ಎಂದು ಅರ್ಥ ಆಯಾ?

ಸಲೀಮ: ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು ಅಂತ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಗುರುಗಳೆ.

ಉಸ್ತಾದ್: ಹಾಗಾದರೆ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಬಂತೆ?

ನಜೀರ್: ಇಲ್ಲ ಗುರುಗಳೆ. ತಿಳಿಯದೆ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪುಗಳಿಂದ ಬಂತು.

ಉಸ್ತಾದ್: ಅಂದರೆ, ಕಷ್ಟ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದದ್ದು . ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದದ್ದಲ್ಲ.

ಸಲೀಮ: ಹೌದು ಗುರುಗಳೆ.

ಉಸ್ತಾದ್: ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ತಪ್ಪುಗಳು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಶ್ವಾಸ ಇದೆಯೆ?

ಸಲೀಮ: ಇದೆ ಗುರುಗಳೆ.

ಉಸ್ತಾದ್: ಪರಿಹಾರ ಒಳಗೇ ಇದೆ. (ತುಸು ಹೊತ್ತು ಮನವಾಗಿದ್ದು) ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಸಾಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇದ್ದ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗು. ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಪ್ತವಾದ ಬಾಗಿಲು ಇದೆ. ಅದನ್ನು ತೆರೆ. ಪರಿಹಾರ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರೀತಿ ಬೇಕು. ನಿಜವಾದ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೂ ಪರಿಹಾರ. ಅದರಲ್ಲೇ ಅಡಗಿರುವುದು ನಿಜವಾದ ಸಂತೋಷ. ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿರುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಸಲೀಮ: ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಗುರುಗಳೆ.

ಉಸ್ತಾದ್: ಸಂಪತ್ತು ಇರುವಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ನೆಂಟರು. ದೈವ, ಮೋಸ, ಸ್ವಾರ್ಥ ಎಲ್ಲವೂ ಪ್ರೀತಿಯ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾದ ಪ್ರೀತಿ ನಾವು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಸಲೀಮ: ಆಗಲಿ ಗುರುಗಳೆ.

ಉಸ್ತಾದ್: ಯಾವತ್ತೂ ವಿವೇಕಿಯಾಗಿರು.

ಸಲೀಮ: ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದ ಗುರುಗಳೆ.

(ಉಸ್ತಾದ್ ಪಾದಕ್ಕೆ ವಂದಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಅರಮನೆ

(ರಂಗವನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿರಬೇಕು. ನಡುವೆ ಗೋಡೆ. ಬಲಗಡೆಯದು ಅರಸನ ಕೋಣೆ. ಎಡಗಡೆಯದು ಗುಪ್ತವಾದ ಕೋಣೆ. ಗುಪ್ತವಾದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅದರೊಳಗಿರುವುದು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಲೀಮ ಮತ್ತು ನಜೀರ್ ಗುಪ್ತವಾದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಒಳಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಬರುತ್ತದೆ. ಒಳಗಡೆ ಹಲವು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳು ಮತ್ತು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಪಾಟು ಇದೆ)

ಸಲೀಮ: (ಒಂದೊಂದೇ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳ ತೆಗೆದು ನೋಡಿ) ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಪ್ರಧಾನಿಯವರೆ.

ನಜೀರ್: ಕಪಾಟಿನ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆ.

(ಸಲೀಮ ಕಪಾಟಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಾನೆ) ಕಪಾಟಿನ ಒಳಗೆ ಎಂಟು ರತ್ನಖಚಿತ ಚಿನ್ನದ ವಿಗ್ರಹಗಳು ಮತ್ತು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಖಾಲಿ ಪೀಠವಿದೆ)

ಸಲೀಮ: ವಜ್ರ ವೈಷ್ಣವಗಳನ್ನು ಅಂಟಿಸಿರುವ ಚಿನ್ನದ ವಿಗ್ರಹಗಳು ಪ್ರಧಾನಿಯವರೆ. (ಒಂದು ಎರಡು ಎಂದು ಎಂಟರ ವರೆಗೆ ಲೆಖ್ಪ ಮಾಡಿ) ಎಂಟಿವೆ. (ಖಾಲಿ ಪೀಠವನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಒಂದು ಪೀಠ ಖಾಲಿಯಾಗಿದೆ. ಇದರ ಮೇಲಿದ್ದ ವಿಗ್ರಹ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು? (ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಪ್ರಧಾನಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ತಟ್ಟನೆ ಅವನ ಗಮನ ಪೀಠದ ಮೇಲಿನ ಬರಹದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ) ವಿಗ್ರಹದ ಮೇಲೆ ಏನೋ ಬರೆದಿದೆ.

ನಜೀರ್: ಏನು ಬರೆದಿದೆ?

ಸಲೀಮ: (ಓದುತ್ತಾನೆ) ಒಂಬತ್ತನೆಯ ವಿಗ್ರಹ ಅತ್ಯಂತ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ವಿಗ್ರಹ. ಅದು ಕೈರೋದಲ್ಲಿ ಮುಬಾರಕ್ ಎಂಬವನ ಬಳಿ ಇದೆ.

ನಜೀರ್: (ನಕ್ಕು) ಈಗ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಕಟ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಒಂಬತ್ತನೆಯ ವಿಗ್ರಹದ ಯೋಚನೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡೋಣ ಆಗದೆ?

ಸಲೀಮ: ಪೀಠದ ಮೇಲಿನ ಬರಹದ ಪ್ರಕಾರ ಅದು ತಂದೆಯವರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಅಂದರೆ ನಮಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಹಾಗಿರುವಾಗ, ನಾವು ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದ್ದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೆ ಪ್ರಧಾನಿಯವರೆ? ನೋಡಿ. ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪೀಠ! ಇದರ ಮೇಲಿದ್ದ ವಿಗ್ರಹ ಕೂಡ ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡದೇ ಇರಬೇಕು.

ನಜೀರ್: ಆ ಮುಬಾರಕ್ಯಾರೊ, ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಆ ವಿಗ್ರಹ ಅವನ ಬಳಿ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ...

ಸಲೀಮ: ಆದರೂ ಹುಡುಕುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲವೆ?

ನಜೀರ್: ನಿನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಸೇರಿದ್ದು ಅಂದ ಮೇಲೆ, ಅದು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಮೂಲ್ಯವಾದದ್ದು ಅಂದ ಮೇಲೆ. ಹುಡುಕಬೇಕು ಸಲೀಮ. ನಾಳೆಯ ಹೊರಡೋಣ.

ಸಲೀಮ: ಆಗಲಿ ಪ್ರಧಾನಿಯವರೆ. ಬಿಳಿ ಕುದುರೆಗಳ ಗಾಡಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಲಿ. (ನಜೀರ್ ತಲೆ ಬಾಗಿ ವಂದಿಸಿ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಮನೆ.

(ಮುಬಾರಕ್ ಎಂಬ ಶ್ರೀಮಂತ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಮನೆ. ಮುಬಾರಕ್ ಲೆಖ್ನು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಲೆಖ್ನು ಪರಿಶೋಧನೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸೇವಕನ ಪ್ರವೇಶ)

ಸೇವಕ: (ವಂದಿಸಿ) ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಾಣಲು ಯಾರೋ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಮುಬಾ: ಯಾರು?

ಸೇವಕ: ಒಬ್ಬ ಯುವಕ ಮತ್ತು ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ.

ಮುಬಾ: ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. (ರಾಜಕುಮಾರ ಮತ್ತು ನಜೀರ್‌ರ ಪ್ರವೇಶ. ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ) ಬನ್ನಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಯಾರು ನೀವು? ನನ್ನಿಂದ ಏನಾಗಬೇಕು?

ಸಲೀಮ: ನಾನು ರೊಸೆಟ್ಟಾ ರಾಜ್ಯದ ಅರಸ ಜಮಾಲ್‌ದೀನರ ಮಗ ಸಲೀಮ. ಇವರು ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನಿ.

ಮುಬಾರಕ್: (ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಬಂದು ನಜೀರನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿ, ಅನಂತರ ಸಲೀಮನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿ, ಅತೀವ ಸಂತೋಷದಿಂದ) ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಸ್ನೇಹಿತ ಜಮಾಲ್‌ದೀನನ ಮಗನೇ ನೀನು? ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. (ವಿಷಾದದಿಂದ) ಜಮಾಲ್‌ದೀನ್ ತೀರಿಹೋದ ಸುದ್ದಿ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಗ ನಾನು ಬಗ್ಗಾದಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. (ಕ್ಷಣ ಕಾಲ ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೋಡಿ. ತಟ್ಟನೆ ಅವರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, ಬಾಗಿ) ದಯವಿಟ್ಟು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಯಾವ ವಿಶೇಷ ಸಂದರ್ಭವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಮಾಡಿದೆ?

ಸಲೀಮ: ನನ್ನ ತಂದೆಯವರ ಬಳಿಯಿದ್ದ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ವಿಗ್ರಹ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಇದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

ಮುಬಾರಕ್: ನಿಜ. (ವಿಷಾದ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮನ) ಒಮ್ಮೆ ಜಮಾಲ್‌ದೀನ್ ಮತ್ತು ನಾನು ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನೌಕೆ ಕೆಂಪು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಅಪಘಾತಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಮುಳುಗಿತು. ನಾವು ಹೇಗೋ ಈಜಿ ದಡ ಸೇರಿದೆವು. “ ನೀನೇ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದೆ” ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದರೆ, “ನೀನೇ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದೆ” ಎಂದು ಜಮಾಲ್‌ದೀನ್ ಹೇಳಿದ. “ನನ್ನ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಇರಲಿ” ಎಂದು ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ಅದು ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆಯ ವರೆಗೂ ನನ್ನ ಬಳಿಯೇ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಅದು ನನ್ನ ಬಳಿ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದರೋಡೆಕೋರರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ನಾನು ಅದನ್ನು ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟೆ. (ಸಲೀಮನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಿರಾಶಾಭಾವ)ಆದರೆ ನಾವು ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸುವ. ಅವನು ಕೊಟ್ಟರೆ ನೀನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು.

ಸಲೀಮ: ಯಾರು ಆತ?

ಮುಬಾರಕ್: ಆತನ ಹೆಸರು ಜಲೀಲ್. ಈಗ ಅಲ್ಮನ್ಸೂರ ರಾಜ್ಯದ ಅರಸ. ನಾನು ಅದನ್ನು ಆತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನು ನನ್ನಂತೆಯೇ ಒಬ್ಬ ಯುವಕ. ಆದರೆ ಅವನು ಯುವರಾಜ, ನಾನು ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಾಪಾರಿ.

ಸಲೀಮ: ಅವರು ಅದನ್ನು ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪುವರೆ?

ಮುಬಾರಕ್: ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಪ್ರಯತ್ನಿಸೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಅರಮನೆ

(ಅರಸ ಜಲೀಲ್‌ಎತ್ತರದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಸೇವಕನ ಆಗಮನ)

ಸೇವಕ: (ವಂದಿಸಿ)ಯಾರೋ ಮೂವರು ಅಪರಿಚಿತರು ತಮ್ಮನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಜಲೀಲ್: ಯಾರು?

ಸೇವಕ: ಒಬ್ಬ ಯುವಕ ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರು ಮುದುಕರು. ಪ್ರವಾಸಿಗರ ಹಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಜಲೀಲ್: ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. (ಸೇವಕ ಸಲೀಮ ಮತ್ತು ಮುಬಾರಕನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಮೂವರೂ ವಂದಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಯಾರು? (ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ) ಮುಬಾರಕ್! ಬಾ ಬಾ. (ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಆಸನ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ) ಏನು

ಸಮಾಚಾರ? ಇವರು ಯಾರು?

ಮುಬಾರಕ್: ಇದು ರೊಸೆಟ್ಟದ ಅರಸ ಜಮಾಲ್‌ದೀನರ ಮಗ ಸಲೀಮ, ಇವರು ಅವರ ಪ್ರಧಾನಿ ನಜೀರ್‌ಸಾಹೆಬ್. ನಾನು ನಿಮಗೆ

ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಿಗ್ರಹದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ನನ್ನದಲ್ಲ. ಸಲೀಮನ ತಂದೆ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ವಿಗ್ರಹ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತು.

ಈಗ ಸಲೀಮ ಬಂದಿರುವುದು ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅದು ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಸೇರಿದ್ದಾದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ನೀವು ಕೊಡೋದಾದರೆ...

ಸಲೀಮ: ಹಾಗಲ್ಲ ಮುಬಾರಕ್‌ಸಾಹೆಬ್. ತಂದೆಯವರು ಅದನ್ನು ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟು. ನೀವು ಅದನ್ನು

ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಜಲೀಲ್‌ಸಾಹೆಬ್‌ನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ನಿಜವಾಗಿ ನನಗೆ ಅದರ ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕು ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಮನಸಾ ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ

ನಾನು ಕೊಂಡೋಗುತ್ತೇನೆ.

ಜಲೀಲ್: ಅಹ, ಚೆನ್ನದಂಥಾ ಮಾತು! ನನಗೆ ಆ ವಿಗ್ರಹ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅದನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಒಂದು

ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನೀನು ಪರಿಹರಿಸಬೇಕು, ಜಲೀಲ್.

ಸಲೀಮ: ಏನು?

ಜಲೀಲ್: ನನ್ನ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಕೆಲಸದ ಹುಡುಗಿ ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ಆಕೆ ಯಾವತ್ತೂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿರಬಾರದು ಮತ್ತು

ಯಾವತ್ತೂ ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಿರಬಾರದು ಎನ್ನುವುದು ನನ್ನ ಅಮ್ಮನ ಷರತ್ತು. ಅಂಥವರು ಸಿಗುವುದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿ? ಅಂಥವರಿಲ್ಲ ಅಂತ

ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಅಮ್ಮ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥವಳೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಅವಳ ಹಟ.

ಸಲೀಮ: ಅದ್ಯಾಕೆ ಅಂಥ ಷರತ್ತು?

ಜಲೀಲ್: ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ರೆ ನೀವು ನಗಬಹುದು. (ನಕ್ಕು) ಅಂಥ ಹುಡುಗಿ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಯಾವುದೇ ದುಷ್ಟ ಶಕ್ತಿಗಳು ಬಳಿ

ಸುಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವಂತೆ.

ಸಲೀಮ: ಅಂಥವರಿದ್ದೂ ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದ್ರೂ ಹೇಗೆ?

ಜಲೀಲ: ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವವಾದ ಕನ್ನಡಿ ಇದೆ. ಯಾವ ಹುಡುಗಿ ಈ ತನಕ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಮತ್ತು ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆ ಕನ್ನಡಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಇತರರಿಗೆ ಏನೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಿಂದ ಅಂಥ ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನೀನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೀಯೆ?

(ಸಲೀಮ ಮತ್ತು ಮುಬಾರಕ್ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮುಬಾರಕ್ ಕಣ್ಣು ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಸಲೀಮ: ಸರಿ. ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಜಲೀಲ: ಸಂತೋಷ. ಕನ್ನಡಿ ತರುತ್ತೇನೆ. (ಜಲೀಲ ಒಂದು ಉರುಟಾದ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಕನ್ನಡಿ ತಂದು ಸಲೀಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು) ಈ ದಿನ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಮಾಡಿ. ನಾಳೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನೀವು ಈ ಕೆಲಸ ಆರಂಭಿಸಬಹುದು. ಮುಬಾರಕ್ ಮತ್ತು ಸಲೀಮ ಹೋದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಬಹಳ ಬಳಲಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಅವರು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಗೃಹದಲ್ಲಿ ಆರಾಮ ಮಾಡಲಿ. ಆಗದೆ?

ಮುಬಾರಕ್: ಅದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಒಳಗಿನಿಂದ ಮೃದುವಾಗಿ ಒಂದು ಸ್ತ್ರೀಧ್ವನಿ: ಜಲೀಲ್.

ಜಲೀಲ್: ಬಂದೆ ಅಮ್ಮ. (ಒಳ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಸಲೀಮ: ನಿಜ ಪ್ರಧಾನಿಯವರೆ, ಈ ಬಿಸಿನೆಸ್‌ನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುವುದು ನಿಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗುವಂಥ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾವು ಮರಳುತ್ತೇವೆ.

ನಜೀರ್: (ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ) ಸಾಯಂಕಾಲದೊಳಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಂಥ ಹುಡುಗಿ ಸಿಗುವಳೆ?

ಸಲೀಮ: ಸಾಕಂಕಾಲದೊಳಗಲ್ಲ, ಒಂದು ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದೂ ಕಷ್ಟ. ಮೂರ್ತಿಯ ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ಮುಬಾರಕ್: ಏನಾದರಾಗಲಿ. ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡೋಣ. ನಾಳೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ ನಾಡಿದ್ದು. ದೇವರ ಕೃಪೆಯಿದ್ದರೆ ಆದೀತು. ಅಲ್ಲವೆ ಸಲೀಮ?

ಸಲೀಮ: ನಿಜ.

ಜಲೀಲ್: (ಮರಳಿ ಬಂದು) ಬನ್ನಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ರಸ್ತೆ

(ಸಲೀಮ ಮತ್ತು ಮುಬಾರಕ್ ನಡೆದು ಬಳಲಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವರು ಆಯಾಸದಿಂದ ಒಂದು ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮುದುಕಿಯೂ ಒಂದು ಕಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ಮುದುಕಿ: ಸೂರ್ಯ ಬೆಂಕಿಯ ಉಂಡೆಯ ಹಾಗೆ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಸುಡುವ ಬಿಸಿನೆಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಒಂದು ಕಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತು ವಿಶ್ರಮಿಸಬಾರದೆ?

ಸಲೀಮ: ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಆಗದೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಿಲ್ಲ.

ಮುದುಕಿ: ಏನು ಕೆಲಸ?

ಮುಬಾರಕ್: ನಮ್ಮ ಅರಸರ ತಾಯಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಕೆಲಸದ ಹುಡುಗಿ ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

ಮುದುಕಿ: ಅದಕ್ಕೇನು? ಅರಮನೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಎಂದರೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹುಡುಕಿಯರು ಸಿಗುತ್ತಾರೆ.

ಮುಬಾರಕ್: ಆದರೆ ಅಂಥ ಹುಡುಗಿಯಿಲ್ಲ. ಅರಸರ ತಾಯಿ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವ ಗುಣಗಳಿರುವಂಥ ಹುಡುಗಿ ಆಗಿರಬೇಕು.

ಮುದುಕಿ: ಅಂದರೆ ಎಂಥ ಹುಡುಗಿ?

ಸಲೀಮ: ಯಾವತ್ತೂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳದ ಮತ್ತು ಯಾವತ್ತೂ ಸಿಟ್ಟುಗೊಳ್ಳದ ಹುಡುಗಿ.

ಮುದುಕಿ: (ಹಗುರಾಗಿ ನಕ್ಕು)ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವುದು ಹೇಗೆ?

ಸಲೀಮ: ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಒಂದು ಕನ್ನಡಿಯಿದೆ. ಅಂಥ ಹುಡುಗಿಯಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಅವಳ ಮುಖ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲವಾದರೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಮುದುಕಿ: ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿಯಿದ್ದಾಳೆ. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ಆಸೆ. ಅವಳು ಮುಖ ನೋಡಬಹುದೇ?

ಸಲೀಮ: (ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ)ಖಂಡಿತವಾಗಿ. ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ?

ಮುದುಕಿ: ಇಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರ ನನ್ನ ಗುಡಿಸಲಿದೆ. ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ. ನಿಮಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಏನಾದರೂ ಬೇಕೆ?

ಮುಬಾರಕ್: ನೀರು ಸಾಕು.

ಮುದುಕಿ: ಸಲಾಮಳ ಜೊತೆ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

(ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ತಂಬಿಗೆ ಮತ್ತು ಲೋಟಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಹದಿನಾರರ ಚೆಲುವೆ ಸಲಾಮ ಮತ್ತು ಮುದುಕಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಸಲಾಮ ತಲೆಯನ್ನು ಅವಕುಂಠನದಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಹುಡುಗಿ ಲೋಟದಲ್ಲಿ ನೀರು ಸುರುವಿ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸಲೀಮನ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಅಪ್ರತಿಮ ಸೌಂದರ್ಯದ ಪ್ರಭಾವವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ)

ಮುದುಕಿ: ಎಲ್ಲಿದೆ ನಿಮ್ಮ ಕನ್ನಡಿ? ಸಲಾಮಳ ಕೈಗೆ ಕೊಡಿ.

(ಸಲೀಮ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಹುಡುಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಮುಖದೊಡನೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾಳೆ.)

ಸಲೀಮ: (ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ) ಮುಖ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾ?

ಸಲಾಮ: ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

(ಸಲೀಮ ಮತ್ತು ಮುಬಾರಕ್ ನಂಬದವರಂತೆ) ನಿಜವಾಗಿಯೂ?

ಸಲಾಮ: ಹೌದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ.

(ಸಲೀಮ ಇಣುಕಿ ನೋಡಿ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡು ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಸಲೀಮ: (ಜೋರಾಗಿ) ಹೌದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ!

(ಸಲಾಮ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಸಲೀಮ ಮತ್ತು ಮುಬಾರಕ್ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ)

ಸಲೀಮ: ಅಜ್ಜಿ, ದಯಮಾಡಿ ಇವಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡಿ.

ಮುದುಕಿ: ಅರಸರ ತಾಯಿಗೆ ಬೇಕೆಂದರೆ ಖಂಡಿತ ಕಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಸಲೀಮ: ಮತ್ತೇನಾಗಬೇಕು?

ಮುದುಕಿ: ನೀನು ಸಲಾಮಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾದರೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡಬಹುದು.

(ಹುಡುಗಿ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ)

ಸಲೀಮ: ಈ ಷರತ್ತು ಯಾಕೆ?

ಮುದುಕಿ: ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸದೆ ಬೇರೆ ಮನೆಗೆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡುವುದು ನಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ.

(ಸಲೀಮ ಮತ್ತು ಮುಬಾರಕ್ ಇಬ್ಬರೂ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು)

ಸಲೀಮ: ಈಗೇನು ಮಾಡೋಣ ಮುಬಾರಕ್?

ಮುಬಾರಕ್: ಮಾಡೋದೇನು ಮದುವೆ ಆಗೋದು. ಇಂಥ ಗುಣದ ಹುಡುಗಿ ಲಕ್ಷಕ್ಕೊಬ್ಬರು ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಚಂದ ಕೂಡ ಇದ್ದಾಳೆ.

ಸಲೀಮ: ಅದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವಳನ್ನು ಅರಸನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕಲ್ಲ?

ಮುಬಾರಕ್: ನಿಂಗೆ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ವಿಗ್ರಹ ಬೇಕು ಮತ್ತು ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದಿದ್ದರೆ ಇರುವುದು ಇದೊಂದೇ ದಾರಿ.

ಸಲೀಮ: (ಸ್ವಲ್ಪ ಚಿಂತಿಸಿ, ಮುದುಕಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ) ಸರಿ. ಮದುವೆ ಆಗುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಕಾಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲದೊಳಗೆ ಮದುವೆ ಆಗಬೇಕು.

ಮುದುಕಿ: ಅದಕ್ಕೇನು? ಈಗಲೇ ಮಾಡುವ. ನಾನು ಈಗಲೇ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎಂಟು:

(ಅರಸ ಮತ್ತು ಪ್ರಧಾನಿ ನಜೀರ್‌ಸಾಹೆಬ್ ನಡುವೆ ಸರಸದ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಸಲಾಮಳ ಜೊತೆ ಸಲೀಮ ಮತ್ತು ಮುಬಾರಕರ ಪ್ರವೇಶ)

ಜಲೀಲ: ಸಿಕ್ಕಿದಳೆ ಹುಡುಗಿ?

ಮುಬಾರಕ್: ಸಿಕ್ಕಿದಳು. ಇವಳೇ. (ಹುಡುಗಿ ತಲೆ ಬಾಗಿ ಸಿಕ್ಕೊಂದು ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ.)

ಅರಸ: ಇವಳಿಗೆ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ಕಾಣಿಸಿತಾ?

ಸಲೀಮ: (ಕನ್ನಡಿ ಹೊರತೆಗೆದು) ಹೌದು ಕಾಣಿಸಿತು.. (ಜಲೀಲನ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಜಲೀಲ ಅದನ್ನು ಸಲಾಮಳ ಕೈಯಲ್ಲಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅವಳು ಮುಖ ನೋಡುವಾಗ, ಅವನೂ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡಿ, ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ) ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. (ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬಳು ಸೇವಕಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ) ಇವಳನ್ನು ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. (ಸಲೀಮ, ಪ್ರಧಾನಿ ಮತ್ತು ಮುಬಾರಕ್ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ನೀವು ನಿಮ್ಮ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಗೃಹಕ್ಕೆ ತೆರಳಬಹುದು. ಯಾವಾಗ ಹೊರಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರೆ ಬೇಕಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಸಲೀಮ: ನಾವು ನಾಳೆಯೇ ಹೊರಡುತ್ತೇವೆ.

ಮುಬಾರಕ್: ನಾನು ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿಯೇ ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ.

ಜಲೀಲ: ಏನು ಅವಸರ ಮುಬಾರಕ್?

ಮುಬಾರಕ್: ತುರ್ತು ಕೆಲಸಗಳಿವೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಜಲೀಲ: ಮಹಾಪ್ರಭು ಅಂತಲ್ಲ ಕರೆಯಬೇಡ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಮಿತ್ರ ಅಷ್ಟೆ. (ಆಲಿಂಗಿಸುತ್ತಾನೆ)ಸರಿ. ಈಗ ಎಲ್ಲರೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಒಂಬತ್ತು: ಅರಮನೆ

(ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು. ಅರಸ ಜಲೀಲ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಸಲೀಮನ ಪ್ರವೇಶ)

ಜಲೀಲ: ಬಾ ಸಲೀಮ. ಕುಳಿತುಕೊ.

ಸಲೀಮ: ನಾವು ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಬಹುದಷ್ಟೆ?

ಜಲೀಲ: ನೀನು ಏಳುವುದು ಬಹಳ ತಡವಾಯ್ತಲ್ಲ? ಪ್ರಧಾನಿ ನಜೀರ್‌ಸಾಹೆಬರ ಪತ್ನಿಗೆ ಹುಷಾರಿಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ದಿನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬಂತು. ಅವರು ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟರು. ಸಲೀಮನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುವುದು ಬೇಡ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬರಲಿ. ಆಯಾಸವಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಆರಾಮ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲಿ ಎಂದರು. ಅವರನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕುದುರೆಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿದೆವು. ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ಸೈನಿಕರು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.

(ಸಲೀಮನಿಗೆ ಜಲೀಲನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ)

ಸಲೀಮ: ನಾನು ಕೂಡ ಈಗಲೇ ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ.

ಜಲೀಲ: ಅವಸರ ಏನು? ಒಂದು ದಿನ ತಡೆದರೆ ನಾನು ಕೂಡ ನಿನ್ನ ಜೊತೆ ಬರಬಹುದು.

ಸಲೀಮ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ನೀವು ನನ್ನ ಜೊತೆ ಬರುತ್ತೀರಾ?

ಜಲೀಲ: ಯಾಕೆ ಬರಬಾರದು? ನಾನು ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಸಲೀಮ: ಖಂಡಿತ ಬನ್ನಿ.

ಜಲೀಲ: ಹಾಗಾದರೆ ನಾಳೆ ಹೊರಡೋಣ.

ಸಲೀಮ: (ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ) ಆಗಲಿ. (ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು) ಆ ಹುಡುಗಿ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದಳೆ?

ಜಲೀಲ: ಇಷ್ಟ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಸಲಾಮ ನಮ್ಮಮ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಮಗಳ ಹಾಗೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಂತಲ್ಲಿ ಸಲಾಮ, ಕೂತಲ್ಲಿ ಸಲಾಮ. ಅಂಥ ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿಯನ್ನ ಹುಡುಕಿ ತಂದುದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಎಷ್ಟು ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರೂ ಸಾಲದು. (ಸಲೀಮನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವಿಲ್ಲ)

ಸಲೀಮ: ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ ಭೇಟಿ ಮಾಡಬಹುದೆ?

ಜಲೀಲ: ಅಮ್ಮ ಏನೋ ವ್ರತ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅದಂಥ ವ್ರತವೋ! ಏಳು ದಿನ ಗಂಡಸರ ಮುಖ ನೋಡ್ಬಾರಂತೆ. ನಾನು ಕೂಡ ಅಮ್ಮನ ಮುಖ ನೋಡದೆ ಮೂರು ದಿನ ಆಯ್ತು. ಏನಾದರೂ ಮಾತಾಡಬೇಕಾದಾಗ ಪರದೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ ನೀನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬಂದಾಗ ಖಂಡಿತ ಭೇಟಿಯಾಗಬಹುದು.

(ಸಲೀಮ ಇನ್ನಷ್ಟು ಖಿನ್ನನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಹತ್ತು: ಸಲೀಮನ ಅರಮನೆಯ ಕೋಣೆ

(ಸಲೀಮ, ಪ್ರಧಾನಿ ನಜೀರ್ ಮತ್ತು ಅರಸ ಜಲೀಲ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕ್ಷಣದ ಬಳಿಕ ಸೇವಕನ ಪ್ರವೇಶ)

ಸಲೀಮ: ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲೆ ಪ್ರಧಾನಿಯವರೆ.

ನಜೀರ್: ಓಹೋ, ಧಾರಾಳವಾಗಿ.

ಸೇವಕ: ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ.

ಸಲೀಮ: (ತುಸು ಅಸಹನೆಯಿಂದ) ಯಾರೆಂದು ನೋಡಿ ಪ್ರಧಾನಿಯವರೆ.

(ಪ್ರಧಾನಿ ಹೋಗಿ ಮುಬಾರಕ್ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮರಳಿ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಜಲೀಲ: ಮುಬಾರಕ್! (ಆಲಿಂಗನ)

ಸಲೀಮ: ಮುಬಾರಕ್! ನೀವು! (ಆಲಿಂಗಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಮುಬಾರಕ್: ನಾನು ಕೂಡ ರೊಸೆಟ್ಟಾ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ನೋಡದೆ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಾದುವು. (ಸಲೀಮನೊಡನೆ) ನಿನ್ನ ತಂದೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಕಳೆದ ಬಾಲ್ಯದ ದಿನಗಳು ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತಿವೆ. (ಕಣ್ಣೀರು ಒರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ನಜೀರ್: (ಕ್ಷಣದ ಬಳಿಕ) ಸಲೀಮ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ನೋಡುವ ಕುತೂಹಲದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ.

ಜಲೀಲ: ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ನಾನು ಕಳಿಸಿದ್ದೇನೆಯೆ ಇಲ್ಲವೆ ಅನ್ನುವ ಸಂದೇಹ ಬೇರೆ ಇರಬಹುದು. (ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾನೆ)

ಸಲೀಮ: ಛೆ ಛೆ!

ಜಲೀಲ: ಇದ್ದರೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಂಥ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕೈಬಿಡಲು ಯಾರೂ ಸಿದ್ಧರಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. (ನಕ್ಕು) ಸರಿ. (ನಜೀರ್ನೊಡನೆ) ನಜೀರ್ ಸಾಹೆಬ್, ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲಿರಿಸಿದ್ದೀರಿ?

ನಜೀರ್: ಗುಪ್ತವಾದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ. ಅದರ ಪೀಠದ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಜಲೀಲ: ಗುಪ್ತವಾದ ಕೋಣೆ ಎಂದಾದರೆ ಮುಬಾರಕ್ ಮತ್ತು ನನಗೆ ಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲ.

ನಜೀರ್: ಛೆ ಛೆ! ನಮಗೆ ನಿಮಗಿಂತ ಆಪ್ತರು ಯಾರು? ನಿಮಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಗುಪ್ತವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲವೆ ಸಲೀಮ?

ಸಲೀಮ: ನಿಜ ನಿಜ.

ನಜೀರ್: ಹಾಗಾದರೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆ ಸಲೀಮ.

(ಸಲೀಮ ಗುಪ್ತವಾದ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಂದವಾದ ಬಂಗಾರ ಬಣ್ಣದ ಬೆಳಕು ಹರಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಕೋಣೆಯ ನಡುವೆ ಹಿಂದುಗಡೆ ಪೀಠದ ಮೇಲೆ ನೃತ್ಯಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವ ಆಭರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾದ ಸುಂದರವಾದ ಸ್ತ್ರೀ ಮೂರ್ತಿ. ಎಲ್ಲರೂ ಅದರ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ.)

ಜಲೀಲ: (ಸಲೀಮನ ಭುಜ ತಟ್ಟಿ ಮೆತ್ತಗಿನ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ತುಂಬಾ ಸುಂದರವಾಗಿದೆ ಅಲ್ಲವೆ?

ಸಲೀಮ: ಹೌದು ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿದೆ.

ಜಲೀಲ: (ಕಣ್ಣೀರು ಮಿಡಿಯುತ್ತಾ) ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ನನ್ನ ಬಳಿ ಇತ್ತು. ಇದು ಸಾಧಾರಣ ವಿಗ್ರಹ ಅಲ್ಲ ಸಲೀಮ. ಒಂದು ಅಪೂರ್ವವಾದ ವಿಗ್ರಹ. ಇದು ಒಂದು ದಿನ ನಿನಗೆ ಸೇರಬೇಕಾದ್ದು ಅಂತ ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೆ. ನೀನು ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇ ಜೋಪಾನವಾಗಿಟ್ಟುಕೊ. (ಕಣ್ಣು ಒರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಸಲೀಮ: ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದ. ನಿಮ್ಮ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಮುಬಾರಕ್: ಸಲೀಮನ ತಂದೆಯ ಆಸೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಿದ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ನಮಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ ಆಗಿದೆ. ಕಣ್ಣೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ನಜೀರ್: (ಸಲೀಮನೊಡನೆ) ಮೂರ್ತಿಯ ಬಲಗೈ ಮುಷ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ವಜ್ರವಿದೆ. ನೋಡು.

(ಸಲೀಮ ಹೋಗಿ ಮೂರ್ತಿಯ ಕೈ ಮುಟ್ಟಿದೊಡನೆ, ಅದು ಜೀವ ತಳೆದು ಪೀಠದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತದೆ)

ಸಲೀಮ: ಸಲಾಮ!

(ಎಲ್ಲರೂ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾರೆ)

ಜಲೀಲ: ಇದೇ ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಹೇಳಿದ ಒಂಬತ್ತನೆಯ ವಿಗ್ರಹ.

ನಜೀರ್: ಉಳಿದ ಎಂಟು ಚಿನ್ನದ ವಿಗ್ರಹಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ವಿಗ್ರಹ.

(ಪುನಃ ಎಲ್ಲರೂ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೨: ೧. ದರ್ಜಿಯ ಉಡುಗೊರೆ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ದರ್ಜಿ, ದರ್ಜಿಯ ಹೆಂಡತಿ

ಇಬ್ಬರು ಕಿನ್ನರ ಬಾಲಕರು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ದರ್ಜಿಯ ಮನೆ

(ಮನೆಯ ಚಾವಡಿ. ಹೊಲಿಗೆಗಿರುವ ಬಟ್ಟೆ ರಾಶಿ, ಮಕ್ಕಳ ಉಡುಪುಗಳು, ಕತ್ತರಿ ಇತ್ಯಾದಿ. ಎಡಗಡೆಗೆ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆ. ಮಲಗುವ ಕೋಣೆ ಮತ್ತು ಚಾವಡಿಯ ನಡುವೆ ಇರುವ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಿಟಕಿ)

ಹೆಂ: ಈ ಅಂಗಿ ಚೆಡ್ಡಿಗಳು ನಾಳೆಯ ಸಂತೆಗೆ ಸಿದ್ಧ ಆಗೋ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ!

ದರ್ಜಿ: ಆಗ್ಲಿಲ್ಲಂದ್ರೆ ಏನ್ಮಾಡೋದು. ಸಂತೆ ಬೇಡ. ನಾಡಿದ್ದು ಸೆಟ್ಟಿ ಅಂಗಿಗೆ ಕೊಂಡೋಗೋದು.

ಹೆಂ: ಅವ್ವು ಕೊಡೋ ಬೆಲೆ ಕಡಿಮೆ.

ದರ್ಜಿ: ಸಂತೆಲೂ ಅಷ್ಟೆ. ಈಗ ಹೊಸ ಹೊಸ ಡಿಸೈನಿನ ಮಕ್ಕಳ ಡ್ರೆಸ್‌ಗಳು ಬಂದಿವೆ. ದಿವ್ವದಿಂದ ದಿವ್ವಕ್ಕೆ ನಾವು ಹೊಲ್ದನ್ನ ಕೊಂಡೊಳ್ಳೋರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆ ಆಗ್ತಿದೆ.

ಹೆಂ: ಹಾಗಂತ ಹೊಲಿಯದೆ ಇರೋಕ್ಕಾಗುತ್ತೆ?

ದರ್ಜಿ: (ನಕ್ಕು) ದರ್ಜಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯದೆ ಉಟ ಮಾಡೋಕ್ಕಾಗುತ್ತೆ? ನಮ್ಮಿಂದಾಗೋದನ್ನ ಮಾಡೋದು.

ಹೆಂ: ಕೆಲವು ಹೊಸ ಡಿಸೈನ್‌ಗಳನ್ನ ಕಲಿತುಕೊಂಡರೆ ಹೇಗೆ?

ದರ್ಜಿ: ಹೊಸ ಡಿಸೈನ್ ಕಲಿಯೋ ಪ್ರಾಯವೇ ಇದು? ಅಲ್ಲೆ , ಕಲಿಸೋರು ಯಾರು? ಅದ್ಯೆ ಒಂದಷ್ಟು ಪಿಸು ಬೇರೆ ಕೇಳ್ತಾರೆ!

ಹೆಂ: ಮಕ್ಕಳ ಡ್ರೆಸ್ ಎಲ್ಲಾ ಈಗ ಕಂಪೆನಿಗಳಿಂದ್ಲೇ ಬರ್ತವೆ. ದೊಡ್ಡವರ ಉಡುಪು ಹೊಲಿಬಹುದು.

ದರ್ಜಿ: ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ಮಕ್ಕಳ ಉಡುಪು ಹೊಲ್ಲದ್ದಾಯ್ತು. ಇನ್ನು ಹೊಸ್ತಾಗಿ ಕಲಿತು ದೊಡ್ಡವರ ಉಡುಪು ಹೊಲಿಯೋಕ್ಕಾಗುತ್ತೆ? ಏನಿದ್ರೂ ಮಕ್ಕಳ ಉಡುಪೇ ಒಳ್ಳೇದು. ಯಾಕೆ ಗೊತ್ತಾ?

ಹೆಂ: ಯಾಕೆ?

ದರ್ಜಿ: ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳಿಗಲಿ ಹೋದ ಹಾಗೆ ಅವರ ಉಡುಪಿನ್ನು ಕೂಡ ಸೈಜು ಬದಲಾಗೋದ್ರಿಂದ ಹೊಸ ಹೊಸ ಉಡುಪು ಹೊಲಿಸ್ತೋತಾರೆ. ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರೆಡಿ ಮೇಡ್ ಅಂದ್ರೆ ಮಕ್ಕಳ ಉಡುಪೇ ಅನ್ನೋ ಹಾಗಿತ್ತು.

ಹೆಂ: ಈಗಲ್ಲ ಬಟ್ಟೆ ಅಂಗ್ಲಿಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಡ್ರೆಸ್‌ನೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಮಕ್ಕಳೇ ಡ್ರೆಸ್‌ನ ಅಂಗ್ಲಿಗಳು ಬೇರೆ!

ದರ್ಜಿ: ಅಂತೂ ನಮ್ಮಂಥ ದರ್ಜಿಗಳ ಕಾಲ ಹೋಯ್ತು.

ಹೆಂ: ಇಬ್ಬರ ಹೊಟ್ಟೆಗೇ ಇಷ್ಟು ಬೇಕಾಗುತ್ತಲ್ಲಾ? ಇನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಇರೋ ದರ್ಜಿಗಳ ಗತಿ ಏನು?

ದರ್ಜಿ: ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಇರೋರು ಏನ್ನಾಡ್ತಾರೆ? ಇರೋದನ್ನ ಹಂಚಿಕೊಳ್ತಾರೆ.

ಹೆಂ: ಈ ಮಿಣಿಮಿಣಿ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೇ ಕಾಣೋಲ್ಲ.

ದರ್ಜಿ: ಇವತ್ತಿಗೆ ಸಾಕು. ಗಂಟೆ ಹತ್ತುವರೆ.

ಹೆಂ: ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಧ ಅರ್ಧ ಆಗಿದೆ ಅಷ್ಟೆ.

ದರ್ಜಿ: ನಾಳೆಯ ಮಾರ್ಕೆಟಿನ ಯೊಚನೆ ಬಿಡೋಣ. ನಾಡಿದ್ದು ಸೆಟ್ಟಿ ಅಂಗ್ಲಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಯ್ತು.

ಹೆಂ: ಸರಿ. ಹಾಗೆ ಮಾಡೋಣ. ಬೇರೇನು ಮಾಡೋದು.

(ದೀಪ ಮುಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಒಳಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ದೀಪ ಇನ್ನಷ್ಟು ಮುಚ್ಚಿದಾಗ ಇಬ್ಬರು ಕಿನ್ನರ ಬಾಲಕರ ಪ್ರವೇಶ. ರೆಕ್ಕೆಗಳಿವೆ. ಅವರ ಅಂಗಿ ಚೆಡ್ಡಿ ಹರಕು ಹರಕಾಗಿದೆ. ದರ್ಜಿ ದಂಪತಿಯ ಬಟ್ಟೆಯ ರಾಶಿ ಮತ್ತು ಹೊಲಿಗೆ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದನೆಯವನು ತುಸು ದೊಡ್ಡವನು)

ಒಂ: (ಅರ್ಧ ಹೊಲಿದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ನೋಡಿ)ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಧಂಬರ್ಧ.

ಎರ: ಪಾಪ. ಇಬ್ಬಿಗೂ ಪ್ರಾಯ ಆಯ್ತು . ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಆಗ್ತಿಲ್ಲ.

ಒಂ: (ಹೊಲಿದಿರಿಸಿದ ಅಂಗಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ನೋಡಿ) ಹಳೆಯ ಫ್ಯಾಷನ್.

ಎರ: ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರೋದೇ ಅಷ್ಟು.

ಒಂ: ಸ್ವಲ್ಪ ಕಲ್ತುಕೋಬಾರ್ಡ್?

ಎರ: ಪ್ರಾಯ ಆಯ್ತಲ್ಲ?

ಒಂ: ಪ್ರಾಯ ಆದ್ರೇನು? ಕಲ್ತುಕೊಳ್ಳೋ ಮನಸ್ಸು ಇದ್ರೆ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಕಲೀಬಹುದು.

ಎರ: (ನಕ್ಕು) ಬಹುಶ: ಅವರ ಹತ್ರ ಯಾರೂ ಹಾಗೆ ಹೇಳ್ಕಿಲ್ಲ.

ಒಂ: ನಾವು ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡೋಣ. ಅರ್ಥಂಬರ್ಧ ಹೊಲಿದಿರೋದನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಇಡೀ ಹೊಲಿದುಬಿಡೋಣ.

ಎರ: ಸರಿ. ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ.

ಒಂ: ಕತ್ತರಿ ಎಲ್ಲಿದೆ?

ಎರ: (ಕತ್ತರಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು) ಇಲ್ಲಿದೆ.

ಒಂ: ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಡಿಸೈನ್ ಬದಲಾಯ್ತುಬಿಡೋಣ.

ಎರ: ಹೌದು ಅದೇ ಒಳ್ಳೇದು. ಹೊಸ ಡಿಸೈನ್ ಕಂಡ್ಕೊಡ್ಲೇ ಜನ ಕೊಂಡ್ಕೊಳ್ತಾರೆ.

ಒಂ: ಸರಿ.ಬೇಗ ಬೇಗ ಕೆಲಸ ಮುಗೀಬೇಕು.

(ವೇಗವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ದರ್ಜಿಯ ಮನೆ

(ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು. ಮೊದಲು ಎದ್ದ ದರ್ಜಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಸಿದ್ಧಗೊಂಡು ಒಪ್ಪವಾಗಿ ಮಡಚಿಟ್ಟ ಉಡುಪನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ. ಅದೇ ಬೆರಗಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡನ್ನು ಎತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ)

ಹೆಂ: ಏಳಿ ಏಳಿ. ಇದೇನಾಗಿದೆ ನೋಡಿ!

ದರ್ಜಿ: (ಒಳಗಿಂದಲೇ) ಏನು?

ಹೆಂ: ಬಂದು ನೋಡಿ!

ದರ್ಜಿ: (ಎದ್ದು ಬರುತ್ತಾ) ಏನು? ಏನಾಗಿದೆ?

ಹೆಂ: (ಅಂಗಿ ಚೆಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ನಾವು ಅರ್ಧ ಅರ್ಧ ಹೊಲಿದಿಟ್ಟಿರೋದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯಾರೋ ಹೊಲಿದು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ದರ್ಜಿ: ಯಾರೋ ಎಂದರೆ ಯಾರು? ನೀನೇ ಮಾಡಿರಬಹುದು.

ಹೆಂ: ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನಿಂದಾಗೋ ಕೆಲಸವೇ ಇದು? ಇಷ್ಟೊಂದು ಡ್ರೈಸ್!

ದರ್ಜಿ: (ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿ) ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಆಶ್ಚರ್ಯ!

ಹೆಂ: ಆಶ್ಚರ್ಯ ಅಲ್ಲ! ಪವಾಡ!

ದರ್ಜಿ: ಹೀಗೊಂದು ಈ ತನಕ ಕೇಳಿ ಕೂಡ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಹೆಂ: ನಿಜ. ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಇಂಥದನ್ನ ನಾನು ಕೇಳಿಲ್ಲ!

ದರ್ಜಿ: ಯಾರ ಕೆಲಸವಾಗಿರಬಹುದು ಇದು?

ಹೆಂ: ಬೇರೆ ಯಾರ ಕೆಲಸ? ಮನುಷ್ಯರು ಇಂಥ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಾರೆಯೆ?

ದರ್ಜಿ: ಮನುಷ್ಯರು ಮಾಡೋದಾದ್ರೂ ಹೇಗೆ? ಮನೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿದ ಹಾಗೇನೇ ಇದೆ!

ಹೆಂ: ನೀನೊಬ್ಬಳು! ಮನುಷ್ಯರು ಅಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಅಲ್ಲ!

ದರ್ಜಿ: ಅಲ್ಲಾ, ಒಂದು ವೇಳೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿಟ್ಟೆ ಅರ್ಥ ಹೊಲಿದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನ ಪೂರ್ತಿ ಹೊಲಿದಿಟ್ಟು ಹೋಗೋ ಮನುಷ್ಯರು ಇದಾರ?

ಹೆಂ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಇದು ದೇವರದ್ದೇ ಆಟ. ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟ ನೋಡಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿದೆ. (ಉಡುಪನ್ನ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಾ) ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲಾರೀ. ನೋಡಿ! ಹೊಸ ಹೊಸ ಡಿಸೈನ್!

ದರ್ಜಿ: (ಪರಿಶೀಲಿಸಿ)ಹೌದಲ್ಲ! ಎಲ್ಲಾ ಈಗಿನ ಡಿಸೈನುಗಳೇ.

ಹೆಂ: ದೇವಿಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಡಿಸೈನುಗಳು ಕೂಡ ಗೊತ್ತಿದೆ ಅಂದ ಹಾಗಾಯ್ತು!

ದರ್ಜಿ: ಅದ್ಯೇ ಅಲ್ಲಾ ಅವನ್ನ ದೇವು ಅನ್ನೋದು! ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ! ಇಲ್ಲೋದು! ಇದು ದೇವರದ್ದೇ ಡಿಸೈನು! ಈ ಡಿಸೈನನ್ನ ನಾನು ಈ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿಲ್ಲ.

ಹೆಂ: (ಪರಿಶೀಲಿಸಿ) ಹೌದೂರೀ. ನಾನು ಕೂಡ ನೋಡಿಲ್ಲ! ಇದು ದೇವರದ್ದೇ ಆಟ.

ದರ್ಜಿ: ದೇವರೇ ಸ್ವತಃ ಮಾಡಿರ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಯಾರನ್ನಾದ್ರೂ ಕಳಿಸಿರಬಹುದು.

ಹೆಂ: ಎಲ್ಲಿಂದ?

ದರ್ಜಿ: ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿಂದಂತೂ ಖಂಡಿತ ಅಲ್ಲ!

ಹೆಂ: ನಿಜ. ಇದು ಭೂಮಿ ಮೇಲಿರೋರು ಮಾಡಿದ್ದಂತೂ ಅಲ್ಲ. ನೋಡಿ. ಈ ಥರಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಲಿಯೊಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ ನಿಮ್ಮಿಂದ?

ದರ್ಜಿ: (ಪರಿಶೀಲಿಸಿ) ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟ .

ಹೆಂ: (ಪರಿಶೀಲಿಸಿ)ನಂಗನಿಸುತ್ತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ರೆ ಇದೇ ರೀತಿ ನಾವು ಕೂಡ ಹೊಲಿಬಹುದು ಅಂತ.

ದರ್ಜಿ: ಹೂಂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡೋಣ. ಈ ಡ್ರೆಸ್‌ಗಳನ್ನ ಏನ್ಮಾಡೋಣ? ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಡೋಣ್ಣೆ ಅಥವಾ ಸಂತೆಗೆ ಕೊಂಡೋಣೋಣ್ಣೆ?

ಹೆಂ: ಇದೇನು ಹೀಗೆ ಇದೇನು ಹಾಗೆ ಅಂತ ಸೆಟ್ಟಿ ತಗಾದೆ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಬೆಲೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ನೋಡ್ತಾನೆ. ಇವತ್ತೇ ಸಂತೆಗೆ ಕೊಂಡೋಣೋಣ.

ದರ್ಜಿ: ಸರಿ. ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ. ಸಂತೆಯಿಂದ ಬರ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಂದ್ಲೇ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ತರೋಣ. ಸೆಟ್ಟಿ ಅಂಗಡೀದು ಬೇಡ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಮೊದಲನೆಯ ದೃಶ್ಯದ ಮನೆ

(ದರ್ಜಿ ಮತ್ತು ಹೆಂಡತಿ ಈಗ ಅನುಕೂಲಸ್ಥ ರಾಗಿರುವ ಲಕ್ಷಣಗಳು. ಒಂದಷ್ಟು ಸಿದ್ಧ ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪವಾಗಿಡಲಾಗಿದೆ)

ಹೆಂ: ಇವತ್ತಿಗೆ ಮೂವತ್ತು ದಿನ ಆಯ್ತು. ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೂ ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಬಂದು ನಾವು ಅರ್ಧ ಅರ್ಧ ಹೊಲಿದಿರೋದನ್ನ ಪೂರ್ತಿ ಹೊಲಿದಿಟ್ಟು ಹೋಗೋರು ಯಾರೊಂತ ತಿಳಿಲೇ ಇಲ್ಲಲ್ಲ?

ದರ್ಜಿ: ದೇವರು. ಬೇರೆ ಯಾರು?

ಹೆಂ: ಅಲ್ಲಾ ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು ಅಂತ?

ದರ್ಜಿ: ಅದನ್ನ ತಿಳೊಂಡು ಏನಾಗ್ತೆಕು? ದೇವರು ಅಂದ್ಲೇಲೆ ದೇವರು!

ಹೆಂ: ಆದ್ರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಹೊಲಿಯೋರು ಯಾರು?

ದರ್ಜಿ: ಮಾಡೋನು ದೇವರಂದ ಮೇಲೆ ಮುಗೀತು. ಯಾರಾದ್ರೇನು?

ಹೆಂ: ಅವು ಹೇಗಿದಾರೆ? ಯಾವಾಗ ಬರ್ತಾರೆ? ಯಾಕೆ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಅಂತ ತಿಳೊಬೇಡ್ಡೆ?

ದರ್ಜಿ: ಯಾಕೆ ಅಂತ ನಾನು ಕೇಳಿರೋದು!

ಹೆಂ: ಅಲ್ಲಾ , ದೇವರು ಮಾಡಿದ ಅಂತ ಅವನು ಕೊಟ್ಟಿರೋದನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮಿದ್ರೆ ಸರಿಯೆ? ಯಾರೇ ಆಗಿರ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಉಪ್ಕಾರ ಮಾಡಿರೋರನ್ನ ನಾವು ನೋಡೋದರಲ್ಲಿ ಏನು ತಪ್ಪು? ಸಾಧ್ಯವಾದ್ರೆ, ಅವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನ ಹೇಳ್ತೆಕು.

ದರ್ಜಿ: (ಸ್ವಲ್ಪ ಚಿಂತಿಸಿ) ಅದಾದ್ರೆ ಸರಿ.

ಹೆಂ: ಎಷ್ಟೋ ದಿವ್ವದಿಂದ ಯೊಚ್ಚೇ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಆಗುವಾಗ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸವ್ವಳ ಆಗದಿರ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಎದ್ದು ನೋಡ್ತೆಕುದು ಅಂತ. ಆದ್ರೆ ಅದೆಂಥ ಮಾಯವೋ, ಒಂದಿನಾನೂ ರಾತ್ರಿ ಎಚ್ಚೆ ಆಗ್ಲೇ ಇಲ್ಲ.

ದರ್ಜಿ: ನಂಗೂ ಹಾಗೇನೇ. ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಿದವ್ವಿಗೆ ಬೆಳಗ್ಗೇನೇ ಎಚ್ಚೆರ!

ಹೆಂ: ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡ್ಬೇಕೊಂದ್ರೆ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಮಲ್ಕೊಬೇಕು ನಿದ್ದೇನೇ ಮಾಡ್ಬಾರ್ಲೆ.

ದರ್ಜೆ: ನಿನ್ನ ಹೇಳಿದ ಕೇಳಿದ ಬಂದಿದ್ದುತ್ರೆ.

ಹೆಂ: ಇವತ್ತು ನಾನು ಎಚ್ಚರವಾಗೇ ಇರೀನಿ. ಅದೇನು ನಡೆಯುತ್ತೆ ಅಂತ ನಾನು ತಿಳೊಳ್ಳೇ ಬೇಕು.

ದರ್ಜೆ: ಆಗ್ಲಿ. ನಿಂಗೇನಾದ್ರೂ ಕಾಣಿಸಿದ್ರೆ ನನ್ನನ್ನ ಎಬ್ಬಿಸು.

ಹೆಂ: ಸರಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ದರ್ಜೆಯ ಮನೆ

(ರಾತ್ರಿ. ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲೆ. ದರ್ಜೆ ಮತ್ತು ದರ್ಜೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾರೆ. ಕಿನ್ನರ ಬಾಲಕರ ಪ್ರವೇಶ. ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ದರ್ಜೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದು ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖವಿರಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ)

ಒಂ: (ಅರ್ಧ ಹೊಲಿದ ಒಂದು ಅಂಗಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ನೋಡು ನೋಡು ಡಿಸೈನಿನಲ್ಲಿ ಆಗಿರೋ ಬದಲಾವಣೆ.

ಎರ: (ನೋಡಿ) ಹೌದು.

ಒಂ: ಈ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಕಲೀಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅನ್ನೋದು ಬರೀ ಭ್ರಮೆ!

ಎರ: ನಿಜ ನಿಜ. ಕಲಿಯೋದು ಮನಸ್ಸು. ಕೈಯೂ ಅಲ್ಲ, ಕಾಲೂ ಅಲ್ಲ.

ಒಂ: ಈಗ ಚೆನ್ನಿದಾರೆ ಅಲ್ಲ?

ಎರ: ಹೂಂ ಸಂತೋಷವಾಗಿದಾರೆ.

ಒಂ: ಈಗ ಗೊಣಗಾಟ ಇಲ್ಲ.

ಎರ: ನಿಜ. ಈಗ ಗೊಣಗಾಟ ಇಲ್ಲ.

ಒಂ: ಇಬ್ಬೂ ಒಳ್ಳೆಯವು. ಅಲ್ಲ?

ಎರ: ನಿಜ. ಒಳ್ಳೆಯವು. ಒಳ್ಳೆಯ ಮನಸ್ಸು.

ಒಂ: ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ ಬಂದ್ರೆ ಒಳ್ಳೆಯವರ ಮನಸ್ಸು ಕೂಡ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಟ್ಟದಾಗ್ತದೆ ಅಲ್ಲ?

ಎರ: ನಿಜ ನಿಜ.

ಒಂ: ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ ಬಂದ್ರೆ ಇರಬೇಕಾದ್ರೆ ಏನು ಮಾಡ್ಬೇಕು?

ಎರ: (ನಕ್ಕು) ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟ ಪಡ್ಬೇಕು.

ಒಂ: ಬೇಗ ಬೇಗ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸ್ತೀಡೋಣ. (ಬಾಲಕರು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ದರ್ಜಿ ಮತ್ತು ದರ್ಜಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬಾಲಕರಿರುವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ತುಂಬಾ ಮಬ್ಬಾಗುತ್ತದೆ. ದರ್ಜಿ ದಂಪತಿಗಳಿರುವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ದರ್ಜಿ ದಂಪತಿ ಮೆತ್ತಗಿನ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ)

ಹೆಂ: ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು.

ದರ್ಜಿ: ಹೌದು. ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು.

ಹೆಂ: ಎಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಾರೆ! ಅಲ್ಪ?

ದರ್ಜಿ: ನಿಜ. ಬಹಳ ವೇಗ. ಯಾರಿಂದೂ ಇಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಹೊಲಿಯೊಂದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ!

ಹೆಂ: ದೇವರೇ ಕಳಿಸಿದ್ದಾನೆ ಅನ್ನೋದ್ರಲ್ಲಿ ನಂಗೆ ಸಂಶಯ ಇಲ್ಲ.

ದರ್ಜಿ: ನಂಗೂ ಇಲ್ಲ.

ಹೆಂ: ಆದ್ರೆ ಪಾಪ. ಅವರ ಬಟ್ಟೆ ಹರಕು ಹರಕಾಗಿದೆ.

ದರ್ಜಿ: ಹೌದು. ತುಂಬಾ ಹರಕಾಗಿದೆ.

ಹೆಂ: ಬೇರೆಯವರ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯೊದರ ನಡುವೆ ತಮ್ಮೇ ಹೊಲೊಳ್ಳೋಕೆ ಅವಿಗೆ ಸಮಯವೇ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೊ ಏನೊ.

ದರ್ಜಿ: ಹೌದು ನಾವೇ ಒಂದು ಜೊತೆ ಉಡುಪು ಹೊಲಿದು ಕೊಡೋಣ ಆಗದೆ?

ಹೆಂ: ಹೌದು. ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ. ತುಂಬಾ ಚೆಂದ ಆಗ್ಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ಆ ಹಳೆ ಡಿಸೈನುಗಳು ಬೇಡ. ಒಂದೊಳ್ಳೆಯ ಹೊಸ ಡಿಸೈನ್ ಹಾಕಿ ಹೊಲೀರಿ.

ದರ್ಜಿ: ಆಗ್ಲಿ. ಆದ್ರೆ ಅದನ್ನ ಅವಿಗೆ ಕೊಡೋದು ಹ್ಯಾಗೆ?

ಹೆಂ: ಅದೇನು ಕಷ್ಟ? ಬಟ್ಟೆಗಳ ರಾಶಿ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರಾಯ್ತು. ಏನ್ಮಾಡ್ತಾರೆ ನೋಡೋಣ. ನಾಳೆಯ ಹೊಲೀರಿ.

ದರ್ಜಿ: ಆಗ್ಲಿ. ಈಗ ನಾವು ನಿಧ್ಧೆ ಮಾಡೋಣ. ಅವರು ಕೆಲಸ ಮುಂದರಿಸಲಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ದರ್ಜಿಯ ಮನೆ

(ರಾತ್ರಿ. ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲೆ. ದರ್ಜಿ ಮತ್ತು ದರ್ಜಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾರೆ. ಕಿನ್ನರ ಬಾಲಕರ ಪ್ರವೇಶ. ಅದೇ ಹಳೆಯ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಹರಕಾಗಿದೆ. ಬಟ್ಟೆಯ ರಾಶಿಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಉಡುಪು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ದರ್ಜಿ ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದು ಕಿಟಕಿಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಬಾಲಕರಿಗೆ ಕಾಣಿಸದಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾರೆ)

ಒಂ: (ಉಡುಪನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ನೋಡು ನೋಡು. ಹೊಸ ಡ್ರೆಸ್! (ಎರಡನೆಯ ಬಾಲಕ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಾನೆ) ಬೇರೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಹೊಲಿದಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಅರ್ಧ ಅರ್ಧ ಹೊಲಿದದ್ದೂ ಇಲ್ಲ!

ಎರ: ಎರಡು ಜೊತೆ. ನೋಡು ಇದು ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿದೆ.

ಒಂ: (ಇನ್ನೊಂದು ಜೊತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು) ಇದು ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿದೆ.

ಎರ: ಬಹುಶಃ ನಮಾಗಿಯೆ ಹೊಲಿದಿದ್ದಾರೆ.

ಒಂ: ಖಂಡಿತ ನಮ್ಮಂತಲೇ ಹೊಲಿದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಎರ: ಹಾಗಾದ್ರೆ, ಅವು ನಮ್ಮನ್ನ ಕಂಡಿದ್ದಾರೆ!

(ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಹರಕು ಉಡುಪು ಕಳಚಿ ಹಾಕಿ ಹೊಸ ಉಡುಪು ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪರಸ್ಪರ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಒಂ: ತುಂಬಾ ಚೆಂದ ಇದೆ. ಅಲ್ವ?

ಎರ: ಹೌದು ತುಂಬಾ ಚೆಂದ ಇದೆ.

ಒಂ: ಹಾಗಾದ್ರೆ, ಇನ್ನು ಇವಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ.

ಎರ: ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲ.

(ಇಬ್ಬರೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಹೆಂ: (ವ್ಯಾಕುಲತೆಯಿಂದ)ಛೇ! ಹೋಗೇ ಬಿಟ್ಟರು!

ದರ್ಜಿ: ಅವರ ಡ್ರೆಸ್ ತಯಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋದನ್ನೇ ಮರುಬಿಟ್ಟೆವು.

ಹೆಂ: ಅರ್ಧ ಅರ್ಧ ಹೊಲಿದೋ ಒಂದು ಉಡುಪು ಕೂಡ ಇರ್ಲಿಲ್ಲ.

ದರ್ಜಿ: ಒಂದೆರಡಾದ್ರೂ ಇರಿದ್ರೆ, ಅವು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಇರಿದ್ರೋ ಏನೋ.

ಹೆಂ: ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಇರಿದ್ರೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಮಾತು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ದರ್ಜಿ: ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡ್ರೆ ನಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳಿಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲದ್ರೂ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ದೇವರಿಗೇ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿದ್ರಾಯ್ತು.

ಹೆಂ: ಅದೂ ಸರಿ. ಯಾಕಂದ್ರೆ, ಅವು ದೇವರ ಮಕ್ಕಳೇ.

(ಇಬ್ಬರೂ ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. (ಬೆಳಕು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ)ದರ್ಜಿಯ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಬಾಲಕರ ಹರಕು ಉಡುಪು ಸಿಗುತ್ತದೆ)

ಹೆಂ: ಇಲ್ಲೋಡಿ! ಅವರ ಉಡುಪು!

ದರ್ಜಿ: (ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ) ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲ!

ಹೆಂ: ಹೌದು. ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಇದು ಭಾಗ್ಯದ ಬಟ್ಟೆ. (ಜತನದಿಂದ ಮಡಚಿ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೨: ೧. ನೆರಳು ಮಾರಿದ ಸಿರಿವಂತ

ಪಾತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯ:

ಸಿರಿವಂತ (೬೦)

ಸಿರಿವಂತನ ಪತ್ನಿ (೫೦)

ವ್ಯಕ್ತಿ (೩೦)

ಕೂಲಿಯಾಳು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಮನೆ, ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಮರ

(ಸಿರಿವಂತನ ಮನೆ. ಮನೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ (ರಂಗದ ಎದುರಿನ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ) ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮರ. ಅದರ ನೆರಳು ಒಂದು ಕಡೆ ಚಾಪೆಯಷ್ಟೆಗಲ ಬಿದ್ದಿದೆ. ನಡೆದು ಬಳಲಿದ ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಗಮನ. ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಾನೆ. ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಿರಿವಂತ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದಾತನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಿಡಿಮಿಡಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಸಿರಿವಂತ: ಏಯ ಏಯ ಯಾರಯ್ಯ ನೀನು?

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು) ನಾನು ಒಬ್ಬ ಪ್ರಯಾಣಿಕ.

ಸಿರಿ: ನಿಂಗಿಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ಯಾರು ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟೀರು?

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿ) ಮರ!

ಸಿರಿ: ಏನು ಮರ ನಿಂಗಿ ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟಿತಾ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಹೌದು.

ಸಿರಿ: ಹೇಗೆ? ಮರ ಮಾತಾಡಿತಾ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಇಲ್ಲ. ಮರ ಕಂಡೆ, ಮರದ ನೆರಳು ಕಂಡೆ. ಮರದಡಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡೆ.

ಸಿರಿ: ಹಾಗೆ ಮಲ್ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಇದು ರಸ್ತೆ ಬದಿ ಮರ ಅಲ್ಲ. ಅನುಮತಿ ನಾನು ಕೊಡ್ಬೇಕು. ಇದು ನನ್ನ ಮರ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅದು ಯಾರ ಮನೆ?

ಸಿರಿ: ಅಷ್ಟೂ ತಿಳಿಯೊಲ್ಲ? ಅದು ನನ್ನ ಮನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಮರ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ, ಕ್ಷಮಿಸಿ. ಆದರೆ ನಂಗೆ ದಾರಿ ನಡೆದು ತುಂಬಾ ಆಯಾಸ ಆಗಿತ್ತು. ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಮಲಕ್ಕೊಂಡೆ.

ಸಿರಿ: ಸಾಕಾ? ಇನ್ನೂ ಮಲೋಬೇಕಾ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಇವತ್ತಿಗೆ ಸಾಕು.

ಸಿರಿ: ಮತ್ತೆ ಇನ್ನಾವತ್ತಿಗೆ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನಾನು ದಿನಾ ಈ ದಾರಿಯಾಗಿ ಹೋಗ್ತೀನಿ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಮಲೋಕ್ಕೋಕೆ ಬಿಟ್ಟು ತುಂಬಾ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತೆ.

ಸಿರಿ: ಯಾಕೆ? ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಮರಗಳಿಲ್ಲ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಈ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಅದೇನೋ ವಿಶೇಷವಾದ ತಂಪು ಇದೆ.

ಸಿರಿ: ಅದು ನಿನ್ನ ಭ್ರಮೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮರಗಳ ನೆರಳಿಗೆ ಇರುವುದು ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ತಂಪು.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಆದ್ರೂ ನಂಗ್ಯಾಕೋ ಈ ನೆರಳು ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟವಾಯ್ತು. ದಿನಾ ಇದರ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಮಲಗಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡ್ತೀರಾ?

ಸಿರಿ: ಆಗಲ್ಲ, ಹೋಗು.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಪುಕ್ಕಟೆ ಬೇಡ.

ಸಿರಿ: ಮತ್ತೇನು ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಳ್ಳಿಯೆ?

(ವ್ಯಕ್ತಿ ಯೊಚನಾಮಗ್ನನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಸಿರಿ: ಏನು ಯೊಚಿಸ್ತಾ ಇದ್ದಿ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಯಾಕಾಗ್ಬಾರು ಅಂತ ಯೊಚಿಸ್ತಾ ಇದೀನಿ.

ಸಿರಿ: ಏನು, ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಳ್ಳಿಯೆ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನೀವು ಮಾರೋದಾದ್ರೆ ಯಾಕೆ ಕೊಂಡೊಳ್ಳಬಾರು ? ಹೇಳಿ. ಎಷ್ಟು ಕೊಡ್ಬೇಕು?

ಸಿರಿ: (ನಕ್ಕು, ಉದಾಸೀನಭಾವದಿಂದ) ಕೊಡು ಒಂದೈದು ಸಾವಿರ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ತಟ್ಟನೆ ತನ್ನ ಅಂಗಿಯ ಜೇಬಿನಿಂದ ಹಣ ತೆಗೆದು ಲೆಖ್ಪ ಮಾಡಿ, ಸಿರಿವಂತನ ಕೈಗೆ ತುರುಕಿ) ತೆಕ್ಕೊಳ್ಳಿ ಐದು ಸಾವಿರ. (ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದ) ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಹೋದದ್ದೇ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನನ್ನ ಕಾಯಾ ಇರ್ತಾರೆ. ನಾಳೆ ಬರ್ತೀನಿ. (ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಸಿರಿವಂತ ಹಣ ಲೆಖ್ಪ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ತಟ್ಟನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮರಳಿ ಬಂದು) ಐದು ಸಾವಿರ ಇದೆಯಲ್ಲ?

ಸಿರಿ: ಇದೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಐದು ಸಾವಿರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಗೆ ನಂಗೆ ಬೇಡ. ಬೇರೆ ಕಡೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೆರಳು ಸಿಗ್ಗದೆ. ನಂಗೆ ಈ ಮರದ ನೆರಳ್ಯಾಕೋ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟವಾಯ್ತಂತ ನೀವು ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟೆ.

ಸಿರಿ: ಪರ್ವಾಗಿಲ್ಲ. ಐದು ಸಾವಿರ ಸಾಕು.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ದಯವಿಟ್ಟು ಒಂದು ಚೀಟಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದುಕೊಡಿ.

ಸಿರಿ: ಏನಂತ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಇಷ್ಟೇ. ಬಿಟ್ಟೇನಹಳ್ಳಿ ಬಿಳೇರಾಯರ ಮಗನಾದ ಬಾಬುರಾಯ ಎಂಬ ನಾನು ಸಿಕ್ಕೇನಹಳ್ಳಿ ಸಿದ್ಧಪ್ಪನ ಮಗನಾದ ಶೀನಪ್ಪ ಎಂಬವರಿಗೆ ಐದು ಸಾವಿರ ರುಪಾಯಿಗೆ ನನ್ನ ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಬರೆಯಿರಿ ಸಾಕು.

ಸಿರಿ: ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಪೆನ್ನು ತರಿಸಿ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನನ್ನ ಬಳಿ ಇದೆ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಿ. (ತಟ್ಟನೆ ಜೇಬಿನಿಂದ ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಪೆನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಡುತ್ತಾನೆ)

ಸಿರಿ: (ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು) ಇಷ್ಟು ಸಾಕಾ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಧಾರಾಳ ಸಾಕು. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ , ಅಗತ್ಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ . ಆದ್ರೂ ಸುಮ್ಮೇ ಇರ್ಲಿ ಅಂತ ಅಷ್ಟೆ. (ತೆಗೆದು ಜೇಬಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ) ಧನ್ಯವಾದಗಳು. (ಕೈಕುಲುಕಿ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ)

ಸಿರಿ: ಹುಚ್ಚ! ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹುಚ್ಚ! ಯಾರಾದ್ರೂ ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಳ್ಳಾರ? (ನಕ್ಕು) ಈ ರೀತಿ ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಳ್ಳೋರು ಇದ್ದೇ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಸಂಪಾದಿಸ್ತೆಹುದು.

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಮನೆ, ಮರ

(ಅದೇ ಮನೆ. ಸಿರಿವಂತ ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಆರಾಮಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಮರದ ನೆರಳು ಹಜಾರದಲ್ಲಿರುವ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದ ಸಿರಿವಂತನ ಪತ್ನಿಯ ಆಗಮನ. ಭಾರವಾದ ಸೂಟುಕೇಸು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಕೂಲಿಯಾಳು. ಕೂಲಿಯಾಳು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಳಗಿರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹೆಂಡತಿ ಕೂಲಿಯವನಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ)

ಕೂಲಿ: (ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಂಡು) ಇದೇನಮ್ಮ, ಬರೀ ಐದು ರುಪಾಯಿ?

ಹೆಂಡತಿ: ನಾನು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಐದೇ ರುಪಾಯಿ ಕೊಡೋದು.

ಕೂಲಿ: ಒಂದು ಮೈಲಿ ಇದೆ. ಇನ್ನು ಐದು ರುಪಾಯಿ ಕೊಡಿ.

ಸಿರಿ: (ಎದ್ದು ಬಂದು) ಏನು? ಇನ್ನು ಐದು ರುಪಾಯಿಯು? ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿಗೆ ನೀನು ಯಾಕೆ? ಕುದುರೆಗಾಡೀಲೇ ಬರಬಹುದು.

ಹೆಂಡತಿ: ನಾನು ಕುದುರೆ ಗಾಡೀಲೇ ಬರೋಣಾಂತಿದ್ದೆ. ನೀವೇ ಹೇಳಿದ್ದಿ ನಡ್ಕೊಂಡೇ ಬಾ ಅಂತ.

ಸಿರಿ: (ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ, ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಸುಮ್ಮಿರು! (ಕೂಲಿಯೊಡನೆ)ಹೂಂ. ತಗೊ.

ಕೂಲಿ: (ಅದನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು) ಒಂದು ರುಪಾಯಿ! ಇನ್ನು ಒಂದು ರುಪಾಯಿಯಾದ್ರೂ ಕೊಡಿ ಅಣ್ಣಾ.

ಸಿರಿ: ಇಷ್ಟು ಸಾಕು. ಹೋಗು ಹೋಗು. (ಕೂಲಿಯವನು ಮುಖ ಬಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಹೆಂ: (ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಸೆರಗಿನಿಂದ ಗಾಳಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ಕುದುರೆಗಾಡಿಯಾಗಿದ್ದೆ ನಂಗೂ ಅದ್ರಲ್ಲೇ ಬರಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಸಿರಿ: ಕುದುರೆ ಗಾಡಿಗೆ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಈಗ ಬರೀ ಆರು ರುಪಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಆಯ್ತಲ್ಲ?

ಹೆಂಡತಿ: ನಂಗೆ ಅಷ್ಟು ದೂರ ನಡೀಬೇಕಾಯ್ತಲ್ಲ? ಸುಡುವ ಬಿಸಿಲು ಬೇರೆ.

ಸಿರಿ: ನಿನ್ನ ಈ ತೂಕಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಡೆದ್ರೆ ಒಳ್ಳೇದೆ.

ಹೆಂಡತಿ: (ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದ) ನನ್ನ ತೂಕ ಅಷ್ಟೇನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಇಲ್ಲ.

ಸಿರಿ: ಒಂದು ವಾರ ತಾಯಿಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ಕಾಯ್ತಿದ್ದು ಕರ್ಗದ್ದು ಎಲ್ಲಾ ತಿಂದು ಇನ್ನಷ್ಟು ದಪ್ಪ ಆಗಿ ಬಂದಿದ್ದಿ! ಇನ್ನು ಈ ಬೊಜ್ಜು ಇಳಿಸಲು ವಾಕಿಂಗ್ ಮಾಡ್ತಿ! ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆನ ನೀನೇ ಎತ್ತೊಂಡು ಬರಿದ್ರೆ ಆರು ರುಪಾಯಿ ಉಳೀತಿತ್ತು! ಏನಿದೆ ಇದ್ದೊಳ್ಳೆ?

ಹೆಂಡತಿ: ಬರೀಬಟ್ಟೆ ಬರೆ.

ಸಿರಿ: ಪ್ರತಿಸಲ ತಾಯಿಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ್ಲೂ ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಬಟ್ಟೆಬರೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಿ? ಕೆಲವನ್ನ ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟುಬರ್ಬಾರ್? ಹೇಗಿದ್ದೂ ಟೀವಿ ಮೇಲೆ ಹೊಸ ರುಚಿ ಕಾಣಿಸಿದಾಗ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ತಿ. (ನಗುತ್ತಾನೆ)

ಹೆಂಡತಿ: ಹೊಸ ರುಚಿ ಬಿಟ್ಟು ಹಳೆ ರುಚಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಹಣ ನೀವು ಕೊಡದೇ ಇದ್ರೆ ಮತ್ತೇನಾಡ್ಡಿ? ಅಮ್ಮನ ಕೈಲಾದ್ರೂ ಮಾಡಿಸಿ ತಿಂತೀನಿ.

ಸಿರಿ: ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭ್ಯಾಸ!

(ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪ್ರವೇಶ. ಯಾವುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸದೆ ನೇರವಾಗಿ ಒಳ ಹೋಗಿ ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಸೋಫದ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಸಿರಿವಂತ ಗೊಂದಲ ಮತ್ತು ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಸಿರಿವಂತನ ಹೆಂಡತಿ ವಿಸ್ಮಯ ಮತ್ತು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚದೆ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ)

ಹೆಂ: (ಮೆಲ್ಲನಿಯಲ್ಲಿ) ಯಾರ್ತೀ ಅದು?

ಸಿರಿ: (ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ) ಛೆ! ಹೀಗಾದೀತು ಅನ್ನೋ ಕಲ್ಪನೆಯ ನನಗಾಗ್ಲಿಲ್ಲ! (ಹಣೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಹೆಂಡತಿ: ಏನು?

ಸಿರಿ: ಈ ಮನುಷ್ಯ ನಿನ್ನೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಆ ಮರದ ನೆರಳು ಇಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ. “ಎದ್ದು ಹೋಗು” ಎಂದ. “ನನಗೆ ಈ ಮರದ ನೆರಳು ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ದಿನಾ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಇದರ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡಿ” ಅಂದ. “ಆಗುವುದಿಲ್ಲ” ಅಂದ. “ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಳ್ಳೋನೆ” ಅಂದ. ನೆರಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕಾಗುತ್ತೆ? ನಂಗೆ ತಮಾಷೆ ಎನಿಸಿತು. “ನೀವು ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಕೊಡೋನೆ” ಅಂದ. “ಐದು ಸಾವಿರ ಕೊಡು” ಅಂದ. ಅವ್ನು ಕೂಡಲೇ ಐದು ಸಾವಿರ ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. “ಅದಕ್ಕೊಂದು ರಶೀದಿ ಕೇಳಿದ. ಬರೆಯೊಟ್ಟೆ.

ಹೆಂ: ರಶೀದೀನೂ ಬರೆಯೊಟ್ಟಾ? (ಹಣೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡು) ಅಲ್ಲ, ಮರದ ನೆರಳು ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಒಂದೊಂದು ಕಡೆ ಬೀಳುತ್ತೆ. ಅಲ್ಲೆ , ಉತ್ತರಾಯಣದಲ್ಲಿ ಈ ಕಡೆ ಬಿದ್ದೆ ದಕ್ಷಿಣಾಯನದಲ್ಲಿ ಆ ಕಡೆ ಬೀಳುತ್ತೆ. ಈಗ ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ವಾರದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಲಗೋ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತೆ. ಇವನು ಬಂದು ಅಲ್ಲೇ ಮಲಕ್ಕೊಂಡ್ರೆ?

ಸಿರಿ: ಹೌದಲ್ಲ? ನಿನ್ನೆ ನಂಗದು ಹೊಳೀಲೇ ಇಲ್ಲ!

ಹೆಂ: ನಿಮ್ಮೆ ಹಣದ ಆಸೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯ್ತು! ಐದು ಸಾವಿರ ನೋಡಿ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂತು. ಅಲ್ಲ? ಈಗೇನು ಮಾಡ್ತೀರಿ?

ಸಿರಿ: (ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿ, ಸೋಫದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ) ಶೀನಪ್ಪ ಅವ್ರೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಏಳ್ತೀರಾ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಕಣ್ಣು ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಎದ್ದು) ಏನು?

ಸಿರಿ: ಇದ್ದಿಂದ ನಮ್ಮೆ ತುಂಬಾ ತೊಂದ್ರೆ ಆಗ್ತಾ ಇದೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಯಾವ್ದರಿಂದ?

ಸಿರಿ: ನೀವು ನಮ್ಮ ಸೋಫದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರೋದ್ದಿಂದ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನಾನು ಮಲಗಿರೋದು ನನ್ನ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ.

ಸಿರಿ: ಆದ್ರೆ ಅದು ನನ್ನ ಸೋಫದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಹಾಗೆ? (ಎದ್ದು ಸೋಫವನ್ನು ಅತ್ತ ತಳ್ಳಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಹೆಂ: (ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಏಳ್ಳಿ! ಇದು ನನ್ನ ಮನೆ!

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು) ಸರಿ ಅದಕ್ಕೇನಾಗಬೇಕು?

ಹೆಂ: ನೀವು ಮಲಗಿರೋದು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ನಂಗೆ ಬೇಡ. ನಾನು ಮಲಗಿರೋದು ನನ್ನ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ.

ಹೆಂ: ನನ್ನ ಮರ! ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ರೆ ಅದು ನಿಮ್ಮ ಮರ ಅಂತ? ಅದು ನಮ್ಮ ಮರ! (ಗಂಡನೊಡನೆ) ಕಡಿದು ಹಾಕಿಡಿ ಮರವನ್ನ. ನೋಡೋಣ ಇವು ಎಲ್ಲಿ ಮಲಗ್ತಾರೆ ಅಂತ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ನಕ್ಕು) ಕಡಿದುಹಾಕಿ. ಅದರ ನೆರಳು ನನಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ನೆರಳು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ನೀವು ಕಡೀಬಹುದು.

ಸಿರಿ: ಮರವೇ ಇಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ನೆರಳು ಎಲ್ಲಿಂದ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಾನು ಕೇಳಬೇಕಾದ್ದು! ನೀವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಮರ ಕಡಿಯೊ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀವು ಕಡಿದೆ, ನನಗಾಗೋ ನಷ್ಟವನ್ನ ನೀವು ತುಂಬಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ.

ಹೆಂ: (ರೇಗಿ) ಹೇಳಿ. ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತೆ ಅದು?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಎಷ್ಟೂ ಆಗ್ಬಹುದು. ಆದ್ರೆ ಮರ ಕಡಿದ್ಮೇಲೆ ತಾನೆ? ಎಷ್ಟೊಂತ ಆಗ ಹೇಳೋನಿ. ಈಗ್ಯಾಕೆ ಬಿಡಿ.

ಸಿರಿ: ನೀವು ಕೊಟ್ಟರೋ ಐದು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಐದು ಸಾವಿರ ಸೇರಿಸಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಕೊಡೋನಿ. ನೆರಳು ವಾಪಾಸು ಕೊಟ್ಟಿಡಿ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಇಲ್ಲ. ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಡೋಲ್ಲ. ಈ ಮರದ ನೆರಳು ನನ್ನದು. ಅದು ಕೂಡ ಇಡೀ ದಿವ್ವ ಬೇಡ. ದಿವ್ವಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಮಾತ್ರ!

(ಮಲಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಮನೆ, ಮರ

(ಸಿರಿವಂತ ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ. ಮನೆಯ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಾರೆ)

ಹೆಂ: ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಯ್ತು. ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಮೂರು ವರ್ಷದ ಹಾಗೆ ಕಳೀತು. ಆತ ಹೊತ್ತು ಗೊತ್ತು ಇಲ್ಲೆ ಬರ್ತಾನೆ. ಹೋಗಿ ನೋಡಿ. ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ!

ಸಿರಿ: ಆದ್ರೆ ಒಂದು ಸಮಾಧಾನ. ಹಗಲು ಮಾತ್ರ!

ಹೆಂ: ಸಾಲ್? ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆ ಬಿಟ್ಟು ಅವ್ವು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಮಲಗಿ ಆಯ್ತು. ಈಗ ಉತ್ತರಾಯಣ. ಇನ್ನು ನೆರಳು ಪೂರ್ವಾಹ್ನ ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರತ್ತೆ, ಅಪರಾಹ್ನ ಮಲಗೋ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರತ್ತೆ.

ಸಿರಿ: ನಿಜ. ಏನಾಡೋದು?

ಹೆಂ: ನಂಗೆ ಈ ಮನೇನೇ ಬೇಡಾನ್ಸಿದೆ. ಮನೇನ ಇನ್ನಿಗೇ ಮಾರಿ ಬಿಡಿ.

ಸಿರಿ: ಮಾರಿದ್ಮೇಲೆ?

ಹೆಂ: ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಕೊಟ್ಟರೋ ನಮ್ಮನೇನ ಖಾಲಿ ಮಾಡ್ಲಿ. ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗೋಣ.

ಸಿರಿ: ಛೆ ಛೆ! ಅದು ಹ್ಯಾಗಾಗುತ್ತೆ?

ಹೆಂ: ಮತ್ತೇನಿ ಮಾಡೋದು? ನಿಮ್ಮ ಹತ್ರ ಹಣಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಹೊಸ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ.

ಸಿರಿ: ಹೊಸ ಮನೆ ಅಂದ್ರೆ ತುಂಬಾ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತೆ.

ಹೆಂ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೀವೇ ಈ ಮನುಷ್ಯನ ಜೊತೆ ಸಂಸಾರಮಾಡಿ. ನಾನು ತಾಯಿಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತೇನೆ.

ಸಿರಿ: ತಡಿ ತಡಿ. ಗಡಿಬಿಡಿ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ಈ ಮನೆಯನ್ನ ಅಷ್ಟೇ ಕೊಂಡ್ಕೊಳ್ತಾನೊ ಕೇಳಿ ನೋಡೋಣ.

ಹೆಂ: ಸರಿ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ.

ಸಿರಿ: (ಒಳ ಹೋಗಿ) ಶೀನಪ್ಪ ಅವ್ರೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗಡೆ ಬರ್ತೀರಾ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಎದ್ದು ಕಣ್ಣೊರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ) ಏನು?

ಸಿರಿ: (ಕೈಹಿಡಿದು ಹೊರಗಡೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು) ನಾವು ಒಂದು ತೀಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ) ಏನು?

ಸಿರಿ: ದಯವಿಟ್ಟು ಈ ಮನೆಯನ್ನ ನೀವೇ ಕೊಂಡ್ಕೊಳ್ಳಿ.

ಹೆಂ: ಹೌದು. ಮರದ ನೆರಳಿನ ಜೊತೆ ಮನೆ ಕೂಡ ನಿಮ್ಮದೇ ಅನ್ನೋ ಹಾಗಾಗಿದೆ!

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ! ಮನೆ ನಿಮ್ಮದೇ. ಹಗಲು ಹೊತ್ತು ಕೇವಲ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗ್ತೀನಿ ಅಷ್ಟೆ! ನನ್ನ ಮನೆ ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ?

ಸಿರಿ: ಅದೇನೇ ಇರ್ಲಿ. ಈ ಮನೇನ ನೀವೇ ಕೊಂಡ್ಕೊಳ್ಳಿ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತೀವಿ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ನಕ್ಕು) ನಂಗೆ ಮನೆ ಬೇಡ. ನಂಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಮರದ ನೆರಳು ಮಾತ್ರ!

ಹೆಂ: ಬೇರೆ ಮರದ ನೆರಳು ಕೊಡೋಣ.

ಸಿರಿ: ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಮರದ ನೆರಳು ತಕ್ಕೊಳ್ಳಿ .

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನನಗೆ ಬೇರೆ ಮರದ ನೆರಳು ಬೇಡ. ಇದೇ ಮರದ ನೆರಳು ಬೇಕು.

ಸಿರಿ: ಅದೇನು ಈ ನೆರಳಿನ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮೋಹ ನಿಮಗೆ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಮೋಹವಲ್ಲ ಪ್ರೀತಿ. ಇದು ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ಕಳಕೊಂಡ ನೆರಳು.

ಸಿರಿ: ಅಂದ್ರೆ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಪುಟ್ಟ ತಂಗಿ ಈ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಆಡ್ತಾ ಇದ್ದಿ. ನನ್ನ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಬಡತನ ಬಂತು. ಮನೇನ ಬಿಟ್ಟೇನಹಳ್ಳಿ ಬಿಳೇರಾಯರ ಬಳಿ ಅಡವಿಟ್ಟು ಐದು ಸಾವಿರ ರುಪಾಯಿ ತಕ್ಕೊಂಡು. ಬಡ್ಡಿಯೆ ಬೆಳೆದು ಬೆಳೆದು ಐವತ್ತು ಸಾವಿರವಾಯ್ತು. ಅಪ್ಪನಿಂದ ಮನೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಿಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪ ತೀರ್ಮಾನ. ಮನೆ ಬಿಳೇರಾಯರ ಮಗ ಬಾಬುರಾಯರ ವಶಕ್ಕೆ ಬಂತು.

ಸಿರಿ: ಇದೆಲ್ಲಾ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನಂಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ತಿಳೀತು. ನೀವೇ ಆ ಬಾಬುರಾಯ ಅಂತ.

ಹೆಂ: ನಿಮ್ಮ ತಂಗಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಈ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಳೆ. ಉಹುಂ ಈಗ ಅವಳು ಬರೀ ನೆರಳು! (ದು:ಖಿಸುತ್ತಾನೆ)

ನಾನು ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರೋ ಐದು ಸಾವಿರ ನನ್ನಪ್ಪನಿಂದ ನಿಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಅಸಲು ಮಾತ್ರ. ಬಡ್ಡಿಗೇ ಮನೆ ನಿಮಗೇ ಇರಲಿ. ನಂಗೆ ಮರದ ನೆರಳು ಮಾತ್ರ ಸಾಕು. ಇದು ಬರೀ ನೆರಳಲ್ಲ. ಇದು ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ನೆನಪು! (ವ್ಯಕ್ತಿ ದು:ಖಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಸಿರಿವಂತ ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮನ ಕರಗುತ್ತದೆ)

ಸಿರಿ: (ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬಳಿ ಬಂದು ಸಂತೈಸುತ್ತಾ) ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ನೆರಳು ಇರೋ ಜಾಗ ನಿಮ್ಮೇ ಇರ್ಲಿ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತೀವಿ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಭಾವುಕತೆಯಿಂದ)ನಂಗೆ ಜಾಗ ಬೇಡ. ನೆರಳು ಸಾಕು.

ಸಿರಿ: ಆಗ್ಲಿ ನೆರಳಾದ್ಯೆ ನೆರಳು. ಇಟ್ಟೊಳ್ಳಿ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಬರೀ ಮರದ ನೆರಳು.

ಹೆಂ: ಆಗ್ಲಿ ಬರೀ ಮರದ ನೆರಳು. ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮದೇ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಎಲ್ಲಾ ಬೇಡ. ಬರೀ ಮರದ ನೆರಳು.

ಸಿರಿ: ಆಗ್ಲಿ ಬರೀ ಮರದ ನೆರಳು.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಬರೀನೆರಳು.

ಸಿರಿ: ಸರಿ. ಬರೀ ನೆರಳು.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನೆರಳು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೨: ೨. ಸೈನಿಕರಾಜ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ರಾಣಿ, ಸೇವಕಿ, ಸೈನಿಕ, ಮುದುಕಿ

ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿ ಹುಡುಗಿಯರು

ಹನ್ನೊಂದು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಅರಮನೆ

(ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೋಣೆ. ಹಿಂಬದಿಯ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಸರಳುಗಳಿರುವ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಿಟಕಿ. ವಿಶಾಲವಾದ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಸಾಲಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ಹಾಸಿಗೆಗಳು. ಒಂದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ. ಅದರ ಮುಚ್ಚಳ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು. ಒಬ್ಬಳು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವಳು. ಮಲಗಲು ಅಣಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಅವಸರದಿಂದ ಕಳಚಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

೧: (ಹಿರಿಯವಳು) ಬೇಗ! ಬೇಗ! ಮಲಕೊಳ್ಳಿ. ಆಗಲೇ ತುಂಬಾ ತಡವಾಗಿದೆ. (ಎಲ್ಲರೂ ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಹೊದ್ದು ಮಲಗುತ್ತಾರೆ)

೨: (ಮುಸುಕಿನೊಳಗಿಂದಲೇ) ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳ ಹಾಕಿದೆಯೇ?

೩: (ಮುಸುಕು ತೆಗೆದು ನೋಡಿ) ಇಲ್ಲ. (ತಟಕ್ಕನೆದ್ದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳ ಹಾಕಿ ಅಷ್ಟೇ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

೪: ಹೊರಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿದೆಯೇ?

೫: ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

೬: ನೋಡಿ ಬಾ.

(ಒನೆಯಳು ತಟ್ಟನೆದ್ದು ಹೊರಗೆ ಓಡಿ ದಡಕ್ಕನೆದ್ದು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಬಂದು ಅದೇ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

೧೦: ಯಾರಾದರೂ ಕಾಲಿನಿಂದ ಶೂ ತೆಗೆಯಲು ಮರೆತಿದ್ದೀರಾ?

೧೧: ಹೌದು. (ಮುಸುಕಿನೊಳಗಿಂದಲೇ ಶೂ ಕಳಚಿ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳ ರಾಶಿಗೆ ಎಸೆದು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

(ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದಾಕೆಯ ಪ್ರವೇಶ. ಶೂಗಳ ರಾಶಿಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಶೂಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಎಲ್ಲರ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಖಾತ್ರಿ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ)

೧೨: ಕೆಲಸದವಳು ಹೋದಳಾ?(ಹನ್ನೊಂದು ಮಂದಿಯೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಮುಸುಕು ಸರಿಸಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಕೆಲಸದಾಳು ಹದ ದಿಕ್ಕನ್ನು ನೋಡಿ, ಒಂದೇ ದನಿಯಲ್ಲಿ 'ಹೋದಳು' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ) ಸರಿ. ಇನ್ನು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಅರಮನೆ

(ರಾಣಿಯ ಕೋಣೆ. ಕೆಲಸದಾಕೆಯ ಪ್ರವೇಶ)

ರಾಣಿ: ಮಕ್ಕಳಿನ್ನೂ ಎದ್ದಿಲ್ಲ?

ಕೆಲ: ಇಲ್ಲ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ದಿವಸದಿಂದ ದಿವಸಕ್ಕೆ ಇವರ ನಿಧ್ಧೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಆಗ್ತಾ ಇದೆ!

ಕೆಲ: ಹೌದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದೆಯೆ?

ಕೆಲ: ನೋಡಿದೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಏನಾಗಿವೆ?

ಕೆಲ: ಎಂದಿನಂತೆಯೇ ಸವೆದಿವೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ನನ್ನ ತಲೆ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗಿದೆ. ಒಂದು ಜೊತೆ ಶೂ ಒಂದೇ ದಿನಕ್ಕೆ! ಪ್ರತಿ ದಿನ ಹನ್ನೆರಡು ಜೊತೆ ಅಂದರೇನು ತಮಾಷೆಯೆ? ಆ ಶೂಮೇಕರ್ ಗೋಧಿಹಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶೂ ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?

ಕೆಲ: ಇಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಣಿ. ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಚರ್ಮದ್ದೇ ಶೂಗಳು.

ರಾಣಿ: ಆದರೂ ರಾತ್ರಿ ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಶೂಗಳು ಸವೆದು ತೂತುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇದರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಭೇದಿಸಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಆಗದಿರುವುದು ನನಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವುಂಟುಮಾಡಿದೆ.

ಕೆಲ: ನನಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ನಿನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಇದ್ದರೇನು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೇನು? ತಲೆನೋವು ಇಲ್ಲವಲ್ಲ? (ಸೇವಕಿ ಪೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾಳೆ) ಅರಮನೆಯೊಳಗೆ ಇಲಿ ಹೆಗ್ಗಣಗಳು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?

ಕೆಲ: ಇಲ್ಲ ಮಹಾರಾಣಿ.

(ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನ ಪ್ರವೇಶ)

ಸೇವ: ಮಹಾರಾಣಿಯವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮಗಳು. ಒಬ್ಬ ಯುವಕ ತಮ್ಮ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಣಿ: ಯಾರಂತೆ?

ಸೇವ: ಯಾವುದೋ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಕುಮಾರನಂತೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಶೂ ಸವೆಯುವ ಕಾರಣವನ್ನು ತಾನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಕೆಲ: ಹತ್ತು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಲು ಬಂದು ಕತ್ತೆಗಳ ಹಾಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳೀತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆಯೆ?

ಸೇವ: ಹೇಳಿದೆ ಮಹಾರಾಣಿ. ಆದರೂ ನಾನು ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಭೇದಿಸುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಣಿ: ಸರಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. (ರಾಣಿ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಸೇವಕನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ತೆಳ್ಳಗಿನ ಯುವಕನ ಪ್ರವೇಶ. ತಲೆಬಾಗಿ ವಂದಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸೇವಕ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ರಾಣಿ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ನೀನು ಯಾವ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಕುಮಾರ?

ಕೆಲ: ಕೇರಳಾಪುರದ ರಾಜಕುಮಾರ.

ರಾಣಿ: ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯಲು ಬಂದಿರುವೆಯೆ?

ರಾಕು: ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಶೂ ಸವೆಯುವ ಕಾರಣವನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಲು ಬಂದಿರುವೆ.

ರಾಣಿ: ಹತ್ತು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಕು: ಗೊತ್ತು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ನಿನ್ನಿಂದ ಆಗದಿದ್ದರೆ ನಿನಗೂ ಸೆರೆಮನೆಯೇ ಗತಿ.

ರಾಕು: ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: (ಸೇವಕಿಯೊಡನೆ) ಇವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕುಮಾರಿಯರ ಹಿಂದಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿಸು. (ರಾಜಕುಮಾರನೊಡನೆ) ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗಿನ ವರೆಗೆ ನಿನಗೆ ಉಪವಾಸ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಉಟ ಮಾಡಿದರೆ ನಿದ್ರೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ರಾಕು: ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಭದ್ರಪಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ನೀನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಚಲನವಲನಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಇದೆ. ಏನಾದರೂ ಪತ್ತೆಯಾದರೆ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸು.

ರಾಕು: ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯಾದರೂ ಬಾರಿಸಲೆ ಮಹಾರಾಣಿ?

ರಾಣಿ: ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯಾದರೂ ಬಾರಿಸು. ಹೆದರಬೇಡ. (ಸೇವಕಿಯೊಡನೆ) ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು:

(ಮೊದಲ ದೃಶ್ಯದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಕೋಣೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಮಲಗಲು ಅಣಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರನ ಮುಖ. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯ ಹುಡುಗಿ ಅವನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ)

೧ನೆ: ಹಸಿವಿಲ್ಲವೆ ರಾಜಕುಮಾರ?

ರಾಕು: ಇದೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ.

೧ನೆ: ಉಟ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆ?

ರಾಕು: ಇಲ್ಲ ರಾಜಕುಮಾರಿ.

೧ನೆ: ಯಾಕೆ?

ರಾಕು: ಉಟ ಮಾಡಿದರೆ ನಿಧ್ಧೆ ಬರುತ್ತದೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ.

೧ನೆ: ಬಾಯಾರಿಕೆ ಇಲ್ಲವೆ ರಾಜಕುಮಾರ?

ರಾಕು: ಇದೆ ತುಂಬಾ ಇದೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ.

೧ನೆ: ಬಾಯಾರಿಕೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾದರೂ ನಿಧ್ಧೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ.

ರಾಕು: ನಿಜ ರಾಜಕುಮಾರಿ.

೧ನೆ: ಬಾಯಾರಿಕೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಕೊಡಲೆ?

ಸೈನಿ: ಏನಿದೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ?

೧ನೆ: ನಾವು ಕುಡಿಯುವ ತಂಪು ಪಾನೀಯವಿದೆ. ಕೊಡಲೆ?

ಸೈನಿ: ಕೊಡಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ.

೧ನೆ: (ಪಾನೀಯವಿರುವ ಒಂದು ತೆಳ್ಳಗಿನ ಲೋಟವನ್ನು ಕಿಟಕಿಯ ಸರಳುಗಳ ಎಡೆಯಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ) ಲೋಟ ವಾಪಾಸು ಕೊಡು ರಾಜಕುಮಾರ. ಅವನು ಪಾನೀಯವನ್ನು ಕುಡಿದು ಖಾಲಿ ಲೋಟವನ್ನು ವಾಪಾಸು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಸಿಗೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ೧ನೆಯವಳೂ ಮಲಗುತ್ತಾಳೆ. ರಂಗದ ಮೇಲಿನ ಬೆಳಕು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆರುತ್ತದೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ವಾಪಾಸು ಬೆಳಕು ಬರುವಾಗ ಗೊರಕೆಯ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.)

೧ನೆ: (ನಗುತ್ತಾ) ಈ ಮಹಾಶಯನ ಗೊರಕೆ ಈ ವರೆಗೆ ಬಂದ ಹತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರರ ಗೊರಕೆಗಿಂತಲೂ ಜೋರಾಗಿದೆ.

೨ನೆ: ದೂರದ ಕೇರಳಾಪುರದಿಂದ ಬಂದವನಲ್ಲವೆ? ತುಂಬಾ ಬಾಯಾರಿರಬೇಕು.

೧ನೆ: ಸಂಶಯವೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಪಾಪ. ಪೂರ್ತಿ ಕುಡಿದು ಬಿಟ್ಟ.

೯ನೆ: ನಾಳೆ ಸಂಜೆಗೆ ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಬಂದಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

೧ನೆ: ಸರಿ. ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡಿ. ಬೇಗ ಹೊರಡಿ.

೪ನೆ: ನಿನ್ನೆಯದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ?

೧ನೆ: ಬೇಡ ಮೊನ್ನೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗೋಣ.

೫ನೆ: ಅದು ತುಂಬಾ ದೂರ.

೧ನೆ: ಸೈನಿಕರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳದಿರಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ದಾರಿ ಬದಲಿಸುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು.

೧೦ನೆ: ಬೇಗ ಬೇಗ ಇಳಿಯಿರಿ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ನೃತ್ಯದ ಉಡುಪು, ಆಭರಣ ತೊಟ್ಟು ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಮಂಚವನ್ನು ಓರೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಂಚದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸುರಂಗ ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿಳಿಯಲು ಸಾಲು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ೨ನೆಯವಳು ಮೊದಲು ಇಳಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಮೆಲ್ಲನೆ ಚೀರುತ್ತಾಳೆ.)

೧ನೆ: ಏನಾಯ್ತು?

೨ನೆ: ಒಂದು ಬಾವಲಿ.

೧ನೆ: ಬಾವಲಿಗೆ ಹೆದರಬೇಡ.

೩ನೆ: ಸುರಂಗದ ತುಂಬಾ ಬಾವಲಿಗಳಿವೆ.

೪ನೆ: ಸುರಂಗಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಾವಲಿಗಳು ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ ಇರುವುದು? (ನಗುತ್ತಾಳೆ)

೧ನೆ: ಶ್ಯ! ಗದ್ದಲ ಎಬ್ಬಿಸಬೇಡಿ. ಕೇರಳಾಪುರದವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದೀತು!

೫ನೆ: ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರಾಗುವುದು ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೂರ್ಯ ಎದ್ದ ಮೇಲೆ.

(ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಇಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹತ್ತನೆಯವಳು ಚೀರುತ್ತಾಳೆ)

೧ನೆ: ಏನಾಯ್ತು?

೧೦ನೆ: ಏನಿಲ್ಲ . ಮತ್ತೊಂದು ಬಾವಲಿ.

೧ನೆ: (ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಇಳಿಯುತ್ತಾ) ಬಾವಲಿಗಳಿಗೆ ಹೆದರಬೇಡಿ ಅಂತ ದಿನಾ ಹೇಳಿಕಾ ನಿಮ್ಮೆ?

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಕಾಡಿನ ದಾರಿ

(ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಟ್ಟೆಯ ಮೂಟೆಯಿರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಒಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿ ಎದುರಾಗುತ್ತಾಳೆ)

ಸೈನಿ: ಯಾರು ನೀನು?

ಮು: ಕಾಣಿಸ್ತಿಲ್ಲ ನಿಂಗೆ? ನಾನೊಬ್ಬಳು ಬಡ ಮುದುಕಿ.

ಸೈನಿ:ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದಿ?

ಮು: ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಸೈನಿ: ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ?

ಮು: ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯಲು ಹೊಳೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇರುವೆ?

ಸೈನಿ: ನಾನು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವೆ.

ಮು: ಏನನ್ನು?

ಸೈನಿ: ನಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಪಾದರಕ್ಷೆ ಸವೆಯಲು ಕಾರಣವನ್ನು.

ಮು: ಇನ್ನೂ ಕಾರಣ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆ?

ಸೈನಿ: ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕೇರಳಾಪುರದಿಂದ ಬಂದ ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಕೂಡ ಸೆರೆಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿದರು. ಅವನನ್ನು ಕೂಡ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಬಂದೆ.

ಮು: ಪಾಪ. ಅಲ್ಲಾ, ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಪಾದರಕ್ಷೆ ಸವೆಯುವ ಕಾರಣವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದರೆ ನಿನಗೇನು ಸಿಗುತ್ತದೆ?

ಸೈನಿ: ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಒಬ್ಬಳು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಸಿಗುತ್ತಾಳೆ.

ಮು: ನೀನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕ. ನಿಂಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾಳಾ ಆ ಜೋರಿನ ಮಹಾರಾಣಿ?

ಸೈನಿ: ಏಯ ಮುದುಕಿ. ಮತ್ತೆಗೆ ಮಾತಾಡು. ಕಾಡಿನ ಮರಗಳಿಗೂ ಕಿವಿಗಳಿವೆ.

ಮು: ಇರಲಿ ನನಗೇನು? ನೀನು ಕಾರಣ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿದರೆ ನಿಂಗೂ ಸಿಗುತ್ತದಾ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ.

ಸೈನಿ: ಹೌದು. ಈಗ ಮಹಾರಾಣಿಯವರು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಡಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಭೇದಿಸಲು ಹನ್ನೊಂದು ಮಂದಿಯೂ ಸೋತಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮು: ಹಾಗಾದರೆ ನಿನಗೆ ನಾನು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಗೆದ್ದರೆ, ನನ್ನ ನೆನಪು ನಿನಗೆ ಇರುತ್ತದೆಯೆ? (ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಸೈನಿ: ಯಾಕೆ ಹಾಗೆನ್ನುತ್ತಿ? ಖಂಡಿತ ಇರುತ್ತದೆ.

ಮು: ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ. ನೀನು ಸವಾಲನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬಹುದು. ನಿನ್ನನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಕೋಣೆಯ ಹಿಂಬದಿಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಹಾಕುತ್ತಾರಲ್ಲಾ. ರಾತ್ರಿ ನಿನಗೆ ಅವರು ಒಂದು ಪಾನೀಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕುಡಿದಂತೆ ನಟಿಸು. ಕುಡಿಯಬೇಡ. ಅನಂತರ ನಿನ್ನ ಬಂದಂತೆ ನಟಿಸು. ಹುಡುಗಿಯರು ಎದ್ದು ಹೊರಹೊರಡುವಾಗ (ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯ ಗಂಟಿನೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ಕಪ್ಪಗಿನ ನಿಲುವಂಗಿ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು) ಈ ನಿಲುವಂಗಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸು. ಇದನ್ನು ಧರಿಸಿದರೆ ನೀನು ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸೈನಿ: ಧನ್ಯವಾದಗಳು. ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಫೇಡ್ ಬೆಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು:

(ರಾಣಿ ಅಲಂಕೃತವಾದ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಸೇವಕಿಯ ಪ್ರವೇಶ)

ಸೇವಕಿ: ಮಹಾರಾಣಿ. ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕ ಮಹಾರಾಣಿಯರನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಣಿ: ಸೈನಿಕನೆ? ಏನು ವಿಚಾರ?

ಸೇವಕಿ: ಏನೂ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಣಿಯವರೊಡನೆ ಹೇಳುವಂಥ ಮಹತ್ವದ ವಿಚಾರ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಣಿ: ಸರಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಸೇವಕಿ ಮತ್ತು ಸೈನಿಕನ ಪ್ರವೇಶ. ಸೈನಿಕ ತಲೆಬಾಗಿ ವಂದಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಸೈನಿ: ಪ್ರಣಾಮಗಳು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಯಾರು ನೀನು?

ಸೈನಿ: ನಾನು ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕ.

ರಾಣಿ: ಏನು ಮಹತ್ವದ ವಿಚಾರ? ಹೇಳು.

ಸೈನಿ: ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳು ಸವೆಯುವ ವಿಚಾರ.

ರಾಣಿ: ಸರಿ ಹೇಳು.

ಸೈನಿ: ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಪಾದರಕ್ಷೆ ಯಾಕೆ ಸವೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ರಾಣಿ: ಏನು ನೀನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುತ್ತೀಯೆ?

ಸೈನಿ: ಹೌದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ನೀನು? ಹನ್ನೊಂದು ರಾಜಕುಮಾರರಿಂದ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ! ಗೊತ್ತಾ ನಿನಗೆ?

ಸೈನಿ: ಗೊತ್ತು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ನೀನೊಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕ.

ಸೈನಿ: ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳು ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಷ್ಟು ರಾಜಕುಮಾರರುಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ. ಶರತ್ತುಗಳು ಗೊತ್ತಿವೆಯೆ?

ಸೇ: ಗೊತ್ತಿವೆ ಮಹಾರಾಣಿ. ಗೆದ್ದರೆ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಒಬ್ಬಳು ರಾಜಕುಮಾರಿ.

ರಾಣಿ: ಸೋತರೆ ಆಜನ್ಮ ಸೆರೆಮನೆ ವಾಸ.

ಸೈ: ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: (ಸೇವಕಿಯೊಡನೆ) ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಕೋಣೆಯ ಹಿಂದಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಹಾಕು. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗಿನ ತನಕ ಯಾವುದೇ ಆಹಾರ ಇಲ್ಲ. ನೀರು ಕೂಡ ಇಲ್ಲ.

ಸೇ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

(ಸೇವಕಿಯೊಡನೆ ಸೈನಿಕನ ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಕೋಣೆ

(ಮೊದಲ ದೃಶ್ಯದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಕೋಣೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಮಲಗಲು ಅಣಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕನ ಮುಖ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯ ಹುಡುಗಿ ಅವನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ)

೧ನೆ: ಹಸಿವಿಲ್ಲವೆ ರಾಜಕುಮಾರ?

ಸೈನಿ: ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರನಲ್ಲ. ನಾನು ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕ.

೧ನೆ: ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕನೆ? ರಾಜಕುಮಾರರಲ್ಲ ಖಾಲಿಯಾದರೆ?

ಸೈನಿ: ಯಾಕೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ? ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಇಂಥ ಸವಾಲನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಹಕ್ಕು ಇಲ್ಲವೆ?

೧ನೆ: ಖಂಡಿತ ಇದೆ. ನಿನಗೆ ಹಸಿವಿಲ್ಲವೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕ? (ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಸೈನಿ: ಇಲ್ಲ.

೧ನೆ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಇಲ್ಲವೆ? ಯಾಕಿಲ್ಲ ?

ಸೈನಿ: ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗಿರುವಂಥ ಹಸಿವುಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

೧ನೆ: (ತುಸು ಗಾಬರಿಯಿಂದ) ಬಾಯಾರಿಕೆ ಕೂಡ ಇಲ್ಲವೆ? (ಇತರರು ಕೂಡ ಆತಂಕದಿಂದ ಅವನ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಕಾಯುತ್ತಾರೆ)

ಸೈನಿ: ಬಾಯಾರಿಕೆ ಇದೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ. ತುಂಬಾ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಇದೆ. (ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾಧಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ)

೧ನೆ: ಬಾಯಾರಿಕೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಕೊಡಲೆ?

ಸೈನಿ: ಏನಿದೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ?

೧ನೆ: ನಾವು ಕುಡಿಯುವ ತಂಪು ಪಾನೀಯವಿದೆ. ಕೊಡಲೆ?

ಸೈನಿ: ಕೊಡಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ.

ಸೈನಿ: (ಪಾನೀಯವಿರುವ ಒಂದು ತೆಳ್ಳಗಿನ ಗಾಜಿನ ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಬಾಟಲಿಯನ್ನು ಕಿಟಕಿಯ ಸರಳುಗಳ ಎಡೆಯಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ) ಲೋಟವನ್ನು ವಾಪಾಸು ಕೊಡು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕ. (ನಗುತ್ತಾಳೆ)

೧ನೆ: ಆಗಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ. (ಲೋಟವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗಲೇ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಒಂದು ಜಿರಳೆಯನ್ನು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಕೆಳ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಜಿರಳೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಒಬ್ಬಳು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಚೀರಿ ಓಡುತ್ತಾಳೆ. ಏನು ಏನು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಚೆಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಓಡುತ್ತಾರೆ. ಸೈನಿಕ ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಧ್ವಂಸ ಪಾನಕವನ್ನು ತಟ್ಟನೆ ಅತ್ತ ಚೆಲ್ಲೆ ಲೋಟವನ್ನು ವಾಪಾಸು ಕೊಡುತ್ತಾ) ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ. ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

(ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಸಿಗೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಕೊನೆಗೆ ೧ನೆಯವಳೂ ಮಲಗುತ್ತಾಳೆ. ರಂಗದ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆರುತ್ತದೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ವಾಪಾಸು ಬೆಳಕು ಬರುವಾಗ ಗೊರಕೆಯ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.)

೧ನೆ: ಹಿಂದೆ ಬಂದ ಹನ್ನೊಂದು ಮಂದಿಯೂ ಇಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯಲಿಲ್ಲ.

೨ನೆ: ಇವನಿಗೆ ಕೂಡ ಸಂಶಯ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಪಾಪ. ಪೂರ್ತಿ ಕುಡಿದು ಬಿಟ್ಟ.

೩ನೆ: ತುಂಬಾ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗಿರಬೇಕು.

೧ನೆ: ರಾಜಕುಮಾರರಿಗಿಂತ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಜಾಸ್ತಿಯಿರಲೇ ಬೇಕು.

೧೨ನೆ: ಪಾಪ. ನಾಳೆ ಸಂಜೆಗೆ ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಬಂದಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

೧ನೆ: ಸರಿ ಬೇಗ ಬೇಗ ಡ್ರೈಸ್ ಮಾಡಿ. ಹೊರಡಿ. (ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ನೃತ್ಯದ ಉಡುಪು, ಆಭರಣ ತೊಟ್ಟು ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ ಮಂಚವನ್ನೆತ್ತಿ ಓರೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಸೈನಿಕ ಗೊರಕೆಯ ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದ ಬಳಿಕ ಸೈನಿಕ ಬಲಹಾಕಿ ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತು ಅದರ ಮೂಲಕ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಜಿಗಿದು ಅವರು ಹೋದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ವಿಶಾಲವಾದ ಕೋಣೆ

(ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಕೈದಿಗಳ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಹನ್ನೊಂದು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯರ ಉತ್ಸಾಹದ ಮಾತಿನ ದನಿ. "ಬಂದರು! ಬಂದರು!" ಎಂದು ರಾಜಕುಮಾರರು ಸಂಭ್ರಮಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಹಿಂಬದಿಯ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತೂತು ಕೊರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ದಪ್ಪನೆಯ ಕಾಗದ ಅಂಟಿಸಿ ಮುಚ್ಚಲಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರ ಅದನ್ನು ಕಿತ್ತು ತೆಗೆಯುತ್ತಾನೆ. ಆ ತೂತಿನಿಂದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಂಭ್ರಮದ ಹಸ್ತ ಲಾಘವ. ವಾದ್ಯ ಸಂಗೀತ ಆರಂಭ. ಹನ್ನೊಂದು ರಾಜಕುಮಾರ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಜೋಡಿಗಳ ನೃತ್ಯ ಆರಂಭ. ಗೋಡೆಯ

ತೂತಿನ ಮೂಲಕ ಸೈನಿಕ ಬಳಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಮುದುಕಿ ಕೊಟ್ಟ ಕಪ್ಪು ಅಂಗಿ ತೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯವಳು ಒಂದು ಕಡೆ ಕುಳಿತು ಭಾವರಹಿತಳಾಗಿ ನರ್ತನ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಒಂಟಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಮರುಕವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಳೊಡನೆ ನರ್ತಿಸಲು ಬಳಿ ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಅವಳ ಶಲೈಯ ತುದಿಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಎಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ಜಾರುತ್ತಿರುವ ಶಲೈಯನ್ನು ಗಾಳಿಗೆ ಜಾರಿದ್ದಾಗಿರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಎಳೆದು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಸೈನಿಕ ತಟ್ಟನೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಾನೆ. ಯಾರನ್ನೂ ಸ್ಪರ್ಶಿಸದಂತೆ ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯಕ್ಕೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ವಿರಾಮವೀಯುತ್ತಾರೆ. ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.)

೧ನೆ: ಸೆರೆಮನೆ ತುಂಬಾ ದೂರ. ಅರಮನೆಗೆ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು.

೨ನೆ: ಬೆಟ್ಟ ಹತ್ತಿ ಬರುವಾಗ ಸಾಕೋ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ.

೩ನೆ: ವಾಪಾಸು ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟಿದ್ದೇ ತಡ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೇ ಬಿದ್ದು ಬಿಡೋಣ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

(ರಾಜಕುಮಾರರು ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಮೋಚಿನಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ)

೧ನೆ: ನೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಗೀತ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

೨ನೆ: ಸಂಗೀತವಿಲ್ಲದ ನೃತ್ಯ ಬೋರು.

ರಾಕು೩: ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತಕಾರರಿರುತ್ತಾರೆಯೇ? (ನಗುತ್ತಾನೆ)

೨ನೆ: ನನಗೆ ಕೊಳಲು ನುಡಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಕೊಳಲು ತರಲೆ?

ರಾಕು೧: ಬೇಡ ಬೇಡ. ಕೊಳಲಿನ ಶಬ್ದ ಅರಮನೆಗೆ ಕೇಳಿಸಬಹುದು!

ರಾಕು೩: ಈ ನರ್ತನವೇ ಯಾವಾಗ ಮೃತ್ಯು ನರ್ತನವಾಗುತ್ತದೋ ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯಿರುವಾಗ ಯಾರಿಗಿದೆ ವಾದ್ಯಸಂಗೀತದ ಚಿಂತೆ?

ರಾಕು೧: ನಿಮಗೆ ಈ ರೀತಿ ನರ್ತಿಸುವ ಅವಕಾಶ ಯಾವತ್ತೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

೨ನೆ: ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಈ ರೀತಿ ನರ್ತಿಸುವ ಅವಕಾಶ ಮಾತ್ರ!

ರಾಕು೧: ಅಂದರೆ?

೨ನೆ: ಅಂದರೆ ಈ ರೀತಿ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ನರ್ತಿಸುವ ಅವಕಾಶ.

ರಾಕು೩: ಅಂದರೆ ನರ್ತಿಸಲು ಕೂಡ ನಿಮಗೆ ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲವೆ?

೧ನೆ: ಇಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ನೃತ್ಯಗಳನ್ನೂ ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಪ್ರಕಾರ ಎಲ್ಲಾ ನರ್ತನವೂ ಸೋಮಾರಿತನದ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆ.

ರಾಕು೧: ಸಂಗೀತ?

೪ನೆ: ಸಂಗೀತ ಅಮ್ಮನ ಪ್ರಕಾರ ಸೋಮಾರಿಗಳ ಗೋಳು. (ನಗು)

೧ನೆ: ಗುನುಗುವುದು ಸಹ ಅಪರಾಧ.

೪ನೆ: ಅಮ್ಮನ ಪ್ರಕಾರ ಅದು ತಲೆ ಕೆಟ್ಟಿರುವ ಲಕ್ಷಣ. (ನಗು)

೫ನೆ: ಅರಮನೆಯ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿದ್ದರೂ ಕುಣಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವ ಸೇವಕಿಯಿರುತ್ತಾರೆ. ದೂರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿರಿಸುವ ಸೈನಿಕರಿರುತ್ತಾರೆ.

೬ನೆ: ಆಟ ಆಡುವಲ್ಲಿಯೂ ಗಿಡ ಮರ ಗೋಡೆ ಗೋಪುರಗಳಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಗಳಿರುತ್ತವೆ.

೫ನೆ: ಅರಮನೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸೆರೆಮನೆ.

೭ನೆ: ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಊಟ ಮಾಡುವುದು, ನಿಡ್ಡೆ ಮಾಡುವುದು. ಇಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನ.

ರಾಕು೩: ಇಂತಹ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವೇನು?

೮ನೆ: ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ರಾಜಕುಮಾರರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ .

೯ನೆ: ರಾಜಕುಮಾರರಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರೆ ಊರೂರು ಸುತ್ತಬಹುದಾಗಿತ್ತು .

ರಾಕು ೫: ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆ ಜೈಲು ಸೇರಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

೪ನೆ: ನಮಗೆ ಜೈಲು ಸೇರುವ ಅವಕಾಶವೂ ಇಲ್ಲ.

೯ನೆ: ನಮ್ಮ ಮದುವೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಯೋಚನೆ ಇದ್ದ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ರಾಕು೬: ನಾವು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದೇವೆ.

೧ನೆ: ಅದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಇರಬಹುದು. ಆಮಂತ್ರಿತ ರಾಜಕುಮಾರರು ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲಬೇಕು.

೧೧ನೆ: ಅಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ನಮಗಿರುವ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾವಿಲ್ಲಿ ನರ್ತಿಸಬಹುದು.

೧೦ನೆ: ನಾವು ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿಯೂ ಬರುತ್ತೇವೆ.

ರಾಕು೪: ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಒಂದು ದಿನ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡುತ್ತೀರಿ. ನಮ್ಮ ತಲೆ ಕಡಿಸುತ್ತಾರೆ.

೧೨ನೆ: ಹಾಗೇನೂ ಆಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

೧ನೆ: ನಾವೆಲ್ಲ ಆಶಾವಾದಿಗಳು. ನೀವು ಕೂಡ ಆಶಾವಾದಿಗಳಾಗಿರಿ.

೨ನೆ: ಹೊರಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನರ್ತಿಸೋಣವೆ?

ಎಲ್ಲರೂ: ಹಾಂ. ನರ್ತಿಸೋಣ.

(ತಟ್ಟನೆ ಪುನ: ನೃತ್ಯ ಆರಂಭ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎಂಟು: ಅರಮನೆ

(ರಾಣಿ ತನ್ನ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಸೇವಕಿಯ ಪ್ರವೇಶ)

ರಾಣಿ: ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳು ಇವತ್ತು ಕೂಡ ಸವೆದಿವೆಯೇ?

ಸೇವಕಿ: ಹೌದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಸೈನಿಕನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವೆಯೇ? ಹೊರಗಡೆ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಣಿ: ಒಳಗೆ ಕರೆದುತಾ.

(ಸೇವಕಿ ಸೈನಿಕನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ)

ಸೈನಿ: ಪ್ರಣಾಮಗಳು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳು ಸವೆಯುವ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಭೇದಿಸಿರುವೆಯೇ ಸೈನಿಕ?

ಸೈನಿ: ಹೌದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: (ಅತೀವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ) ಏನದು ಹೇಳು.

ಸೈನಿ: ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಶಯಾನಿಗಾರದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮಂಚದಡಿಯಿಂದ ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗಲು ಒಂದು ಸುರಂಗಮಾರ್ಗವಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಹೊರಬಂದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಬೆಟ್ಟ ಹತ್ತಿ ರಾಜಕುಮಾರರು ಇರುವ ಸೆರೆಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಸೆರೆಮನೆಯ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೂತು ಇದೆ. ಅದರ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲರೂ ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ಅವರ ಜೊತೆ ನರ್ತಿಸಿ ಅರಮನೆಗೆ ಮರಳುತ್ತಾರೆ.

ರಾಣಿ: ಹಾಗೂ ಸಮಾಚಾರ? (ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಡಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರು ಬರುತ್ತಾರೆ) ಹೋಗಿ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಜಕುಮಾರರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. (ಸೇವಕಿಯೊಡನೆ) ಹೋಗು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. (ಸೇವಕಿಯ ನಿರ್ಗಮನ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬೆಳಕು ಆರುತ್ತದೆ. ತುಸು ಹೊತ್ತು ಸಂಗೀತ. ಬೆಳಕು ಮರಳಿ ಬರುವಾಗ ರಾಣಿಯ ಬಲಗಡೆಗೆ ರಾಜಕುಮಾರರ ಸಾಲು, ಎಡಗಡೆಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಸಾಲು. ಸೈನಿಕ ರಾಣಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ)

ರಾಣಿ: (ರಾಜಕುಮಾರಿಯರೊಡನೆ) ನಿಮ್ಮ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಈ ಸೈನಿಕ ಮಹಾಶಯ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನೀವು ರಾತ್ರಿ ಸುರಂಗಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಇವರೊಡನೆ ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಿ ಎಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ನಿಜವೇ?

ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು: (ತುಸು ಖುಷಿಯಿಂದಲೇ) ನಿಜ.

ರಾಣಿ: ರಾಜಕುಮಾರರ ಅಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಲಾಗುವುದು. ಇವರೆಲ್ಲರ ತಲೆ ಕಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದು.

(ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಆಘಾತಕ್ಕೊಳಗಾದ ದನಿ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಾರೆ)

ರಾಣಿ: (ಸೈನಿಕನೊಡನೆ) ನಿನಗೆ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಿರುವ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಸೈನಿ: (ಎದ್ದುನಿಂತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಂದಿಸಿ) ನಾನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೈನಿಕನಾದರೂ ಇಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಕುಮಾರರಿಗಿಂತಲೂ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯವನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯವಳನ್ನು ವರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ರಾಣಿ: ಸರಿ. (೧ನೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಸೈನಿಕನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವರ ಕೈಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ, ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿರಿಸುತ್ತಾಳೆ) ನಾಳೆಯ ನಿಮ್ಮ ಮದುವೆಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಸೈ: ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹಿರಿಯವನಾಗಿರುವ ನಾನು ನನ್ನ ಅತ್ತೆಯೂ ಆಗಿರುವ ಮಹಾರಾಣಿಯವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ರಾಣಿ: ಆಗಲಿ. ಏನು?

ಸೈನಿ: ಈ ಹನ್ನೊಂದು ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆಯೆಯ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡುವುದೇ ಸೂಕ್ತವಾದ ಶಿಕ್ಷೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ರಾಣಿ: (ಕ್ಷಣ ಕಾಲ ಚಿಂತಿಸಿ, ಪ್ರಸನ್ನಮುಖಳಾಗಿ) ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ. ಅದೇ ಸರಿ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

(ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರರು ಸಂತೋಷದ ಉದ್ಗಾರ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಾರೆ)

ರಾಣಿ: ಆದರೆ..... (ತಟ್ಟನೆ ಮನ ಮತ್ತು ಗಂಭೀರತೆ ನೆಲಸುತ್ತದೆ) ಆಯೆಯ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತೇನೆ.

ಸೈನಿಕ: ಅದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸೂಕ್ತ , ಮಹಾರಾಣಿ.

(ತಕ್ಷಣ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಅವರವರ ಆಯೆಯ ರಾಜಕುಮಾರನ ಬಳಿ ಧಾವಿಸಿ ಜೋಡಿಗಳಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ)

ಒಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರ: ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ!

ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಕುಮಾರರು: ಅತ್ತೆಯವರಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ!

(ನಗು ಮೊಳಗುತ್ತದೆ. ಮಂಗಲ ವಾದ್ಯ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೨: ೪. ಮೀನು ನಕ್ಕಿತು!

ಪಾತ್ರಗಳು:

ರಾಣಿ, ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿ, ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗ,

ರೈತ, ರೈತನ ಹೆಂಡತಿ, ರೈತನ ಮಗಳು, ಹಲವು ರಾಣಿಯರು,

ಸೇವಕಿಯ ವೇಷದಲ್ಲಿರುವ ಗಂಡಸು, ರಾಜಕುಮಾರಿ

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಅರಮನೆಯ ಕಿಟಕಿ. ರಸ್ತೆ

(ಅರಮನೆ. ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ರಾಣಿಯ ಮುಖ. ಕೆಳಗೆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಮೀನು ಮಾರುವವಳು. ಅವಳ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಬುಟ್ಟಿ)

ಮೀ: ಮೀನು ಬಂತು ಮೀನು! ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು ಮೀನು. ಜೀವ ಜೀವ ಮೀನು!

ರಾಣಿ: ಏಯ ಮೀನು! ಇಲ್ಲಿ ಬಾ. (ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಣಿ: ಏನಿದೆ ಇವತ್ತು?

ಮೀ: ಎಲ್ಲಾ ಇದೆ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್. ಬಂಗುಡೆ, ಬೂತಾಯಿ, ನಂಗ್, ಸಿಗಡಿ, ಮಾಂಜಿ, ಅಂಜಲ್ ಎಲ್ಲಾ ಇದೆ.

ರಾಣಿ: ಅದೆಲ್ಲ ಬೇಡ. ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೀನು ಬೇಕು.

ಮೀ: ಉಂಟು ಬೇಗಮ ಸಾಹಿಬ್. ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೀನು ಉಂಟು.

ರಾಣಿ: ಎಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತೋರಿಸು. (ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ನಡುಬಗ್ಗಿಸಿ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಣಿಗೆ ಬುಟ್ಟಿಯೊಳಗಿನ ಮೀನು ನೋಡಲು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾಳೆ) ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ಒಂದು ಮೀನು ಮಾತ್ರ. ನೀನು ಬಂಗುಡೆ ಬೂತಾಯಿ ಅಂತ ಎಲ್ಲಾ ಮೀನಿನ ಹೆಸರು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ!

ಮೀ: ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗಿದೆ ಬೇಗಮ ಸಾಹಿಬ್. ಇವತ್ತಿರುವುದು ಒಂದೇ ಒಂದು ಮೀನು. ದೊಡ್ಡ ಮೀನು.

ರಾಣಿ: ಏನು ಅದರ ಹೆಸರು?

ಮೀ: ಅದರ ಹೆಸರು ಕೊಡ್ಡಾಯಿ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್?

ರಾಣಿ: ಅದೇಕೆ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಮಗ್ಗುಲು ಬದಲಾಯಿಸ್ತಾ ಇದೆ?

ಮೀ: ಅದು ಆ ಮೀನಿನ ಸ್ವಭಾವ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್. ಅದು ಜೀವ ಇರುವ ವರೆಗೆ ಮಗ್ಗುಲು ಬದಲಾಯಿಸ್ತಾ ಇರುತ್ತೆ.

ರಾಣಿ: ಅಂದ್ರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಜೀವ ಉಂಟಾ?

ಮೀ: (ಉಕ್ಕಿ ಬರುವ ನಗು ತಡೆದುಕೊಂಡು) ಉಂಟು ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್.

ರಾಣಿ: ಯಾಕೆ ನಗ್ತಿ?

ಮೀ: ಇದೇನು ಹೊಸ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್? ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ನಾನು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ನಗ್ತೇನೆ.

ರಾಣಿ: ಯಾಕೆ?

ಮೀ: ನಿಮ್ಮ ದನಿ ನಂಗೇ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್. ನಗು ಬಂದ್ಬಿಡ್ತದೆ.

(ನಗು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.)

ರಾಣಿ: ರಾಜಾಸಾಹೆಬ್ ದನಿ ಕೇಳಿದ್ರೂ ನಗು ಬರುತ್ತಾ ನಿಂಗೇ?

ಮೀ: ಇಲ್ಲ ರಾಣಿಸಾಹಿಬ್. ರಾಜಾಸಾಹೆಬ್ ದನಿ ಕೇಳಿದ್ರೆ ತುಂಬಾ ಭಯ.

ರಾಣಿ: ಯಾಕೆ ಅವರ ದನಿ ನಿಂಗೇ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲ?

ಮೀ: ರಾಜಾಸಾಹೆಬ್ ದನಿ ಕೂಡ ನಂಗೇ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಆದ್ರಿಂದ ತುಂಬಾ ಭಯ.

ರಾಣಿ: (ನಕ್ಕು) ತುಂಬಾ ಜಾಣೆ ಇರುವಿ ನೀನು! ಆ ಮಗ್ಗುಲು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಮೀನು ಗಂಡೊ ಹೆಣ್ಣೆ? ನಂಗೇ ಹೆಣ್ಣು ಮೀನು ಬೇಕು.

ಮೀ: ಅದು ಗಂಡು ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್.

ರಾಣಿ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಬೇಡ ಹೋಗು. (ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಂತು ಹೊರಡಲನುವಾದಾಗ) ತಡಿ ತಡಿ. ಅದೆಂಥದು ಬುಟ್ಟಿಯೊಳಗಿಂದ ನಗುವ ಶಬ್ದ?

ಮೀ: ಅದು ಮೀನು ನಕ್ಕ ಶಬ್ದ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್.

ರಾಣಿ: ಹೌದಾ? ಎಲ್ಲಿ ನೋಡ್ತೀನಿ.

(ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ಪುನಃ ಬಗ್ಗಿ ನಿಂತು ಬುಟ್ಟಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಮೀ: ನಗ್ತಾ ಇದೆಯಲ್ಲ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್?

ರಾಣಿ: ಹೌದು ನಗ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ರೆ ಯಾಕೆ?

ಮೀ: ಹಲ್ಲು ಬಿಟ್ಟೊಂಡು ನಗ್ತಾ ಇದ್ಯಾ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್?

ರಾಣಿ: ಹೌದು ಹಲ್ಲು ಬಿಟ್ಟೊಂಡು ನಗ್ತಾ ಇದೆ!

ಮೀ: ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕೂಡ ನಗು ಬಂದಿರಬೇಕು ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್.

ರಾಣಿ: (ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು) ನಿನ್ನದು ತೀರಾ ಅತಿಯಾಯ್ತು. ತಮಾಷೆಗೂ ಒಂದು ಮಿತಿ ಇಲ್ಲ?

ಮೀ: ನಾನೇನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್. ಮೀನಿನ ನಗುವಿನ ಶಬ್ದವನ್ನ ನೀವೇ ಕೇಳಿಸ್ಕೊಂಡ್ರಿ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್. ಮೀನು ನಗೋದನ್ನ ನೀವೇ ನೋಡಿದ್ರಿ.

ರಾಣಿ: ಹೋಗು ಹೋಗು. ಸಾಕು ನಿನ್ನ ಮಾತು.

ಮೀ: ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಮೀನು ನಕ್ಕದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿಗೇ ರಾಣಿ ಸಾಹಿಬ್.

ರಾಣಿ: ಸಾಕು ನಿನ್ನ ಮಾತು ಅಂದ್ಲಲ್ಲಾ? ನಡಿ ಇಲ್ಲಿಂದ.

(ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ಬೇಸರದಿಂದ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಅರಮನೆ

(ರಾಣಿ ಶತಪಥ ತುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ರಾಜನ ಆಗಮನ)

ರಾಜ: ರಾಣಿಯ ಅವಿಶ್ರಾಂತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ) ಏನು ಮೈ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ?

ರಾಣಿ: ಮೈ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲದವರು ಮಲಕ್ಕೊಂಡಿರಾರೆ.

ರಾಜ: ಅದು ನಿಜ. ಮೈ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲದವರು ಮಲಕ್ಕೊಂಡಿರಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಚಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ರಾಣಿ: ಇದು ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಅಲ್ಲ. ಅತ್ತ ಇತ್ತ!

ರಾಜ: ಸರಿ. ಅತ್ತ ಇತ್ತ. ಹಾಗಾದ್ರೆ ಮನಸ್ಸು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ? ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ಯಾ?

ರಾಣಿ: ಮನಸ್ಸು ಕೂಡ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಆದ್ರೆ ಅದ್ಯೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿದೆ.

ರಾಜ: ಯಾಕೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ರೆ ಸಿಟ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುವ ಸಂಭವ ಇದೆಯೆ?

ರಾಣಿ: ಯಾಕೆ ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕು! ಹಾಗೆ ಕೇಳಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೆ ಹೀಗೆ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಚಲಿಸುವುದು.

ರಾಜ: ಅದ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭ್ಯಾಸ! ಸರಿ. ಯಾಕೆ?

ರಾಣಿ: ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ಬಂದಿದ್ದಳು.

ರಾಜ: ಆಗ್ಲೇ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು ನಂಗ! ಮೀನಿನ ಸಾರಿನ ವಾಸ್ನೆ ಬರ್ತಾ ಇದೆ. ಉಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ಯಾ?

ರಾಣಿ: ಉಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಆದ್ರೆ ಅದು ಮೀನಿನ ಸಾರಿನ ವಾಸ್ನೆ ಅಲ್ಲ. ಅದು ಬಾಳೆಕಾಯಿ ಸಾಂಬಾರಿನ ವಾಸ್ನೆ.

ರಾಜ: ಯಾಕೆ ಅವಳ ಬಳಿ ಮೀನು ಇರ್ಲಿಲ್ಲ?

ರಾಣಿ: ಅವಳ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೀನು ಇತ್ತು.

ರಾಜ: ಕೊಂಡೊಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅರಮನೆಗೆ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮೀನಾದರೇನು? ತಿನ್ನಲು ಜನ ಇಲ್ಲ?

ರಾಣಿ: ಅದಲ್ಲ ವಿಚಾರ. ನನಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಮೀನು ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ರಾಜ: ಹೆಣ್ಣು ಮೀನು? (ಆಶ್ಚರ್ಯ) ಅದೇಕೆ?

ರಾಣಿ: ನಿನ್ನ ನಮ್ಮ ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವರ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದ್ದು ದೊಡ್ಡ ಮೀನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಹೆಣ್ಣು ಮೀನನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿತು. ಗಂಡು ಮೀನು ಸಪ್ಪೆ ಅಂತ.

ರಾಜ: ಸರಿ. ಆ ಮೇಲೆ?

ನಾನು ಮೀನು ಗಂಡೊ ಹೆಣ್ಣೊ ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ.

ರಾಜ: ಸರಿ. ಆ ಮೇಲೆ?

ರಾಣಿ: ಅದು ಗಂಡು ಮೀನು ಅಂತ ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ಹೇಳಿದ್ದು.

ರಾಜ: ಪರ್ವಾಗಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮೀನನ್ನು ತರಿಸಿದ್ರಾಯ್ತು.

ರಾಣಿ: ಅದಲ್ಲ ವಿಷಯ.

ರಾಜ: ಮತ್ತೇನು?

ರಾಣಿ: ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೀನು ನಕ್ಕಿತು.

ರಾಜ: ಏನು ಮೀನು ನಕ್ಕಿತೆ?

ರಾಣಿ: ಹೌದು.

ರಾಜ: ಅಸಂಭವ! ಮೀನು ನಗುವುದು ಅಸಂಭವನೀಯ.

ರಾಣಿ: ಮೀನು ನಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನಾನು ಕಿವಿಯಾರೆ ಕೇಳಿದೆ. ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡೆ. ನಾನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ.

ರಾಜ: ಸುಳ್ಳು ಅಂತ ನಾನನ್ನಿಲ್ಲ. ಮೀನು ನಕ್ಕ ಹಾಗೆ ನಿಂಗೆ ಕಾಣಿಸಿರಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ಮೀನುಗಳ ಹಲ್ಲುಗಳು ಕೆಲವು ಸಲ ಹೊರಗಿರವೆ. (ನಗುತ್ತಾನೆ)

ರಾಣಿ: ನಗು ಯಾಕೆ?

ರಾಜ: ಯಾಕೋ ಸುಮ್ಮನೆ ನಗು ಬಂತು.

ರಾಣಿ: ನಾನು ಕಂಡದ್ದು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಈ ಕಿವಿಗಳಿಂದ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ರಾಜ: ಅದು ಭ್ರಮೆಯಾಗಿರಬಹುದು.

ರಾಣಿ: ಹಾಗೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ರೆ ನಂಗೆ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಬರ್ತದೆ. (ಜೋರಾಗಿ ಶತಪಥ ತುಳಿಯತೊಡಗುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಜ: ನಿಲ್ಲಿಸು ನಿಲ್ಲಿಸು! ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವರನ್ನು ಕರೆಸಿ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಪೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವನ ಮನೆ

(ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಸಚಿವನ ಮಗ (ಸುಮಾರು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯ) ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಮಗ: ಅಪ್ಪಾ.

ಸಚಿ: ಓ, ನಿನಾ? ಬಂದ್ಯಾ? ರಜಾ ಸಿಕ್ತಾ?

ಮಗ: ಹೌದಪ್ಪಾ. ಇನ್ನು ಮೂರು ತಿಂಗಳು ರಜಾ. ಏನಪ್ಪಾ ತುಂಬಾ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿರೋ ಹಾಗಿದೆ. ಅಮ್ಮ ಅಂದ್ಲೂ ಬೆಳಿಗ್ಗಿನಿಂದ ನೀನು ಉಟ ಕೂಡ ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ ಅಂತ!

ಸಚಿ: ತಲೆಯೆ ಹೋಗೋದ್ರಲ್ಲಿರುವಾಗ ಉಟ ಮಾಡೋದು ಹ್ಯಾಗೆ ಮಗೂ?

ಮಗ: ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದು ಏನೋ ತಲೆ ಹೋಗುವಂಥ ವಿಷಯ ಅಂತ. ಏನಪ್ಪಾ ಅದು ತಲೆ ಹೋಗುವಂಥ ವಿಷಯ?

ಸಚಿ: ಹೇಳಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ತಲೆ ಹೋಗುವುದು ಖಂಡಿತವಿರುವಾಗ?

ಮಗ: ನಲ್ವತ್ತು ವರ್ಷ ಮೀನು ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಿ. ನಿನ್ನ ತಲೆ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಸಚಿ: ಅದೇ ಈಗ ತೊಂದರೆಯಾಗಿರುವುದು.

ಮಗ:ಯಾವುದು?

ಸಚಿ: ಮೀನು ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿರುವುದು.

ಮಗ: ಏನಾಯ್ತು?

ಸಚಿ: ಒಂದು ಮೀನಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಸಮಸ್ಯೆ.

ಮಗ: ಎಂಥಾ ಸಮಸ್ಯೆ?

ಸಚಿ: ಒಂದು ದಿನ ಅರಮನೆಗೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ಬಂದ್ಲಂತೆ. ಅವಳ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೀನು ಇತ್ತಂತೆ. ಆ ಮೀನು ಗಂಡೋ ಹೆಣ್ಣೋ ಅಂತ ಮಹಾರಾಣಿಯವರು ಕೇಳಿದ್ರಂತೆ. ಅದು ಗಂಡು ಎಂದು ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ಅಂದ್ಲಂತೆ. ಮಹಾರಾಣಿಯವರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಮೀನು ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕಿತಂತೆ. ಅದು ತನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನ ಮಾಡ್ತು ಅಂತ ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಮಹಾರಾಜರು ತನ್ನನ್ನು ಕರೆಸಿ ಮೀನು ನಕ್ಕದ್ದು ಯಾಕೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನ ನಾಲ್ಕು ವಾರಗಳ ಒಳಗೆ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಲೆ ತೆಗೆಯುತ್ತೇನೆ ಅಂದ್ರು. ಆಗಲೇ ಮೂರು ವಾರ ಕಳೆಯಿತು. ಇನ್ನೂ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಮಗ: ಮೀನು ನಗುವುದು ಅಸಂಭವ ಅಂತ ನೀನು ಹೇಳಿಲ್ಲ?

ಸಚಿ: ಆಯೋ! ಹಾಗೆ ಹೇಳೋದು ಹ್ಯಾಗೆ? ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರೋದಿಲ್ಲ? ಆಗ್ಗೆ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ ನನ್ನ ತಲೆ?

ಮಗ: ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತಲೆ ತೆಗೆಯೋದು ಬಹಳ ಸುಲಭ ಅಲ್ಲಾ ಅಪ್ಪ?.

ಸಚಿ: ನಿಜ ಮಗೂ. ಸಮಸ್ಯೆ ಅವರದು. ಪರಿಹಾರ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಕಂಡುಹಿಡೀಬೇಕು.

ಮಗ: ನಕ್ಕ ಮೀನು ಯಾರದೋ ಹೊಟ್ಟೆ ಸೇರಿರಬಹುದು. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಸತ್ಯ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯೋದು ಹ್ಯಾಗೆ ಅಂತ ನೀನು ಯಾಕೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ?

ಸಚಿ: ಮಹಾರಾಜರ ಹತ್ರ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳೋಕಾಗುತ್ತೆ? ಮೀನು ನಗೋದು ಅಸಂಭವ ಅನ್ನೋದನ್ನ ಮಹಾರಾಜರೇ ಹೇಳಿದ್ರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೀನು ನಗಲು ಏನೋ ಬಲವಾದ ಕಾರಣ ಇರಲೇ ಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ?

ಮಗ: ಅಹ, ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ! (ನಗು)

ಸಚಿ: ಏನು ಮಾಡೋದು ಮಗೂ? ನಂಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ತೋಚದಾಗಿದೆ.

ಮಗ: (ಚಿಂತಿಸಿ) ಚಿಂತಿಸ್ತೇಡ ಅಪ್ಪಾ. ಇನ್ನೂ ಆರು ದಿನ ಇದೆಯಲ್ಲಾ . ನಾನು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ.

ಸಚಿ: ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತೆ ಮಗೂ ಇಂತಹ ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ?

ಮಗ: ಕೆಲವು ಸಲ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲೇ ಉತ್ತರ ಇರುತ್ತೆ. ತಟ್ಟನೆ ನಮಗೆ ಅದು ಗೊತ್ತಾಗೋಲ್ಲ. ಇನ್ನಾರಿಗೋ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ. ಹೆದರಬೇಡ. ಅವಧಿ ಮುಗಿಯುವುದರ ಒಳಗೆ ಉತ್ತರ ಕಂಡುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ. (ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ರಸ್ತೆ

(ಅಂಕುಡೊಂಕು ದಾರಿ. (ಪೊದೆ ಪೊದರುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಉದ್ದನೆಯ ಅಂಕುಡೊಂಕು ದಾರಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕು) ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗ ನಡೆದು ಬಹಳ ಬಳಲಿದ್ದಾನೆ. ದಾರಿನಡೆದು ಬಳಲಿದ ರೈತನೊಬ್ಬ ಒಂದು ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲಿನಿಂದ ಗಾಳಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ)

ಮಗ: ತುಂಬಾ ಬಾಯಾರಿಕೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯುವ ನೀರು ಎಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ?

ರೈತ: ಇಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕುಡಿಯುವ ನೀರು ಇಲ್ಲ.

ಮಗ: ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಕೆರೆ ಇಲ್ಲವೆ?

ರೈತ: ಇಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಕೆರೆ ಬತ್ತಿ ಹೋಗಿ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಮಗ: ಹಾಗಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನೀರು ಇಲ್ಲ?

ರೈತ: ಥತ್! ಇದೆಂಥಾ ಪ್ರಶ್ನೆ (ಹೋಗಲು ಏಳುತ್ತಾನೆ)

ಮಗ: ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಮೀನುಗಳು ಕೂಡ ಇಲ್ಲ?

ರೈತ: (ಸ್ವಗತ) ಇವನಿಗೆ ತಲೆ ಸರಿ ಇಲ್ಲ. (ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಮಗ: (ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡುತ್ತಾ) ನಿಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿ. ನಾನೂ ಬರುತ್ತೇನೆ.

ರೈತ: (ತಡೆದು ನಿಂತು) ನೀವು ಯಾರು?

ಮಗ: ನಾನು ಒಬ್ಬ ಪ್ರವಾಸಿ. ತಾವು ಯಾರು?

ರೈತ: ನಾನು ಒಬ್ಬ ರೈತ.

ಮಗ: ತಾವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ?

ರೈತ: ನಾನು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಮಗ: ತಾವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ?

ರೈತ: ನಾನು ಸಂತೆಯಿಂದ ಬರತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಮಗ: ಸರಿ. ನಡೀರಿ ಹೋಗೋಣ

ರೈತ: ನೀವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇರೋದು?

ಮಗ: ನಾನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಿಂದ ಬರತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

(ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಇವನಿಗೆ ಪೂರ್ತಿ ಹುಚ್ಚು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಬ್ಬರೂ ತುಂಬಾ ಬಳಲಿದ್ದಾರೆ)

ಮಗ: ತಾವು ತುಂಬಾ ಬಳಲಿದ್ದೀರಿ ಅಲ್ಲ?

ರೈತ: ಹೌದು.

ಮಗ: ನಾವು ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನಡೆಯುವ ಬದಲು, ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರಕ್ಕೆ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಿ. ಆಗ ನನ್ನ ಆಯಾಸ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳೇನೆ. ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಆಯಾಸ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ.

(ರೈತ ತಟ್ಟನೆ ಬೆರಗಿನಿಂದ ನಿಂತು ಅವನನ್ನೇ ನೋಡಿ, ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಹುಚ್ಚು ಇದೆಯೆ ಎಂಬ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ತಟ್ಟನೆ ತಂಗಾಳಿ ಬೀಸತೊಡಗುತ್ತದೆ.)

ಮಗ: ಅಹ, ಎಷ್ಟು ಸಿಹಿಯಾದ ತಂಗಾಳಿ! (ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿ) ಎಷ್ಟು ಸವಿಯಾದ ರಾಗಿಯ ಹೊಲ! ಒಂದೊಂದು ತನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕಿಲೊ ರಾಗಿ ಇರಬಹುದು! (ರೈತನೊಡನೆ)ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಟನ್ ರಾಗಿ ಇರಬಹುದು. ಅಲ್ಲೆ?

ರೈತ: (ಉದಾಸೀನ ಭಾವದಿಂದ) ಹೂಂ ಇರಬಹುದು.

ಮಗ: ಈ ರಾಗಿಯನ್ನು ತಿಂದಾಗಿರಬಹುದೆ?

(ರೈತ ತಟ್ಟನೆ ನಿಂತು ಮತ್ತೆ ಬೆರಗಿನಿಂದ ಅವನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ)

ರೈತ: ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. (ಸರಸರನೆ ಮುನ್ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸಚಿವನ ಮಗ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಮಗ: (ತನ್ನ ಜೇಬಿನಿಂದ ಒಂದು ಚಾಕು ತೆಗೆದು) ನಡೆದು ನಡೆದು ಸುಸ್ತಾಗಿದೆ. ತಕ್ಕೊಳ್ಳಿ ಈ ಚಾಕು. ಎಲ್ಲಿಂದಾದರೂ ಎರಡು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ತನ್ನಿ. ನಮ್ಮ ಭಾರವನ್ನು ಕುದುರೆಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು. ಆದರೆ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಚಾಕು ವಾಪಾಸು ತನ್ನಿ. ಇದು ಬಹಳ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಚಾಕು.

(ರೈತ ತಟ್ಟನೆ ತಿರುಗಿ ನಿಂತು ಬೆರಗಿನಿಂದ ಅವನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ. ಅವನು ತೋರಿಸಿದ ಚಾಕುವನ್ನು ಅವನ ಕಡೆಗೇ ತಳ್ಳಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ದಾರಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರ

(ನಡೆದು ಬಳಲಿದ ರೈತ ಮರಕ್ಕೂರಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಚಿವನ ಮಗನೂ ಬಂದು ಒಂದೆಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ರೈತ ಇಲ್ಲಿಗೂ ಬಂದೆಯ ಶನಿ ಎಂದು ಗೊಣಗಿಕೊಂಡು ಮುಖ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬನ ಮುಖ ಇತ್ತ , ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಮುಖ ಅತ್ತ)

ಮಗ: ಅಹ, ಅದೇನು ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇರೋದು? ಹೌದು. ಒಂದು ಚಲೋದಾದ ಸ್ಮಶಾನ!

ರೈತ: (ಸ್ವಗತ) ಏನು, ಸ್ಮಶಾನವೆ? ಇಷ್ಟು ಚಂದದ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಸ್ಮಶಾನ ಅಂತಿದ್ದಾನಲ್ಲ! ಇಂಥ ಹುಚ್ಚನನ್ನು ನಾನು ಈ ತನಕ ಕಂಡಿಲ್ಲ.

ಮಗ: ಇದೇನು ಈ ಕಡೆಗೆ? ಹೌದು ಒಂದು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಪಟ್ಟಣ!

ರೈತ: (ಸ್ವಗತ) ನಿಜವಾದ ಹುಚ್ಚು ಅಂದರೆ ಇದು! ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಸ್ಮಶಾನ ಅಂತಿದಾನೆ, ಸ್ಮಶಾನವನ್ನು ಪಟ್ಟಣ ಅಂತಿದಾನೆ!

ಮಗ: ನಗರದಿಂದ ಯಾರೋ ಇಬ್ಬರು ಈ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

(ಸ್ಮಶಾನದಿಂದ ಇಬ್ಬರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿಗಳಿವೆ. ಬಳಲಿ ಕುಳಿತ ರೈತನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅನಂತರ ಸಚಿವನ ಮಗನಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ)

ಮಗ: ಎಲ್ಲಿಂದ ಈ ರೊಟ್ಟಿ?

೧ನೆ: ಇದು ನಾವು ಸತ್ತವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ ರೊಟ್ಟಿ.

ಮಗ: ಸತ್ತವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ ರೊಟ್ಟಿ ನಿಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂತು? ಅವರು ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲ?

೧ನೆ: ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಅವರು ಹೇಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ?

ಮಗ: ಅಂದ್ರೆ, ಅವರು ಜೀವದಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗ ನೀವು ಇದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

೧ನೆ: ಇಲ್ಲ.

ಮಗ: ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರಿ!

೧ನೆ: ಹೌದು.

ಮಗ: ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಇದನ್ನು ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲ.

೧ನೆ: ಹೌದು.

ಮಗ: ಹಾಗಾಗಿ ಈಗ ಜೀವ ಇರುವ ನನಗೆ ಮತ್ತು (ರೈತನನ್ನು ತೋರಿಸಿ)ಅವರಿಗೆ ಇದು ಸಿಕ್ಕಿತು.

೧ನೆ: ಹೌದು.

ಮಗ: ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

(ಇಬ್ಬರೂ ತಲೆಬಾಗಿ ವಂದಿಸಿ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ)

ರೈತ: (ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾ, ಸ್ವಗತ) ಹುಚ್ಚನಾದರೂ ಬುದ್ಧಿವಂತನಿರುವ ಹಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇವನ ಭಾಷೆ ಮಾತ್ರ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಸ್ಮಶಾನ ಅಂತಾನೆ. ಸ್ಮಶಾನವನ್ನು ಪಟ್ಟಣ ಅಂತಾನೆ. ಇನ್ನು? ನೀರನ್ನು ನೆಲ, ನೆಲವನ್ನು ನೀರು ಅಂದಾನು! ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಬೆಳಕು ಬೆಳಕನ್ನು ಕತ್ತಲೆ ಅಂದಾನು! ಒಳ್ಳೆಯ ಜೋಕರ್! ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಗಳು ಇವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ನಗಬಹುದು! ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮನುಷ್ಯ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಲ್ಲ ಅಂತ ತೋರುತ್ತೆ. ಓದಿದವನ ಹಾಗೂ ಇದ್ದಾನೆ. ನಡೆ ನುಡಿ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಪರಿಷ್ಕಾರ ಇದೆ! (ಎಳುತ್ತಾನೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಚಿವನ ಮಗ ಎದ್ದು ರೈತನ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಮಗ: ಹೋಗೋಣ?

ರೈತ: (ಮೋಜಿನ ಮುಗುಳುನಗೆ) ಹೋಗೋಣ. ಕತ್ತಲಾಗ್ತಾ ಇದೆ. ಕತ್ತಲಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಮನೆ ತಲಪಬೇಕು. ನೀವು ಎಲ್ಲಿ ತಂಗುತ್ತೀರಿ ಈ ರಾತ್ರಿ?

ಮಗ: ನಾನು ಐದು ದಿನಗಳಿಂದ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ತಂಗಿಲ್ಲ.

ರೈತ: ಏನು? ಐದು ದಿನಗಳಿಂದ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ? ಯಾಕೆ?

ಮಗ: ಯಾಕೆ ಅಂದ್ರೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ರೆ, ಒಂದು ದಿವ್ಯ ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ತಂಗ್ತು. ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ರೆ ತಂಗೋದು ಹೇಗೆ?

ರೈತ: (ನಕ್ಕು) ಈ ರಾತ್ರಿ ನೀವು ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಂಗಬಹುದು.

ಮಗ: (ಚಿಂತಿಸಿ) ತಂಗಬಹುದು. ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ತೊಲೆ ಬಲವಾಗಿದೆಯೆ ಎಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ತೊಲೆ ಬಲವಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತೇನೆ.

ರೈತ: (ಸ್ವಗತ:) ಇದು ಶುದ್ಧ ಹುಚ್ಚು! (ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ರೈತನ ಮನೆ

(ರೈತನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಗಳು. ರೈತನ ಪ್ರವೇಶ. ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಗಳು ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ರೈತನಿಗೆ ತಟ್ಟನೆ ನಗು ಬರುತ್ತದೆ. ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮತ್ತಷ್ಟು ನಗುತ್ತಾನೆ)

ಹೆಂ: ಏನು, ಏನು ವಿಷಯ? ಯಾಕೆ ನಗುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ ಹೀಗೆ?

ಮಗಳು: ಬಹುಶಃ ಈ ಬಾರಿ ವೆನಿಲ್ಲಾ ಬೀಜಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಅಲ್ಲೇನಪ್ಪಾ?

ರೈತ: (ನಗು ತಡೆದುಕೊಂಡು) ಅದಕ್ಕಲ್ಲ.

ಹೆಂ: ಮತ್ತೆ?

ರೈತ: ನನ್ನ ಇಡೀ ದಿನದ ಪ್ರಯಾಣ ಬಹಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ.

ಹೆಂ: ಹೌದೆ? ಹೇಗೆ?

ರೈತ: ನಗರದಿಂದ ಹೊರಟ ಕೂಡಲೇ ನನಗೊಬ್ಬ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾದ ಸಹಪ್ರಯಾಣಿಕ ಸಿಕ್ಕಿದ.

ಹೆಂ: ಯಾರು?

ರೈತ: ಒಬ್ಬ ಹುಚ್ಚು..

ಹೆಂ: ಏನು, ಹುಚ್ಚನ ಜೊತೆ ಪ್ರಯಾಣ ಅಷ್ಟು ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾಗಿತ್ತೆ?

ರೈತ: ಸಾಮಾನ್ಯ ಹುಚ್ಚನಲ್ಲ. ಹುಚ್ಚರ ಹುಚ್ಚು.

ಮಗಳು: ಏನು ಅಂಥ ವಿಶೇಷ ಅವನಲ್ಲಿ?

ಹೆಂ: ಎಲ್ಲಿ ಹೋದ ಅವನು?

ರೈತ: ನೇರ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವವನಿದ್ದೆ. ನೀವು ಕೂಡ ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಗಬಹುದು ಅಂತ. ಆದ್ರೆ ಅವನು ರಸ್ತೆಬದಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಮನೆಯ ತೊಲೆ ಬಲವಾಗಿದೆಯೆ ಅಂತ ಮನೆಯವರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ಬಲವಾಗಿದ್ದರೆ ಬರ್ತೇನೆ ಅಂದ. ಅವನ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿವೆ! (ನಗು)

ಮಗಲು: ಅವು ಹಾಗಂದೆ? ಹಾಗಾದೆ ಅವ ಹುಚ್ಚ ಅಲ್ಲ.

ರೈತ: ಮತ್ತೆ?

ಮಗಲು: ಅವ ಬುದ್ಧಿವಂತನಿದ್ದಾನೆ. ಮನೆಯ ತೊಲೆ ಬಲವಾಗಿದೆಯೆ ಅಂದೆ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಅತಿಥಿಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ತಾಖತ್ತಿದೆಯೆ ಅಂತ ಅರ್ಥ. ಹಾಗೆ ಕೇಳಬೇಕಿದ್ರೆ ಆತ ಯಾವುದೋ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಮನೆತನದವನೇ ಇರಬೇಕು.

ಹೆಂ: ಹಾಗಾದೆ ಸರಿ. ಕರಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ಮನೆಯ ತೊಲೆ ಬಲವಾಗಿದೆ ಅನ್ನಿ. (ನಗು)

ರೈತ: ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಅವನು ಹುಚ್ಚ ಅಲ್ಲ ಅಂತ ತೀರ್ಮಾನಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಅವನು ಆಡಿದ ಬೇರೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು ನೀವು!

ಹೆಂ: ಏನಂದ?

ರೈತ: ಅವು ನಂಗೆ ಅರ್ಥ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ. ಅನ್ನಿಗೂ ಸುಸ್ತಾಗಿತ್ತು. ನಂಗೂ ಸುಸ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅವು ಏನಂದ ಗೊತ್ತಾ?

ಮಗಲು: ಏನಂದ?

ರೈತ: ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದ ವರೆಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಿ ಆಗ ನನ್ನ ಆಯಾಸ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತೆ, ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳೇನೆ ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಆಯಾಸ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತೆ ಅಂದ. (ನಗು)

ಮಗಲು: ಹಾಗಂದೆ, ಮೊದಲು ನೀವು ಒಂದು ಕತೆ ಹೇಳಿ, ಅನಂತರ ನಾನು ಒಂದು ಕತೆ ಹೇಳೋಣಿ. ನಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಆಯಾಸಾನೂ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತೆ ಅಂತ ಅರ್ಥ.

ರೈತ: ಹೌದಾ? (ಆಶ್ಚರ್ಯ) ಆಮೇಲೆ ಕಟಾವಿಗೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ಒಂದು ರಾಗಿ ಹೊಲವನ್ನು ನೋಡಿ ಇದನ್ನು ತಿಂದಿರಬಹುದೆ ಅಂದ.

ಮಗಲು: ಹಾಗಂದೆ, ರಾಗಿಯ ಬೆಳೆಯ ಮೇಲೆ ರೈತ ಸಾಲ ಮಾಡಿರಬಹುದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥ.

ರೈತ: ಅನಂತರ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಚಾಕು ಕೊಟ್ಟು ಎರಡು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ತನ್ನಿ , ಕುದುರೆಗಳ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಭಾರ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡೋಣ ಅಂದ.

ಮಗಲು: ಹಾಗಂದೆ, ಎರಡು ಕೋಲುಗಳನ್ನು ತನ್ನಿ. ಕೋಲು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರೆ ನಡೆಯಲು ಆರಾಮಾಗುತ್ತೆ ಅಂತ ಅರ್ಥ.

ರೈತ: ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಂದರವಾದ ಸ್ಮಶಾನ ಅಂದ. ಸ್ಮಶಾನವನ್ನು ನೋಡಿ ಚಲೋದಾದ ಪಟ್ಟಣ ಅಂದ.

ಮಗಲು: ನಿಜ. ಆದರಿಸದ ಸತ್ಕರಿಸದ ಪಟ್ಟಣ ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಸಮಾನ, ನಿರುಪದ್ರವಿಯಾದ ಸ್ಮಶಾನದ ಮಂದಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸದಾ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಸಲ ಹಸಿದು ಬಂದವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ತವರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದ ರೊಟ್ಟಿ ಸಿಗಬಹುದು.

ರೈತ: ನಿಜ ನಿಜ. ನಮಗೆ ಅಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಹಾಗಾದೆ ಅವನು ಹುಚ್ಚನಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿವಂತ ಅನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೆ?

ಮಗಲು: ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಅವನು ತುಂಬಾ ಬುದ್ಧಿವಂತ.

ಹೆಂ: ಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ಪಾಪ. ಬಹಳ ಹಸಿದಿರಬಹುದು. ನಾವು ಉಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ.

(ರೈತ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಹೆಂಡತಿ ಮಗಳು ತರಾತುರಿಯಿಂದ ಉಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ತುಸು ಹೊತ್ತು ಬೆಳಕು ಮಂದ. ಸಚಿವನ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ರೈತ ಬರುವಾಗ ಬೆಳಕು)

ರೈತ: ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ.

ಮಗಳು: ಮನೆಯ ತೊಲೆ ಬಲವಾಗಿದೆ. ಒಳಗೆ ಬರಬಹುದು. (ನಗು)

(ಸಚಿವನ ಮಗ ಸಂಕೋಚಪಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಹೆಂಡತಿ: ಉಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ನೀವು ತುಂಬಾ ಹಸಿದಿರಬಹುದು

ಮಗ: ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಸಿವೆಗಿಂತ ಜೀವದ ಹಸಿವೆ ಬಲವಾಗಿದೆ.

ರೈತ: ಹಾಗೆಂದರೇನು?

ಮಗಳು: ನಾನು ಪ್ರವಾಸಹೊರಟಿರುವುದು ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿವನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಲಿಕ್ಕಲ್ಲ, ಜೀವದ ಹಸಿವನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಲು.

ರೈತ: ನಮಗೆ ನಗರದವರ ಮಾತುಗಳು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಗ: ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಸಿವಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವ ಮೊದಲು ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ರೈತ: ಹೇಳಿ.

ಮಗ: ನಾನು ಈ ರಾಜ್ಯದ ಮತ್ಸ ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗ. ಒಂದು ದಿನ ಅರಮನೆಗೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಮೀನು ತರುವವಳು ಬಂದಳು. ಆ ದಿನ ಅವಳ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೀನು ಮಾತ್ರವೇ ಇತ್ತು. ತನಗೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೆಣ್ಣು ಮೀನು ಬೇಕು, ಆ ಮೀನು ಗಂಡೋ ಹೆಣ್ಣೋ ಎಂದು ಮಹಾರಾಣಿ ಕೇಳಿದರಂತೆ. ಅದು ಗಂಡು ಮೀನು ಎಂದು ಮೀನು ಮಾರುವವಳು ಹೇಳಿದಳಂತೆ. ಮಹಾರಾಣಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೀನು ನಕ್ಕಿತಂತೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ತನ್ನನ್ನು ಮೀನು ಅವಮಾನ ಮಾಡಿತು ಎಂದು ಮಹಾರಾಜರ ಬಳಿ ದೂರಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಮೀನು ನಕ್ಕದ್ದೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಉತ್ತರ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕು ವಾರದೊಳಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿಗಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಲೆದಂಡ ಎಂದರು. ಮೂರು ವಾರ ಅಪ್ಪ ದೇಶ ಸುತ್ತಿ ಸಾವಿರಾರು ಮೀನುಗಾರರನ್ನು, ಮತ್ಸ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಮತ್ತು ಮತ್ಸ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಯಾರಿಗೂ ಉತ್ತರ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೂರು ವಾರಗಳ ನಂತರ ವಿಷಯ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅಪ್ಪನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸಂಚಾರ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉತ್ತರ ಸಿಗುವುದೇ ನೋಡೋಣ ಎಂದು ನಾನು ದೇಶ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟೆ.

ಮಗಳು: (ನಗುತ್ತಾ) ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಬಹಳ ಸುಲಭವಿದೆ.

ರೈತ, ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಸಚಿವನ ಮಗ (ಬೆರಗಿನಿಂದ): ಏನು?

ಮಗಳು: ಮೀನು ನಕ್ಕಿದ್ದರೆ ಅರ್ಥ ಇಷ್ಟೆ. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೆಂಗಸರ ಪೈಕಿ ಹೆಣ್ಣು ವೇಷದಲ್ಲಿರುವ ಗಂಡೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ.

(ಮೂವರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾರೆ.)

ಮಗ: (ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು) ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ನಾನು ಈಗಲೇ ವಾಪಾಸು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. (ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ)

ಹೆಂ: ನೀವು ತುಂಬಾ ಹಸಿದಿದ್ದೀರಿ. ಊಟ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಹೊರಡಿ.

ಮಗ: ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಈಗ ಹಸಿವೆಯೇ ಇಲ್ಲ. (ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ)

ರೈತ: ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಲನ್ನಾದರೂ ಕುಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ.

ಮಗಳು: (ಓಡಿಹೋಗಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಹಾಲು ತರುತ್ತಾ) ನೀವು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ಕೂಡ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತೆ.

ಮಗ: ನಿಜ. ಹೇಗೆ?

ಮಗಳು: ಮೊದಲು ಈ ಹಾಲು ಕುಡಿಯಿರಿ. ಆ ಮೇಲೆ ಹೇಳ್ತೇನೆ.

(ಅವನು ಹಾಲು ಕುಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಮತ್ತು ರಾಣಿ ಗಂಭೀರವಾದ ಮಾತುಕತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವನ ಪ್ರವೇಶ)

ರಾಜ: ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ದೊರೆಯಿತೆ?

ಮಂತ್ರಿ: ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಇವತ್ತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಅವಧಿ ಮುಗಿಯಿತು. ಇನ್ನುಳಿದಿರುವುದು ಅರ್ಧ ದಿನ ಮಾತ್ರ!

ಮಂತ್ರಿ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಾವು ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕಳಿಸಿರುವುದು ಸರಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಚಿ: ನಾನು ಕಳಿಸಲಿಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಅವನೇ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಣಿ: ಅವನಿನ್ನೂ ಹುಡುಗ. ಅವನಿಗೇನು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ? ನೀವು ಹೋಗಲು ಬಿಡಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಏನು ಗಂಡಾಂತರ ಒದಗಿದೆಯೋ ಏನೋ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ತಲೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರೊಂದಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಕೂಡ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ! ಅಲ್ಲವೆ?

ಸಚಿ: (ತಲೆ ಬಾಗಿಸಿ ದುಃಖದಿಂದ) ನಿಜ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಜ: ಸೂರ್ಯಾಸ್ತಮಾನಕ್ಕೆ ಕೆಲವೇ ಗಂಟೆಗಳು ಉಳಿದಿವೆ. ಸೂರ್ಯಾಸ್ತಮಾನಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ಉತ್ತರ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ತಲೆ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಂತ್ರಿ: ತಮ್ಮ ಚಿತ್ತ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವನ ಮಗನ ಪ್ರವೇಶ)

ರಾಜ: ಯಾರು? ಮಂತ್ರಿಕುಮಾರ!

ಮಗ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಮಹಾರಾಜರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕಂಡುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.

ರಾಣಿ: (ಅತೀವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ) ಹೌದೆ? ಯಾಕೆ ಮೀನು ನಕ್ಕದ್ದು?

ಮಗ: ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೆಂಗಸರ ಪೈಕಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸು ಇದ್ದಾನೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಜ, ರಾಣಿ: ಏನು?

ರಾಣಿ: ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸು! ಅಸಾಧ್ಯ.

ಮಗ: ರಾಣಿಯರ ನಡುವೆ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ದಾಸಿಯರ ನಡುವೆ ಇರಬಹುದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಜ: ಸರಿ. ನಿನ್ನ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾದರೆ, ನಿನ್ನ ತಲೆ ತೆಗೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಗ: ಆಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಣಿ: ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಹೇಗೆ?

ಮಗ: ಅರಮನೆಯ ಹೊರಗಿನ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಐದು ಅಡಿ ಅಗಲದ ಮತ್ತು ಅಷ್ಟೇ ಆಳದ ಒಂದು ಕುಳಿ ತೋಡಿಸಬೇಕು.

ರಾಜ: ಆ ಮೇಲೆ?

ಮಗ: ಅರಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಕುಣಿಯ ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ಆ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಬೇಕು.

ರಾಣಿ: ಏನು ಐದು ಅಡಿ ಅಗಲದ ಕುಣಿಯನ್ನು ಹಾರುವುದೆ? ಹೆಂಗಸರಿಂದ ಅಸಾಧ್ಯ!

ಮಗ: ಅದಕ್ಕೇ ಈ ಪಂದ್ಯ ಮಹಾರಾಣಿ. ಯಾರು ಹಾರುತ್ತಾನೋ ಅವನು ಗಂಡಸು!

ರಾಜ: ತಾನು ಕೂಡ ಹೆಂಗಸು ಎಂದು ತೋರಿಸಲು ಅವನು ಕೂಡ ಬೇಕೆಂದೇ ಕುಣಿಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದರೆ?

ಮಗ: ಗೆದ್ದವರಿಗೆ ಅವರು ಕೇಳಿದ್ದು ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಮಹಾರಾಜರು ಹೇಳಬೇಕು.

ರಾಜ: ಅದು ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ? ಅವನು ಅರ್ಧರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ಕೇಳಬಹುದು.

ಮಗ: ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದರೆ, ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮೊದಲು ಅನುಭವಿಸಬೇಕು. ಇಂಥ ಘೋರ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ತಲೆಕಡಿಯುವುದೇ ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಶಿಕ್ಷೆ. ಆ ಶಿಕ್ಷೆ ಜಾರಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು.

ರಾಜ: (ಯೋಚಿಸಿ) ಅದೇ ಸರಿ. ನಾಳೆಯ ಪಂದ್ಯಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ.

ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ: ಆಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: (ತಟ್ಟನೆ) ಆದರೆ, ಮಂತ್ರಿಕುಮಾರ, ಈ ಪಂದ್ಯದ ನಂತರ ಅರಮನೆಯ ರಾಣಿಯರಲ್ಲಿ ಕೈಕಾಲು ಸರಿಯಿರುವವರು ಒಬ್ಬರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ?

ಮಗ: ಮಹಾಪ್ರಭು. ಕುಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಅಡಿಗಳ ವರೆಗೆ ಮರಳು ತುಂಬಿಸಬೇಕು.

ರಾಜ: ಹಾಂ. ಅದು ಸರಿ. ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ. ಮೊದಲು ರಾಣಿಯರು ಹಾರಲಿ ಆ ಮೇಲೆ ಸೇವಕಿಯರು ಹಾರಲಿ.

ರಾಣಿ: ನಾನು ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕೂಡ ಹಾರಬೇಕೆ?

ರಾಜ: ಛೇ! ಇದೂ ಒಂದು ಕೇಳಬೇಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ?

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎಂಟು: ಬಯಲು

(ರಾಜ, ರಾಣಿ, ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ, ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವ, ಸಚಿವನ ಮಗ, ಇತರ ಮಂತ್ರಿಯರು. ಒಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕೆಲವು ರಾಣಿಯರು ಕಾಲು ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ದಾಸಿಯರು ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣಿನ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿರುವ ಯುವಕ. ಒಂದು ಕಡೆ ರೈತ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಗಳು ಕೂಡ ಇದ್ದಾರೆ)

ಪ್ರಧಾನಿ: ಎಲ್ಲಾ ಮಹಾರಾಣಿಯರ ಹಾರಾಟ ಮುಗಿಯಿತು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಕೆಲವರ ಕಾಲು ಕೂಡ ಮುರಿಯಿತು.

ರಾಜ: ಸಾಕಷ್ಟು ಮಂದಿ ವೈದ್ಯರು ಇದ್ದಾರೆಯೇ?

ಪ್ರಧಾನಿ: ಇದ್ದಾರೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಇನ್ನು ದಾಸಿಯರ ಹಾರಾಟ ಆರಂಭವಾಗಲಿ

(ದಾಸಿಯರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಬಂದು ಹಾರಿ ಕುಳಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಕಾಲು ನೋಯಿಸಿ ಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ನೆರೆದವರು ನಗೆಗಡಲಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾರೆ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಯುವಕ ಕುಣಿಯನ್ನು ಹಾರುತ್ತಾನೆ. ನೆರೆದ ಮಂದಿ ಸ್ತಬ್ಧರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಸೈನಿಕರು ಬಂದು ಯುವಕನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅವನ ವಿಗ್ ಮತ್ತು ಶಲ್ಮ ತೆಗೆದು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ.)

ರಾಜ: ಯಾರು ನೀನು?

ಯುವಕ: ನಾನು ಉಜ್ಜೈ ನಿಯ ರಾಜಕುಮಾರ.

ರಾಜ: ಉಜ್ಜೈ ನಿಯ ಅರಸ. ವಿಕ್ರಮಸಿಂಹನ ಮಗ!

ರಾಜ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಶತ್ರುವಿನ ಪುತ್ರ!

ಯುವ: ಅದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಈ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಶ?

ಯುವ: ಮಹಾರಾಜರು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿನಂತೆ ಅರ್ಧರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಅನಂತರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ರಾಜ: ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನೀನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗು.

ಯುವ: ಸರಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: (ಸೈನಿಕರೊಡನೆ) ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಇವನ ತಲೆ ಕಡಿಯಿರಿ. (ರಾಜಕುಮಾರನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಅನಂತರ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು.

(ಹಾಹಾಕಾರ. ತಟ್ಟನೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಓಡಿ ಬಂದು ತಂದೆಯ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು)

ರಾಜ: ಅವನ ತಲೆ ಕಡಿಯುವ ಮೊದಲು ನನ್ನ ತಲೆ ಕಡಿಯಿರಿ.

ರಾಜ: ಯಾಕೆ?

ರಾಜ: ಈ ಶಿಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೂ ಪಾಲು ಇದೆ. ಅವನು ನನಗೋಸ್ಕರ ಈ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಜ: ಯಾಕೆ?

ರಾಜ: ನಾವು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇವೆ.

ರಾಜ: (ಚಿಂತಿಸಿ, ಪ್ರಧಾನಿಯೊಡನೆ) ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಒಂದು ಪರಿಹಾರ ಸೂಚಿಸಿ ಪ್ರಧಾನಿಯವರೇ.

ಪ್ರಧಾನಿ: ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ ಪರಿಹಾರ ಬಹಳ ಸುಲಭ.

ರಾಜ: ಏನು?

ಪ್ರಧಾನಿ: ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಡೋಣ. ಒಳ್ಳೆಯ ಜೋಡಿ.

ರಾಜ: ಇದು ಸರಿ ಎಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆ?

ಪ್ರಧಾನಿ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಎರಡು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ.

ರಾಜ: ಹೇಗೆ?

ಪ್ರಧಾನಿ: ಒಂದು: ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ತನಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಪಣವಿಟ್ಟ ರಾಜಕುಮಾರ ಸಿಗುತ್ತಾನೆ. ಎರಡು: ಶತ್ರುವಾಗಿರುವ ವಿಕ್ರಮಸಿಂಹ ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳ ಬೀಗನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ರಾಜ: (ಯೋಚಿಸಿ) ನಿಜ. ಕೂಡಲೇ ವಿಕ್ರಮಸಿಂಹನಿಗೆ ಓಲೆ ಕಳಿಸಿ. (ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವರೆ, ನಿಮ್ಮ ಪುತ್ರನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯೊಂದು ಪರಿಹಾರವಾಗಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಿರಿ. (ಮತ್ಸ್ಯ ಸಚಿವ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಮಗ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗುತ್ತಾನೆ) ನಿನ್ನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯೊಂದು ಬಗೆ ಹರಿದ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ಕೇಳು.

ಮಗ: ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕಂಡುಹಿಡಿದವನು ನಾನಲ್ಲ.

ರಾಜ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಮತ್ಯಾರು?

ಮಗ: (ದೂರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಜೊತೆ ನಿಂತಿರುವ ರೈತನ ಮಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಆ ಹುಡುಗಿ ಮೀನು ನಕ್ಕದ್ದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಳಿದವಳು.

ರಾಜ: ಹೌದೆ? ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಅವಳನ್ನು.

(ಮಗ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ)

ರಾಜ: ಮೀನು ನಕ್ಕದ್ದು ಯಾಕೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ನೀನೇ ಏನು?

ಮಗಳು: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ನೀನು ಬೇಕಾದ್ದು ಕೇಳು.

ಮಗಳು: ನನಗೇನೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಗ: ಅವಳು ತಿಳಿದಿದ್ದೂ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಪರವಾಗಿ ನಾನು ಕೇಳಬಹುದೆ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: (ನಸುನಕ್ಕು) ಕೇಳು.

ಮಗ: ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ನಮಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು.

ರಾಜ: (ಸಂತೋಷದಿಂದ) ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಮದುವೆಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೆ ನಿಮ್ಮ ಮದುವೆಯೂ ನಡೆಯುವುದು.

ಆಗಬಹುದಲ್ಲವೆ ಪ್ರಧಾನಿಯವರೆ?

ಪ್ರಧಾನಿ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿ.

ಪ್ರಧಾನಿ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೨: ೫. ಸುಳ್ಳೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಸವಿ!

ಪಾತ್ರಗಳು:

ನಾಲ್ವರು ಹುಡುಗಿಯರು, ಹುಡುಗಿಯರ ತಂದೆಯಂದಿರು

ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿ, ಇತರ ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಸೇವಕರು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ರಸ್ತೆ. ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ

(ಬಡ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ವೇಷದಲ್ಲಿರುವ ಅರಸ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರುವ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಸುಮಾರು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ಹುಡುಗಿಯರು. ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ಮಾತಾಡುವಾಗ ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಿಂತಾಗ ಅವರ ಸಂಭಾಷಣೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ.)

ರಾಜ: ಈ ಹುಡುಗಿಯರು ಎಷ್ಟು ಆನಂದವಾಗಿದ್ದಾರೆ ನೋಡು. ಅವರ ಅಪ್ಪಂದಿರು ತುಂಬಾ ಧನಿಕರಾಗಿರಬಹುದು, ಅಲ್ಲಾ?

ಮಂ: ಹಾಗೆ ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಈ ಪ್ರಾಯದ ಹುಡುಗಿಯರು ಆನಂದವಾಗಿಯೆ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ರಾಜ: ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೇ ಮರೆತಿದ್ದಾರೆ!

ಮಂ: ನಿಜ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಈ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಹರಟೆಗಿಂತ ಸವಿಯಾದ್ದು ಬೇರೊಂದಿಲ್ಲ.

ರಾಜ: ಇವತ್ತಿನ ನಮ್ಮ ಸಂಚಾರದಲ್ಲಿ ದುಃಖಕರವಾದ್ದು ಏನೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಜೆಗಳು ನಮ್ಮದಿಯಿಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲ?

ಮಂ: ನಿಜ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಈ ಹುಡುಗಿಯರು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯ ಏನಾಗಿರಬಹುದು ಎಂದು ನನಗೆ ಕುತೂಹಲವಾಗಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೇಳೋಣವಾ?

ಮಂ: ಆಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಆ ಗೋಡೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲೋಣ.

(ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ಗೋಡೆಯ ಹಿಂದೆ ಕಿಟಕಿಗೆ ಕಿವಿ ಹಚ್ಚಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ) ಹುಡುಗಿಯರ ಮಾತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ)

ಹುಂ: ಮದುವೆಯ ವಿಷಯ ಅಲ್ಲೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾತಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಇಲ್ಲ?

ಹು೧: ಮದುವೆಯ ವರೆಗೆ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯ. ಮದುವೆ ಆದ ಮೇಲೆ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಹೇಗೂ ಉಂಟಲ್ಲ? (ನಗು)

ಹು೨: ಏನು ಬೇರೆ ವಿಷಯ?

ಹು೩: ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಸಂಸಾರ...

ಹುಂ: ಮತ್ತೆ ಪುನಃ ಉಂಟಲ್ಲ ಅವರ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯ.

ಹು೨: ನಮ್ಮಮ್ಮ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯದಷ್ಟು ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಅದ್ರಲ್ಲಿ ಏನಿರುತ್ತೆ ?

ಹು೧: ಅಂತೂ ಈ ಮದುವೆಯ ಟಾಪಿಕಿಗೆ ಕೊನೆ ಅಂತ ಇಲ್ಲ! ನಮ್ಮ ಮದುವೆ, ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆ, ನಮ್ಮ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆ.

ಹು೨: ನಿಜ.

ಹು೧: ಇವತ್ತು ಅದು ಬೇಡ. ಬೇರೆ ವಿಚಾರ ಮಾತಾಡೋಣ. ಆಗ್ಗಾ?

ಹು೨: ನಿಜ. ದಿನಾ ಮದುವೆಯ ಕುರಿತೇ ಮಾತಾಡಿ ಬೋರಾಗಿ ಹೋಯ್ತು.

ಹು೨: ಬೇರೆ ಏನು ವಿಚಾರ ಮಾತಾಡೋಣ? (ಯೊಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾಳೆ)

ಹು೧: ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ನಾನು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳೋನೆ. ನೀವು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿ.

ಹು೨: ಹೂಂ. ಕೇಳು.

ಹು೧:(ಚಿಂತಿಸಿ) ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಯಾವುದು?

ಹು೨: ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಉತ್ತರ ಹೇಳು.

ಹು೧: ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಮಾಂಸ.

ಹು೨:ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಮದ್ಯ

ಹು೨: ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರೇಮ.

ಹು೨: ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಸುಳ್ಳು.

(ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಯ ಕೈ ಅಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಕಿಟಕಿಗೆ ತಾಗಿ ಸದ್ದಾಗುತ್ತದೆ)

ಹು೧: ಯಾರು?

(ಹುಡುಗಿಯರು ಯಾರು ಯಾರು ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಓಡಿಬರುತ್ತಾರೆ. ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಹು೧: ಯಾರೋ ಕುಡುಕರು ಅಂತ ತೋರುತ್ತೆ.

ಹು೨: ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕುಡುಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ.

ಹು೧: ಕತ್ತಲಾಯಿತು. ಬನ್ನಿ . ಒಳಗಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳೋಣ.

(ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ಹುಡುಗಿಯರ ಮಾತು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ?

ಮಂತ್ರಿ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎಂದು ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂಹಲವಾಗಿದೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ನಾಳೆಯ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಅರಮನೆಗೆ ಕರೆಸಿ ವಿಚಾರಿಸೋಣ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಹುಡುಗಿಯರನ್ನೇ ನೇರವಾಗಿ ಕರೆಸುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಅಪ್ಪಂದಿರನ್ನು ಕರೆಸಿ, ಅವರೊಡನೆ ಹೇಳಿ ಅವರ ಮೂಲಕವೇ ಕರೆಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಮಂತ್ರಿ: ಸರಿ ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ಗಂಭೀರವಾದ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ . ಸೈನಿಕನ ಪ್ರವೇಶ)

ಸೈನಿಕ: ಅಪ್ಪಂದಿರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನೇ ಕರೆದುತರಲೇ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಕರೆದು ತರಲೇ?

ರಾಜ: ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ (ಅರ್ಚಕ, ಮಲ್ಟಿ, ಪಾದ್ರಿ, ಕವಿ) ಮಧ್ಯಮ ವಯಸ್ಸಿನ ಗಂಡಸರ ಪ್ರವೇಶ. ರಾಜನಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ)

ಮಂತ್ರಿ: ಮಹಾರಾಜರು ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ.

೧ನೆ: ನನಗೆ ಒಂಬತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರನ್ನು ಎಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಮಂತ್ರಿ: ನಿಮಗೆ ನಾಲ್ವರಿಗೂ ಹದಿನಾರು-ಹದಿನೇಳು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೌದಲ್ವಾ?

ಎಲ್ಲರೂ: ಹೌದು.

ಮಂತ್ರಿ: ಮಹಾರಾಜರು ಅವರನ್ನು ಕಾಣಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾರೆ.

(ನಾಲ್ವರೂ ಭಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ)

ಮಂತ್ರಿ: ಭಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಏನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಜರು ಅವರೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ.

ರಾಜ: ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಚಿಂತೆ ಬೇಡ. ನಾನು ಅವರೊಡನೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವವನಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಅವರನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹತ್ತು-ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ನಡೆಯುವುದು. ನೀವು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕ್ಲೋಸ್ಟ್ ಸರ್ಕಿಟ್ ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ವೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಈ ವಿಶೇಷವಾದ ಸಂದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ನೀಡಲಾಗುವುದು.

ಮಂತ್ರಿ: ನಾಳೆ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಲಾಗುವುದು.

(ನಾಲ್ಕರೂ ಹರ್ಷಚಿತ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ)

ಮಂತ್ರಿ: ಸರಿ. ನೀವಿನ್ನು ಹೋಗಬಹುದು. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿರಬೇಕು.

ನಾಲ್ಕರೂ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು. (ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ರಾಣಿ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ. ಾನೆಯಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಸೇವಕಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಹುಡುಗಿ ಬಂದು ವಂದಿಸಿ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ. (ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾರವಾಗುವುದು ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಆಡಂಮರದ ಉಡುಪು ಧರಿಸಿರುತ್ತಾರೆ) ಹುಡುಗಿಯ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಆತಂಕದ ಛಾಯೆ.ರಾಜ, ರಾಣಿ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯಿಂದ ತುಸುದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಸನವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ರಾಜ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹುಡುಗಿ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ) ಎರಡು ಟೀವೀ ಕ್ಯಾಮರಾಗಳು ಚಿತ್ರೀಕರಣ ನಡೆಸುತ್ತವೆ)

ರಾಜ: ಏನಮಾ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?

ಹುಗ: ನನ್ನ ಹೆಸರು ಸರಿತ

ರಾಜ: ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು. ನೀನು ಭಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಿನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತೇವೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ಮೊನ್ನೆ ನೀನು ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಮೂವರು ಗೆಳತಿಯರು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡೆವು. ಆಗ ನೀನು ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದುದು ಮಾಂಸ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ ಹೌದೆ?

ಹುಗ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ:ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಏನು?

ಹುಗ: ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ ಭಟ್ಟ.

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?

ಹುಗ: ನನ್ನ ತಂದೆ ದೇವಾಲಯದ ಅರ್ಚಕ.

ರಾಜ: ಏನು ದೇವಾಲಯದ ಅರ್ಚಕರೆ? ನಿನಗೆ ಮಾಂಸ ಭಕ್ಷಿಸಿ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ?

ಹುಗ: ಇಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಮಾಂಸ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದೆ?

ಹುಂ: ಮಹಾಪ್ರಭು. ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹಿಂದುಗಡೆ ಒಂದು ಕಟುಕನ ಅಂಗಡಿಯಿದೆ. ಅವನ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಮಾಂಸವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ದಿನವಿಡೀ ಜನರು ಬರುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮಾಂಸದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಮಾಂಸದಿಂದ ಬಿದ್ದ ರಕ್ತದ ಹುಂಡುಗಳ ಮೇಲೆ ನೋಣಗಳ ಹಿಂಡು ಎರಗುತ್ತದೆ. ಕೆಳಬಿದ್ದ ಮಾಂಸ ಮತ್ತು ಎಲುಬಿನ ಚೂರುಗಳನ್ನು ಹೆಕ್ಕಲು ಬೆಕ್ಕುಗಳು, ನಾಯಿಗಳು, ಕಾಗೆಗಳು ನುಗ್ಗುತ್ತವೆ. ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಹದ್ದುಗಳು ಕೂಡ ಹೊಂಚುಹಾಕುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಜನರು ಮಾಂಸವನ್ನು ಭಕ್ಷಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಬಿಸಾಡಿದ ಎಲುಬುಗಳನ್ನು ಸಹ ನಾಯಿ, ಬೆಕ್ಕು, ಕಾಗೆ, ಹದ್ದುಗಳು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಮಾಂಸದಷ್ಟು ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸಿತು.

(ಹುಡುಗಿಯ ಉತ್ತರದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಸಂಪ್ರೀತರಾಗಿ ತಲೆದೂಗುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ಉತ್ತರವು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿದೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ಮಹಾರಾಜರ ಪರವಾಗಿ ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

(ಒಬ್ಬಳು ಚೆಲುವೆ ಹರಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಉಡುಗೊರೆ ತಂದು ರಾಜನ ಬಳಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜ ಅದನ್ನು ಸರಿತಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಸರಿತ ರಾಜನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ವಂದಿಸಿ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಮಂತ್ರಿ: (ಸೇವಕನೊಡನೆ) ಎರಡನೆಯ ಹುಡುಗಿ ಬರಲಿ.

*

(ಹುಡುಗಿ ಬಂದು ವಂದಿಸಿ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಆತಂಕದ ಛಾಯೆ. ರಾಜ, ರಾಣಿ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯಿಂದ ತುಸುದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಸನವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ರಾಜ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹುಡುಗಿ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ) ಎರಡು ಟೀವೀ ಕ್ಯಾಮರಾಗಳು ಚಿತ್ರೀಕರಣ ನಡೆಸುತ್ತವೆ)

ರಾಜ: ಏನಮಾ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?

ಹುಂ: ನನ್ನ ಹೆಸರು ಬಬಿತ.

ರಾಜ: ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು. ನೀನು ಭಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಿನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತೇವೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ಮೊನ್ನೆ ನೀನು ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಮೂವರು ಗೆಳತಿಯರು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡೆವು. ಆಗ ನೀನು ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದುದು ಮದ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ ಹೌದೆ?

ಹುಂ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಏನು?

ಹುಂ: ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಹಾಜಿ ಅಬ್ದುಲ್‌ಖಾದರ್.

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?

ಹು೨: ನನ್ನ ತಂದೆ ಮಲ್ಟಿ ಆಗಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಜ: ನಿನಗೆ ಮದ್ಯ ಕುಡಿದು ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ?

ಹು೨: ಇಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಮದ್ಯ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದೆ?

ಹು೨: ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹಿಂದುಗಳೆ ಒಂದು ಮದ್ಯದಂಗಡಿಯಿದೆ. ಮದ್ಯ ಸೇವಿಸಲು ಜನ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಕುಡಿದು ಹೊಡೆದಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಹೊಡೆದಾಡಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಅವರು ಮತ್ತೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹೊಡೆದಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಕುಡಿದು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಕೂಡ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮದ್ಯ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸಿತು.

(ಹುಡುಗಿಯ ಉತ್ತರದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಸಂಪ್ರೀತರಾಗಿ ತಲೆದೂಗುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ಉತ್ತರವು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿದೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ಮಹಾರಾಜರ ಪರವಾಗಿ ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

(ಒಬ್ಬಳು ಚೆಲುವೆ ಹರಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಉಡುಗೊರೆ ತಂದು ರಾಜನ ಬಳಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜ ಅದನ್ನು ಬಬಿತಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಬಬಿತ ರಾಜನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ವಂದಿಸಿ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಮಂತ್ರಿ: (ಸೇವಕನೊಡನೆ) ಮೂರನೆಯ ಹುಡುಗಿ ಬರಲಿ.

*

(ಹುಡುಗಿ ಬಂದು ವಂದಿಸಿ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಆತಂಕದ ಛಾಯೆ. ರಾಜ, ರಾಣಿ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯಿಂದ ತುಸುದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಸನವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ರಾಜ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹುಡುಗಿ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ) ಎರಡು ಟೀವೀ ಕ್ಯಾಮರಾಗಳು ಚಿತ್ರೀಕರಣ ನಡೆಸುತ್ತವೆ)

ರಾಜ: ಏನಮಾ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?

ಹು೩: ನನ್ನ ಹೆಸರು ಮಮತ.

ರಾಜ: ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು. ನೀನು ಭಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಿನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತೇವೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ಮೊನ್ನೆ ನೀನು ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಮೂವರು ಗೆಳತಿಯರು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡೆವು. ಆಗ ನೀನು ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದುದು ಪ್ರೇಮ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ ಹೌದೆ?

ಹು೩: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಏನು?

ಹುಣ್ಣಿ: ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಶ್ರೀ ಶಶಿಕುಮಾರ ಸೂರ್ಯವಂಶಿ.

ರಾಜ: ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕವಿ ಶಶಿಕುಮಾರ ಸೂರ್ಯವಂಶಿಯ ಮಗಳೇ ನೀನು?

ಹುಣ್ಣಿ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಓದಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ಬಹಳ ಪ್ರೇಮಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಕಾವ್ಯದಿಂದ ಪ್ರೇಮದ ಕುರಿತು ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆಯೇ? ಅಥವಾ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಪ್ರೇಮಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆಯೇ?

ಹುಣ್ಣಿ: ಎರಡೂ ಅಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಪ್ರೇಮ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಎಂದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ?

ಹುಣ್ಣಿ: ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಬಳಿ ಒಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಮಂದಿರವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಸ ಗುಡಿಸುವ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳಿದ್ದಾಳೆ. ಮರಿಯ ಅಂತ ಅವಳ ಹೆಸರು. ಮರಿಯ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದು ನಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಪ್ರತಿ ಸಲ ಹೆರಿಗೆಯಾಗುವಾಗಲೂ ತನಗಿನ್ನು ಮಗು ಬೇಡ ಎಂದು ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ. ಗಂಡನ್ನು ಸಿಕ್ಕಾಬಟ್ಟೆ ಬಯ್ಯುತ್ತಾಳೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮಗು ಆದ ಮೇಲೆ ತನಗಿನ್ನು ಮಗು ಬೇಡ ಎಂದು ಗಂಡನ ಜೊತೆ ಜಗಳಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು. ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ಅವನನ್ನ ಹುಡುಕಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಈಗ ಅವಳು ಪುನ: ಗಭಿಣಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರೇಮವೇ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸಿತು.

(ಹುಡುಗಿಯ ಉತ್ತರದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಸಂಪ್ರೀತರಾಗಿ ತಲೆದೂಗುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ಉತ್ತರವು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿದೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ಮಹಾರಾಜರ ಪರವಾಗಿ ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

(ಒಬ್ಬಳು ಚೆಲುವೆ ಹರಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಉಡುಗೊರೆ ತಂದು ರಾಜನ ಬಳಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜ ಅದನ್ನು ಮಮತೆಗೆ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಮಮತೆ ರಾಜನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ವಂದಿಸಿ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಮಂತ್ರಿ: (ಸೇವಕನೊಡನೆ) ನಾಲ್ಕನೆಯ ಹುಡುಗಿ ಬರಲಿ.

*

(ಹುಡುಗಿ ಬಂದು ವಂದಿಸಿ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಆತಂಕದ ಛಾಯೆ. ರಾಜ, ರಾಣಿ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯಿಂದ ತುಸುದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಸನವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ರಾಜ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹುಡುಗಿ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ) ಎರಡು ಟೀವಿ ಕ್ಯಾಮರಾಗಳು ಚಿತ್ರೀಕರಣ ನಡೆಸುತ್ತವೆ)

ರಾಜ: ಏನಮಾ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?

ಹುಣ್ಣಿ: ನನ್ನ ಹೆಸರು ಕವಿತ.

ರಾಜ: ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು. ನೀನು ಭಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಿನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತೇವೆ.

ಮಂತ್ರಿ:ಮೊನ್ನೆ ನೀನು ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಮೂವರು ಗೆಳತಿಯರು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡೆವು. ಆಗ ನೀನು ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದುದು ಸುಳ್ಳು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ ಹೌದೆ?

ಹುಳ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಏನು?

ಹುಳ: ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಥಾಮಸ್ ಅರವಿಂದ ದೇಸಾಯಿ.

ರಾಜ: ಅವರು ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?

ಹುಳ: ಅವರು ಪ್ರೀಸ್ಟ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಯಾವತ್ತಾದರೂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದೀಯೆ?

ಹುಳ: ಇಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಅವರು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವವರಲ್ಲ.

ರಾಜ: ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಸುಳ್ಳು ಅತ್ಯಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದೆ?

ಹುಳ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಪುರಾಣದ ತುಂಬ ದೇವದೇವತೆಯರು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳಿವೆ. ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದೇನೆ. ಸುಳ್ಳು ಹೇಳದ ಅರಸರೇ ಇಲ್ಲ. ಮಂತ್ರಿಗಳಂತೂ ಪ್ರತಿ ದಿನ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

(ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮುಗುಳ್ಳು)

ರಾಜ: ಅಂದರೆ ನಾನು ಕೂಡ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ನೀನು ಹೇಳಿದೀಯೆ?

ಹುಳ: ತಾವು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿರಿ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದರೆ ಮಹಾರಾಜರು ಕೂಡ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ.

ರಾಜ: ನಾನು ಮಹಾರಾಜ.

ಹುಳ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಅಂದರೆ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದರೆ ನಾನು ಕೂಡ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವೆ ಎಂದು ನಿನ್ನ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವೆ?

ಹುಳ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಏನು ನಿನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿ?

ಹುಳ: ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಮತ್ತು ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾನು ಸಾಕ್ಷಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಎಷ್ಟು ಸಮಯ ಮತ್ತು ಹಣ ಬೇಕು ನಿನಗೆ?

ಹುಳ: ಆರು ತಿಂಗಳು ಮತ್ತು ಐದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ.

ರಾಜ: ಆಗಲಿ. ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯವರೇ, ಈಕೆಗೆ ಕೂಡಲೇ ಐದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಿ.

ಹುಳ: ಧನ್ಯವಾದಗಳು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಸರಿಯಾಗಿ ಆರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಿ ಒದಗಿಸದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಹೋಗುವುದು.

ಹುಳ: ಆಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಹುಡುಗಿ ಕವಿತ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ವಂದಿಸಿ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ)

ಹುಳ: ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ನೀಡಿದ ಗಡುವು ನಾಳೆಗೆ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆರು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ದೇವರನ್ನು ನೋಡಲು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕು.

ರಾಜ: ಏನು, ದೇವರನ್ನು ನೋಡಲು ನಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕೆ?

ಹುಳ: ನನ್ನ ಮನೆ ಅಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಮಹಾರಾಜರು ಕೊಟ್ಟ ಹಣದಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ದೇವರನ್ನು ಕಾಣಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ದೇವಪೀಠವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದೇನೆ. ದೇವರು ಬಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ದೇವರನ್ನು ಕಂಡರೆ, ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯು ದೊರೆಯುವುದು.

ರಾಜ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು ಮಂತ್ರಿ?

ಮಂತ್ರಿ: ನಾವು ದೇವರನ್ನು ಕಾಣಲು ಹೋಗುವುದೇ ಸರಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಇತರ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ದೇವರನ್ನು ಕಾಣುವ ಆಸೆ ಇರಬಹುದು. ಅವರು ಕೂಡ ಬರಲಿ ಅಲ್ಲ?

ಹುಳ: ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬರಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು ಮಂತ್ರಿ?

ಮಂತ್ರಿ: ಇತರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೋಗಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಹೋಗೋಣ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಯಾಕೆ ದೇವರ ಬಗ್ಗೆ ಭಯವಿದೆಯೆ?

ಮಂತ್ರಿ: ಹಾಗಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಲ್ಲಿ ದೇವರಿರುವುದು ಸುಳ್ಳು ಎಂದಾದರೆ, ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ಹೋಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ರಾಜ: (ಹುಡುಗಿಯೊಡನೆ) ಆಗಬಹುದಲ್ಲ?

ಹುಳ: ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು. ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೋಗಿ ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ದೇವರನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸಲು ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಬೇಕು.

ರಾಜ: ಸರಿ. ನೀನು ಹೋಗಬಹುದು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಳನೆ ಹುಡುಗಿ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಮನೆ

(ರಂಗವನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿರಬೇಕು. ನಡುವೆ ಗೋಡೆ. ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಬಾಗಿಲು. ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಪರದೆ. ಬಲಗಡೆಯಲ್ಲಿನ ಚಿಕ್ಕ ಕೋಣೆ ಅಲಂಕೃತವಾಗಿದೆ. ದಟ್ಟನೆಯ ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣದ ದೀಪ. ಕೋಣೆಯ ನಡುವೆ ಒಂದು ಸಿಂಹಾಸನದಂತಹ ಪೀಠ. ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಪ್ರವೇಶ. ಹುಳ ಅವರನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಎಡಗಡೆಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುರ್ಚಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಹುಳ: ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅರಿಕೆ. ದೇವರು ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ದೇವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಇರುವಂತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿಯೇ ಒಳಹೋಗಬೇಕು.

ರಾಜ: ಸರಿ. ಮಂತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲ ದೇವರನ್ನು ಕಂಡರೆ?

ಹುಳ: ಕಂಡರು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಹುಳ: ಎಲ್ಲರೂ ಸತ್ಕುಲಪ್ರಸೂತರಾಗಿದ್ದರು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೇವರು ಕಾಣಿಸಿದ.

ರಾಜ: ಹಾಗಂದರೆ?

ಹುಳ: ಮಹಾಪ್ರಭು, ಯಾರು ಪತಿವ್ರತೆಯಾದ ತಾಯಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೋ ದೇವರು ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ.

(ರಾಜ ಯೊಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾನೆ)

ರಾಜ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ಮಂತ್ರಿ, ನೀನು ಮೊದಲು ಹೋಗಿ ಬಾ. ಅನಂತರ ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ಆಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಮಂತ್ರಿ ಆತಂಕಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ದೇವರ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪೀಠವನ್ನು ನೆಟ್ಟ ನೋಟದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಏನೂ ಕಾಣಿಸದೆ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ನಿರಾಶನಾಗಿ, ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡು, ಏನು ಹೇಳುವುದು ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ, ದೇವರನ್ನು ನೋಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮರಳುತ್ತಾನೆ)

ರಾಜ: ದೇವರನ್ನು ನೋಡಿದೆಯೆ ಮಂತ್ರಿ?

ಮಂತ್ರಿ: ನೋಡಿದೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ದೇವರು ಏನು ಹೇಳಿದ?

ಮಂತ್ರಿ: (ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡು) ದೇವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸಲು ದೇವರ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ತಾವದನ್ನು ದೇವರ ಬಾಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ರಾಜ: ಸರಿ. (ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಏನೂ ಕಾಣಿಸದೆ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಪರಿಶೀಲನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ನಿರಾಶನಾಗಿ, ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತಾನೆ. ಏನು ಹೇಳುವುದು ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ, ದೇವರನ್ನು ನೋಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮರಳುತ್ತಾನೆ)

ಹುಳ: (ಆತುರದಿಂದ) ದೇವರು ಕಾಣಿಸಿದನೆ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: ಕಾಣಿಸಿದ.

ಹುಳ: ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಾಣಿಸಿದನೆ?

ರಾಜ: ಹೌದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಾಣಿಸಿದ.

ಹುಳ: ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಾರ್ಥಕವಾಯ್ತು.

ಮಂತ್ರಿ: ದೇವರು ಏನು ಹೇಳಿದ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ನನ್ನ ಬಳಿಯೂ ಹೇಳಿದ. (ರಾಜ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದಿದ್ದಾನೆ. ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ನಡಿ ಹೋಗೋಣ. (ಹುಡುಗಿಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ನೀನು ಕೂಡಲೇ ಅರಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕು.

ಹುಳ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ಆಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಸೈನಿ: ಹುಡುಗಿ ಬಂದಿರುವಳು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಕಳಿಸು ಒಳಗೆ.

(ಹುಳ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ವಂದಿಸಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಜ: ನೀನು ನಮಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿರುವೆ.

ಹುಳ: ನಾನು ಏನು ಮೋಸ ಮಾಡಿದೆ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: ನಮಗೆ ದೇವರು ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಹುಳ: ನಿಜ. ದೇವರು ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಮಗೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಆದರೂ ಕಾಣಿಸಿದೆ ಎಂದು ನೀವು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಸುಳ್ಳೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಸವಿಯಾದ ವಸ್ತು. ತಾವು ಕೂಡ ಒಂದು ದಿನ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. ನಾನು ಆಡಿದ ಮಾತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿ ಒದಗಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಮೋಸ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ದೇವರು ಕಾಣಿಸಲಾರ ಎಂದು ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ವಿಚಾರವೇ ಮಹಾಪ್ರಭು? ಆದರೂ ತಾವು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದಿರಿ! (ರಾಜ ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ತಲೆದೂಗಿ ಹಸನ್ಮುಖಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ) ನಾವು ಬಡವರು. ನಾವು ಯಾವುದೋ ಭಯದಿಂದ ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಸುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ತಾವು ಮಹಾರಾಜರು. ತಮಗೆ ಯಾವ ಭಯ? ತಾವು ಯಾಕೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕು? ಮಹಾರಾಜರು ಕೂಡ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಸುಳ್ಳಿನಲ್ಲಿ ಅದೇನೋ ಆಕರ್ಷಣೆ, ಅದೇನೋ ಸವಿ ಇರಲೇ ಬೇಕು.

(ರಾಜನಿಗೆ ಅವಳು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಸವಾಲು ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗುತ್ತಾನೆ. ಎದ್ದು ಬಂದು ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಅವಳ ಹಸ್ತವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ರಾಜ: ನೀನು ಗೆದ್ದಿರುವೆ ಮಗಳೆ. ನಿನಗೆ ಏನು ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡಲಿ?

ಹುಳ: ನನಗೆ ಏನೂ ಬೇಡ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಿನಗೆ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಹುಳ: ಏನು ನಾನು ಮಂತ್ರಿಯೆ?

ರಾಜ: ಹೌದು ಮಗಳೆ, ನಿನ್ನಂಥವರು ನನ್ನ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು.

ಹುಳ: ನಾನು ಯಾವ ಮಂತ್ರಿ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: ನೀನು ನಮ್ಮ ಸಚಿವ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನಾ ಮಂತ್ರಿ.

ಮಂತ್ರಿ: ಹಾಗೊಂದು ಮಂತ್ರಿ ಪದವಿ ಇದೆಯೆ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: ಯೋಗ್ಯತೆಯಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಹೊಸ ಮಂತ್ರಿಪದವಿಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆ?

ಮಂತ್ರಿ: ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಆಗುತ್ತದೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಮಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನಾ ಮಂತ್ರಿಯ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಹೊಸ ಮಂತ್ರಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಹೇಗೆ ಆಗದೆ?

ಮಂತ್ರಿ: ಆಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೆ ಮಗು?

ಹುಳ: ಒಪ್ಪಿಗೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಮಂತ್ರಿ: (ಸ್ವಗತ, ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ) ಮಂತ್ರಿ! ಮಗು!

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೪: ೧. ಸೋರೆ ಬುರುಡೆ ಮಕ್ಕಳು

ಪಾತ್ರಗಳು:

೧. ಮುದುಕಿ

೨. ಕಪ್ಪುಡುಪಿನ ಮುದುಕಿ

೩. ಕೆಂಪುಡುಪಿನ ಮುದುಕಿ

೪. ಹಲವು ಮಕ್ಕಳು

೫. ದೇವತೆಯ ದೂತ

ಪರಿಕರಗಳು:

ರಟ್ಟಿನಿಂದ ತಯಾರಿಸಿದ ಹಲವು ಸೋರೆಬುರುಡೆಗಳು, ಗೋಡೆ, ಒಂದು ಮಾಡಿನ ಷೀಟು, ಎತ್ತರದ ಬೆಂಚು, ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ಅಡುಗೆ ಪಾತ್ರೆಗಳು, ಗಿಡಬಳ್ಳಿಗಳು, ಮರಗಳು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಗುಡಿಸಲು

(ವಿಶಾಲವಾದ ರಂಗ. ರಂಗದ ಮಧ್ಯದ ವರೆಗೆ ಬರುವಂತೆ ಎಡಗಡೆಯ ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು. ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪತ್ರೆ ಪರಡಿ, ಚಿಂದಿ ಚಿಂದಿ ಬಟ್ಟೆಬರೆ ಇತ್ಯಾದಿ. ಹಿಂದುಗಡೆಗೆ ಒಂದು ಎತ್ತರದ ಉದ್ದನೆಯ ಮೇಜು. ಮೇಜಿನ ಹಿಂದುಗಡೆ ಪರದೆ. ಬಲಗಡೆಗೆ ಒಂದು ಗೋಡೆ. ಗೋಡೆಗೆ ಒಂದು ಕಿಟಕಿ. ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಗುಡಿಸಲಿನ ಮಾಡಿನ ಭಾಗದಂತೆ ತೋರುವ ತುಂಡು ಮಾಡು. ಗೋಡೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹೊರಗಡೆ ಕೆಲವು ಮರಗಳು. ಗುಡಿಸಲಿನ ಮುಂದಿನ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಬಾಳೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಗಿಡಗಳು, ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆಯ ಗಿಡಬಳ್ಳಿಗಳು. ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸೋರೆ ಬುರುಡೆ ಮತ್ತು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಸೋರೆ ಬುರುಡೆ. ಬೆಳಗ್ಗಿನ ಹೊತ್ತು . ತುಸು ಮಬ್ಬು ಬೆಳಕು. ಅರುವತ್ತು ವರ್ಷ ದಾಟಿದ ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬಳು ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಏನೋ ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಎದ್ದು ಸೂರ್ಯನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪೊರಕೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಗುಡಿಸತೊಡಗುತ್ತಾಳೆ.)

ಮು: (ಮರಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ) ಅರುವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನೀವು ಎಲೆಗಳನ್ನು ಉದುರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ! ಅರುವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾನು ಗುಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಗುಡಿಸಿ ಗುಡಿಸಿ ನಾನು ಬಗ್ಗಿಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಎಲೆಗಳನ್ನು ಉದುರಿಸಿ ಉದುರಿಸಿ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಮತ್ತೂ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದಿದ್ದೀರಿ. (ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬೆನ್ನು ಸೆಟೆಸಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ) ನಾನು ಇಡೀ ದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ನನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಲವಾದ್ರೂ ಬಂದಿರಾ? (ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಕೈಯಿರಿಸಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ) ಓ ಬಾಳೆಗಳು ಬಾಡುತ್ತಾ ಇವೆ. ನೀರು ಹಾಕಬೇಕು! ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನೀರು ಆರಾ ಇದೆ! (ಪೊರಕೆ ಬಿಸಾಡಿ, ಸೋರೆ ಬುರುಡೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬುವ ಗುಳುಗುಳು ಶಬ್ದ. ಓಡಿಹೋಗಿ ನೀರು ತಂದು ಗಿಡದ ಬುಡಕ್ಕೆ

ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ) ಇನ್ನು ಅಡಿಗೆ ಆಗಬೇಕು!... ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸ! ಜೀವನವಿಡೀ ಕೆಲಸ! (ಹೊಸ್ತಿಲ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಅದೇ ಹೊತ್ತು ಗುಡಿಸಲಿನ ಎಡಗಡೆಗೆ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಮುದುಕಿಯರು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖವಿರಿಸಿ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಲೇವಡಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬಳು ಕೆಂಪಂಗಿಯವಳು. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಕಪ್ಪಂಗಿಯವಳು. ಅವರು ಮುದುಕಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮುದುಕಿಯ ಮಾತುಗಳು ಅವರು ಆಡುವ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ನೇರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು)

ಕೆ, ಕ: ಅಯೋ ಅಯೋ! ಜೀವನವಿಡೀ ಕೆಲಸ! ಮುಗಿಯದ ಕೆಲಸ!

ಕೆ: ಯಾರನ್ನಾದ್ರೂ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಕರೆದಿಯಾ ಮುದುಕಿ ನೀನು?

ಕ: ಅರುವತ್ತು ವರ್ಷದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ! ನಮ್ಮನ್ನ ಒಳಗೆ ಬರ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಿಯಾ ನೀನು? ಜಿಪುಣೆ! ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಒಂದು ಅಗಳು ಕೊಟ್ಟಿಯಾ ನೀನು?

ಕ: ಯಾರನ್ನಾದ್ರೂ ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದಾ ನೀನು? ಎಲ್ಲಾ ನಾನೇ ಮಾಡ್ಕೊತೀನಿ ಅಂತ ಗರ್ವದಿಂದ ಹೇಳ್ಕೊತಿದ್ಯಲ್ಲ? ಈಗ ನಿನ್ನ ಕೈಲಾಗದಿರುವಾಗ ಯಾರು ಬರ್ತಾರೆ?

ಕೆ: ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಆರ್ದಾ ಇದೆ. ನಿನ್ನ ಸೋರೆಬುರುಡೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳೋರು ಯಾರು?

ಕ: ನೀರಿಲ್ಲದೇ ಹೋದ್ರೆ, ಗಾಳಿ ತುಂಬಿಡೋಕೆ ಯಾರಾದ್ರೂ ನಿನ್ನ ಸೋರೆ ಬುರುಡೆ ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಬರ್ತಾರಾ?(ನಗುತ್ತಾರೆ)

ಮು: ನಾನು ಪ್ರತಿ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಕೇಳಿಸೋದಿಲ್ಲ?

ಕ: ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ನಾವು ಕೂಡ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋವೆ. ದೇವಿಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಹೋದ ಯವನ ಪುನ: ಬರುತ್ತಾ?

ಕೆ: ನೀನು ಮಹಾ ಜಿಪುಣೆ! ದುಡಿದು ಬಂದ ಗಂಡನಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಉಟ ಕೂಡ ಹಾಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಆದ್ರಿಂದ ಅವನು ಓಡಿಹೋದ. ದೇವರು ನಿನಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

(ಮುದುಕಿ ಮೊದಲು ಮನೆಯ ಎಡಗಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಲಗಡೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದುಕಿಯರು ಮರಗಳಡೆಯಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಜೋರಾಗಿ ಗಾಳಿ ಬೀಸತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಮುದುಕಿ ಈಚೆಗೆ ಬಂದೊಡನೆ, ಆ ಮುದುಕಿಯರು ಪುನ: ಬಂದು ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖವಿರಿಸಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ)

ಮು: ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಾ ಇದೆ. (ಗಾಳಿಯ ಬೀಸುವಿಕೆ ಬಲವಾಗಿ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲಿನ ಮಾಡು ಶೀಟು ಕೆಳಜಾರಿ ಗೋಡೆಗೊರಗಿಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಮುದುಕಿ ಹೋಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅದನ್ನೆತ್ತಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಇರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ.) ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಮಂಜು ಕರಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರ್ಬಹುದು. ಪರ್ವತದ ಮೇಲಿರುವ ದೇವತೆಯೆ, ನಿನಗೆ ನಾನು ಪ್ರತಿ ದಿನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ನನ್ನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳು ಆಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಕರುಣೆ ಇಲ್ಲ? ನನ್ನ ಕಷ್ಟ ನಿನಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಸಂತೆಗೂ ನಾನೇ ಹೋಗ್ಕೊಳ್ಳು.(ಗೊಣಗುತ್ತಾ ಸೋರೆ ಪಾತ್ರೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖವಿಟ್ಟ ಮುದುಕಿಯರು ಮರಗಳಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವಳು ಸೊಂಟದ ಮೇಲೆ ನೀರು ತುಂಬಿದ ಸೋರೆ

ಬುರುಡೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಮರಳಿ ಬರುವಾಗ ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆ ಗಿಡಗಳ ನಡುವೆ ಒಬ್ಬ ಎತ್ತರದ ಸುಂದರ ಗಂಡಸು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.
ಮುದುಕಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾನೆ)

ಮು: ಯಾರು ನೀನು?

ಗಂ: ನಾನು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ದೇವತೆಯ ದೂತ. ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವತೆಗೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ನಿನಗೆ ನಮ್ಮ ದೇವತೆಯಿಂದ ಒಂದು ಸಂದೇಶ ಇದೆ.

ಮು: ಏನು ಸಂದೇಶ?

ಗಂ: ನೀನು ಈ ನಿನ್ನ ಸೋರೆ ಬಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆರೈಕೆ ಮಾಡು. ಅದರ ಮೂಲಕ ನಿನಗೆ ಭಾಗ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ.

ಮು: ಏನು? ಈ ಸೋರೆ ಬಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ನನಗೆ ಭಾಗ್ಯ ಬರುತ್ತದೆಯೆ? (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಸೋರೆ ಬಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಗಂಡಸು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ತಿರುಗಿ ನೋಡಿ ಅವನು ಮಾಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಾಳೆ) ಹಾಗಾದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೀರು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ದೇವತೆಯ ಸಂದೇಶದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಇದೆಯೋ ನೋಡುತ್ತೇನೆ. (ಕೊಡ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಗುಡಿಸಲು

(ಎತ್ತರದ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಸಾಲಾಗಿ ಕೆಲವು ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಗಳು. ಮುದುಕಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೋರೆಬುರುಡೆಯಿದೆ. ಅದರೊಳಗೆ ಉದ್ದನೆಯ ಚಾಕು ಹಾಕಿ ಕೆರೆದು ಶುಚಿ ಮಾಡಿ, " ಸಾಲದು. ಇನ್ನೂ ಒಣಗಬೇಕು " ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅದನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಇರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ದೊಡ್ಡ ಸೋರೆಬುರುಡೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನೀರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಒಮ್ಮೆ ತಂದು ಗಿಡಗಳ ಬುಡಕ್ಕೆ ಸುರಿಯುತ್ತಾಳೆ. "ಇನ್ನು ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು" ಎಂದು ಎರಡು ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, "ಸಂತೆಗೆ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು . ಎಂಥ ಭಾಗ್ಯವೋ ಏನೋ. ಎಷ್ಟು ಸಿಗುವುದೋ ಏನೋ" ಎಂದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಹೊರಡುವ ಮೊದಲೇ ರಂಗದಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕತ್ತಲಾವರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕು ಬರುವಾಗ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಸಾಲಾಗಿ ಇರಿಸಿದ್ದ ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಗಳು ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ರೂಪಾಂತರಗೊಂಡಿವೆ. ಅವರು ಕೆಳಜಿಗಿದು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಗಂಡು, ಕೆಲವು ಹೆಣ್ಣು. ಒಬ್ಬನು ದೊಡ್ಡವನು. ಅವನು ಅವರ ನಾಯಕ. ಕಿಟ್ಟಿ ಅವನ ಹೆಸರು. ಅವರ ಪೈಕಿ ಒಬ್ಬ ತುಂಬಾ ಚಿಕ್ಕವನು, ತುಸು ಕುಂಟು. ಅವನಿಗೆ ಬೆಂಚಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಕಿಟ್ಟಿ ಎತ್ತಿ ಕೆಳಗಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ "ಕಿಟ್ಟಿ , ಕಿಟ್ಟಿ "ಎಂದು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಕೂಗುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಸುತ್ತ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ)

ಕಿಟ್ಟಿ: ಈಗ ಆಟ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಬೇಗ ಬೇಗ ಮುಗಿಸಬೇಕು. (ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಕೆಲಸ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ) ನೀನು ಒಲೆ ಉರಿಸು. ನೀನು ನೀರು ತಾ. ನೀನು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಡಿಗೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲ ಸಾಮಾನು ತಾ. ನೀನು ಒಂದು ಚೀಲ ಅಕ್ಕಿ ಬೆಲ್ಲ ಉಪ್ಪು ಸಕ್ಕರೆ ತಾ. ನೀನು ಅಂಗಳ ಗುಡಿಸು. ನೀನು ಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಗುಡಿಸಿ ಶುಚಿ ಮಾಡು. ನೀನು ತರಕಾರಿ ಹೆಚ್ಚು. ನೀನು... (ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೊಂದೊಂದು ಕೆಲಸ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಚುರುಕಿನಿಂದ ಅತ್ತಿತ್ತ ಓಡಿ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಗುಳುನಗುತ್ತಾ ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾ ಇತರರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾನೆ. ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ, ಸಂತೋಷವೇ ಮೂರ್ತಿವೆತ್ತಂತೆ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಅವರ ಕೆಲಸ

ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಕೆಂಪು ಮುದುಕಿ ಮತ್ತು ಕಪ್ಪು ಮುದುಕಿ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಬಂದು ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖವಿರಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಕಿಟ್ಟಿ ತಾನೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇತರರನ್ನೂ ಹುರಿದುಂಬಿಸುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು "ಆಗ್ಲಿ ಕಿಟ್ಟಿ... ಮಾಡ್ತೀನಿ ಕಿಟ್ಟಿ ...ಆಯ್ತು ಕಿಟ್ಟಿ ... ತರ್ರೀನಿ ಕಿಟ್ಟಿ... ಆಗೇ ಬಿಟ್ಟಿತು ಕಿಟ್ಟಿ..." ಮುಂತಾದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಲಿನಂತೆ ಸಾಲಾಗಿ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಚಿಕ್ಕವನನ್ನು ಕಿಟ್ಟಿ ಎತ್ತಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಅವನೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಂಗದ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕು ಬರುವಾಗ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಸೋರೆಬುರುಡೆಗಳಾಗಿ ರೂಪಾಂತರ ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮುದುಕಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಮುದುಕಿಯರು ಮರಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಮುದುಕಿ ಗುಡಿಸಲಿನ ಒಳಹೋಗಿ ಒಳಗೆ ಆಗಿರುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ)

ಮು: ಅಡಿಗೆ ಕೂಡ ಆಗಿದೆ! (ಪಾತ್ರೆಯ ಬಾಯಿ ತೆಗೆದು ನೋಡಿ) ಅಹ ಏನು ಘಮಘಮ ವಾಸನೆ! ಮನೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಶುಚಿಯಾಗಿದೆ! ಒಹ್ ಅಕ್ಕಿ! ಸಕ್ಕರೆ! ಬೇಳೆ! ಬೆಲ್ಲ, ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆ! ಒಹ್ ಏನೆಲ್ಲಾ ಇದೆ! (ಉದ್ಗರಿಸುತ್ತಾ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾಳೆ) ಯಾರ ಕೆಲಸ ಇದು? ಯಾರು ಇಷ್ಟು ದಯಾಳುಗಳು? ಒಬ್ಬರಿಂದ ಆಗುವ ಕೆಲಸ ಅಲ್ಲ ಇದು! ಒಹೋಯ ಯಾರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವುದು? (ಮರಗಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಕೂಗುತ್ತಾಳೆ. ಕಪ್ಪಂಗಿ, ಕೆಂಪಂಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ) ಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ? ನೀವು ಮಾಡಿದಿರಾ?

ಕ: ಏನು ಹೇಳುವುದು?

ಕೆ: ಅದ್ಭುತ!

ಮು: ಏನು ಅದ್ಭುತ?

ಕ: ವಿಚಿತ್ರ!

ಕೆ: ವಿಚಿತ್ರ!

ಮು: ಏನು ಅದ್ಭುತ ? ಏನು ವಿಚಿತ್ರ? ನಾನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನಾಯುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಬೇಗ ಹೇಳಿ!

ಕ: ನೀನು ಆಚೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ನಿನ್ನ ಸೋರೆಪಾತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಬದಲಾದುವು.

ಕೆ: ಅವುಗಳು ಪುಟಪುಟ ಅಂತ ಅತ್ತಿತ ಓಡಿ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಆರು ದಿನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದುವು.

ಮು: ನಿಜವೆ?

ಕ: ನಿಜ.

ಮು: ನನ್ನಿಂದ ನಂಬಿಕ್ಕೆ ಆಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ.

ಕೆ: ನಾವ್ಯಾಕೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತೀಕು?

ಮು: ನೀವು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೀಟಲೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನ ಗೋಳುಹೊಯಿತಾ ಇರ್ದೀರಿ! ನೀವೇ ಏನೋ ಆಟ ಆಡ್ತಾ ಇರ್ದೀರಿ!

ಕ: (ಹೊರಡುತ್ತಾ) ಸಂಶಯ ಪಿಶಾಚಿ ನೀನು! ಯಾರ ಮೇಲೂ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ ನಿನಗೆ!

ಕೆ: (ಹೊರಡುತ್ತಾ)ನಿಂಗೆ ಯಾರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ನಂಬಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ!

ಕ: ನಿಂಗೆ ಭಾಗ್ಯ ಬಂದರೂ ಒಂದೇ.

ಕೆ: ದುರ್ಭಾಗ್ಯ ಬಂದರೂ ಒಂದೇ.

(ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮುದುಕಿ ಒಳಹೋಗಿ ಊಟದ ಪಾತ್ರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಣಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಕಪ್ಪಂಗಿ ಮತ್ತು ಕೆಂಪಂಗಿ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖವಿರಿಸಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ)

ಕ: ನಿಂಗೆ ಬಂದ ಭಾಗ್ಯ! ನೀನೊಬ್ಬೇ ತಿನ್ನು! ಜಿಪುಣೆ!

ಕೆ: ಹಂಚಿ ತಿನ್ನೇಡ! ಒಂಟಿ ಮುದುಕಿ! (ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಜಿಪುಣೆ! ಒಂಟಿ ಮುದುಕಿ ಎಂದು ಎರಡರಡು ಬಾರಿ ಹೇಳಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮುದುಕಿ ಏನೂ ಕೇಳಿಸದವಳಂತೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಗುಡಿಸಲು

(ಮುದುಕಿ ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಿರಿವಂತೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ತುಂಡುಗೋಡೆ ಮಾಯವಾಗಿದೆ. ಗೋಡೆ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮರಗಳು ಕೂಡ ಇಲ್ಲ)

ಮು: ನಾನು ಸಂತೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಈ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಾರೆ? ದೇವರೇ ಇವರನ್ನು ಕಳಿಸಿರುವುದು ಖಂಡಿತ! ನಂಗೆ ಅವರನ್ನು ಇವತ್ತು ಕಾಣಲೇ ಬೇಕು! ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗುವ ತಯಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ) ನಾನು ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗಿಬರುತ್ತೇನೆ (ಈ ಕಡೆ ಬಂದು ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖವಿರಿಸಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ. ಸೋರೆಬುರುಡೆಗಳು ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಂಡು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತವೆ. "ಎಷ್ಟು ಚೆಂದದ ಮಕ್ಕಳು! ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ!" ಎಂದೆಲ್ಲ ಉದ್ಗರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವರ ಕೆಲಸ ಎಂದಿನಂತೆ ಮುಗಿಯುವುದರಲ್ಲಿರುವಾಗ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವರಿಗೆ ಕಾಣದಂತೆ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ಕಿಟಕಿ: ಬಿಡು ಬಿಡು! ನಾವು ಹೋಗಬೇಕು!

ಮು: ಬೇಡ ಬೇಡ. ನೀವು ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿ! ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ: ಇಲ್ಲ ನಾವು ಹೋಗಬೇಕು.

ಮು: ನಾನು ಒಂಟಿ ಮುದುಕಿ. ನನ್ನವರು ಎನ್ನುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿ ಮಕ್ಕಳೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ: ಇಲ್ಲ , ನಾವು ಹೋಗಬೇಕು.

ಮು: ಈ ಮುದುಕಿಯ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಕರುಣೆಯೂ ಇಲ್ಲವೆ ನಿಮ್ಮೆ? (ಅಳುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಅಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಕ್ಕಳ ಮನಕರಗುತ್ತದೆ. ಅಳಬೇಡ ಎಂದು ಬಳಿಬಂದು ಸಂತೈಸುತ್ತವೆ)

ಕಿ: ಆಗ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನೀನು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮ್ಮನ್ನು ಬೈಯಬಾರದು.

ಮು: ಖಂಡಿತ ಬೈಯುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಕಿ: ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ನಾವು ತರುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ರೆ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಮು: ಯಾವ ಕೆಲಸ?

ಕಿ: ಒಂದು: ಒಲೆ ಉರಿಸಿ ಅನ್ನ ಬೇಯಿಸುವುದು. ಎರಡು: ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ಸಂತೆಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಮಾರಿ ಹಣ ತರುವುದು.

ಮು: ಆಗ್ಲಿ , ಆ ಕೆಲಸ ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ: ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು.

ಮು: ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು.

ಕಿ: ಸರಿ. ನಿನ್ನ ಸೋರೆ ಬಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ನೀರು ಕೂಡ ನಾವೇ ತಂದು ಹಾಕಬೇಕು.

ಮು: ಆಗ್ಲಿ.

ಕಿ: ಸರಿ. ಈಗ ನೀನು ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾ. ಮನೆಯ ಕೆಲಸ ನಾವು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ.

ಮು: ಆಗ್ಲಿ .

(ಮುದುಕಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮೂರ್ಮಾಲ್ಕು ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಸಂತೆ

(ಮುದುಕಿ ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಈಗ ಅವಳ ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಸರಗಿವೆ. ಕಪ್ಪಂಗಿ ಮತ್ತು ಕೆಂಪಂಗಿ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಾರೆ)

ಮು: ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಿರಿ ನೀವು! ಒಂದು ತಿಂಗಳಾಯ್ತು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಾಣಲಿಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲ!

ಕ: ನಾವಿಬ್ಬೂ ತಾಯಿಮನೇಲಿದ್ದೀವಿ.

ಮು:ಬರೋಲ್ವ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ?

ಕ: ಬರಲಿವೆ ಕೀಟಲೆ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ. (ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಕೆ: ಹೇಗಿದ್ದಾರೆ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು?

ಮು: ಹೂಂ ಇದ್ದಾರೆ.

ಕ: ಯಾಕೆ ಏನಾಯ್ತು? ಯಾಕೆ ಬೇಜಾರು? ನಿನ್ನನ್ನು ಅವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ?

ಮು: ಏನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋದು? ಎಲ್ಲಾ ತಂದಾಕ್ಷರ. ಆದ್ರೆ ಅಡಿಗೆ ನಾನೇ ಮಾಡ್ಬೇಕು.

ಕ: ಅಷ್ಟೇ ತಾನೆ? ಪಾತ್ರೆ ಅವು ತೊಳೆಯೋಲ್ಲ?

ಮು: ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೀತಾರೆ.

ಕ: ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆ ಗಿಡಗಳಿಗೆ ನೀರು ಹಾಕೋಲ್ಲ?

ಮು: ಹಾಕ್ತಾರೆ.

ಕ: ಭಾಗ್ಯವಂತೆ ನೀನು! ಇನ್ನೇನಾಗ್ಬೇಕು ನಿಂಗೆ?

ಕ: ಇಷ್ಟು ಭಾಗ್ಯ ಯಾರಿಗಿದೆ? ಸ್ವಂತ ಮಕ್ಕಳಿರುವವರಿಗೇ ಇಲ್ಲ.

ಕ: (ಮುದುಕಿಯ ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಚಿನ್ನದ ಸರಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿ) ಚಿನ್ನದ ಸರಗಳನ್ನ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಿ? ಇಷ್ಟೊಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಿ? ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಾ ಅವ್ರೇ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನೀನು ಮಾಡ್ಬೇಕಾಗಿರೋದು ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ?

ಮು: ನಿಜ. ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸ ಅಂದ್ರೇನು ಸಣ್ಣ? ಅವು ಜನ ಎಷ್ಟಿದ್ದಾರೆ?

ಕ: ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಾ?

ಮು: ಮಕ್ಕಳಾದ್ರೇನು? ಅದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯ! ಸೌದೆ ತಂದು, ಒಲೆ ಉರಿಸಿ, ಬೆಂಕಿ ಮಾಡಿ, ಅಕ್ಕಿ ತೊಳ್ಳು , ಬೇಯಿಸಿ ಬಡಿಸಬೇಕು.

ಕ: ಬೇಯಿಸುವುದು ನೀನಲ್ಲ, ಬೆಂಕಿ! (ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಮು: ಸೋರೆಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ಲು , ತಿರುಳು ತೆಗೆದು ಒಣಗಿಸಿ ಇಡಬೇಕು.

ಕ: ಒಣಗಿಸುವುದು ನೀನಲ್ಲ ಸೂರ್ಯ! (ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಮು: ಆದ್ರೆ ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ನಾನೇ ಸಂತೆಗೆ ಹೊತ್ತು ತರಬೇಕು.

ಕ: ಅಬ್ಬಾ ! ಸೋರೆ ಬುರುಡೆ ಅಷ್ಟು ಭಾರವಾದದ್ದು ಯಾವಾಗ? ಹತ್ತು ಸೋರೆ ಬುರುಡೆ ಸೇರಿಸಿದ್ರೂ ನಿನ್ನ ತಲೆಬುರುಡೆಯಷ್ಟು ಭಾರ ಆಗ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಕ: ನಿನ್ನ ತಲೆಬುರುಡೆ ಮನೇಲಿಟ್ಟು ಸೋರೆ ಬುರುಡೆ ಮಾತ್ರ ತಕ್ಕೊಂಡು ಸಂತೆಗೆ ಬಾ. (ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಮು: ನಿಮ್ಮ ಕೀಟಲೆ ಮಾಡೋ ಅಭ್ಯಾಸ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ ನೀವು!

ಕೆ: ಹೇಗೆ ಬಿಡೋದು? ಅದು ನಮಗೆ ತಾಯಿಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆದ ಅಭ್ಯಾಸ !

ಮು: ನನಗೀಗ ಮೊದಲಿನಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಆಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ.

ಕೆ: ಭಾಗ್ಯ ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಇರೋ ಸುಖ ಅಂದ್ರೆ ಅದೇ. (ನಗು)

ಕೆ: ಏನೆ ಆಗ್ಲಿ ಈಗ ನೀನು ಶ್ರೀಮಂತಳಾಗಿರುವಿ! ಆರೋಗ್ಯದಿಂದ ಇರುವಿ! ಹೀಗಿದ್ದೆ ಖಂಡಿತ ಇನ್ನೂ ಐವತ್ತು ವರ್ಷ ಬದುಕಿ. ಭಾಗ್ಯವಂತೆ ನೀನು! ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಕ್ಕಳು! ನಾವು ನೋಡು. ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದೇವೆ!

ಮು: ನಾನು ದಿನಾ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ದೇವತೆಯನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸ್ತಿಲ್ಲ?

ಕೆ: ನಾವೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸ್ತಿಲ್ಲ? ಆದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ ಭಾಗ್ಯ! (ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಗುಡಿಸಲು

(ಮುದುಕಿ ಸಂತೆಯಿಂದ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಗೊಣಗಿಕೊಂಡೇ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಪ್ಪಿ, ಅಸಹನೆ. ಮಕ್ಕಳು ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಕಿಟ್ಟಿ ಮಾತ್ರ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ)

ಮು: ನಡ್ಡು ನಡ್ಡು ಸಾಕಾಯ್ತು . ಇನ್ನು ಬೇಯಿಸ್ಬೇಕು! ಎಷ್ಟು ಬೇಯಿಸುವುದು! ಎಷ್ಟು ಬೇಯಿಸುವುದು! ಒಂದೊಂದಲ್ಲವಾದ್ರೂ ತಿನ್ನುವವರಿಗೇ ಬೇಯಿಸಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ? ಸೋಮಾರಿಗಳು! (ಹೊಸ್ತಿಲ ಬಳಿ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಕಾಣದೆ ಮುದುಕಿ ಎಡವಿ ಬೀಳುತ್ತಾಳೆ) ಯಾರು? ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಿ? ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡ? ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲೋಕೂಂತ ಮಾಡಿದ್ಯಾ ಕುಂಟ? ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲ ಏನಾಗಿದೆ? (ಕಿಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿ) ಏನು ಎಲ್ಲಾ ಆರಾಮವಾಗಿ ಕೂತ್ಕೊಂಡಿದೀರಿ? ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಾ ಆಯಾ?

ಕೆ: ಆಯ್ತೆ.

(ಮಕ್ಕಳು ಒಂದೊಂದೇ ಮಾತಾಡುತ್ತವೆ)

ಒಂದು: ಅಂಗಳ ಗುಡಿಸಿದ್ದಿ.

ಎರಡು: ಮನೆ ಗುಡಿಸಿದ್ದಿ.

ಮೂರು: ನೀರು ತಂದ್ಲಿ.

ನಾಲ್ಕು: ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆದ್ಲಿ.

ಐದು: ಸೌದೆ ತಂದ್ಲಿ.

ಆರು: ಸೋರೆಗಿಡಗಳಿಗೆ ನೀರು ಹಾಕಿದ್ದಿ.

ಏಳು: ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆದ್ಲಿ.

ಒಂಬತ್ತು: ಸಾರು ಮಾಡಿದ್ದಿ.

ಹತ್ತು: ಪಲ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದಿ.

ಒಂದು: ಮೊಸರಿನಿಂದ ಬೆಣ್ಣೆ ತೆಗೆದ್ದಿ

ಎರಡು: ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸೊರೆ ಪಾತ್ರ ತಂಬಾ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ದಪ್ಪ ಮಜ್ಜಿಗೆ ಮಾಡಿಟ್ಟಿ.

ಮು: ಇಷ್ಟು ಮಾಡಿದ್ಯೆಲೆ ನಿಮ್ಮ ಅನ್ನ ಬೇಯಿಸಿಕ್ಕಾಗ್ಲಿಲ್ಲ?

ಕಿ: ಅನ್ನ ಬೇಯೊದು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ನೀನೇ ಅಲ್ವ ಅಜ್ಜಿ? ಅದ್ಯೇ ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೆ ನೀನು ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನದ ರುಚಿನೇ ಬೇರೆ. ನಾವು ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ರುಚಿನೇ ಇಲ್ಲ.

ಮು: ಅದೆಲ್ಲ ಸುಳ್ಳು! ಯಾರು ಬೇಯಿಸಿದ್ರೂ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ರುಚಿ. ಸೋಮಾರಿಗಳು ನೀವು! ಅದಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲದ ನೆಪ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೀರಿ!

(ರಂಗದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ)

ಕಿ: ಇಲ್ಲಜ್ಜಿ, ಅಮ್ಮ ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನದ ರುಚಿ....

ಒಂದು: ಅಜ್ಜಿ ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನದ ರುಚಿ...

ಎರಡು: ಮಕ್ಕಳು ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನದ ರುಚಿ...

ಮೂರು: ಕೆಲಸದಾಳುಗಳು ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನದ ರುಚಿ....

ಕಿ: (ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ) ಎಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಬೇರೆ.

ಮ: ಇಷ್ಟೊಂದು ರುಚಿ ಗೊತ್ತಿದ್ಯಾ ನಿಮ್ಮೆ? ರುಚಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮೆ ಏನು ಗೊತ್ತು? ನೀವು ಎಷ್ಟೆಂದ್ರೂ ಸೋರೆಬುರುಡೆಗಳಲ್ಲ? (ರಂಗ ಪೂರ್ತಿ ಕತ್ತಲಾಗಿ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕು ಬರುವಾಗ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ಸೋರೆ ಬುರುಡೆಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮುಡುಕಿ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಗೋಳೋ ಎಂದು ಅಳತೊಡಗುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೪: ೧. ಕಮಾರ ಮತ್ತು ಹುಚ್ಚ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಕಮಾರ, ಕಮಾರನ ಮಗ, ಕಮಾರನ ಹೆಂಡತಿ, ರಾಜ, ದೂತ, ಪಂಡಿತ, ವಿಜ್ಞಾನಿ, ಕವಿ, ಹುಚ್ಚ,

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಕಮಾರನ ಮನೆ

(ರಂಗದ ಬಲ ಅರ್ಧ ಕಮಾರನ ಮನೆ. ಎಡ ಅರ್ಧ ಅವನ ಕೆಲಸದ ಕೊಠಡಿ. ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ತಿಡಿ ಮತ್ತು ಕುಲುಮೆ. ಕಮಾರನ ಮಗ ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ ತಿದಿಯೊತ್ತುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕಮಾರ ಕತ್ತಿ ಕಾಯಿಸಿ ಸುತ್ತಿಗೆಯಿಂದ ಬಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ)

ಕಮಾ: ಸುಮಾರು ಹತ್ತು - ಹದಿನೈದು ಸಾವಿರ!

ಕ.ಮ: ಹತ್ತು - ಹದಿನೈದು ಸಾವಿರ!

ಕಮಾ: ಯಾಕೆ ನಂಬಿಕ್ಕಾಗ್ತಿಲ್ಲ?

ಕ.ಮ: ಇಲ್ಲಷ್ಟು ,ನಂಬಿಕ್ಕಾಗ್ತಿಲ್ಲ.

ಕಮಾ: ನೋಡು, ನಿಂಗೀಗ ಹತ್ತು ವರ್ಷ. ನೀನು ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ತಿಂದ ಅನ್ನ ಎಷ್ಟಾಗಿರಬಹುದು ಗೊತ್ತಾ? ಕಡಿಮೆ ಎಂದರೆ ಒಂದು ಗಾಡಿ ಆಗಬಹುದು. (ನಗುತ್ತಾನೆ)

ಕ.ಮ: ಒಂದು ಗಾಡಿ!

ಕಮಾ: ಹೌದು ಒಂದು ಗಾಡಿ. ನನ್ನಷ್ಟು ಪ್ರಾಯವಾಗುವಾಗ ನೀನು ಊಟ ಮಾಡಿದ ಅನ್ನ ಒಟ್ಟು ಐವತ್ತು ಗಾಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ. (ನಕ್ಕು) ನೋಡು, ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಕಮಾರ. ನಲ್ವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾನು ದಿನಾ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಮನೆಗಳಿವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಡಿಮೆ ಎಂದರೆ ಒಂದು ಕತ್ತಿಯಾದರೂ ಇದೆ. ಕೆಲವು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರ್ನಾಲ್ಕಿರವೆ.

(ಕಮಾರನ ಮಗ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗುಣಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಕಮಾರನ ಹೆಂಡತಿಯ ಪ್ರವೇಶ)

ಕ.ಹೆ: ರೀ, ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಾಣೋಕೆ ಯಾರೋ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಕ.ಮ: (ಚಿಂತಿಸಿ)ಯಾರಿರಬಹುದು ಇಷ್ಟು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ? (ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ) ಯಾರು?

ಕ.ಹೆ: ಯಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಕಮಾ: ಹೆಸರು ಕೇಳಿಲ್ಲ ನೀನು?

ಕ.ಹೆ: ಕೇಳಿದೆ. ರಾಜದೂತ ಅಂತಂದ.

ಕಮಾ: ರಾಜದೂತ!

(ಕಮಾರನ ಮಗ ಬೆರಗಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಕಮಾರನ ಕೈಕಾಲು ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ತಬ್ಧ.)

ಕ.ಹೆ: ರಾಜದೂತ ಅಂದ್ರೆ ಯಾರು?

ಕಮಾ: (ತಲೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ಅಷ್ಟೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಿಂಗೇ? (ಹಲ್ಲುಕಚ್ಚಿ, ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ)ರಾಜದೂತ ಅಂದ್ರೆ ರಾಜನ ಅಪ್ಪ!

ಕ.ಹೆ: (ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಲ್ಲಿ)ಏನು ರಾಜನ ಅಪ್ಪನೆ? (ಕಮಾರ ಟಪ್ಪನೆ ಅವಳ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿದ್ದರಿಂದ ಅಪ್ ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಅವಳ ಮಾತು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು)

ಕ.ಮ: ಅಪ್ಪಾ ರಾಜನಿಗೂ ಅಪ್ಪ ಇತ್ತಾನಾ?

ಕ.ಮಾ: (ಭೀತನಾಗಿ) ಮುಚ್ಚುಬಾಯಿ! ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗಿ! (ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ) ರಾಜದೂತರು ಇಬ್ಬಿದ್ದಾರಾ?

ಕ.ಹೆ: ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನೇ.

ಕ.ಮಾ: ಹಾಗಿದ್ರೆ ಗಂಡಾಂತರ ಇಲ್ಲ ಅಂತಾಯ್ತು. ಅಬ್ಬ ಬದುಕಿದೆ!

ಕ.ಹೆ: ಯಾಕೆ? ಇಬ್ಬಿದ್ರೆ ಏನು ವ್ಯತ್ಯಾಸ?

ಕ.ಮಾ: ಒಬ್ಬಿದ್ರೆ ಮಾತ್ರ ದೂತ ಅಂತ ಅರ್ಥ. ಇಬ್ಬಿದ್ರೆ ಯಮದೂತರು ಅಂಥ ಅರ್ಥ.

ಕ.ಹೆ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಹೌದಾ?

(ಕಮಾರ ಎದ್ದು ಹೊರಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜದೂತ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಾನೆ)

ದೂತ: ನಮಸ್ಕಾರ ಕಮಾರಶ್ರೇಷ್ಠರಿಗೆ.

ಕ.ಮಾ: ನಮಸ್ಕಾರ ರಾಜದೂತಶ್ರೇಷ್ಠರಿಗೆ. ಏನು ಸಮಾಚಾರ?

ದೂತ: ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿದೆ.

ಕ.ಮಾ: (ಭಯದಿಂದ ತೊದಲುತ್ವಾ) ಏನ್-ಏನಪ್ಪಣೆ?

ದೂತ: ಅರಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕಂತೆ.

ಕ.ಮಾ: ಯಾಕೆ?

ದೂತ: ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು? ಕರ್ನೊಂಡು ಬಾ ಅಂತ ಮಹಾರಾಜರು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಯಾಕೆ ಅಂತ ಕೇಳೋಕಾಗುತ್ತಾ?

ಕ.ಮಾ: ನಿಜ. ಕೇಳೋಕಾಗಲ್ಲ.

ದೂತ: ಸರಿ ಬೇಗನೆ ಹೊರಡು.

ಕ.ಮ: ನಾನಿನ್ನೂ ತಿಂಡಿ ತಿಂದಿಲ್ಲ.

ದೂತ: ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಪುರುಸೋತ್ತಿಲ್ಲ.

ಕ.ಹೆ: (ವಿನಯದಿಂದ) ಇಡ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಯಮದೂತರೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿ. ರಾಜದೂತರೆ, ಚಟ್ಟಿಯೊಂದು ಅರೆದುಬಿಟ್ಟರಾಯ್ತು. ನೀವು ಕೂಡ ತಿಂಡಿ ತಿಂದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ.

ದೂತ: (ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ) ಹಾಗಾದ್ರೆ ಸರಿ.

ಕ.ಹೆ: (ಮಗನೊಡನೆ) ಏಯ ಕಿಟ್ಟು, ತೋಟದಿಂದ ಎರಡು ತುಂಡು ಎಲೆ ತಾ.

ಕಿಟ್ಟು : ಆಯ್ತುಮ್ಮ, (ಟಪ್ಪನೆ ಎದ್ದು ಓಡುತ್ತಾನೆ)

ಕ.ಹೆ: (ರಾಜದೂತನೊಡನೆ) ನೀವು ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ.

ದೂತ: ಆಗಲಿ. (ನಿರ್ಗಮನ)

ಕಮಾ: ನನ್ನ ಕೋಟು ಒಗೆದಿದ್ದೀಯ?

ಕ.ಹೆ: ಇಲ್ಲರೀ. ಮೊನ್ನೆ ಡೀಕಯ್ಯ ಗೌಡ್ರ ಮಗಳ ಮದುವೆಗೆ ಹಾಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಲ್ಲಾ, ಇನ್ನೂ ಬಗೀಲಿಲ್ಲ.

ಕಮಾ: ಪರ್ಯಾಗಿಲ್ಲ. ಕೋಟಲೈ, ಎರಡು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಂದ್ನಲ ಒಗೆದ್ರೆ ಸಾಕು.

ಕ.ಹೆ: ಆದ್ರೆ ಅದ್ರೆ ಹೊಲಿಗೆಗಳೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿವೆ. ಮಹಾರಾಜರ ಕಾಲಿಗೆ ಬೀಳುವಾಗ ಜಾಗ್ರತೆ ಮಾಡಿ. ಹೊಲಿಗೆ ಪೂರ್ತಿ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡೀತು ಮತ್ತೆ!

(ದೂತ ಕೈ ಒರಸಿಕೊಂಡು ಒಳಬರುತ್ತಾನೆ ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕಮಾರ, ದೂತ ಮತ್ತು ಕಮಾರನ ಮಗ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನಲು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಕಮಾ: ದೂತಶ್ರೇಷ್ಠರೆ, ಹೀಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ನಿಟ್ಟಾಗಬೇಡಿ. ಸತ್ಯಕ್ಕೂ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ?

ದೂ: ಏನು?

ಕಮಾ: ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನನ್ನು ಬರಹೇಳಿರುವುದು ಯಾಕೆ ಎಂದು?

ದೂ: ಗೊತ್ತಿದೆ.

ಕಮಾ: (ಅತೀವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ) ಹಾಗಾದರೆ ಹೇಳಿಬಿಡಿ. ನೀವು ಹೇಳಿದಿರಿ ಅಂತ ನಾವು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಕ.ಹೆ: ಇನ್ನೊಂದು ಇಡ್ಡಿ ಹಾಕಲೆ?

ದೂ: ಹಾಕಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಚಟ್ಟಿ ಕೂಡ ಹಾಕಿ. (ನಕ್ಕು) ತಲೆಹೋಗುವಂತಹ ವಿಚಾರವೇನೂ ಇಲ್ಲ ಕಮಾರ ಶ್ರೇಷ್ಠರೆ. ಮಹಾರಾಜರು ನಿನಗೆ ಏನೋ ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸ ಕೊಡುವವರಿದ್ದಾರೆ.

ಕಮಾ: ಏನಿರಬಹುದು? (ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ)

ದೂ: ಕೋಟೆಯ ಮಹಾದ್ವಾರದ ಬಿಜಾಗರಿಗಳಿಗೆ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದಿದೆ. ಹೊಸ ಬಿಜಾಗರಿ ತಯಾರಿಸಲಿಕ್ಕಿರಬಹುದು.

ಕಮಾ: ಹಾಗೂ? (ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಾನೆ. ತಿಂಡಿ ಮುಗಿಸಿ, ಬಿಸಿಯಾದ ಚಹವನ್ನು ನಾಲಿಗೆ ಸುಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ವೇಗವಾಗಿ ಕುಡಿದು ಮುಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕಮಾರನ ಮಗ ದೂತನಿಗೆ ಕೈ ತೊಳೆಯಲು ನೀರಿನ ತಂಬಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಕಮಾರ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ) ಎಲ್ಲಿದೆ ನನ್ನ ಕೋಟು? (ಹೆಂಡತಿ ಕೋಟು ತಂದು ತೊಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ದೂತನ ಜೊತೆ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ) ಮನೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿಯುವಾಗಲೇ ಕಮಾರ ಹಾಡತೊಡಗುತ್ತಾನೆ)

ಕರೆ ಬಂದಿದೆ ನನಗೆ ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ಕರೆ ಬಂದಿದೆ

ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸದ ಕರೆ ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಕರೆ

ಕರೆ ಬಂದಿದೆ ನನಗೆ ಮಹಾರಾಜರಿಂದ

ಶುಭಾಶಯಗಳನ್ನು ಕೋರಿರಿ ನನಗೆ

ನೀವೆಲ್ಲ ಶುಭಾಶಯ

(ಬೀದಿಯ ಎರಡು ಕಡೆಯಿಂದ ಜನರು ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಜನ: ಶುಭಾಶಯ ಕಮಾರಶಿರೋಮಣಿಗೆ ಶುಭಾಶಯ

ಶುಭಾಶಯ ಶುಭಾಶಯ ಶುಭಾಶಯ

ಶುಭಾಶಯ ಕಮಾರಶಿರೋಮಣಿಗೆ ಶುಭಾಶಯ

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಎತ್ತರದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತಗ್ಗಿನ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿ. ದೂತನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಕಮಾರ ರಾಜನಿಗೆ ತಲೆ ಬಾಗಿ ವಂದಿಸುತ್ತಾನೆ. ದೂತನ ನಿರ್ಗಮನ)

ಕಮಾ: ಪ್ರಣಾಮಗಳು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಹೂಂ. ಕ್ಷೇಮವೇ ಕಮಾರಶ್ರೇಷ್ಠ?

ಕಮಾ: ತಮ್ಮ ದಯೆಯಿಂದ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿದ್ದೇನೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನಿನ್ನಿಂದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ ಕಮಾರ.

ಕಮಾ: ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ನೀನು ಕಬ್ಬಿಣದಿಂದ ಹತ್ತು ಅಡಿ ಎತ್ತರದ ಒಂದು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಬ್ಬಿಣ ಸಿದ್ಧವಿದೆ.

ಕಮಾ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು (ಬೆರಗು, ಅಧಿರತೆ)

ರಾಜ: ಬರೀ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲ. ಉಸಿರಾಡುವ ಮನುಷ್ಯ. ರಕ್ತ ಮಾಂಸಗಳಿರುವ ಮನುಷ್ಯ. ಅವನ ನರಗಳಲ್ಲಿ ರಕ್ತ ಹರಿಯಬೇಕು. ಅವನು ನಡಿಯಬೇಕು ಓಡಬೇಕು, ಹಾಡಬೇಕು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವನು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಸೂಚಿಸಬೇಕು.

ಕಮಾ: (ಭಯದಿಂದ ಬಹಳ ತೊದಲುತ್ವಾ) ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೆ ಇಲ್ಲವೆ ಹೇಳು.

ಕಮಾ: (ತೊದಲುತ್ವಾ, ನಡುಗುತ್ತಾ) ಸಾಧ್ಯ.. ಇದೆ.. ಮಹಾ...ಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಒಂದು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಸಿದ್ಧವಾಗಬೇಕು.

ಕಮಾ: ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: (ಆಜ್ಞಾಪಿಸುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ) ಹಾಗಂದರೇನು? ಮಾಡುತ್ತೀಯೆ ಇಲ್ಲ?

ಕಮಾ: (ತೊದಲುತ್ವಾ)ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಸರಿ. ನೀನಿನ್ನು ಹೊರಡಬಹುದು. ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆಯೆ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣ ಬರುತ್ತದೆ.

ಕಮಾ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಕಮಾರನ ಮನೆ

(ಕಮಾರನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಗ. ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾದ ಕಮಾರನ ಪ್ರವೇಶ)

ಕ.ಹೆ: ಏನಾಯ್ತು? ಮಹಾರಾಜರು ಕರೆಸಿದ್ದು ಯಾಕೆ? ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸೊರಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ?

ಕಮಾ: ಸೊರಗುವುದಲ್ಲ. ಎದೆಯೊಡೆದುಹೋಗಿದ್ದು ದೇವರ ದಯೆ ಎನ್ನು.

ಕ.ಹೆ: ಯಾಕೆ? ಏನಾಯ್ತು?

ಕಮಾ: ನೇಣು!

ಕ.ಹೆ: ಎಲ್ಲಿ?ಯಾರಿಗೆ?

ಕಮಾ: (ಮೇಲಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಿ) ಅಲ್ಲಿ!

(ತಾಯಿ ಮಗ ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೋಡುತ್ತಾರೆ)

ಕ.ಹೆ: ಎಲ್ಲಿ?

ಕಮಾ: (ತನ್ನ ಕತ್ತು ತೋರಿಸಿ) ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿ ಬಳಿಕ ಇಲ್ಲಿ!

ಕ.ಹೆ.: ನನಗೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗ್ತಿಲ್ಲ.

ಕಮಾ: ಹತ್ತಡಿ ಎತ್ತರದ ಒಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಹಾರಾಜರು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕ.ಹೆ: ಅದಕ್ಕೆನು? ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲ? ಎಷ್ಟು ಸಮಯ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ?

ಕಮಾ: ಬರೀ ಮನುಷ್ಯ ಅಲ್ಲ. ಜೀವಂತ ಮನುಷ್ಯ! ಉಸಿರಾಡುವ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯ!

ಕ.ಹೆ: (ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯಭರಿತಳಾಗಿ)ಉಸಿರಾಡುವ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯ!

ಕಮಾ: ಹೌದು ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನ ಜೀವ ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಕ.ಹೆ: (ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ) ನೀವ್ಯಾಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿ?

ಕಮಾ: ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತೆಲ್ಲಿ? ಇದು ರಾಜನ ಆಜ್ಞೆ.

ಕ.ಮ: ಏನಪ್ಪಾ, ಉಸಿರಾಡುವ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯನೆ? ಆಗುತ್ತಾ ಮಾಡೋಕೆ?

ಕಮಾ: ಆಗುತ್ತೆ. ನಾನೇ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯ ಆಗ್ಬೇಕು! (ತಲೆಗೆ ಕೈಹೊತ್ತು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಕ.ಹೆ: ಈಗೇನು ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ?

ಕಮಾ: ನಂಗೆ ತಿಳೀತಿಲ್ಲ. ನಿಂಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ರೆ ಹೇಳು

ಕ.ಹೆ: ನಂಗೆನೂ ತಿಳೀತಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಪಂಡಿತರ ಬಳಿ ಕೇಳಿ. ಏನಾದ್ರೂ ಪರಿಹಾರ ಹೇಳಿಯಾರು.

ಕ.ಮ: ಇಂಥ ಸಮಸ್ಯೆಗೆಲ್ಲಾ ಪಂಡಿತರುಗಳ ಹತ್ರ ಪರಿಹಾರ ಇರುತ್ತಾ?

ಕ.ಹೆ: ಸತ್ತ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮಂತ್ರದಿಂದ ಬದುಕಿಸ್ತಾರೆ ಅಂತ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿದೆಯಲ್ಲಾ ? ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಅಂಥ ಮಂತ್ರವೇನಾದ್ರೂ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು. (ಒಂದು ಭಾರೀ ಗಾಡಿ ಬಂದು ನಿಂತ ಶಬ್ದ.ಗಾಬರಿಯಿಂದ) ಅದೇನು ಶಬ್ದ?

ಕಮಾ: ಉಸಿರಾಡುವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಶಬ್ದ!

ಕ.ಹೆ: ಅಬ್ಬಾ! ಅದರ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಉಸಿರೇ ನಿಂತ ಹಾಗಾಯ್ತು!

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಪಂಡಿತನ ಮನೆ

(ಪಂಡಿತ ಭಾರೀ ಗಾತ್ರದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕಮಾರನ ಪ್ರವೇಶ)

ಕಮಾ: ಪ್ರಣಾಮಗಳು ಪಂಡಿತಶ್ರೇಷ್ಠರಿಗೆ.

ಪಂ: ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ಕಮಾರ ಶ್ರೇಷ್ಠರೆ. ಏನು ವಿಶೇಷ?

ಕಮಾ: ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆ ಎದುರಾಗಿದೆ ಪಂಡಿತರೆ.

ಪಂ: ಎದುರಿಗೆ ಆಗಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಡೀಬೇಕು! ಏನು ಸಮಸ್ಯೆ?

ಕಮಾ: ಮಹಾರಾಜರು ಒಂದು ಜೀವಂತ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಪಂ: ಮಹಾರಾಜರು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲೇ ಬೇಕು.

ಕಮಾ: ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಲೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಪಂ: ಹೌದು ಖಂಡಿತ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಕಮಾ: ತಲೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಾವು ದಯಮಾಡಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಹೇಳಿ.

ಪಂ: ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ?

ಕಮಾ: ಹೆಂಡತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿದೆ. ಅವಳು ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದಳು.

ಪಂ: ನನಗೆ ಏನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀನು ವಿಜ್ಞಾನಿಶ್ರೇಷ್ಠನ ಬಳಿ ಹೋಗು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ವಿಜ್ಞಾನಿಯ ಮನೆ

(ವಿಜ್ಞಾನಿ ಯಾವುದೋ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಕಮಾರನ ಪ್ರವೇಶ)

ಕಮಾ: ಪ್ರಣಾಮಗಳು ವಿಜ್ಞಾನಿಶ್ರೇಷ್ಠರಿಗೆ.

ವಿ: ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ಕಮಾರ ಶ್ರೇಷ್ಠರೆ. ಏನು ವಿಶೇಷ?

ಕಮಾ: ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆ ತಲೆ ತಿನ್ನಾ ಇದೆ ವಿಜ್ಞಾನಿಶ್ರೇಷ್ಠರೆ.

ವಿ: ತಲೆ ತಿನ್ನಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಯ ತಲೆ ಎಲ್ಲಿದೆ ಅಂತ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಏನು ಸಮಸ್ಯೆ?

ಕಮಾ: ಮಹಾರಾಜರು ಒಂದು ಜೀವಂತ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ವಿ: ಮಹಾರಾಜರು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲೇ ಬೇಕು.

ಕಮಾ: ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಲೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ವಿ: ಹೌದು ಖಂಡಿತ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಕಮಾ: ತಲೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಾವು ದಯಮಾಡಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಹೇಳಿ.

ವಿ: ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ?

ಕಮಾ: ಹೆಂಡತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿದೆ. ಅವಳು ಪಂಡಿತರ ಬಳಿ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದಳು. ಪಂಡಿತರು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದರು.

ವಿ: ನನಗೆ ಏನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀನು ಕವಿಶ್ರೇಷ್ಠನ ಬಳಿ ಹೋಗು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಕವಿಯ ಮನೆ

(ಕವಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ಕವಿತೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕಮಾರನ ಪ್ರವೇಶ)

ಕಮಾ: ಪ್ರಣಾಮಗಳು ಕವಿಶ್ರೇಷ್ಠರಿಗೆ.

ಕವಿ: ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ಕಮಾರ ಶ್ರೇಷ್ಠರೆ. ಏನು ವಿಶೇಷ?

ಕಮಾ: ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆ ಪ್ರಾಣ ಹಿಂಡ್ತಾ ಇದೆ ಕವಿಶ್ರೇಷ್ಠರೆ.

ಕವಿ: ಹಿಂಡಲೇಕೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಪ್ರಾಣಅದಕುಂಟೊಂದು ರಾಮಬಾಣ

ಕಂಡುಕೊಂಡವನೇ ಜಾಣ ಕಾಣದವನು ಬರೀ ಕೋಣ

ಏನು ಸಮಸ್ಯೆ?

ಕಮಾ: ಮಹಾರಾಜರು ಒಂದು ಜೀವಂತ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕವಿ: ಮಹಾರಾಜರು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲೇ ಬೇಕು.

ಕಮಾ: ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಲೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಕವಿ: ಹೌದು ಖಂಡಿತ ತಲೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಕಮಾ: ತಲೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಾವು ದಯಮಾಡಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಹೇಳಿ.

ಕವಿ: ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ?.

ಕಮಾ: ಹೆಂಡತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿದೆ. ಅವಳು ಪಂಡಿತರ ಬಳಿ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದಳು. ಪಂಡಿತರು ವಿಜ್ಞಾನಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದರು. ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದರು.

ಕವಿ: ನನಗೆ ಏನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀನು ಯಾವುದಾದರೂ ಹುಚ್ಚನ ಬಳಿ ಹೋಗು.

ಕಮಾ: (ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ)ಹುಚ್ಚನ ಬಳಿ?

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ಬೀದಿಯ ಪಕ್ಕ

(ಹುಚ್ಚ ಒಂದು ಪೇಪರನ್ನು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಓದುತ್ತಿರುವಂತೆಯೆ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನಡುನಡುವೆ ಒಂದು ಸೇಬು ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕಮಾರನ ಪ್ರವೇಶ)

ಕಮಾ: ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಎಂಥ ಹುಚ್ಚ ಇವನು? ತಿನ್ನುವುದು, ಓದುವುದು, ಹಾಡುವುದು ಮೂರು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ! ಇಂಥವನು ಹುಚ್ಚನೆ? ಪ್ರಣಾಮಗಳು ಹುಚ್ಚಶ್ರೇಷ್ಠರಿಗೆ.

ಹುಚ್ಚ: ಪ್ರ-ನಾಮ-ಗಲ್ಲು! (ನಗುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಹಣ್ಣು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಿನ್ನಲು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಕಮಾ: (ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನುತ್ತಾ) ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ನನ್ನನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದೆ ಹುಚ್ಚಶ್ರೇಷ್ಠರೆ. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಪರಿಹಾರ ಹೇಳಿ.

ಹುಚ್ಚ: ಸಮ ಸಮ ಸಮ! ಸೈ ಸೈ ಸೈ! (ನಕ್ಕು, ಏನು ಎಂದು ಕೇಳುವಂತೆ ಕೈ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ)

ಕಮಾ: ಮಹಾರಾಜರು ಒಂದು ಜೀವಂತ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಹುಚ್ಚ: ಮನುಷ್ಯ! (ನಗು) ಕಬ್ಬಿಣ! (ನಗು) ಜೀವ! (ಜೋರಾಗಿ ನಗು)

ಕಮಾ: ಹೌದು ಹೌದು. ಜೀವವಿರುವ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮನುಷ್ಯ.

ಹುಚ್ಚ: ಮಹಾರಾಜ ಮಹಾ ಹುಚ್ಚ! (ಕಮಾರ ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾನೆ). ಬೇಕು ಸಾವಿರ ಗಾಡಿ ಇದ್ದಲು ವಿಶೇಷ ! ಪ್ರಜೆಗಳ ಕೂದಲಿನಿಂದ! ನೀರು ವಿಶೇಷ ನೂರು ಕೊಡ! ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಣ್ಣೀರು! (ಒಂದೇ ಸವನೆ ನಗು. ನಗು ನಿಲ್ಲುವುದೇ ಇಲ್ಲ)

ಕಮಾ: (ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಟ್ಟನೆ ಉತ್ತರ ಹೊಳೆದು ಪ್ರಪುಲಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಹುಚ್ಚನ ನಗು ನಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಲು ಅವಕಾಶವಾಗದೆ ಅವನ ನಗುವಿನೆಡೆಯಲ್ಲಿಯೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು ಹುಚ್ಚಶ್ರೇಷ್ಠರೆ, ಧನ್ಯವಾದಗಳು! (ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎಂಟು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ಇತರರು)

ರಾಜ: ಏನು ಕಮಾರ? ಮನುಷ್ಯ ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾನೆಯೆ?

ಕಮಾ: ಇಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಅದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಬೇಕಾಗಿವೆ.

ರಾಜ: ಕಬ್ಬಿಣದ ಕೊರತೆಯೆ?

ಕಮಾ: ಕಬ್ಬಿಣದ ಕೊರತೆ ಅಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಬೇರೇನು?

ಕಮಾ: ಅದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಇದ್ದಲು ಬೇಕು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಎಂತಹ ಇದ್ದಲು?

ಕಮಾ: ಸಾವಿರ ಗಾಡಿ ಮನುಷ್ಯಕೇಶದ ಇದ್ದಲು ಬೇಕು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಸಾವಿರ ಗಾಡಿ! ಎಲ್ಲಿಂದ?

ಕಮಾ: ಅದಕ್ಕೆ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಜೆಗಳ ತಲೆಯನ್ನು ಬೋಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಕೇಶವನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಇದ್ದಲು ಮಾಡಬೇಕು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಮತ್ತೆ....

ರಾಜ: ಮತ್ತೆ?

ಕಮಾ: ಹಾಗೆಯೇ ನೂರು ಕೊಡ ವಿಶೇಷವಾದ ನೀರು ಬೇಕು.

ರಾಜ: ವಿಶೇಷವಾದ ನೀರು ಅಂದರೆ?

ಕಮಾ: ಅಂದರೆ ಮನುಷ್ಯರ ಕಣ್ಣೀರು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದ ಜನರಿಂದ ಅಷ್ಟು ಕಣ್ಣೀರು ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಕಮಾರನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬೆರಗಾಗುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ಸರಿ ಅದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಲಾಗುವುದು. ಒಂದು ವಾರ ಕಳೆದು ಬಾ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಒಂಬತ್ತು: ಕಮಾರನ ಮನೆ

(ಕಮಾರನ ಹೆಂಡತಿ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಮಗ ಅವಳ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ತಲೆಯಿರಿಸಿ ಮಲಗಿದ್ದಾನೆ. ಕಮಾರನನ್ನು ಕಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ಆತುರದಿಂದ ಎದ್ದುಬರುತ್ತಾರೆ)

ಕ.ಹೆ: ಏನಾಯ್ತು?

ಕಮಾ: ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಕಮಾ: ನನ್ನ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಹಾರಾಜರ ಮುಂದಿರಿಸಿದೆ. ಒಂದು ವಾರ ಬಿಟ್ಟು ಬರಲು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಕ.ಹೆ: ಒಂದು ವಾರ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಏನಾಗುತ್ತೆ?

ಕಮಾ: ನೀನೊಬ್ಬ! ಏನಾಗುತ್ತೆ? ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದ ಜನರ ತಲೆಗೂದಲಿನಿಂದ ಸಾವಿರ ಗಾಡಿ ಇದ್ದಲು ಆಗುತ್ತಾ? ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದ ಜನರು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದ್ರೆ ನೂರು ಕೊಡ ಕಣ್ಣೀರಾಗುತ್ತಾ? (ನಗುತ್ತಾನೆ) ದೇವರೆ, ಹುಚ್ಚನ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ದಯೆಯಿರಲಿ.

ಕ.ಹೆ: ಮಹಾರಾಜರು ಕಳಿಸಿರುವ ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನೇನು ಮಾಡ್ತೀರಿ?

ಕಮಾ: ನಾನು ಮಾಡೋದೇನು? ಅವ್ರೇ ವಾಪಾಸು ಕೊಂಡೋಗಿ ಜೀವವಿರುವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮಾಡ್ಡಿ. (ನಗು)

ಕ.ಹೆ: ಈಗೇನು ಮಾಡ್ತೀರಿ?

ಕಮಾ: ಈಗ ಉಟ ಮಾಡಿ ನಿಧ್ಧೆ ಮಾಡೋದು.

ಕ.ಹೆ: ಅದು ಇದ್ದೇ ಇದೆಯಲ್ಲ? (ನಗು)

ಕಮಾ: ಬೇರೇನೂ ಇಲ್ಲದ್ದೆ ಅದೇ ಇರೋದು.(ನಗು)

ಕ.ಮ: ನಂಗೂ ಅದೇ ಇರೋದು. ಬಡಿಸು. ಹಸಿವು!

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಹತ್ತು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ಇತರರು)

ಕಮಾ: ಪ್ರಣಾಮಗಳು.

ಮಂತ್ರಿ: ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಜೆಗಳ ತಲೆಗಳನ್ನು ಬೋಳಿಸಲಾಯಿತು ಕಮಾರಶ್ರೇಷ್ಠರೆ.

ರಾಜ: ಅದರಿಂದ ತಯಾರಿಸಿದ ಇದ್ದಲು ಒಂದು ಗಾಡಿಯಷ್ಟೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಮಂತ್ರಿ: ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದ ಜನರು ಒಂದು ವಾರವಿಡೀ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದರು.

ರಾಜ: ಅದು ಒಂದು ಕೊಡವೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಕಮಾ: ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: ನಾವು ಒಂದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದೆವು. ನೀನು ಎರಡು ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದೆ. ನೀನು ತುಂಬಾ ಜಾಣನಿರುವೆ. ಇವನಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ನೀಡಿ ಕಳಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಯವರೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ಆಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು

ಕಮಾ: ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ಕಳಿಸಿರುವ ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಏನು ಮಾಡಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ರಾಜ: (ಯೋಚಿಸಿ) ಅದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡು. ಉಚಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಡ.

ಕಮಾ: ಅಪ್ಪಣೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೪: ೨. ಸತ್ಯದ ಕುಣಿತ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಚೆನ್ನ (೪೦) ಪಿಟೀಲು ವಾದಕ

ಪುಟ್ಟಿ (೧೦) ಚೆನ್ನನ ಮಗಳು

ತಿರುಕ (೮೦)

ಮುದುಕಿ (೭೦)

ಶ್ರೀಮಂತ, ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ, ವಕೀಲರು, ಜನರು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಮನೆ

(ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತು . ಪಿಟೀಲು ವಾದಕ ಚೆನ್ನ ಮತ್ತು ಅವನ ಮಗಳು ಪುಟ್ಟಿ. ಚೆನ್ನ ನಿರುತ್ಸಾಹದಿಂದ ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮಗಳು ಪುಟ್ಟಿ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವನು ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಾಗ)

ಪುಟ್ಟಿ: ಅಪ್ಪಾ , ಇನ್ನೊಂದು ಹಾಡು ಬಾರಿಸು!

ಚೆನ್ನ: ಬೇಜಾರು ಪುಟ್ಟಿ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಯಾವುದಪ್ಪಾ?

ಚೆನ್ನ: ಈ ಊರು.

ಪುಟ್ಟಿ: ಯಾಕಪ್ಪಾ ? ಅಮ್ಮ ಇಲ್ಲಾಂತಾ?

ಚೆನ್ನ : ಅದೂ ನಿಜ, ಮಗು. (ಪಿಟೀಲು ಅತ್ತ ಇರಿಸಿ, ಮಗಳನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಾನೆ)

ಪುಟ್ಟಿ: ಅಮ್ಮ ಇನ್ನು ಬರೋಲ್ವ ಅಪ್ಪಾ?

ಚೆನ್ನ: ಇಲ್ಲ ಪುಟ್ಟಿ. ಅಮ್ಮ ಬೇರೆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೂಡ ಈ ಊರು ಬೇಜಾರು ಬಂತ ಅಪ್ಪಾ?

ಚೆನ್ನ: ಅಮ್ಮನಿಗೂ ನಂಗೂ ಈ ಊರು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಬೇಜಾರ ಪುಟ್ಟಿ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಯಾಕಪ್ಪಾ?

ಚೆನ್ನ: ಈ ಊರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಂಗೀತವನ್ನ ಕೇಳೋರೇ ಇಲ್ಲಮ್ಮ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಅದೆಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾರಿಸುತ್ತಿ! ಯಾಕಪ್ಪಾ ಕೇಳೋರಿಲ್ಲ?

ಚೆನ್ನ: ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಪುಟ್ಟಿ . ಜನರಿಗೆ ಏನೋ ಆಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಬಳಿ ತುಂಬಾ ಹಣ ಇದೆ ಸಂಗೀತ ಕೇಳೋಕೆ ಬರಿದ್ಯೋ ಏನೋ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಏನು ಮಾಡೋದಪ್ಪಾ?

ಚೆನ್ನ: ನಾವು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ. ಅಲ್ಲಿಯಾದ್ರೂ ಹೊಟ್ಟೆಬಟ್ಟೆಗೆ ಸಾಲುವಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಆಗುತ್ತೋ ನೋಡೋಣ. ಆಗ್ಗಾ?

ಪುಟ್ಟಿ: ಪಟ್ಟಣ ಅಂದ್ರೆ ಹೇಗಿರುತ್ತಪ್ಪಾ?

ಚೆನ್ನ: ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಜನ ಇರ್ತಾರೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಗಳಿರ್ತವೆ. ಜನರ ಕೈಲಿ ತುಂಬಾ ಹಣ ಇರ್ತದೆ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಅವರು ನಿನ್ನ ಪಿಟೀಲಿನ ಹಾಡು ಕೇಳಾರಾ?

ಚೆನ್ನ: ಕೇಳ್ಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಬಟ್ಟೆಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಸಿಕ್ಕರೆ ಸಾಕು.

ಪುಟ್ಟಿ: ಆಗ್ಲಪ್ಪಾ ಹೋಗೋಣ.

ಚೆನ್ನ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಾಳೆನೇ ಹೋಗೋಣ. ರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಟ್ಟಿದೆಯೆ ಅಂತ ನೋಡು.

(ಪುಟ್ಟಿ ಪುಟಪುಟನೆ ಒಳಗೆ ಓಡಿ, ಮರಳಿ ಬಂದು)

ಪುಟ್ಟಿ: ಒಟ್ಟು ಎಂಟು ರೊಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಇದೆ ಅಪ್ಪಾ. ನಾಲ್ಕು ದೊಡ್ಡದು ನಾಲ್ಕು ಸಣ್ಣದು.

ಚೆನ್ನ: ಸರಿ. ಸಾಕಾಗುತ್ತಾ ನಾಳೆ ರಾತ್ರಿಯ ವರೆಗೆ?

ಪುಟ್ಟಿ: (ಬೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಲೆಖ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ) ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿಗೆ ಎರಡು, ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎರಡು, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಎರಡು, ರಾತ್ರಿ ಎರಡು. ಒಟ್ಟು ಎಂಟು. ಸರಿಯಾಗುತ್ತಪ್ಪಾ.

ಚೆನ್ನ: ಸರಿ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆನೇ ಹೊರಡೋಣ. ಈಗ ಹಸಿವಾಗೋಲ್ವ?

ಪುಟ್ಟಿ: ಆಗುತ್ತಪ್ಪಾ.

ಚೆನ್ನ: ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ?

ಪುಟ್ಟಿ: ಸ್ವಲ್ಪ ಅದ್ದಕ್ಕಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಲು ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಪಿಸಿ ಪುಡಿ ಇದೆ.

ಚೆನ್ನ: ಏನು ಮಾಡೋದೀಗ?

ಪುಟ್ಟಿ: ನಿಂಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಪಿಸಿ ಮಾಡ್ಲಾ?

ಚೆನ್ನ: ಮಾಡು ಪುಟ್ಟಿ.

(ಪುಟ್ಟಿ ಒಳಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಚೆನ್ನ ಪಿಟೀಲು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಬಾರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಕಾಡಿನ ರಸ್ತೆ

(ಚೆನ್ನ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟಿ ನಡೆದು ಸುಸ್ತಾಗಿ ಒಂದು ಮರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಂಟು ಅದರಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿ, ನೀರು, ಬಟ್ಟೆ ಇತ್ಯಾದಿ)

ಚೆನ್ನ: ಹಸಿವಾಗುತ್ತಾ ಪುಟ್ಟಿ?

ಪುಟ್ಟಿ: ಹೌದಪ್ಪಾ.

ಚೆನ್ನ: (ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು) ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಿಂದದ್ದು ಖರ್ಚಾಯಾ?

ಪುಟ್ಟಿ: ಹೂಂ.

ಚೆನ್ನ: ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನೋಣಾ?

ಪುಟ್ಟಿ: ಹೂಂ.

(ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿ ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿ ಪುಟ್ಟಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿರಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಒಂದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಹರಕು ಉಡುಪಿನ, ತೋಳಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜೋಳಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಮುದುಕ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಬಳಿ ಬಂದು ಕೈನೀಡಿ)

ಮುದುಕ: ಹಸಿವು! ಹಸಿವು! ಮೂರು ದಿನದಿಂದ ಏನೂ ತಿಂದಿಲ್ಲ. ಏನಾದ್ರೂ ಕೊಡಿ. ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಸಾಯಾ ಇದ್ದೇನೆ.

(ಚೆನ್ನ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಮುದುಕ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪುಟ್ಟಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ)

ಮುದುಕ: ಇದೆಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಕು ನಂಗೆ? ಅದನ್ನೂ ಕೊಡು.

(ಪುಟ್ಟಿ ಅಪ್ಪನ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ. ಚೆನ್ನ ಕೊಡು ಎಂದು ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಪುಟ್ಟಿ ಅದನ್ನು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ)

ಮುದುಕ: (ತಿನ್ನುತ್ತಾ) ಇಷ್ಟೆಯಾ? ಇನ್ನು ಇಲ್ಲ?

ಚೆನ್ನ: ಇನ್ನು ಎರಡು ಇದೆ. ರಾತ್ರಿಗೆ ಅಂತ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದೇವೆ.

ಮುದುಕ: ಅದನ್ನೂ ಕೊಡು. (ಚೆನ್ನ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಡಲನುವಾದಾಗ, ಮುದುಕ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸಿ) ಬೇಡ ಸಾಕು. ಅದು ನಿಮ್ಮಿರ್ಲಿ. ನೀರಿದ್ಯಾ?

ಚೆನ್ನ: ಇದೆ. (ನೀರಿನ ಬಾಟಲಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ)

ಮುದುಕ: (ರೊಟ್ಟಿ ತಿಂದು ನೀರು ಕುಡಿದು) ಈಗ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಶಾಂತಿಯಾಯ್ತು. ಇನ್ನು ದಾರಿ ನಡೀಬಹುದು. ಹಾಂ. ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಕೊಡಲು ನನ್ನ ಬಳಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. (ತನ್ನ ಜೋಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುತ್ತಾನೆ)

ಚೆನ್ನ: ಏನೂ ಬೇಡ.

ಮುಡುಕ: (ಜೋಳಿಗೆಯೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ಬಳೆ ಹೊರತೆಗೆದು) ಈ ಕಬ್ಬಿಣದ ಬಳೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊ. ಇದರಿಂದ ಏನಾದ್ರೂ ಉಪಯೋಗ ಆದೀತು.

ಚೆನ್ನ: ಏನು ಉಪಯೋಗ?

ಮುಡುಕ: ಇದನ್ನು ಎಡಗೈಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸಿದ್ರೆ, ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದವರ ಕಾಯಿಲೆ ವಾಸಿಯಾಗುತ್ತೆ. ಬಲಗೈಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಾರಿಸಿದ್ರೆ, ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದವರು ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ.

(ಮುಡುಕ ಬಳೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನನ ಬಟ್ಟೆ ಗಂಟಿನೊಳಗೆ ತುರುಕಿ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು.

(ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತು. ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಡುಕಿ ನಿಶ್ಯಕ್ತಳಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಳೆ. ನರಳುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಚೆನ್ನ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟಿ ಬಳಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಚೆನ್ನ: ಏನಾಗಿದೆ ಅಜ್ಜಿ?

ಮುಡುಕಿ: ಶಕ್ತಿಯೆ ಇಲ್ಲ.

ಚೆನ್ನ: ಯಾಕೆ? ಏನಾಯ್ತು?

ಮುಡುಕಿ: ಮೂರು ದಿನದಿಂದ ಏನೂ ತಿಂದಿಲ್ಲ.

(ಚೆನ್ನ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟಿ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಾರೆ)

ಚೆನ್ನ: ಹಸಿವೆ ಇದೆಯೆ?

ಮುಡುಕಿ: ಹೌದು. ವಿಪರೀತ ಹಸಿವೆ ಇದೆ. ಆದ್ರೆ ತಿನ್ನಲು ಸಹ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ.

ಚೆನ್ನ: ತಿನ್ನುವ ಶಕ್ತಿ ಬರಲು ಏನು ಮಾಡ್ಬೇಕು?

ಮುಡುಕಿ: ತಿನ್ನೇಕು. ಆದ್ರೆ ತಿನ್ನಲು ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ.

(ಪುಟ್ಟಿ ಕೈಗಳಿಂದ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಚೆನ್ನ: ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕಾಗುವಂಥದು ಏನಾದ್ರೂ ಇದ್ದಾ?

ಮುಡುಕಿ: ಏನೂ ಇಲ್ಲ.

(ಚೆನ್ನ ಎಡಗೈಗೆ ಬಳೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮುಡುಕಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಮೈಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಬಂದ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಚೆನ್ನ: (ನುಡಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ) ಬಂತಾ ಶಕ್ತಿ?

ಮುದುಕಿ: ಬಂತು.

ಚೆನ್ನ: ಈಗೇನಾಗಿದೆ?

ಮುದುಕಿ: ಹಸಿವಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಏನಿದೆ?

ಚೆನ್ನ: ಎರಡು ರೊಟ್ಟಿ ಇದೆ.

ಮುದುಕಿ: ಕೊಡಿ.

(ಚೆನ್ನ ರೊಟ್ಟಿ ತೆಗೆದು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಮುದುಕಿ ಅವುಗಳನ್ನು ತಿಂದು)

ಮುದುಕಿ: ನೀವು ಈ ಮುಸ್ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ?

ಚೆನ್ನ: ನಾವು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದೀವಿ.

ಮುದುಕಿ: ಇದು ಪಟ್ಟಣ. ಯಾಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ?

ಚೆನ್ನ: ಹೊಟ್ಟೆ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಏನಾದ್ರೂ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡೋಣಂತ.

ಮುದುಕಿ: ಹೇಗೆ?

ಚೆನ್ನ: ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸಿ.

ಮುದುಕಿ: ನಿಜ. ಈ ಸಂಗೀತ ನುಡಿಸಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಮಗುವನ್ನು ಜೊತೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಯಾಕೆ ಓಡುತ್ತೀರಿ? ಮನೇಲಿ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ ಬಿಡ್ಬಾರಾ?

ಚೆನ್ನ: ಅಮ್ಮ ಸತ್ತು ಹೋದ್ದು.

ಮುದುಕಿ: ಪಾಪ. (ಪುಟ್ಟಿಯೊಡನೆ) ನಿಂಗೆ ಹಸಿವೆ ಆಗಿಲ್ಲ? (ಪುಟ್ಟಿ ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾಳೆ) ಹಾಂ. ನಿಮ್ಮ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಾನು ತಿಂದಿಟ್ಟೆ! ಈಗ ನಂಗೆ ಶಕ್ತಿ ಬಂದಿದೆ. ಬನ್ನಿ. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜೋಳದ ಹಿಟ್ಟಿದೆ. ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆ ಇದೆ. ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಹಾಕೋಣಿ. ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲೇ ಉಳಿಬಹುದು. (ಒಳಹೋಗುತ್ತಾ) ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ನೀನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾ. ಮಗು ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ಲಿ. ನಾನು ನೋಡೋತೀನಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಶ್ರೀಮಂತನ ಮನೆ

(ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು. ದೊಡ್ಡ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಶ್ರೀಮಂತ ಮಲಗಿಕೊಂಡು ಹೊರಳಾಡುತ್ತಾ, ಜೋರಾಗಿ ನರಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಚೆನ್ನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ)

ಚೆನ್ನ: ಏನಾಗಿದೆ?

ಶ್ರೀಮಂತ: (ಒರಟಾಗಿ) ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ? (ಭೀಕರವಾಗಿ ನರಳುತ್ತಾ) ಹೊಟ್ಟೆನೋವು! ಭಯಂಕರ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು! ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಕಾಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ. (ಬಿದ್ದು ಹೊರಳಾಡುತ್ತಾನೆ)

ಚೆನ್ನ: ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಗುಣಪಡಿಸಿದ್ರೆ ಏನು ಕೊಡ್ತೀರಿ?

ಶ್ರೀಮಂತ: ಅಯ್ಯೋ! ಸಾಧ್ಯವಿದ್ರೆ ನಿಲ್ಲಿಸು! ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದು ಕೊಡ್ತೀನಿ.

ಚೆನ್ನ: ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಇವತ್ತಿನ ಊಟಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಡಿ ಸಾಕು.

ಶ್ರೀಮಂತ: ಆಗ್ಲಿ, ಕೊಡ್ತೀನಿ.

(ಚೆನ್ನ (ಬಳೆ ಎಡಗೆಯಲ್ಲೇ ಇದೆ) ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತ ಗುಣಮುಖನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಶ್ರೀಮಂತ: (ಚೆನ್ನ ನಿಂತೇ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ)ಯಾರು ನೀನು? ಏನಾಗಬೇಕು?

ಚೆನ್ನ: ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನಂತೆ ನೀವು....

ಶ್ರೀಮಂತ: ಏನು?

ಚೆನ್ನ: ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಇವತ್ತಿನ ಊಟಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಹಣ.

ಶ್ರೀಮಂತ: ನಾನುಯಾಕೆ ಕೊಡ್ಬೇಕು?

ಚೆನ್ನ: ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಕಾಯಿಲೆ ಗುಣಪಡಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ.

ಶ್ರೀಮಂತ: ಏನು? ನೀನು ಪಿಟೀಲು ಕುಯ್ದಿದ್ದಿಂದ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವು ವಾಸಿಯಾಯ್ತು? (ನಕ್ಕು) ನಿಂಗೆ ತಲೆ ಸರಿ ಇಲ್ಲ! ನಾನು ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಕುಡಿದ ಕಾಳುಮೆಣಸಿನ ಕಷಾಯದಿಂದ ಇವತ್ತು ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಗುಣ ಆಗಿದೆ.

ಚೆನ್ನ: ಸರಿ. (ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಕಾಣಿಸದಂತೆ ಬಳೆ ಎಡಗೈಯಿಂದ ತೆಗೆದು ಬಲಗೈಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೀಮಂತ ನರ್ತಿಸಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ. ಚೆನ್ನ ಒಮ್ಮೆ ಏರು ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ತಗ್ಗಿದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾಗಿ ನುಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೀಮಂತ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಾನೆ. ಸುಸ್ತಾಗಿ "ನಿಲ್ಲಿಸು! ನಿಲ್ಲಿಸು!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾನೆ)

ಶ್ರೀಮಂತ: ನಿಲ್ಲಿಸು! ನಿಲ್ಲಿಸು! ಒಂದು ದಿವಸದಲ್ಲ ಒಂದು ವಾರದ ಊಟಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ಕೊಡ್ತೀನಿ! (ಚೆನ್ನ ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ) ಅಯ್ಯೋ ನಿಲ್ಲಿಸು! ಹತ್ತು ಚೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ಕೊಡ್ತೀನಿ ನಿಲ್ಲಿಸು! (ಚೆನ್ನ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೀಮಂತ ದುರದುರನೆ ಅವನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ, ಒಳಹೋಗಿ ಒಂದು ಚೀಲ ತಂದು ಕೊಟ್ಟು) ತಕೊ ಇದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಚೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿವೆ. (ಚೆನ್ನ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಪಟ್ಟಣದ ರಸ್ತೆ.

(ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಚೆನ್ನ. ಹಿಂದಿನಿಂದ ದೂರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರು ಪೊಲೀಸರು. ಶ್ರೀಮಂತ ಪೊಲೀಸರಿಗೆ ಚೆನ್ನನನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪೊಲೀಸರು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಚೆನ್ನನ ತೋಳು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಪೊ: ನಿನ್ನನ್ನು ಬಂಧಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಚೆನ್ನ: ಯಾಕೆ?

ಪೊ: ನೀನು ಕಳ್ಳ .

ಪೊ: ನೀನು ಆ ಶ್ರೀಮಂತನ ಚೆನ್ನದ ಚೀಲ ಕದ್ದಿರುವೆ. (ಚೆನ್ನನ ಕೈಯಿಂದ ಚೀಲವನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಚೆನ್ನ: ನಾನು ಕದೀಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟರು.

ಶ್ರೀಮಂತ: (ಮುಂದೆ ಬಂದು) ಅಲ್ಲ! ಅವನು ಅದನ್ನು ನನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಕದ್ದಿದ್ದಾನೆ.

ಪೊ: ಇವರು ಕೊಟ್ಟೆ? ಯಾಕೆ?

ಚೆನ್ನ: ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು.

(ಪೊಲೀಸರು ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾರೆ)

ಪೊ: ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸಲು ಹಣ ಕೊಡುವುದುಂಟು. ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಹಣ ಕೊಡುವುದುಂಟಾ?

ಪೊ: ಇವ ಕಳ್ಳ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ . ಇವನ ತಲೆ ಕೂಡ ನೆಟ್ಟಗಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಮಂತ: ಹೌದು ಅವನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಪೊ: ನಡಿ.

ಚೆನ್ನ: ಎಲ್ಲಿಗೆ?

ಪೊ: ನಿನ್ನನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಹಾಜರುಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ನ್ಯಾಯಾಲಯ

(ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ. ಚೆನ್ನ, ಪೊಲೀಸರು, ವಕೀಲರು, ಶ್ರೀಮಂತ, ಪೊಲೀಸ್ ಪೇದೆ, ಗುಮಾಸ್ತ , ಜನರು. ಚೆನ್ನನ ಪಿಟೀಲು ಮತ್ತು ಚೆನ್ನದ ಚೀಲ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದೆ. ಚೆನ್ನ ಕಟಕಟಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ)

ನ್ಯಾಯಾ: ನೀನು ಆ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮನೆಯಿಂದ ಈ ಚೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಚೀಲವನ್ನು ಕದ್ದಿರುವುದು ನಿಜವೆ?

ಚೆನ್ನ: ಅಲ್ಲ. ನಾನು ಕದಿಯಲಿಲ್ಲ.

ನ್ಯಾಯಾ: (ವಕೀಲರೊಡನೆ) ವಿಚಾರಣೆ ಮುಂದರಿಸಿರಿ.

ವಕೀಲ: (ಎದ್ದು ಬಂದು) ನೀನು ಕದ್ದಿರುವ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟತ್ತು ಚೆನ್ನ ನಾಣ್ಯಗಳಿದ್ದು ನಿಜವೆ?

ಚೆನ್ನ: ಅಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ನಾಣ್ಯಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದು.

(ಇಡೀ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ನಗೆಗಡಲಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತದೆ. ಕಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಕೂಗುತ್ತಾರೆ)

ನ್ಯಾಯಾ: ಆರ್ಡರ್! ಆರ್ಡರ್!

ವಕೀಲ: ಚೀಲದಲ್ಲಿರುವ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ನೀನು ಲೆಖ್ಪ ಮಾಡಿದ್ದೀಯ?

ಚೆನ್ನ: ಇಲ್ಲ.

ವಕೀಲ: ಹಾಗಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತೇ ನಾಣ್ಯಗಳಿವೆ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿ?

ಚೆನ್ನ: ಹತ್ತು ನಾಣ್ಯಗಳಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶ್ರೀಮಂತರು ನನಗೆ ಚೀಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ನಾನು ತೆರೆದು ನೋಡಿದ್ದೆ.

ವಕೀಲ: ಯಾಕೆ ನೋಡಿದ್ದೆ?

ಚೆನ್ನ: ನೋಡುವವನಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪೊಲೀಸರು ಬಂದು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು.

ವಕೀಲ: ಶ್ರೀಮಂತರು ನಿನಗೆ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಯಾಕೆ ಕೊಟ್ಟರು?

ಚೆನ್ನ: ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಕೊಟ್ಟರು.

(ಎಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತಾರೆ)

ನ್ಯಾಯಾ: ಆರ್ಡರ್! ಆರ್ಡರ್!

ವಕೀಲ: ಏನು? ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಕೊಟ್ಟರೆ?

ಚೆನ್ನ: ಹೌದು.

ವಕೀಲ: ಮೈ ಲಾರ್ಡ್, ಈತನನ್ನು ಇನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಈತ ಹೊಸ ಹೊಸ ಸುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇವನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಯ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆ.

ನ್ಯಾಯಾ: (ಬರೆದು) ನೀನು ಅಪರಾಧಿ ಎಂದು ಸಾಬೀತಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಲಾಗಿದೆ. (ಕ್ಷಣ ತಡೆದು) ನಿನ್ನ ಕೊನೆಯ ಆಸೆ ಏನಾದ್ರೂ ಇದ್ದರೆ ಹೇಳು.

ಚೆನ್ನ: (ಕ್ಷಣ ತಡೆದು) ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸಲು ಅನುಮತಿ ಕೊಡಬೇಕು.

ನ್ಯಾಯಾ: ಆಗಲಿ.

(ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಪಿಟೀಲು ತೆಗೆದು ಜವಾನನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಜವಾನ ಚೆನ್ನನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಬಳಿ ಚೆನ್ನನ ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ಇದೆ. ಚೆನ್ನ ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸಲು ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ. ಚೆನ್ನ ಒಮ್ಮೆ ಏರು ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ತಗ್ಗಿದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾಗಿ ನುಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ವಕ್ರ ವಕ್ರವಾಗಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕುಣಿದು ಸುಸ್ತಾಗಿ “ನಿಲ್ಲಿಸು! ನಿಲ್ಲಿಸು!” ಎಂದು ಬೊಬ್ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಚೆನ್ನ ಮತ್ತೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನುಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೀಮಂತ, ವಕೀಲ ಮತ್ತು ಪೊಲೀಸರು ಕುಣಿಕುಣಿದು ಕುಸಿದು ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ನಿಂತು ಕುಣಿಯಲಾರದೆ ತನ್ನ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತು ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಕೆಲವರು ಇನ್ನೂ ಏಳಲಿಕ್ಕಾಗದೆ ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಬಿದ್ದಲ್ಲಿಯೆ ಇದ್ದಾರೆ)

ನ್ಯಾಯಾ: (ಕಷ್ಟದಿಂದ ಸುತ್ತಿಗೆ ಎತ್ತಿ ಬಡಿದು) ಆರ್ಡರ್! ಆರ್ಡರ್!

(ಚೆನ್ನನ ಪಿಟೀಲು ವಾದನ ತಟ್ಟನೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಜನರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೆ ತಟ್ಟನೆ ಸ್ತಬ್ಧತೆ ನೆಲಸುತ್ತದೆ.) ಪಿಟೀಲು ವಾದಕ ಚೆನ್ನ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಸುಳ್ಳುಗಾರನಾದ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷದ ಸೆರೆಮನೆವಾಸ ವಿದಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಅವನು ಚೆನ್ನನಿಗೆ ನೂರು ಚೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳ ದಂಡ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು.

ಚೆನ್ನ: ಬೇಡ! ನನಗೆ ಆ ಶ್ರೀಮಂತನ ನಾಣ್ಯಗಳು ಬೇಡ.

ನ್ಯಾಯಾ: ಯಾಕೆ ಬೇಡ?

(ಚೆನ್ನ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ ಬಳಿಯನ್ನು ಎಡಗೈಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸುವ ಭಾವವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ತುಸು ಹೊತ್ತು ಎಲ್ಲರ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲಿ ಫುನ: ಕುಣಿಯಬೇಕಾಗುವುದೋ ಎಂಬ ಆತಂಕ. ಚೆನ್ನ ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮರುಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಅಪೂರ್ವ ಚೇತನ, ಉಲ್ಲಾಸ, ಉತ್ಸಾಹ. ಬಿದ್ದಿದ್ದವರು, ಕುಸಿತು ಕುಳಿತವರು ನವೋಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತಾರೆ. ಪಿಟೀಲು ವಾದನ ಮುಂದರಿಯುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ “ಆರ್ಡರ್ ಆರ್ಡರ್” ಎಂದು ಬಡಿಯಲು ಎತ್ತಿದ ಸುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಮನಸ್ಸು ಬದಲಿಸಿ ಬಹಳ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೆಳತಂದು ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೪: ೪. ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಕೋಡೆ

ಮುರಾನಿ (ಕೋಡೆಯ ಹೆಂಡತಿ)

ಧರ್ಮಗುರು, ಧರ್ಮಗುರುವಿನ ದೂತ, ಜನರು

ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು (ಗಿರಾಕಿಗಳು)

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿಯ ಮನೆ

(ಕುರಿಗಳ ಮತ್ತು ಕೋಳಿಗಳ ರಾಜನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಕೋಡೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮುರಾನಿ. ಕೋಡೆ ಹರಿದ ಅಂಗಿಗೆ ತೇಪೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮುರಾನಿ ಹಣ ಎಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುರಿ ಕೋಳಿಗಳ ಕೂಗು. ಧರ್ಮಗುರುವಿನ ದೂತನ ಆಗಮನ)

ಕೋ: ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ಧರ್ಮಗುರುಗಳ ದೂತರೆ, ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಏನು ವಿಶೇಷ?

ದೂ: (ಕುಳಿತುಕೊಂಡು)ವಿಶೇಷವೇನು ಅಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಕುರಿಕೋಳಿಗಳ ರಾಜ ಕೋಡೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಧರ್ಮಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಮು: (ರೇಗಿ) "ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದರೆ ಏನು? ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಅವರೇನು ಕುರಿಯೆ ಕೋಳಿಯೆ?

ದೂ: ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ನನ್ನ ಬಾಯಿತಪ್ಪಿನಿಂದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೆ ಮುರಾನಿದೇವಿಯವರೆ. ಧರ್ಮಗುರುಗಳು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಮು: ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ಮತ್ತೆ! (ಗಂಡನೊಡನೆ) ಏನಿ ನಿಮಗೆ ಧರ್ಮಗುರುಗಳ ಬಳಿ ಹೋಗಲು ಬಿಡುವಿದೆಯೆ ಇವತ್ತು?

ಕೋ: ಬಿಡುವು? ಇಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಮು: ಹಾಗೆಂದರೆ ಹೇಗೆ ಮುರಾನಿದೇವಿಯವರೆ? ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಮು: ಇವತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಪುರುಸೋತು ಇಲ್ಲ ನಾಳೆ ಬರುತ್ತಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ.

ದೂತ: ಆಗಲಿ ಹಾಗೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. (ಏಳುತ್ತಾನೆ)

ಕೋ: ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಕುಡಿಯಲು ಕಾಪಿಸ, ಚಹಾ ಏನಾದ್ರೂ...

ಮು: ಕಾಪಿಸ, ಚಹಕ್ಕೆ ಹಾಲು ಇಲ್ಲ.

ದೂತ: ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಮೊಟ್ಟೆ ಕೊಡಿ.

ಮು: ಮೊಟ್ಟೆ! ಯಾಕೆ?

ದೂತ: ಮರಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ.

ಮು: ಹಸಿ ಮೊಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲ, ಬೇಯಿಸಿದ ಮೊಟ್ಟೆ ಆದೀತಾ?

ದೂತ: ಆದೀತು ಆದೀತು. ಬೇಯಿಸಿದ ಮೊಟ್ಟೆಯಾದರೆ ತಿನ್ನಬಹುದು.

ಮು: ಈಗ ಅದೂ ಖಾಲಿಯಾಗಿದೆ. ನಾಳೆ ಬನ್ನಿ.

ದೂತ: (ಹಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ನಾಳೆ ನಾಳೆ ನಾಳೆ

ಇವತ್ತೆಲ್ಲ ಗೋಳೆ

ಕೋಳಿ ಕುರಿ ರಾಜ

ಕೊತ್ತಂಬರಿ ಬೀಜ

(ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅದೇ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾನೆ)

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಧರ್ಮಗುರುವಿನ ಮನೆ

(ಕೋಡೆ, ಮುರಾನಿ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಜನರು ಸೇರಿದ್ದಾರೆ, ದೂತ ಒಂದು ಕಡೆ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ)

(ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಹರ್ಷದಿಂದ ತಮ್ಮೊಳಗೆ "ಒಂದೇ ವಸ್ತು, ಒಂದೇ ವಸ್ತು"ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ)

ಧರ್ಮ: ಅನಾವೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಿ ಜನ ಬಳಲಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕು. ತುಂಬಾ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಏನೇನು ಬೆಳೆದು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತೀರೋ ಅವುಗಳ ಪೈಕಿ ನಾಳೆ ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಮಾರಾಟದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣವನ್ನು ತಂದುಕೊಡಿ.

೧ನೆ: ನಾನು ನಾಳೆ ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಎಲೆಕೋಸು ಮಾರಾಟದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ ತಂದುಕೊಡ್ತೀನಿ.

೨ನೆ: ನಾನು ಕಡ್ಲೆ ಕಾಯಿ ಮಾರಾಟದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ ತಂದುಕೊಡ್ತೀನಿ.

೩ನೆ: ನಾನು ಕುಂಬ್ರಕಾಯಿ ಮಾರಾಟದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ ತಂದುಕೊಡ್ತೀನಿ.

೪ನೆ: ನಾನು ಕಲ್ಲಂಗ್ಲಿ ಹಣ್ಣು ಮಾರಾಟದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ ತಂದುಕೊಡ್ತೀನಿ.

೫ನೆ: ನಾನು ಜೇನು ಮಾರಾಟದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ ತಂದುಕೊಡ್ತೀನಿ.

೬ನೆ: ನಾನು ಉಳ್ಳಾಗಡ್ಡಿ ಮಾರಾಟದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ ತಂದುಕೊಡ್ತೀನಿ.

ಕೋ: (ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಾ ಭಯದಿಂದ) ನಾನು ಕೋ...ಕೋ...

ಮು: ನಾವು ಒಂದು ಕುರಿ ಮಾರಾಟದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ ತಂದುಕೊಡ್ತೀವಿ.

ಧರ್ಮ: ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಈ ರೀತಿ ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ದಾನ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಬರಗಾಲದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವವರ ಕಷ್ಟ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ.

(ಎಲ್ಲರೂ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕೋಡೆ ಮತ್ತು ಮುರಾನಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಗಂಭೀರವಾದ ಚರ್ಚೆ (ಮ್ಯೂಟ್)ಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾರೆ. ದೂರದಲ್ಲಿ ದೂತ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಏನೋ ಮಸಲತ್ತು ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಾ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ದೂತ: ಮುರಾನಿಯಮ್ಮ, ಬೆಂದ ಮೊಟ್ಟೆ ಇದೆಯೇ?

ಮು: ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಹೋಗಿ ಒಲೆ ಉರಿಸಬೇಕು.

ದೂತ: ಹಸಿ ಮೊಟ್ಟೆ ಆದೀತು.

ಕೋ: ಇವತ್ತು ಕೋಳಿಗಳು ಮೊಟ್ಟೆ ಇಟ್ಟೇ ಇಲ್ಲ.

ದೂತ: ನಿನ್ನೆಯ ಮೊಟ್ಟೆ ಆದೀತು.

ಮು: ನಿನ್ನೆಯ ಮೊಟ್ಟೆ ನಿನ್ನೆಗೇ ಮುಗಿಯಿತು.

ದೂತ: ಹಾಗಾದರೆ ಇವತ್ತು ನೀವು ಬೇಯಿಸುವುದು ಯಾವತ್ತಿನ ಮೊಟ್ಟೆ?

ಕೋ: ಮೊನ್ನೆಯ ಮೊಟ್ಟೆ.

ದೂತ: (ನಕ್ಕು) ನಾಳೆಯ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಇವತ್ತು ಬೇಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ?

ಮು: ಆಗುತ್ತೆ.

ದೂತ: ಅದನ್ನೇ ಕೊಡಿ. ಹಸಿಯೂ ಆದೀತು, ಬೇಯಿಸಿದ್ದೂ ಆದೀತು. ಅರ್ಧ ಬೆಂದದ್ದೂ ಆದೀತು.

ಮು: ನಾಳೆ ಬನ್ನಿ. (ಇಬ್ಬರೂ ತಟ್ಟನೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ)

ದೂತ: (ಹಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ನಾಳೆ ನಾಳೆ ನಾಳೆ

ಇವತ್ತೆಲ್ಲ ಗೋಳೆ

ಕೋಳಿ ಕುರಿ ರಾಜ

ಕೊತ್ತಂಬರಿ ಬೀಜ

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಸಂತೆ.

(ಕೋಡೆ ಮತ್ತು ಮುರಾನಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುರಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಕೋಳಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಲಾಗಿದೆ)

ಕೋ: ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ. ಈ ಕಡೆ ಬನ್ನಿ . ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕುರಿಗಳು!

ಮು: ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕೋಳಿಗಳು!

(ಇಬ್ಬರು ಗಿರಾಕಿಗಳು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಗಿರಾಕಿ 9 ವೇಷ ಮರೆಸಿಕೊಂಡಿರುವ ದೂತ. ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಟೊಪ್ಪಿಗೆ ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ)

ಗಿ೧: ಏನು ಕುರಿಯ ಬೆಲೆ?

ಕೋ: ಹತ್ತೇ ರುಪಾಯಿ.

ಗಿ೧: ಏನು ಬರೀ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿಯೆ?

ಮು: ಹೌದು ಬರೀ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿ. ಆದರೆ ಒಂದು ಕುರಿಯ ಜೊತೆ ಒಂದು ಕೋಳಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕು.

ಗಿ೧: ಏನು ಒಂದು ಕೋಳಿಯ ಬೆಲೆ?

ಮು: ಒಂದು ಸಾವಿರ ರುಪಾಯಿ.

ಗಿ೧: (ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಿ)ಆಗಲಿ. ನನಗೆ ಒಂದು ಕುರಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಕೋಳಿ ಬೇಕು.

(ಗಿರಾಕಿ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಮುರಾನಿ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ಮು: (ಗಂಡನೊಡನೆ) ಹಣ ಬಂತು. ಕುರಿ ಮತ್ತು ಕೋಳಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಕೊಡಿ.

(ಕೋಡೆ ಕುರಿ ಮತ್ತು ಕೋಳಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಕೊಡುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಗಿ೧: ನನಗೂ ಒಂದು ಕುರಿ ಒಂದು ಕೋಳಿ ಬೇಕು.

ಮು: ಇಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ನಾವು ತಂದಿರೋದು ಒಂದು ಕುರಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಕೋಳಿ ಮಾತ್ರ.

ಗಿ೧: ಅದೇನು? ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ನೂರಾರು ಕುರಿ ಕೋಳಿ ಇವೆಯಲ್ಲ?

ಕೋ: (ಗಿ೧ನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಮರಳಿ ಬಂದು) ಇವೆ. ಆದ್ರೆ...

ಮು: ಇವತ್ತು ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಇದೆ. ಬೇಗನೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು.

ಕೋ: ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಕುರಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಕೋಳಿ ಮಾತ್ರ ತಂದಿದ್ದೇವೆ.

ಗಿ೧: ನನಗೆ ಒಂದು ಕುರಿ ಮತ್ತು ಕೋಳಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಮು: ನಾಳೆ ಬನ್ನಿ .

ಗಿ೧: ನಾಳೆಯೂ ಈ ಕೊಡುಗೆ ಇದೆಯೆ?

ಮು: (ದೊಡ್ಡ ಮುಗುಳುನಗೆಯೊಂದಿಗೆ) ಈ ಕೊಡುಗೆ ಯಾವತ್ತೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸದೆ ವ್ಯಾಪಾರದ ನಿಯಮವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಹಕ್ಕು ನಮಗೆ ಇದೆ. (ತರಾತುರಿಯಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಗಿ೧: (ಟೊಪ್ಪಿಗೆ ತೆಗೆದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ರಾಣಿ ರಾಣಿ ರಾಣಿ

ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿ

ಕುರಿ ಕೋಳಿ ರಾಣಿ

ಹಣ ಗೋಣಿ ಗೋಣಿ

ರಾಣಿ ರಾಣಿ ರಾಣಿ

ರಾಜ ರಾಜ ರಾಜ

ಕೋಳಿ ಕುರಿ ರಾಜ

ಕೊತ್ತಂಬರಿ ಬೀಜ

ರಾಜ ರಾಜ ರಾಜ

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಧರ್ಮಗುರುವಿನ ಮನೆ

(ಹಣ ಕೊಡುವ ಜನರ ಸಾಲು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

೧ನೆ: ಇವತ್ತು ಎಲೆಕೋಸು ಮಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ.

೨ನೆ: ಇವತ್ತು ಕಡ್ಲೇ ಕಾಯಿ ಮಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ.

೩ನೆ: ಇವತ್ತು ಕುಂಬ್ಯಕಾಯಿ ಮಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ.

೪ನೆ: ಇವತ್ತು ಕಲ್ಲಂಗ್ಲಿ ಹಣ್ಣು ಮಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ.

೫ನೆ: ಇವತ್ತು ಜೇನು ಮಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ.

೬ನೆ: ಇವತ್ತು ಉಳ್ಳಾಗಡ್ಡಿ ಮಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ.

(ಕೋಡೆ ಮತ್ತು ಮುರಾನಿ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಕೋಡೆ: ಒಂದು ಕುರಿ ಮಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣ.

(ಧರ್ಮ ಗುರು ಕೋಡೆಯ ಕೈಯಿಂದ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ)

ಧರ್ಮ: ಏನು? ಒಂದು ಕುರಿಯನ್ನ ಬರೀ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿಗೆ ಮಾರಿದ್ದಾ?

ಕೋಡೆ: ಹೌದು ಗುರುಗಳೆ.

ಧರ್ಮ: ಒಂದು ಕುರಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯೆಂದರೆ ಸಾವಿರ ರುಪಾಯಿ ಬೆಲೆಯಿದೆ. ಆದ್ರೂ ಹತ್ತೇ ರುಪಾಯಿಗೆ ಮಾರಿದ್ದಾ?!

ಮುರಾನಿ: ಹೌದು ಗುರುಗಳೆ.

ಧ: ಯಾವಾಗಲೂ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿಗೆ ಮಾರುತ್ತೀರಾ?

ಕೋಡೆ, ಮುರಾನಿ: ಹೌದು ಗುರುಗಳೆ.

ಧ: ಸರಿ. (ಅವರು ಹೋದ ಮೇಲೆ ದೂತನೊಡನೆ) ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅವರು ಕುರಿಯನ್ನು ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿಗೂ ಕೋಳಿಯನ್ನು ಸಾವಿರ ರುಪಾಯಿಗೂ ಮಾರಿದ್ದಾರೆ.

ದೂತ: ಹೌದು ಗುರುಗಳೆ.

ಧ: ಹಾಗಾದರೆ ಹೋಗು. ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿ ಒಂದು ಕುರಿಗೆ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿಯಂತೆ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಬೀದಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಘೋಷಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗು.

ದೂತ: ಆಗಲಿ ಗುರುಗಳೆ. (ದೂತ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಅವನ ಘೋಷ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ) “ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿಗೆ ಕುರಿ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ!” “ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿಗೆ ಕುರಿ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ!”

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಕೋಡೆಮುರಾನಿಯ ಮನೆ

(ಕೋಡೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಡೆ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಾನೆ. ಧರ್ಮಗುರು ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಕೋಡೆ: (ಎದ್ದು ನಿಂತು ನಮ್ರತೆಯಿಂದ) ನಮಸ್ಕಾರ ಧರ್ಮಗುರುಗಳಿಗೆ.

ಧರ್ಮ: ಒಂದು ಕುರಿ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಕೋಡೆ.

ಕೋಡೆ: ಇದೆ ಗುರುಗಳೆ.

ಧರ್ಮ: ಕುರಿಯ ಬೆಲೆ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿಯಲ್ಲವೆ?

ಕೋಡೆ: ಹೌದು ಗುರುಗಳೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಕುರಿ ಜೊತೆಗೆ ಒಂದು ಕೋಳಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕು.

ಧರ್ಮ: ಏನು ಕೋಳಿಯ ಬೆಲೆ?

ಕೋಡೆ: ಕೋಳಿಯ ಬೆಲೆ ಸಾವಿರ ರುಪಾಯಿ.

ಧರ್ಮ: ನಾಳೆಯೂ ಇದೇ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರುತ್ತೀಯಾ?

ಕೋಡೆ: ಹೌದು ಗುರುಗಳೆ.

ಧರ್ಮ: ಸರಿ. ತೆಗೆದುಕೊ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿ. ಕುರಿ ಇವತ್ತು ಕೊಂಡುಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಕೋಳಿ ನಾಳೆ ಕೊಂಡುಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ ಆರು: ಧರ್ಮಗುರುವಿನ ಮನೆ

(ಆರೇಳು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ದೂತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಕೋಡೆ ಮತ್ತು ಮುರಾನಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಮುರಾನಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೋಳಿ ಇದೆ)

ಧರ್ಮ: (ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೊಡನೆ) ನಾಳೆಯ ನಾವು ಬರಗಾಲ ಪೀಡಿತ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ದಿನದ ಶ್ರಮದಾನ ಮಾಡಿ ಬರಬೇಕು.

ಕೋಡೆ: ಗುರುಗಳೆ, ಇದು ನೀವು ಮೊನ್ನೆ ಕೊಂಡುಹೋದ ಕುರಿಯ ಜೊತೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡ ಕೋಳಿ. ತಕ್ಕೊಳ್ಳಿ. ಹಣ ಕೊಡಿ.

ಧರ್ಮ: ಹಾಂ. ಕೋಳಿಯ ಹಣ. ಸಾವಿರ ರುಪಾಯಿ.

ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿ: ಹೌದು ಗುರುಗಳೆ.

(ಸಾವಿರ ರುಪಾಯಿ! ಎಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಉದ್ಗರಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಧರ್ಮ: ಛೇ! ನೀವು ಯಾಕೆ ಬಂದಿರಿ? ನಾಳೆ ನಾನೇ ಬರುವುದೆಂದೆ.

ಮುರಾನಿ: ನಿನ್ನೆಯ ನೀವು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಗುರುಗಳೆ.

ಧರ್ಮ: ನಿನ್ನೆ ಕೊಡ್ತೇನೆ ಅನ್ನಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಕೊಡ್ತೇನೆ ಅಂದಿದ್ದೆ.

ಕೋಡೆ: ನಾಳೆ ಎಂದರೆ ನಿನ್ನೆ ಅಲ್ಲವೆ ಗುರುಗಳೆ?

ಧರ್ಮ: ನಾಳೆ ಎಂದರೆ ನಾಳೆಯೆ. ನಾಳೆ ನಿನ್ನೆ ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ ಕೋಡೆ? (ಎಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತಾರೆ)

ಮುರಾನಿ: ನೀವು ಕೊಂಡುಹೋದದ್ದು ಮೊನ್ನೆ ಗುರುಗಳೆ.

ಧರ್ಮ: ಹೌದು ಮೊನ್ನೆ.

ಮುರಾನಿ: ನಾಳೆ ಕೊಡ್ತೇನೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ.

ಧರ್ಮ: ಹೌದು ನಾಳೆ.

ಮುರಾನಿ: ನಾಳೆ ಅಂದರೆ ನಿನ್ನೆ.

ಧರ್ಮ: ಪುನಃ ಅದನ್ನೇ ಹೇಳಿದ್ದೀಯಲ್ಲ ಮುರಾನಿ? ನಿನ್ನೆ ನಿನ್ನೆಯೆ, ನಾಳೆ ನಾಳೆಯೆ. (ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೊಡನೆ) ಅಲ್ಲ ನೀವೇ ಹೇಳಿ. (ಏನು ಹೇಳಬೇಕು ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾರೆ) ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ? ನೋಡಿ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿನ್ನೆಯ ನಾನು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅದು ನಾಳೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೆ? ಇಲ್ಲ. ಅದು ನಿನ್ನೆಯೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನೆ ಕೂಡ ನಾಳೆ ಆಗುವುದಾದರೆ, ಇವತ್ತು ಕೂಡ ನಾಳೆಯೆ ಆಗುತ್ತದಲ್ಲ? ಆದರೆ ಇವತ್ತನ್ನು ನಾಳೆ ಅಂತ ಯಾರಾದ್ರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರಾ? (ನಗುತ್ತಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಕೂಡ ನಗುತ್ತಾರೆ) ಇಲ್ಲ!

ನಿಜವಾದ ನಾಳೆ ಯಾವತ್ತೂ ನಾಳೆಯೆ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಾನು ನಾಳೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ನಾಳೆ ನೀವು ಬರುವುದು ಬೇಡ. ನಾನೇ ಬಂದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಮುರಾನಿ: ನಾಳೆ ನೀವು ಬರಗಾಲ ಪೀಡಿತ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ ಅಂತ ಈಗ ಹೇಳಿದಿರಿ!

ದರ್ಮ: ನಿಜ. ನಾಳೆ ಬರಗಾಲ ಪೀಡಿತ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿವಿ. ಆದರೆ ನಾಳೆ ಏನು ನಾಳೆಗೇ ಮುಗಿದುಹೋಗ್ತದೆ? ನಾಳೆ ಮತ್ತು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. (ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೊಡನೆ) ಅಲ್ಲ?

ಎಲ್ಲರೂ: ಹೌದು ಹೌದು. ನಾಳೆ ಮತ್ತು ಇರುತ್ತದೆ.

(ಗೊಂದಲದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿ ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ)

ದೂತ: (ಹಾಡುತ್ತಾನೆ)ನಿನ್ನೆ ನಿನ್ನೆಗೆ, ಇಂದು ಇಂದಿಗೆ, ಇರಲಿ ನಾಳೆಯು ನಾಳೆಗೆ.

ಎಲ್ಲರೂ: ಕೋಡೆ ಮುರಾನಿಯ ಕೋಳಿಗೆ

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೪: ೫. ಕತ್ತೆ ತಂದ ಭಾಗ್ಯ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಅಜ್ಜಿ, ಮಾಮೊ (ಅಜ್ಜಿಯ ಮೊಮ್ಮಗ)

ವ್ಯಕ್ತಿ ೧, ವ್ಯಕ್ತಿ ೨, ವ್ಯಕ್ತಿ ೩, ವ್ಯಕ್ತಿ ೪, ಕತ್ತೆಮರಿ

ಸಖಿ ೧, ಸಖಿ ೨, ರಾಜಕುಮಾರಿ, ರಾಜ, ರಾಣಿ, ಮಂತ್ರಿ

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಬೀದಿ

(ಮಾಮೊ. ಸುಮಾರು ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷದ ತೆಳ್ಳಗಿನ ದೇಹದ ಯುವಕ. ಸೋಮಾರಿಯಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ೧ ಎದುರಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಮಾಮೊ: ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡು ಅಂತ. ನನಗೆ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಕೊಡಿ.

ವ್ಯಕ್ತಿ ೧: ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿ ನೀನು?

ಮಾಮೊ: ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ. ನೀವು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ.

ವ್ಯಕ್ತಿ ೧: (ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೆಟ್ಟು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ) ಆ ಮರದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಒಣಗಿದ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಯ ಗೊನೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆಯೆ?

ಮಾಮೊ: ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ.

ವ್ಯ: ಮರ ಹತ್ತಿ ಅದನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಹಾಕ್ತೀಯೆ?

ಮಾಮೊ: ಇಲ್ಲ .ಅದು ನನ್ನಿಂದಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ವ್ಯ: (ಕೆಳಗೆ ಆಳಕ್ಕೆ ಬೆಟ್ಟು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ)ಬಾವಿಗೆ ಒಂದು ಕೊಡ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಕಾಣಿಸ್ತಿದೆಯೆ?

ಮಾಮೊ: (ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿ) ಇಲ್ಲ, ಕಾಣಿಸ್ತಿಲ್ಲ.

ವ್ಯ: ಕಾಣಿಸ್ತಿಲ್ಲ ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅದು ನೀರಿನಡಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ತರತೀಯೆ?

ಮಾಮೊ: ಇಲ್ಲ . ಅದು ನನ್ನಿಂದಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ವ್ಯ: ನನ್ನ ಒಂದು ಹಸು ಗೂಟ ಕಿತ್ತೊಂದು ಓಡಿಹೋಗಿದೆ. ಹುಡುಕಿ ತರತೀಯೆ?

ಮಾಮೊ: ಇಲ್ಲ . ಅದು ನನ್ನಿಂದಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ವ್ಯ: (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಮತ್ತೆಂಥಾ ಕೆಲಸ ನೀನು ಮಾಡೋದು?

ಮಾಮೊ: ನೀವು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ.

ವ್ಯ: ಈಗ ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಅಲ್ಲ?

ಮಾಮೊ: ನೀವು ಹೇಳಿದ ಬೇರೆ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತೇನೆ.

ವ್ಯ: (ರೇಗಿ) ನಾನು ದೊಡ್ಡ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ನಾಲ್ಕು ತುಂಡು ಮಾಡತೀಯೆ?

ಮಾಮೊ: (ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ) ಅದನ್ನು ಮಾಡತೀನಿ.

ವ್ಯ: ಅದನ್ನು ಮಾಡತೀಯೆ? ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಬಾಯಿಗೂ ಇಡತೀಯೆ? ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟ ಮೇಲೆ ನುಂಗತೀಯೆ ಅಲ್ಲಾ ಉಗುಳತೀಯೆ?

ಮಾಮೊ: ನುಂಗತೀನಿ.

ವ್ಯ: ಬೇಗ ಓಡು ಇಲ್ಲಿಂದ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನೇ ನುಂಗ್ತೇನೆ ನಿನ್ನನ್ನು!

(ಮಾಮೊ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ವ್ಯಕ್ತಿ : ಸೋಮಾರಿ! (ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಪುನ: ಮಾಮೊ ರಂಗದ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

(ವ್ಯಕ್ತಿ ೨ ಎದುರಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಮಾಮೊ: ಅಜ್ಜಿ ಕೆಲಸಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ. ಯಾರಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿ.

ವ್ಯ: ಅಜ್ಜಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಾಳಾ?

ಮಾಮೋ: ಹೌದು.

ವ್ಯಾ: ಕೆಲಸ ನೋಡು ಅಂತಲ್ಪ ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ್ದು?

ಮಾಮೋ: ಅಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮಾಡು ಅಂತ.

ವ್ಯಾ: ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲ . ನೋಡುವ ಕೆಲಸ ಆದೀತಾ?

ಮಾಮೋ: ಏನು ಕೆಲಸ?

ವ್ಯಾ: ನೋಡು ಅಲ್ಲಿ ಕೊಬ್ಬರಿ ಒಣಗಲು ಹಾಕಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಕಾಗೆಗಳು ಬರದ ಹಾಗೆ ನೋಡಬೇಕು. (ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಗೆಗಳ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ)

ಮಾಮೋ: ಬಂದ ಮೇಲೆ ಓಡಿಸೋದು ಬೇಡಾ?

ವ್ಯಾ: ಓಡಿಸಬೇಕು.

ಮಾಮೋ: ಓಡಿಸಿದ್ಯೆಲೆ ವಾಪಾಸು ಬಂದ್ರೆ?

ವ್ಯಾ: ವಾಪಾಸು ಓಡಿಸಬೇಕು.

ಮಾಮೋ: ವಾಪಾಸು ಬಂದ್ರೆ?

ವ್ಯಾ: ವಾಪಾಸು ಓಡಿಸಬೇಕು.

ಮಾಮೋ: ಹಾಗೆ ಬರತಾ ಇದ್ರೆ?

ವ್ಯಾ: ಓಡಿಸತಾ ಇರಬೇಕು.

ಮಾಮೋ: (ಋಷಿಯಿಂದ)ಒಳ್ಳೇ ಕೆಲಸ. ಮಾಡ್ತೇನೆ.

ವ್ಯಾ: ಇಲ್ಲಿ ಕೂತ್ಕೊ. ಕೂತ್ಕೊಂಡಲ್ಲಿಂದ್ಲೇ ಓಡಿಸಿದ್ರೆ ಕೆಲವು ಸಲ ಓಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎದ್ದು ಓಡಿಸಬೇಕು.

ಮಾಮೋ: ಆಯ್ತು.

ವ್ಯಾ: ಆಯ್ತು , ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. (ವ್ಯಕ್ತಿ ೨ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

(ಕಾಗೆಗಳ ಕೂಗು ಜೋರು. ಮಾಮೋ ಕಾಗೆಗಳನ್ನು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಓಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ತುಂಡು ಕೊಬ್ಬರಿ ತೆಗೆದು ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ)

ಮಾಮೋ: ಎಲಾ, ಈ ಕಾಗೆಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ? ಇವುಗಳಿಗೆ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಕೂಡ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. (ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ) ಕೊಬ್ಬರಿಯ ಉಂಟಲ್ಲ? ಅದ್ರಿಂದ್ಲೇ ಹೊಡೆತೇನೆ. (ಒಂದೊಂದೇ ಕೊಬ್ಬರಿ ತೆಗೆದು ಕಾಗೆಗಳಿಗೆ

ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಗೆಗಳ ಕೂಗು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ) ಕಾಗೆಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಸುಲಭ! ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ!

(ವ್ಯಕ್ತಿ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಕ್ಯಾನ್. ಕೊಬ್ಬರಿಯ ರಾಶಿ ನೋಡಿ ಹೌಹಾರಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ)

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು ಕೊಬ್ಬರಿ ಎಲ್ಲಾ? ಅರೆವಾಸಿ ಮಾತ್ರ ಇದೆ!

ಮಾಮೊ: ಕಾಗೆಗಳನ್ನು ಓಡಿಸಿಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದೆ. ಈಗ ಒಂದು ಕಾಗೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದೆ?

ಮಾಮೊ: ಕಾಗೆಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಎಸೆದೆ. ಕಾಗೆಗಳೆಲ್ಲ ಓಡಿಹೋದುವು.

ವ್ಯಕ್ತಿ: (ವ್ಯಕ್ತಿ ತಲೆ ತಲೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ಏಳು. ಓಡು ಇಲ್ಲಿಂದ. ಬೇಗ!

ಮಾಮೊ: ನನ್ನ ಸಂಬಳ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಏನು ಸಂಬಳವಾ?

ಮಾ: ಹೌದು ಸಂಬಳ.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಕೊಡಲೇ ಬೇಕಾ?

ಮಾ: ಕೊಡಲೇ ಬೇಕು.

ವ್ಯಕ್ತಿ: ತಗೂ. (ಕ್ಯಾನಿನ ತಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಮಾಮೊನ ಕೋಟಿನ ಎಲ್ಲಾ ಜೇಬುಗಳಿಗೂ ಸುರಿಯುತ್ತಾನೆ. (ನೀರು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಮನೆ

(ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತು ಮಾಮೊ. ಅಜ್ಜಿ ಪಾತ್ರ ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ)

ಅ: ಬಂದ್ಯಾ? ಸಂಬಳ ತಂದ್ಯಾ?

ಮಾ: ತಂದಿದ್ದೇನೆ.

ಅ: ಎಲ್ಲಿದೆ?

ಮಾಮೊ: ಇಲ್ಲಿದೆ. (ಎಣ್ಣೆಯಿಂದ ಒದ್ದೆಯಾದ ಜೇಬುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಅ: (ಅಜ್ಜಿ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಎದ್ದು ಬಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ಮೂಸಿ ನೋಡಿ) ಸಂಬಳ ಎಣ್ಣೆ ಯಾ?

ಮಾಮೋ: ಹೌದಜ್ಜಿ.

ಅ: ಥತ್! ನೀನೊಬ್ಬ! ಅದನ್ನು ಒಂದು ಬಾಟಲಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬರ್ಲಿಕ್ಕಾಗ್ಲಿಲ್ವ? ಹೀಗೆ ಕೋಟಿನ ಜೇಬುಗಳಿಗೆ ಹೊಯ್ಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ತಲೆಗಾದ್ರೂ ಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಮಾಮೋ: ಇನ್ನು ಹಾಗೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಅ: ಆಯ್ತು .ಇನ್ನು ಹಾಗೇ ಮಾಡು. ಈಗ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿ?

ಮಾಮೋ: ಉಟ ಮಾಡ್ತೇನೆ.

ಅ: ಉಟಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅನ್ನ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ.

ಮಾಮೋ: ಬೇಯಿಸು. ನಂಗೆ ಜೋರು ಹಸಿವು.

ಅ: ಮೊದಲು ಸ್ನಾನ ಮಾಡು.

ಮಾಮೋ: ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಹಸಿವು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತೆ.

ಅ: ಹಾಗಿದ್ರೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕವಚಿ ಮಲಗು.

ಮಾಮೋ: ಮಲಗಿಕೊಂಡು ಏನು ಮಾಡ್ಡಿ?

ಅ: ಏನೂ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ಯಾಕಂದ್ರೆ ಉಟ ಮಾಡುವುದರ ಹೊರತು ನಿನ್ನಿಂದ ಬೇರೆ ಏನೂ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂಥ ಭಾಗ್ಯವಂತ ನೀನು! (ಬೆಳಕು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು ಆರಂಭ) ಮಲಗಿಕೊಂಡು ಪದ್ಯ ಹೇಳು. ಆಗ ಹಸಿವು ಕಡಿಮೆ ಆಗ್ತದೆ. ನಾಳೆ ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಆಗ್ತದೆ ಅಂತ ಯೋಚನೆ ಮಾಡು. ಅಜ್ಜಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆಯಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ರೆ ಅನ್ನ ಬೇಯಿಸೋರು ಯಾರು ಅಂತಲ್ಲ ಯೋಚನೆ ಮಾಡು. ಅಜ್ಜಿ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು ಅಂತಲ್ಲ ಯೋಚನೆ ಮಾಡು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಬಯಲು

(ವ್ಯಕ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಗ್ಗ ಹೊಸೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾರಿನ ಸಿಂಬಿ. ಮಾಮೋ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅವನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ)

ಮಾಮೋ: ಏನು ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ ನೀವು?

ವ್ಯ ೩: ಕಾಣಿಸ್ತಿಲ್ಲಾ? ಹಗ್ಗ ಹೊಸೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಮಾಮೋ: ಹೀಗಾ ಹಗ್ಗ ಹೊಸೆಯೋದು?

ವ್ಯ ೩: ಹೌದು. ನಿಂಗೇನಾಗ್ಬೇಕು?

ಮಾಮೋ: ಅಜ್ಜಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ. ಕೆಲಸ ಕೂಡಿ.

ವ್ಯ. ೩: ಯಾರಿಗೆ?

ಮಾಮೋ: ನಂಗೇ. ಮತ್ಯಾರಿಗೆ?

ವ್ಯ. ೩: ಹಗ್ಗ ಹೊಸೀತೀಯಾ?

ಮಾಮೋ: ಓ. ಹೊಸೀತೀನಿ.

ವ್ಯ. ೩: ಹೇಗೆ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಯಾ?

ಮಾಮೋ: ಓ. ಗೊತ್ತಾಯ್ತು.

ವ್ಯ. ೩: ಬಾ ಕೂತ್ಕೊ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹೊಸಿ. ನಾನು ಹಸುಗಳನ್ನ ಮೇಯಲು ಬಿಟ್ಟು ಬರ್ತೇನೆ.

(ಮಾಮೋ ಹೊಸೆಯಲು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮಾಮೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹೊಸೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಂದ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ ನಾರಿನ ಸಿಂಬಿಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಮಲಗಿರುವ ಮಾಮೋನನ್ನು ಕಂಡು ರೇಗಿ ಅವನ ತಲೆಗೆ ಮುಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಲವಾಗಿ ಕುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಮಾಮೋ ಅಯ್ಯಯೊ ಎಂದು ತಲೆ ತಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಮನೆ

(ಅಜ್ಜಿ ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಮಾಮೋ ಹೋಗಿ ಅಜ್ಜಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಅ: ಯಾರು?

ಮಾಮೋ: ನಾನು ಮಾಮೋ.

ಅ: ಕೆಲಸ ಬೇಗ ಮುಗೀತಾ?

ಮಾಮೋ: (ತಲೆ ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ಹೂಂ. ಬೇಗ ಮುಗೀತು.

ಅ: ಸಂಬಳ ತಂದಿದ್ದೀಯಾ?

ಮಾಮೋ: ತಂದಿದ್ದೇನೆ

ಅ: ಹೇಗೆ ತಂದೆ?

ಮಾಮೋ: ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತಂದೆ.

ಅ: ಎಲ್ಲಿದೆ? (ಅಜ್ಜಿ ಎದ್ದುಬರುತ್ತಾಳೆ)

ಮಾಮೋ: ಇಲ್ಲಿದೆ.

ಅ: (ಅಜ್ಜಿ ಬಂದು ತಲೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ) ಇಷ್ಟೆತ್ತರ ಉಬ್ಬಿಕೊಂಡಿದೆ? ಏನು ಇದು?

ಮಾ: ಸಂಬಳ.

ಅ: ನಿಂಗೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಸಂಬಳವೂ ಸಿಗ್ಗಿಕ್ಕೆ ಶುರುವಾಯಾ ? ಇವತ್ತು ಹಸಿವೆ ಇಲ್ಲ?

ಮಾಮೋ: ಉಂಟು.

ಅ: ಬಾ ಊಟ ಹಾಕ್ತೀನಿ. ನಾಳೆ ಎಂಥ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಿ?

ಮಾಮೋ: ನಾಳೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ಹೆಗಲಿನ ಮೇಲೆ ತರ್ತೇನೆ.

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಬಯಲು

(ಮಾಮೋ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕತ್ತೆಮರಿಯನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಅವನನ್ನು ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ)

ವ್ಯಕ್ತಿ ೪: ಎಲ್ಲಿಗೆ ಒಯಾ ಇದ್ದಿ ಈ ಕತ್ತೆ ಮರಿಯನ್ನು?

ಮಾಮೋ: ಇದು ನನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇವತ್ತು ಸಿಕ್ಕಿದ ಸಂಬಳ.

ವ್ಯಕ್ತಿ ೪: ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ?

ಮಾಮೋ: ಹೊಲ ಅಗ್ಗೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ ೪: ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ. ಇದು ಹೊಲದ ಯಾಜಮಾನ ಕೊಟ್ಟ ಸಂಬಳವಾ?

ಮಾಮೋ: ಹೌದು.

ವ್ಯಕ್ತಿ ೪: ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದಿ? ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದಲ್ಲ?

ಮಾಮೋ: ಸಂಬಳವನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಾ ಅಂತ ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ ೪: ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿ.

ಮಾಮೋ: ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ?

ವ್ಯಕ್ತಿ ೪: ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದು ಕೂಡ ಸರಿ. (ಉಕ್ಕಿ ಬರುವ ನಗುವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಅರಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ರಸ್ತೆ

(ಮಾಮೊ ಕತ್ತೆಮರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕತ್ತೆ ಬ್ಯಾಂ ಬ್ಯಾಂ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತದೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅರಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲ ಒಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಕತ್ತೆಯ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಸಖಿಯರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಮಾಮೊ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾರೆ. ಮಾಮೊ ಹಾಗೆಯೆ ನಿಂತು ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಸಖಿಯರ ಮಾತು ವೀಕ್ಷಕ ವಿವರಣೆಯಂತಿರುತ್ತದೆ)

ಸಖಿಗ: (ಸಂಭ್ರಮಾತಿಶಯದಿಂದ) ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ! (ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ)

ಸಖಿ೨: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎದ್ದು ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ! (ರಾಜಕುಮಾರಿ ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಸಖಿಗ: ರಾಜ ಕುಮಾರಿ ನಗಿದ್ದಾಳೆ!

(ರಾಜಕುಮಾರಿ ಒಂದೇ ಸವನೆ ನಗುತ್ತಾಳೆ. ಹೊಸ್ತಿಲಿನ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಾಳೆ)

ಸಖಿ೨: ರಾಜಕುಮಾರಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ! (ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿಯುತ್ತಾಳೆ)

ಸಖಿಗ: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ! (ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮಾಮೊನ ಬಳಿ ಬಂದು ನಗುತ್ತಾ)

ರಾಕು: ಇದೇನು?

ಸಖಿ: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ!

ಮಾಮೊ: ಕಾಣ್ತಾ ಇಲ್ಲ?

ರಾಕು: ಕತ್ತೆ ಮರಿ.

ಮಾಮೊ: ಹೌದು ಕತ್ತೆ ಮರಿ.

ರಾಕು: ಇದನ್ನು ಯಾಕೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದಿ?

ಮಾಮೊ: ಯಾಕೆಂದರೆ ಇದು ನನ್ನ ಸಂಬಳ.

ರಾಕು: ಇದು ನಿನ್ನ ಸಂಬಳವಾ? (ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಸಖಿಗ: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ!

ಸಖಿ೨: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ!

ಸಖಿಗ: ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕಾಯಿಲೆ ಗುಣವಾಗಿದೆ!

ಸಖಿ೨: ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕಾಯಿಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಗುಣವಾಗಿದೆ!

(ರಾಜ, ರಾಣಿ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಆಗಮನ)

ರಾಜ: ಏನು ನಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರಿ ನಕ್ಕಳೆ?

ಸಖಿ: ಹೌದು. ನಕ್ಕಳು.

ಸಖಿ: ಮಲಗಿದಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದಳು.

ಸಖಿ: ಎದ್ದು ನಡೆದಳು.

ಸಖಿ: ಮಾತಾಡಿದಳು.

ರಾಜ: ಯಾರು ಈ ಕಾಯಿಲೆಯನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಿದ ವೈದ್ಯ?

ಸಖಿ: (ಮಾಮೊವನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಇವನು.

ರಾಜ, ರಾಣಿ, ಮಂತ್ರಿ: ಯಾರು ಇವನೇ?

ಸಖಿ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಇವನೇ.

ರಾಣಿ: (ಮಾಮೊನ ಹೆಗಲ ಮೇಲಿನ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಅದೇನು?

ಸಖಿ: ಇದು ಈ ವೈದ್ಯನ ಔಷಧಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ. (ನಗುತ್ತಾಳೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಖಿಯೂ ನಗುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾಳೆ.

ರಾಜ, ರಾಣಿ, ಮಂತ್ರಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: (ನಗು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಮಾಮೊನೊಡನೆ) ನೀನು ಇಡೀ ದೇಶವೇ ನಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರುವೆ.

ಮಂತ್ರಿ: ನೀನು ನಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕಾಯಿಲೆಯನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಿರುವೆ.

ರಾಜ: ನಾವು ಘೋಷಿಸಿರುವಂತೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲಾಗುವುದು.

ರಾಣಿ: ನೀನು ಇನ್ನು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿ.

ರಾಜ: ನಮಗೆ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಂದೆ ನೀನು ಈ ದೇಶದ ರಾಜ.

ಮಂತ್ರಿ: ಇವನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳಲು ತಕ್ಕವನಿದ್ದಾನೆ. ಏನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು? ಮಾಮೊ: ಮಾಮೊ.

ಸಖಿ: (ನಗು ತಡೆದುಕೊಂಡು) ಡಾಕ್ಟರ್ ಮಾಮೊ.

ರಾಜ: ನಿಜ. ನಮಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳಲು ಇಂಥ ಬುದ್ಧಿವಂತರೇ ಬೇಕು.

ರಾಜ: ವೈದ್ಯರೆ, ನೀವು ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಔಷಧಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿಬಹುದು. (ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಣಿ: (ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ) ಮಗಳೆ, ನಕ್ಕದ್ದು ಸಾಕು. ನೀನು ಇನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿರಬೇಕು. ನೀನೀಗ ಮದುವಣಗಿತ್ತಿ)

ರಾಕು: (ಮಾಮೊವಿನ ಹೆಗಲ ಮೇಲಿರುವ ಕತ್ತೆ ಮರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಅದನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸುವ ವರೆಗೆ ನನ್ನಿಂದ ಗಂಭೀರವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

(ರಾಣಿ ರಾಜನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜ ಮಂತ್ರಿ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾನೆ. ಮಂತ್ರಿ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರು ಸೇವಕರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತಾರೆ)

ಮಂತ್ರಿ: (ಕತ್ತೆ ಮರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಅದನ್ನು ಒಯ್ಯಿರಿ.

ರಾಜ: ಅದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೊಳೆಯಿರಿ.

ರಾಣಿ: ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿ , ಒಳ್ಳೆಯ ಉಡುಪು ತೊಡಿಸಿರಿ.

ರಾಜ: ತಿನ್ನಲು ಉತ್ತಮವಾದ ಆಹಾರ ಕೊಡಿರಿ.

ರಾಣಿ: ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೆ ಒಂದು ವಿಶೇಷವಾದ ಕೋಣೆ ಮಾಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿರಿ.

ಮಾಮೊ: ಬೇಡ ಬೇಡ. ಅದು ನನ್ನ ಸಂಬಳ. ಅದನ್ನು ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿಗೆ ತಲಪಿಸಿರಿ.

ರಾಜ: (ನಗುತ್ತಾ) ತಲಪಿಸೋಣ.

ರಾಣಿ: (ಸೇವಕರೊಡನೆ) ಮಾಮೊನ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಮದುವೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ.

(ಸೇವಕರು ರಾಜನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬಂದು ಬಾ ಎಂದು ಮಾಮೊನ ಕೈಹಿಡಿದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೫: ೧. ಭೂಮಿ ಗೋಲಾಕಾರ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ಒಂಬತ್ತು ಹುಡುಗರು

ರಾಜ, ರಾಣಿ, ರಾಜಕುಮಾರಿ

ಬೆಕ್ಕು, ಕುದುರೆ

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಒಂದು ಬಡ ಮನೆ

(ತಾಯಿ ಮತ್ತು ತಂದೆ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು. ಕೊನೆಯವನ (ಅಪ್ಪು ಎಂದು ಅವನ ಹೆಸರು) ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ಬೆಕ್ಕು. ಮಕ್ಕಳು ಗದ್ದಲವೆಬ್ಬಿಸುತ್ತಾ ಹೊರಗಿಂದ ಓಡಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಪ್ರಾಯದವರಂತೆ (ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ವರ್ಷ) ಇದ್ದಾರೆ. ತಂದೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚಮ್ಮಟಿ ಮತ್ತು ಮೊಳೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮುರಿದ

ಕುರ್ಚಿಯೊಂದನ್ನು ರಿಪೇರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ತಾಯಿ ಹರಿದ ಅಂಗಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ತೇಪೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ. ಮಕ್ಕಳ ಬಟ್ಟೆಗಳು ಹಳೆಯವು ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹರಕಾಗಿವೆ. ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೆಕ್ಕು (ಬೆಕ್ಕಿನ ವೇಷದಲ್ಲಿರುವ ಹುಡುಗ) ಕುಳಿತಿದೆ)

ತಾಯಿ: ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಗಲಾಟೆ!

ತಂದೆ: ನಡೀರಿ! ಎಲ್ಲಾ ಹೊರಗೆ ನಡೀರಿ!

ಹುಗ: ನಮಗೆ ಒಳಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಸಾಕಾಯ್ತು.

ತಾಯಿ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ.

ತಂದೆ: ನನ್ನ ಎದುರು ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ. ಎಲ್ಲಿಯಾದ್ರೂ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ.

ಹು9: ಅಮಾ , ನಂಗೆ ಹಸಿವು.

ಎಲ್ಲರೂ: ನಮ್ಮೂ ಹಸಿವು.

ತಾಯಿ: ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವಂಥದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ.

ತಂದೆ: (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ)ನನ್ನನ್ನೇ ತಿಂದುಬಿಡಿ.

(ಮಕ್ಕಳು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ತಾಯಿ: (ದೈನ್ಯವಾಗಿ) ನಿಮ್ಮಿಂದ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ?

೧ನೆ: ನೀವು ನಮಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಕಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿ: ಕೆಲಸವನ್ನು ನೀವೇ ನೋಡಿ ಕಲಿಯಬೇಕು.ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲು ನೀವು ಬರಲಿಲ್ಲ.

೨ನೆ: ನೀವು ನಮಗೆ ಓದಿಸಲಿಲ್ಲ.

ತಂದೆ: ಅರ್ಧ ಅರ್ಧ ಓದಿ ವಾಪಾಸು ಬಂದಿರಿ. ನೀವೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓದಲಿಲ್ಲ.

೩ನೆ: ನೀವು ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಉರು ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿ: ಬೇರೆ ಉರು ತೋರಿಸುವಷ್ಟು ಹಣ ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

೪ನೆ: ನೀವು ಯಾವತ್ತೂ ನಮಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಉಟ ತಿಂಡಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ತಂದೆ: ಹಡಗನ್ನು ತುಂಬಿಸಬಹುದು. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

೫ನೆ: ನಮಗೆ ಯಾವತ್ತೂ ನೀವು ಒಳ್ಳೆಯ ಉಡುಪು ಹೊಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿ: ಅಷ್ಟು ಹಣ ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

೮ನೆ: ದೀಪಾವಳಿಗೆ ನೀವು ನಮಗೆ ಪಟಾಕಿ ತರಲಿಲ್ಲ.

ತಂದೆ: ಪಟಾಕಿ ಸುಡುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಬಳಿ ಹಣ ಇರಲಿಲ್ಲ.

೭ನೆ: ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನೀವು ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿ: ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನಮಗೆ ಉತ್ತರ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

೮ನೆ: ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಹಣ ಕೇಳಿದ್ರೂ ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ.

ತಂದೆ: ಯಾಕಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಹಣ ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ.

೯ನೆ: ನೀವು ನಮಗೆ ಮದುವೆ ಸಹ ಮಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

(ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾರೆ)

ತಂದೆ: (ಜೋರಾಗಿ)ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ನಗು!

(ಮಕ್ಕಳ ನಗು ತಟ್ಟನೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ)

೯ನೆ: ನಾವು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ!

ತಂದೆ: ಎಲ್ಲಿಗಾದ್ರೂ ಹೋಗಿ! ತೊಲಗಿ!

ತಾಯಿ: ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ ನೀವು?

೧ನೆ: ನಾನು ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

೨ನೆ: ನಾನು ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

೩ನೆ: ನಾನು ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

೪ನೆ: ನಾನು ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

೫ನೆ: ನಾನು ವಾಯವ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

೬ನೆ: ನಾನು ಈಶಾನ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

೭ನೆ: ನಾನು ಆಗ್ನೇಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

೮ನೆ: ನಾನು ನೈರುತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ತಂದೆ: ಹೋಗಿ ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಮಾಡಿ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಒನೆಯವನು ಕುಳಿತೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಬೆಕ್ಕು ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಒನೆಯವನಿಗೆ ಅಂಟಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ)

ತಂದೆ: ನಿನಗೆ ದಿಕ್ಕು ಇಲ್ಲವೇ?

ಒನೆ: ನಾನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ತಾಯಿ: (ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಆತಂಕದಿಂದ) ಮೇಲಕ್ಕೆ? ಎಲ್ಲಿಗೆ?

ಒನೆ: ಪರ್ವತದ ತುದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕೋಟೆಗೆ.

ತಂದೆ: ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾರೂ ಈ ತನಕ ಹೋಗಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿ: ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ತಂದೆ: ನಾನು ಅರ್ಧ ದಾರಿ ಹೋಗಿ ವಾಪಾಸು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.

ಒನೆ: ನಾನು ವಾಪಾಸು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿ: ಅಪ್ಪು, ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಡ. ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಾದರೂ ಹೋದೀಯೆ?

ಒನೆ: ನನಗೆ ದಾರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ. (ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ)

ತಾಯಿ: ಯಾರು ತೋರಿಸಿದ್ರು?

ಒನೆ: (ಬೆಕ್ಕನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಈ ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ದಾರಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅದು ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ನನಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

(ತಾಯಿ ತಂದೆ ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಬೆರಗಾಗಿ ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಬೆಕ್ಕು ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ)

ತಾಯಿ: (ಕ್ಷಣದ ಬಳಿಕ, ದುಃಖದಿಂದ) ಛೇ! ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದರಲ್ಲ!

ತಂದೆ: (ಅಷ್ಟೇ ವಿಷಾದದಿಂದ) ಛೇ! ಹೋಗಬಾರದಾಗಿತ್ತು.

ತಾಯಿ: ಮರಳಿ ಬಂದಾರು.

ತಂದೆ: ಹೌದು ಮರಳಿ ಬಂದಾರು. ಬರುವ ದಾರಿ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಬೀದಿ

(ಎಂಟು ಮಕ್ಕಳು ಗುಂಪಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದು ಯಾವ ದಿಕ್ಕು ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಕುರಿತು ಮಾತು ಮತ್ತು ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿದೆ. ಒನೆಯವನು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕು (ಗೊಂಬೆ) ಇದೆ)

೯ನೆ: ಏನು ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿದೆ?

೧ನೆ: ನಮಗೆ

೨: ದಿಕ್ಕುಗಳ

೩: ಹೆಸರು

೪ನೆ: ಮಾತ್ರ

೫ನೆ: ಗೊತ್ತಿದೆ.

೬ನೆ: ಯಾವುದು ಯಾವ ದಿಕ್ಕು

೭ನೆ: ಎಂದು

೮ನೆ: ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

೧ನೆ: ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ತೋರಿಸು. ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ

(೯ನೆಯನು ಇದು ಪೂರ್ವ, ಇದು ಪಶ್ಚಿಮ... ಎಂಬುದಾಗಿ ಎಂಟು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. (ನಿಜವಾದ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೇ ತೋರಿಸಬೇಕು). ಎಂಟು ಮಂದಿಯೂ ಅವನು ತೋರಿಸಿದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ.

೯ನೆ: ಸರಿ ಹೋಗಿ!

ಎಲ್ಲರೂ: (ಒಂದೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ) ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿ?

೯ನೆ: ನಾನು ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

೧ನೆ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಮೇಲಕ್ಕೆ? ಎಲ್ಲಿಗೆ?

೯ನೆ: ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿ. ಪರ್ವತದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಮೋಡಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಕೋಟೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆ?

ಎಲ್ಲರೂ: (ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೋಡಿ)ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

೨ನೆ: ನಾವು ಅದನ್ನು ದಿನಾ ನೋಡುತ್ತೇವೆ.

೯ನೆ: ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಅದರೊಳಗೆ ಒಂದು ಅರಮನೆಯಿದೆ.

೧ನೆ: ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು ನಿನಗೆ?

೯ನೆ: ಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಅರಮನೆಯಿರಲೇ ಬೇಕು ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕೋಟೆಯಿರುವುದೇ ಅರಮನೆಗಾಗಿ.

೩ನೆ: ಆ ಕೋಟೆಗೆ ಯಾರೂ ಈ ತನಕ ಹೋಗಿಲ್ಲ.

ಫನೆ: ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ಱನೆ: ದಾರಿ ಗೂತ್ತಿದೆಯೆ ನಿಂಗೆ?

ಫನೆ: ನನ್ನ ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಗೂತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಹಿಂದೆಯೆ ಬಾ ಎಂದು ಅದು ಹೇಳಿದೆ.

ಎಲ್ಲರೂ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಯಾವಾಗ?

ಫನೆ: ಕನಸಿನಲ್ಲಿ

ಎಲ್ಲರೂ: (ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ)ಕನಸಿನಲ್ಲಿ?

ಫನೆ: ಹೌದು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ.

ಠನೆ: ಇದು ನಿನ್ನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದ ಬೆಕ್ಕೆ?

ಫನೆ: ಹೌದು.

(ಎಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಮತ್ತು ಬೆಕ್ಕನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾರೆ)

ಱನೆ: ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿ? ನಿಂಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಗೂತ್ತಿಲ್ಲ.

ಫನೆ: ಈ ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಗೂತ್ತಿದೆ. ಬೆಕ್ಕು ಮತ್ತು ನಾನು ಸೇರಿ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ.

ಎಲ್ಲರೂ: ಆಗಲಿ. ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲಿ. (ಅವರವರ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಫನೆ: (ಬೆಕ್ಕಿನೊಡನೆ) ನಡೆ ನಾವೂ ಹೋಗೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಅರಮನೆ

(ಅಪ್ಪು ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಈಗ ಬೆಕ್ಕು ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದೆ. (ಹುಡುಗ ಬೆಕ್ಕಿನ ವೇಷದಲ್ಲಿ)ಅವನದೇ ಪ್ರಾಯದ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬಾಗಿಲು ತರೆಯುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಕು: ಯಾರು ನೀನು?

ಅಪ್ಪು: ನಾನು ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ. ನಾನು ಅಪ್ಪು.

ರಾಕು: ಅಂದರೆ?

(ಬೆಕ್ಕು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತದೆ)

ಅಪ್ಪು: ಅಂದರೆ, ನನ್ನ ಹೆಸರು ಅಪ್ಪು.

ರಾಕು: ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದೆ?

ಅಪ್ಪು: ನನ್ನ ಕನಸಿನ ಬೆಕ್ಕು ತೋರಿಸಿದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದೆ.

ರಾಕು: ಏನು ಇದು ನಿನ್ನ ಕನಸಿನ ಬೆಕ್ಕು?

ಅಪ್ಪು: ಹೌದು.

ರಾಕು: ಏನು ಹಾಗೆಂದರೆ?

ಅಪ್ಪು: ಇದು ನನ್ನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದ ಬೆಕ್ಕು.

(ಬೆಕ್ಕು ಮಿಯಾಂವ್ ಎನ್ನುತ್ತದೆ)

ರಾಕು: ಬಾ ಒಳಗೆ.

ಅಪ್ಪು: (ತಡೆದು ನಿಂತು) ನೀನು ಯಾರು ಎಂದು ಕೇಳಬಹುದೆ?

ರಾಕು: ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರಿ.

ಅಪ್ಪು: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ರಾಜಕುಮಾರಿಯೆ ಬಂದು ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದುಂಟೆ?

ರಾಕು: ಯಾಕೆ ತೆರೆಯಬಾರದು?

ಅಪ್ಪು: ಸೇವಕರಿಲ್ಲವೆ?

ರಾಕು: ಇಲ್ಲ.

ಅಪ್ಪು: ಏನು? ಸೇವಕರಿಲ್ಲದ ರಾಜರಿರುತ್ತಾರೆಯೆ? (ಉದ್ವಿಗ್ನ)

ರಾಕು: ಈ ಸಾಮಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇವಕರು, ಸೈನಿಕರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿರುವುದು ನಾವು ಮೂವರು ಮಾತ್ರ.

ಅಪ್ಪು: (ಮತ್ತಷ್ಟು ಬೆರಗಾಗಿ) ಮೂವರು ಮಾತ್ರ ಇರುವ ಸಾಮಾಜ್ಯ! ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?

ರಾಕು: ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅಪ್ಪು: ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ರಾಜ ರಾಣಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿ! ಅದ್ಭುತ! ಅದ್ಭುತ!

ರಾಕು: ಬಾ ಒಳಗೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತು ತಾತನ ಬಳಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

(ಬೆಕ್ಕು ಅವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ ಹೋಗುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ರಾಜನ ವಾಸಸ್ಥಾನ

(ಸರಳವಾದ ವಾಸದ ಕೋಣೆ. ರಾಜ ರಾಣಿ ಇಬ್ಬರೂ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಓದುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತುಂಬಾ ವಯಸ್ಸಾಗಿದೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಪ್ಪು ಮತ್ತು ಬೆಕ್ಕು ಒಳಬರುತ್ತಾರೆ)

ಅಪ್ಪು: (ಸ್ವಗತ) ಅರಸನ ಕೋಣೆ ನಾನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಕೋಣೆಯಂತೆಯೇ ಇದೆ! ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡಂತೆಯೇ ಇಬ್ಬರೂ ದಪ್ಪ ದಪ್ಪದ ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ತುಂಬಿರುವ ಬೀರುಗಳಿವೆ. (ಅರಸ ಪುಸ್ತಕ ಓದುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆರಗಾಗಿ) ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅರಸರು ಪುಸ್ತಕ ಓದುತ್ತಾರಾ? (ಸರಸರನೆ ರಾಜನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಬಗ್ಗಿ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೋಡಿ) ನೀವು ಕೂಡ ಪುಸ್ತಕ ಓದಿರಾ? (ರಾಜ ರಾಣಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವೇ ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಅಪ್ಪುವನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: (ತಲೆಯೆತ್ತಿ)ಹೌದು.

ಅಪ್ಪು: ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು?

ರಾಜ: (ಮುಗುಳ್ಳುಕು) ಹೌದು. (ರಾಣಿಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ? ಒಂದು ದಿನ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ಬಂದೇ ಬರುತ್ತಾರೆ ಅಂತ?

ರಾಣಿ: ನಿಜ ನನಗೂ ಹಾಗೇ ಅನಿಸಿತ್ತು. ಯಾರು ಮಗು ನೀನು?

ಅಪ್ಪು: ನನ್ನ ಹೆಸರು ಅಪ್ಪು.

ರಾಣಿ: ಹೇಗೆ ಬಂದೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ?

ಅಪ್ಪು: ನನ್ನ ಕನಸಿನ ಬೆಕ್ಕು ತೋರಿಸಿದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದೆ.

(ಬೆಕ್ಕು ಅಪ್ಪುವಿನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದೆ)

ರಾಣಿ: ಇದೇ ಏನು ನಿನ್ನ ಕನಸಿನ ಬೆಕ್ಕು?

ಅಪ್ಪು: ಹೌದು.

ರಾಣಿ: ತುಂಬಾ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತೀಯೆ?

ಅಪ್ಪು: ಹೌದು. ರಾತ್ರಿ ಮಾತ್ರ.

ರಾಜ: ಹಗಲು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿ? ಓದುತ್ತೀಯೆ?

ಅಪ್ಪು: ಓದಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವೂ ಇಲ್ಲ.

ರಾಜ: ಯಾಕಿಲ್ಲ?

ಅಪ್ಪು: ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಬಹಳ ಬಡವರು. ಅವರ ಬಳಿ ಪುಸ್ತಕ ಕೊಳ್ಳಲು ಹಣ ಇಲ್ಲ.

ರಾಜ: ಇಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆ. ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಓದಬಹುದು.

ಅಪ್ಪು: ಈ ಸಾಮಾಜ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ರಾಜ: ಇದು ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕದಾದ ಒಂದು ಸಾಮಾಜ್ಯ. ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಟ್ರೈಕಿಂಗ್ ಅಂದರೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಒಂದು ಬಾರಿ ಟ್ರೈಕಿಂಗ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಲಪಿದೆವು. ಈ ಅರಮನೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಿರಬೇಕೋ ಅದೆಲ್ಲಾ ಇದೆ. ಹಿಂದೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಮಾಜ್ಯ ಇತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ರಾಜ ರಾಣಿ ಎಲ್ಲಾ ಇದ್ದರು. ಇದು ಅರಮನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಯಾವುದೋ ಉತ್ಪಾದಿಂದಾಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಜನರೆಲ್ಲಾ ನಾಶವಾದರು.

ಅಪ್ಪು: ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು?

ರಾಜ: ಇಲ್ಲಿ ನ ಗ್ರಂಥಾಲಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದಿ ತಿಳಿಯಿತು.

ರಾಣಿ: ಇಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೊಲ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳೂ ತಾವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಹೊಲದ ಬಳಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮರ ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಹಣ್ಣುಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಳ್ಳಿ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆಗಳೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪರಿಸರ ಮಾಲಿನ್ಯವೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಶಬ್ದವೂ ಇಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಈ ಸಾಮಾಜ್ಯ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದೆವು. ಇಲ್ಲಿ ನಾವೇ ಅರಸರು ನಾವೇ ಪ್ರಜೆಗಳು.

ರಾಜ: ನಮಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳು ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಅವಳು ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಚಿಂತೆಯಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರ ಬಂದ. ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು ಎಂದು ನಮಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ನಾವು ಅವರಿಬ್ಬರ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದೆವು. ಇವಳು ಅವರ ಮಗಳು. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮೊಮ್ಮಗಳು. ಇವಳಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯವಾಗುವಾಗ ಒಂದು ಸಂಜೆ ಹೊರಗೆ ತಿರುಗಾಡಲು ಹೋದ ಇವಳ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ವಾಪಾಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಏನಾಯಿತೆಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ರಾಣಿ: (ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ) ಇವತ್ತು ಬರಬಹುದು ನಾಳೆ ಬರಬಹುದು ಎನ್ನುತ್ತಾ ಐದು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುಹೋದುವು. ಇನ್ನು ಅವರು ಬರುತ್ತಾರೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಪ್ಪು: ಆ ಕುದುರೆ ಎಲ್ಲಿದೆ?

ರಾಜ: ಇಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಬಹಳ ಚೆಂದದ ಕುದುರೆ.

ರಾಕು: ಬಿಳಿ ಕುದುರೆ. ಚಂದ್ರನಂಥ ಬಿಳಿ.

ರಾಜ: ನಮಗೆ ವಯಸ್ಸಾಯಿತು. ನಾವು ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮೊಮ್ಮಗಳ ಚಿಂತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೇವರೇ ಕಳಿಸಿದಂತೆ ನೀನು ಬಂದೆ. ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಮದುವೆಯ ಪ್ರಾಯವಾಗುವಾಗ ನಿಮಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇನ್ನು ನಮಗೆ ಚಿಂತೆಯೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಸೌಭಾಗ್ಯವೂ ಇದೆ. ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಇರಬಹುದು. ನಮಗೆ ಈಗೀಗ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀನು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೀಯೆ?

ಅಪ್ಪು: ಇಲ್ಲ. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ನನಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಕಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಬೆಕ್ಕು ಮನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುತ್ತದೆ. ಮನೆ ಗುಡಿಸಿ ಕಸ ತೆಗೆದು ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ನಾನು ಕೆಲಸ ಕಲಿಯುತ್ತೇನೆ

ರಾಣಿ: ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಇಲ್ಲಿ ಮನೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಶುಚಿಯಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಧೂಳು ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡರಾಯ್ತು.

ಅಪ್ಪು: (ಬೆಕ್ಕಿನೊಡನೆ) ಅಡಿಗೆಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಏನಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ನೋಡು.

(ಬೆಕ್ಕು ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ)

ರಾಕು: ನಾನು ಅಪ್ಪುವಿಗೆ ಕ್ಯಾಪ್ಪನನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. (ಕುದುರೆ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಬರುತ್ತದೆ) ಕ್ಯಾಪ್ಪನ್ ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಬಾಯಿಂದ ಬಿದ್ದುದೇ ತಡ ಕ್ಯಾಪ್ಪನ್ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ. (ಕುದುರೆಯನ್ನು ಮುದ್ದುಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಅಪ್ಪು ಕೂಡ ಅದರ ಮೈದಡವಿ ಪ್ರೀತಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ರಾಕು: ಅಪ್ಪು, ಬಾ. ನಿನಗೆ ಹಣ್ಣಿನ ಮರ ಮತ್ತು ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆಯ ಬಳ್ಳಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. (ಅಪ್ಪುವಿನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಮತ್ತು ರಾಣಿ ಓದಿನಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕುದುರೆ, ಅಪ್ಪು ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಒಳಬರುತ್ತಾರೆ. ಅಪ್ಪು ರಾಜಕುಮಾರನ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ)

ಅಪ್ಪು: ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕು.

ರಾಣಿ: ಯಾಕೆ ಮಗೂ ಇಲ್ಲಿ ಬೇಸರ ಬಂತೆ?

ಅಪ್ಪು: ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಆಸೆಯಾಗಿದೆ.

ರಾಣಿ: ಹೋದರೆ ವಾಪಾಸು ಬರುತ್ತೀಯಾ?

ಅಪ್ಪು: ಬರುತ್ತೇನೆ.

ರಾಕು: ನಾನು ಕೂಡ ಅಪ್ಪುವಿನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಅಜ್ಜಿ?

ರಾಜ: ಬೇಡ ಮಗಳೆ, ಅಷ್ಟು ದೂರ!

ರಾಕು: ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ ತಾತ.

ಅಪ್ಪು: ಹೌದು. ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ನನಗೆ ಕುದುರೆ ಓಡಿಸಲು ಕಲಿಸಿದ್ದಾಳೆ.

ರಾಜ: ಅಪ್ಪು, ನೀನು ಹೋದರೆ ವಾಪಾಸು ಬರುತ್ತಿ ಎಂದು ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ನಿನ್ನನ್ನು ಬರಲು ಬಿಡದಿದ್ದರೆ?

ಅಪ್ಪು: (ನಕ್ಕು) ಮನಸ್ಸಾಗದಿರಲು ಅಲ್ಲೇನು ಸಾಮಾಜ್ಯವಿದೆಯೆ? ಖಂಡಿತ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ರಾಣಿ: ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬರಲು ನಿನಗೆ ಮನಸ್ಸಾಗದಿದ್ದರೆ?

ಅಪ್ಪು: (ನಕ್ಕು) ಮನಸ್ಸಾಗದಿರಲು ನಾನೇನು ರಾಜಕುಮಾರನೆ? ಮನಸ್ಸಾಗಿಯೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ರಾಜ: ಹಾಗಾದರೆ ಸರಿ. ಹೋಗಿ ನಾಳೆಯ ವಾಪಾಸು ಬನ್ನಿ.

ಅಪ್ಪು: ನಾಳೆ ಸಾಯಂಕಾಲದೊಳಗೆ ವಾಪಾಸು ಬರುತ್ತೇವೆ

ರಾಜ: (ರಾಣಿಯೊಡನೆ) ಅಪ್ಪುವಿನ ಅಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಾವಿರ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ನೂರು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಡು.

ರಾಣಿ: ಆಗಲಿ. ಅಪ್ಪು ನಿನ್ನ ಬೆಕ್ಕನ್ನೇನು ಮಾಡುತ್ತಿ?

ಅಪ್ಪು: ಬೆಕ್ಕು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಯೆ ಇರಲಿ. ಮನೆಯ ಕೆಲಸಗಳು ಆಗಬೇಕಲ್ಲ?

ರಾಣಿ: ಅಪ್ಪು ನಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನೀನು ಮರಳಿ ಬರಲೇ ಬೇಕು. ನಾವೇ ನಿಮ್ಮ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಕಾಲದ ನಂತರ ನೀವು ಬೇಕಾದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ. (ಕಣ್ಣೀರು ಮಿಡಿಯುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಜ: ಖಂಡಿತ ವಾಪಾಸು ಬರುತ್ತೇವೆ ಅಜ್ಜಿ. ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತರೆ ಆಯ್ತು . ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಇಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಪ್ಪು: ನನ್ನ ಬೆಕ್ಕು ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಇರಲೇ ಬೇಕು. ಅದು ಬರೀ ಬೆಕ್ಕಲ್ಲ. ಅದು ನನ್ನ ಕನಸು.

ರಾಣಿ: ಅದನ್ನು ನಾವು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಅಪ್ಪು: (ನಕ್ಕು) ನೀವನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನೀವು ಓದುತ್ತಾ ಇರಿ. ಅದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಅಪ್ಪುವಿನ ತಾಯಿತಂದೆಯ ಮನೆ

(ಅಪ್ಪು ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಪ್ರವೇಶ. ಮೊದಲಿನ ದೃಶ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೆ ಇದ್ದ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ.)

ಇಬ್ಬರೂ: ಅಪ್ಪು!

(ಅಪ್ಪು ಹೋಗಿ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳ ಪಾದಕ್ಕೆ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯೂ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ತಾಯಿ: ಇದು ಯಾರು?

ಅಪ್ಪು: ಇದು ಪರ್ವತದ ಮೇಲಿನ ಅರಮನೆಯ ರಾಜನ ಮಗಳು. ಬಾಕಿ ಕಥೆಯನ್ನು ಆ ಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದು ರಾಜ ಮತ್ತು ರಾಣಿ ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉಡುಗೊರೆ.

(ಇಬ್ಬರೂ ಚೀಲದೊಳಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆರಗಾಗುತ್ತಾರೆ)

ತಾಯಿ: (ರಾಜಕುಮಾರಿಯೊಡನೆ) ಏನಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?

ರಾಕು: ನನಗಿನ್ನೂ ಹೆಸರು ಇರಿಸಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಹೆಸರಿಲ್ಲದಿರುವ ರಾಜಕುಮಾರಿ!

ಅಪ್ಪು: ಇವಳು ರಾಜ ಮತ್ತು ರಾಣಿಯ ಮೊಮ್ಮಗಳು. ನನ್ನದೇ ಪ್ರಾಯ. ಹತ್ತು ವರ್ಷ. ಇನ್ನು ಐದು ವರ್ಷದ ಬಳಿಕ ನಮ್ಮ ಮದುವೆ.

ತಾಯಿ: ಮದುವೆ ಎಲ್ಲಿ?

ಅಪ್ಪು : ಮದುವೆ ಅಲ್ಲಿ. (ಮೇಲಕ್ಕೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ತಾಯಿ: ಮದುವೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಬೇಕು!

ಅಪ್ಪು: (ಅಮ್ಮನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ನಾಣ್ಯದ ಚೀಲವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ)ಹೌದು. ಮದುವೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಬೇಕು! ಇಡೀ ಊರಿಗೆ ಆಮಂತ್ರಣ ಹಂಚಬೇಕು! ಮದುವೆ ಮೂರು ದಿನ ನಡೆಯಬೇಕು! ಪ್ರತಿ ದಿನ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿಗೆ ಪಾಯಸದ ಊಟ ಹಾಕಬೇಕು! (ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾನೆ. ತಾಯಿ ತಂದೆಯ ಮುಖ ಪೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ)

ರಾಕು: (ಮುಗಳ್ಳಕ್ಕು) ಮದುವೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಇದೆ!

ಅಪ್ಪು: ಆದರೆ ಮದುವೆ ಆಗುವುದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಎಂದು ರಾಜ ಮತ್ತು ರಾಣಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

ತಾಯಿ: ಏನಿದ್ದರೂ ಅದು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರದ ವಿಚಾರ.

ಅಪ್ಪು: ನಾವು ಈಗಲೇ ವಾಪಾಸು ಹೋಗಬೇಕು.

ತಾಯಿ: ಈಗಷ್ಟೇ ಬಂದಿದ್ದಿ. ಈಗಲೇ ಹೋಗುತ್ತೀಯೆ? ನೀನು ಹೋಗಿ ಐದು ವರ್ಷ ಆಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಇದ್ದು ಹೋಗಿ.

(ತಂದೆ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಚೀಲ ಮತ್ತು ವಜ್ರಗಳ ಚೀಲವನ್ನು ತೆಗೆದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗೆ ಭದ್ರವಾಗಿಡುತ್ತಾನೆ)

ಅಪ್ಪು: ಇಲ್ಲಮ್ಮ ಸಾಯಂಕಾಲದೊಳಗೆ ವಾಪಾಸು ಮುಟ್ಟುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

ತಂದೆ: ನಾಳೆಯ ವರೆಗೆ ಇರಬಹುದಲ್ಲ ಅಪ್ಪು?

ಅಪ್ಪು: ಇಲ್ಲಪ್ಪ. ನಾವು ಈಗಲೇ ಹೊರಡಬೇಕು.

ತಾಯಿ: ನೀವು ಹೇಗೆ ಬಂದಿರಿ?

ರಾಕು: ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದೆವು. ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್.

(ಕುದುರೆ ಒಳಬರುತ್ತದೆ. ಬೆಳಕು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಪ್ಪುವಿನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಬೆರಗಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾರೆ)

ತಂದೆ: ಏನು? ಈ ಕುದುರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬೆನ್ನ ಮೇಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಬೆಟ್ಟ ಇಳಿದು ಬಂತೆ?

ಅಪ್ಪು: ಹೌದು. (ತುಂಟತನದ ನಗು)

ತಂದೆ: ಅದೇ ರೀತಿ ಪುನ: ಬೆಟ್ಟ ಹತ್ತುತ್ತದೆಯೆ?

ಅಪ್ಪು: ಅಪ್ಪಾ, ಇದು ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಹತ್ತುವುದೂ ಇಲ್ಲ ಇಳಿಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತದೆ.

(ರಂಗದ ಬೆಳಕು ಆರತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಎರುತ್ತಾರೆ. ಕುದುರೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತದೆ. ಅಪ್ಪು ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕೈಬೀಸುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳಕು ಪೂರ್ತಿ ಆರಿದ ಬಳಿಕ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮರಳುತ್ತದೆ)

ತಾಯಿ: (ಕಣ್ಣು ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ಇದು ಕನಸಲ್ಲವಷ್ಟೆ?

ತಂದೆ: (ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತೆರೆದು ಚೀಲಗಳನ್ನು ನೋಡಿ) ಅಲ್ಲ, ಕನಸಲ್ಲ. (ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಪುನ: ಭದ್ರಪಡಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಗದ್ದಲ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಎಂಟು ಮಕ್ಕಳು ಒಳಬರುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಹರಕು ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ)

ತಾಯಿ ತಂದೆ: ನೀವಾ?

ಎಲ್ಲರೂ: ಹೌದು ನಾವೇ.

ತಂದೆ: ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಿರಿ?

ಎಲ್ಲರೂ: ಎಂಟು ಮಂದಿ ಎಂಟು ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೆ.

ತಂದೆ: ಏನು ಮಾಡಿದಿರಿ? ಏನಾಯಿತು?

ಎಲ್ಲರೂ: ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ...

ತಂದೆ: ಹೋಗಿ?

೧ನೆ: ಹೊರಟಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದು ತಲಪಿದೆವು.

ತಾಯಿ: ಅಂದರೆ, ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ!

೨ನೆ: ಆಯಿತು. ಒಂದು ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡೆವು.

ತಾಯಿತಂದೆ: (ಕುತೂಹಲದಿಂದ) ಏನು?

ಎಲ್ಲರೂ: ಭೂಮಿಯು ಗೋಲಾಕಾರವಾಗಿದೆ.

ಫೇಡ್ ಬೆಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೫: ೧. ಬಂದಳು ರಾಜಕುಮಾರಿ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ರಾಜ, ರಾಜಕುಮಾರಿ, ರಾಜನ ತಂಗಿ,

ರಾಜನ ತಂಗಿಯ ಮಗ, ಮಾಟಗಾತಿ,

ಮರ, ಮರ ಕಡಿಯುವವನು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಅರಮನೆ.

(ರಾಜ. ರಾಜಕುಮಾರಿ, ರಾಜನತಂಗಿ, ರಾಜನ ತಂಗಿಯ ಮಗ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಪ್ರಾಯ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ವರ್ಷ, ರಾಜನ ತಂಗಿಯ ಮಗನದು ಕೂಡ ಅದೇ ಪ್ರಾಯ. ಹುಡುಗಿ ಆರೋಗ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿ ಚುರುಕಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಜಾಣೆ ಕೂಡ. ಹುಡುಗ ಸಣ್ಣಗೆ ಸಣಕಲಾಗಿ ದುರ್ಬಲನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಜಾಣನಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವನ ತಾಯಿ ಅವನೇ ಜಾಣ ಎಂದು ತೋರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಹುಡುಗಿ ಮತ್ತು ಹುಡುಗ ಒಂದು ಕಡೆ ಚೆಸ್ ಆಟದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ ಮತ್ತು ಅವನ ತಂಗಿ ಅವರ ಆಟವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಸೇವಕಿಯರು ಅವರಿಗೆ ಚಾಮರದಲ್ಲಿ ಗಾಳಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

ರಾಜ: ಇವರಿಗೆ ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದರೂ ಚೆಸ್ ಆಟ.

ತಂಗಿ: ನನ್ನ ಮಗ ಚೆಸ್‌ನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಜಾಣ.

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ಮಗ ಜಾಣನಲ್ಲದಿರುವುದು ಯಾವುದರಲ್ಲಿ? ಉಟದಲ್ಲೂ ಜಾಣ. (ನಗುತ್ತಾನೆ. ತಂಗಿಯ ಮುಖ ಸಪ್ಪಗಾಗುತ್ತದೆ)

ತಂಗಿ: ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ತಿಂದು ತಿಂದು ಡುಮ್ಮಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

ರಾಜ: ತಿಂದರೆ ಡುಮ್ಮಿಯಾಗಲೇ ಬೇಕಲ್ಲ? ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಮಗ ಎಷ್ಟು ತಿಂದರೂ ಜಿರಲೆಯ ಹಾಗೆ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನೊಮ್ಮೆ ರಾಜವೈದ್ಯರಿಗೆ ತೋರಿಸು.

ತಂಗಿ: ಅವನಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ರಾಜ: ಕಾಯಿಲೆಯಿದ್ದು ಕಾಯಿಲೆಯಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಆದರೆ ಕಾಯಿಲೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕಾಯಿಲೆಯಿರುವಂತೆ ತೋರುವುದು ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಅದು ಯಾವುದೋ ದೊಡ್ಡ ಕಾಯಿಲೆಯ ಮುನ್ಸೂಚನೆ. ತಡ ಮಾಡಬೇಡ. ರಾಜವೈದ್ಯರಿಗೆ ತೋರಿಸು.

ಹುಡುಗ: ಚೆಕ್!

ತಂಗಿ: (ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಹರ್ಷದಿಂದ) ಭೇಷ್!

ಹುಡುಗಿ: ಹಾಗೆ ಚೆಕ್ ಕೊಡಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಹುಡುಗ: ಕೊಟ್ಟೆ ಏನಾಗುತ್ತೆ?

ಹುಡುಗಿ: ಕಿಂಗ್ಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಕಿಂಗ್ ಹೋಗ್ತಾನೆ ಮನೆಗೆ.

ಹುಡುಗ: ಹೌದಾ?

ಹುಡುಗಿ: ಹೌದು. ಬೇಗ ನಿನ್ನ ಕಿಂಗ್ನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೇರೆ ಮೂವ್ ಮಾಡು. ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆಟ ಮುಗಿತು!

(ತಂಗಿಯ ಮುಖ ಸಪ್ಪಗಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜ ಮುಗುಳುನಗೆ ಬೀರುತ್ತಾನೆ. ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ)

ರಾಜ: ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳು ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಯುವರಾಣಿ ಎಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತೇನೆ.

ತಂಗಿ: ಏನು ಅವಸರ? ಅವಳಿಗಿನ್ನೂ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ತುಂಬಿಲ್ಲ.

ರಾಜ: ಯುವರಾಣಿ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಲು ಅದೇನೂ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ನಂತರ ದೇಶವನ್ನು ಅವಳೇ ಆಳುವವಳು.

ತಂಗಿ: ಅದೇನೋ ಸರಿ. ಆದರೆ ಯುವರಾಣಿ ಎಂದು ಘೋಷಿಸುವ ಮೊದಲೇ ಮದುವೆ ಮುಗಿಸಿಬಿಡಬಹುದಲ್ಲಾ?

ರಾಜ: ಯುವರಾಣಿ ಪಟ್ಟಕ್ಕೇ ಪ್ರಾಯವಾಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಿ. ಇದು ಮದುವೆಯ ಪ್ರಾಯವೆ?

ತಂಗಿ: ಮದುವೆ ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು. ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡಾಯಿತು.

ರಾಜ: ಮದುವೆಯ ವಿಚಾರ ಈಗ ಬೇಡ.

ತಂಗಿ: ಹಂಗಂದ್ರೆ ಹೇಗಣ್ಣಾ? ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ನಡೆದ ಮಾತು ಅದು. ಮಹಾರಾಣಿ ಕೂಡ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದ್ದರು.

ರಾಜ: ಅವಳಿಗೇ ಜೀವಂತ ಇಲ್ಲ.

ತಂಗಿ: ಜೀವಂತ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸುಳ್ಳಾಗುತ್ತಾ?

ರಾಜ: ಅದೇನಿದ್ರೂ ಕುಮಾರಿಗೆ ಹದಿನೆಂಟು ತುಂಬಿದ ಮೇಲಿನ ವಿಚಾರ. ನಾನು ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. (ತಂಗಿ ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತಾಳೆ)

ಹುಡುಗಿ: ಚೆಕ್!

(ಹುಡುಗ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಚೆಕ್ ಬೋರ್ಡರ್ನೇ ನೋಡಿ. ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಅತ್ತ ತಳ್ಳಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ತಾಯಿಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಹುಡುಗಿ ಹೋಗಿ ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

ತಂಗಿ: (ಮಗನ ಮೈ ಸವರುತ್ತಾ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕೃತಕ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ) ಜಾಣೆ!

ಹುಡುಗ: ನಾನು?

ತಂಗಿ: ನೀನು ಕೂಡ ಜಾಣ.

ರಾಕು: ಆದ್ರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೋಣ

ಹುಡುಗ: ನೀನೇ ಕೋಣ.

ರಾಕು: ಕೋಣ ಗಂಡು. (ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಹುಡುಗ: ಹಾಗಾದ್ರೆ, ನೀನು ಹೆಣ್ಣು ಕೋಣ!

(ರಾಜಕುಮಾರಿ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜನಿಗೂ ನಗು ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ರಾಜನ ತಂಗಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿದ್ದಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಕಾಡು

(ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಏನೋ ಮಂತ್ರ ಪಠಣ, ಪೂಜೆ ನಡೆಸಿದ್ದಾಳೆ. ಹೂವಿನ ರಾಶಿ. ಕುಂಕುಮ. ಮೂರ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಹೂ ಕುಂಕುಮ ಎಸೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ರಾಜನ ತಂಗಿ ಯ ಪ್ರವೇಶ)

ಮಂ: ಯಾರು? ಓ ನೀವಾ? ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ. ದೇವಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. (ರಾಜನ ತಂಗಿ ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ) ಮಂತ್ರಪಠಣ ಮತ್ತು ಪೂಜೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿ ರಾಜನ ತಂಗಿಗೆ ಪ್ರಸಾದ ಕೊಡುತ್ತಾ)

ಮಂ: ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀರಾ?

ರಾತಂ: ಇಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಮಂ: ನೀವು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ಅನಂತರ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೇನೆ.

ರಾತಂ: ಆದ್ರೆ ಅವಳು ಈ ಗವಿಯೊಳಗೆ ಬರಲು ಒಪ್ಪಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನನಗೇ ಇದರ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಭಯವಾಗ್ತದೆ.

ಮಂ: (ನಕ್ಕು) ಭಯ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಭಯದಲ್ಲಿಯೆ ಇರುವುದು ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನ.

ರಾತಂ: ಅದೇನೋ ನಿಜ. ಆದ್ರೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಮನಸ್ಸು ಒಲಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಕಷ್ಟ.

ಮಂ: (ತುಸು ಚಿಂತಿಸಿ) ಹಾಗಾದ್ರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿ. ಅರಮನೆ ಉದ್ಯಾನವನದ ಹೊರಗಡೆ ಒಂದು ನಾಗಸಂಪಿಗೆ ಮರವಿದೆಯಲ್ಲಾ?

ರಾತಂ: ಹೌದು.

ಮಂ: ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಮರಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೇನೆ.

ರಾತಂ: ಅವಳನ್ನು ಏನು ಮಾಡ್ತೀರಿ?

ಮಂ: ಆ ವಿಚಾರ ನಂಗೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಅವಳನ್ನು ನಾನು ಅದೃಶ್ಯ ಮಾಡ್ತೇನೆ.

ರಾತಂ: (ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಒಂದು ಚೀಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ) ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿವೆ. ಕೆಲಸವಾದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ಸಾವಿರ.

ಮಂ: ಆಗಲಿ.

ರಾತಂ:ನಾಳೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ನಂತರ ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಾಗಸಂಪಿಗೆ ಮರದ ಬಳಿ ಬರುತ್ತೇನೆ.

ಮಂ: ಸರಿ.

ರಾತಂ: ನಾನಿನ್ನು ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ.

ಮಂ: ಆಗಲಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಕಾಡು

(ಕೋಗಿಲೆಯ ಕೂಗು, ಪಕ್ಷಿಗಳ ಕೂಗು ಇತ್ಯಾದಿ. ರಾಜನ ತಂಗಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿ. ಕಾಡಿನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮರಗಳ ಪೈಕಿ ಎರಡು ಮರಗಳು ಎದ್ದು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಕೇವಲ ಹೂವುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ಒಂದು ಮರ ಮತ್ತು ಒಣಗಿ ನಿಂತಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಮರ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ತಟ್ಟನೆ ನೆಲದ ಮೇಲಿದ್ದ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಹೂವನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿ)

ರಾಕು: ಇದು ಯಾವ ಹೂವು?

ರಾತಂ: ಅದು ಹುಲ್ಲಿನ ಹೂವು.

ರಾಕು: ಯಾವ ಹುಲ್ಲು?

ರಾತಂ: ಅದೆಂಥ ಹೆಡ್ಡು ಪ್ರಶ್ನೆ? ಹುಲ್ಲುಗಳಿಗೆ ಹೆಸರಿಲ್ಲ.

ರಾಕು: (ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಆಘ್ರಾಣಿಸುತ್ತಾ) ಇದೆಂಥ ವಾಸನೆ?

ರಾತಂ: (ಆಘ್ರಾಣಿಸಿ)ಅದು ನಾಗಸಂಪಿಗೆ ಹೂವಿನ ವಾಸನೆ.

ರಾಕು: ನಾಗಸಂಪಿಗೆ ಮರ ಎಲ್ಲಿದೆ?

ರಾತಂ: ಇಲ್ಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ.

ರಾಕು: ಕುಮಾರನನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ರಾತಂ: ಹೌದು. ಆದ್ರೆ ಅವನಿಗೆ ಜ್ವರ ಬರತಾ ಇದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬಹುದು.

(ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಪ್ಪ ಕಾಂಡದ ಒಣಗಿದ ಮೋಟು ಮರವಿದೆ)

ರಾಕು: (ಒಣಮರವನ್ನು ನೋಡಿ) ಈ ಮರದಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಎಲೆಗಳಿಲ್ಲ?

ರಾತಂ: ಅದು ಸತ್ತಿದೆ.

ರಾಕು: ಇದು ಯಾವ ಮರ?

ರಾತಂ: ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಮರ ಯಾವುದಾದರೇನು?

ರಾಕು: ಆದರೆ ಇದು ಆಶ್ಚರ್ಯ!

ರಾತಂ: ಏನು?

ರಾಕು: ಅದರ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಹೂವುಗಳಿವೆ.

ರಾಕು: (ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೂವನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿ ಮೂಸಿದ್ದೇ ತಡ, ಒಣ ಮರದ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ಬಂದು ಮರದ ಜೊತೆಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಗಾಬರಿಗೊಂಡು) ಯಾರು? ಯಾರು ನೀನು? ಬಿಡು ನನ್ನನ್ನು! (ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಹಿಡಿತ ಬಹಳ ಬಿಗಿಯಾಗಿದೆ)

ಮಂ: ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ ಬಿಡುವುದು ನನ್ನ ಜಾತಿ ಧರ್ಮವೇ ಅಲ್ಲ. (ನಗು)

ರಾಕು: ಯಾವ ಜಾತಿ ಧರ್ಮ ಅದು? ಮೊದ್ದು ಬಿಡು ನನ್ನನ್ನು!

(ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ಅವಳನ್ನು ಒಣ ಮರಕ್ಕೆ ಹಾಗೆಯೇ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಏನೋ ಮಂತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಬೆಳಕು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಆರಿಹೋಗಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ವಾಪಾಸು ಬರುವಾಗ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅದೃಶ್ಯವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ಮರವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ರಾಜನ ತಂಗಿ ಸಂತಸದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ.)

ರಾಕು: ನನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿರುವೆ? ಬಿಡಿಸು ನನ್ನನ್ನು!

ಮಂ: (ಮರವನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾ) ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆ ಒಂದೇ ಸಲ. ಸಾವಿರಾರು ಗೆದ್ದುಗಳು ಬಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಮತ್ತು ಮರವನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೇ ತಿಂದು ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಆಗ ನಿನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆ.

ರಾತಂ: (ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು) ಈ ಹುಡುಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯಳಲ್ಲ. ಅವಳಲ್ಲಿ ಏನೋ ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮಲೇ ಆಕಾವನ್ನು ಕವು ಮೋಡ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಮಳೆ ಬರುವ ಸೂಚನೆ.

ಮಂ: ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಸಲ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ.

ರಾತಂ: ಅವಳನ್ನು ತೊಟ್ಟಿಲಿಗೆ ಹಾಕುವಾಗ ನೂರಾರು ಪಕ್ಷಿಗಳು ಒಂದೇ ಸಲ ಚಿಲಿಪಿಲಿಗುಟ್ಟಿದವು, ಕೋಗಿಲೆ ಕಾಜಾಣಗಳು ಹಾಡಿದವು.

ಮಂ: ಹಾಗೆ ಕೂಡ ಕೆಲವು ಸಲ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ರಾತಂ: ಅವಳು ಮಾತಾಡತೊಡಗಿದಾಗ ಅರಮನೆಯ ದೀಪಗಳು ತಾವಾಗಿ ಹೊತ್ತಿಕೊಂಡವು.

ಮಂ: (ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಿ) ಅದು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶೇಷ.

ರಾತಂ: ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಯಾವಾಗಲೂ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಣ್ಣಿರಿಸಬೇಕು.

ಮಂ: ಅವಳನ್ನು ಮರದ ಒಳಗೆ ಕೂಡಿ ಹಾಕಿದ್ದೇನೆ.

ರಾತಂ: ಅವಳಿಗೆ ಅದರೊಳಗಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲಂತೀಯೆ?

ಮಂ: ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ರಾತಂ: ಆದ್ರೂ ಅವಳನ್ನು ನಂಬಲಿಕ್ಕಾಗದು. ನೀನು ಅವಳನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು. ಅವಳೆಲ್ಲಿಯಾದ್ರೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನನ್ನ ತಲೆ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕೂಡ ನಾನು ತೆಗೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. (ರಂಗದ ಹಿಂದುಗಡೆ ಮೋಟು ಮರದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಬೆಳಕು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಆರುತ್ತದೆ)

ಮಂ: ನೀವು ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿ. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಮರದೊಳಗೆ ಅವಳ ಬಳಿಯೆ ಇರುತ್ತೇನೆ.

ರಾತಂ: ಸರಿ. (ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯದ ಚೀಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ) ತಕ್ಕೊ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿವೆ. (ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ಚಿನ್ನದ ಚೀಲವನ್ನು ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ರಂಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಬೆಳಕು ಆರುತ್ತಾ ಮೋಟು ಮರವಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಸಿರು ಬಣ್ಣದ ಬೆಳಕು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಮೋಟು ಮರವು ಈಗ ಹಚ್ಚ ಹಸಿರಾಗಿ, ಹೂಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ಮರವಾಗಿದೆ. ರಾಜನ ತಂಗಿ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ಬೆರಗುಗೊಂಡು ಮರವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾರೆ)

ರಾತಂ: ನೋಡಿದೆಯಾ ಅವಳ ಶಕ್ತಿ? ಗೆದ್ದುಗಳು ಬರದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ಇನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಹೊರ ಬಂದಾಳು.

(ಮರದೊಳಗಿಂದ "ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸು" ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ)

ಮಂ: (ನಕ್ಕು) ಗೆದ್ದುಗಳು ಬರದಿದ್ದರೇನಾಯಿತು? ಮರ ಹಸಿರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದೇ ಅವಳಿಗೆ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಕೋಟೆ ಆದ ಹಾಗಾಯ್ತು. ಅವಳ ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿ ಅವಳಿಗೇ ತಿರುಗುಬಾಣವಾಗಿದೆ! (ನಗು)

ರಾತಂ: ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ! ಅವಳನ್ನು ನಂಬಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೋಡು! ಹೇಗೆ ಮರದ ತುಂಬಾ ಎಲೆಗಳನ್ನು ತಂದಳು! ಇನ್ನು ಹೂಗಳನ್ನು ತಂದು ಒಂದು ಹೂವಿನ ಮೂಲಕ ಹೊರಬಂದಾಳು!

ಮಂ: ನೋಡ್ಲೇನೆ ಅದ್ದೇಗೆ ಹೊರಗೆ ಬರತ್ತಾಳೆ ಅಂತ. ಅವಳ ಶಕ್ತಿ ಕರಗಿ ಹೋಗುವ ತನಕ ನಾನೇ ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡ್ಡುಳ್ಳೇನೆ.

(ಮರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಮರವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಹಿಡಿತವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನರಳುತ್ತಾಳೆ)

ರಾತಂ: (ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ) ಏನಾಯ್ತು? ಯಾಕೆ ನರಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಿ?

ಮಂ: ಮರದೊಳಗೆ ನಾನು ಸೇರುವ ಮೊದಲು ಮರವೇ ನನ್ನನ್ನು ಅದರೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದೆ.

ರಾತಂ: ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಆಲ್ಪ?

(ಬೆಳಕು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆರತೊಡಗುತ್ತದೆ)

ಮಂ: ಅಲ್ಲ! ಮರದ ಒಳಗೆ ನಾನು ಸೇರಿಕೊಂಡೆ ನಾನು ನನಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ಹೊರಗೆ ಬರಬಹುದು. ಮರವೇ ನನ್ನನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡೆ ಯಾವಾಗ ಹೊರಗೆ ಬರತೀನಿ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬನ್ನಿ. ನನ್ನನ್ನು ಆಚೆಗೆ ಎಳೆಯಿರಿ.

ರಾತಂ: ನನ್ನನ್ನೂ ಮರ ಎಳೆಯುತ್ತೆ ನನ್ನ ಕತೆಯೂ ಮುಗಿದ ಹಾಗೆಯೆ.

ಮಂ: ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಬಿಡಿಸ್ತೇನೆ. ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ . ಮರ ನನ್ನನ್ನು ಒಳಗೆ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ ಇದೆ. ಬಿಡಿಸಿ. (ಅವಳ ಉಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನ ನಾಣ್ಯಗಳ ಚೀಲ ಕೆಳಬೀಳುತ್ತದೆ)

(ಬೆಳಕು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಆರುವುದರಲ್ಲಿದೆ)

ರಾತಂ: ಒಳ್ಳೆಯದಾಯ್ತು. ಮರದಲ್ಲಿಯೆ ಇರು. ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಆ ಹುಡುಗಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಳು.

ಮಂ: ಇದು ಅನ್ಯಾಯ!

ರಾತಂ: ಇದೇ ನ್ಯಾಯ.

ಮಂ: ನನ್ನ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳು!

ರಾತಂ: ಇನ್ನು ಅದು ಯಾಕೆ ನಿನಗೆ? ಅದೆಲ್ಲ ಇನ್ನು ನನ್ನದೇ.(ಚೀಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ನಗುತ್ತಾ) ಇನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಕೂಡ ನನ್ನದೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲವೂ ಇನ್ನು ನನ್ನದು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಕುಮಾರನದು.

ಮಂ: ನನ್ನ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿವೆ!

ರಾತಂ: ಅಬ್ಬಾ! ಮಾಟ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಅಷ್ಟು ಹಣ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯೆ?

ಮಂ: ಅದು ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗಿನ ಒಟ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ.

(ಬೆಳಕು ಆರುತ್ತದೆ)

ರಾತಂ: ಇನ್ನು ಅದು ಕೂಡ ನನ್ನದೇ. (ನಗು)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಶತಪಥ ತುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ರಾಜನ ತಂಗಿ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಓಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ. "ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ?" ಎಂದು ರಾಜ ಕೇಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜನ ತಂಗಿ ರೋದಿಸುತ್ತಾ)

ರಾತಂ: ಅಣ್ಣಾ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ರಾಜ: ಹೇಗೆ? ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಳು?

ರಾತಂ: ನಾಗಸಂಪಿಗೆಯ ಮರವನ್ನು ತೋರಿಸಲು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅರಮನೆಯ ಉದ್ಯಾನವನದ ಹೊರಗಡೆ ನಾನು ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಹೋದೆವು. ಅವಳು ತಮಾಷೆಗೆ ಅಂತ ಒಂದು ಮರದ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತು ಕೂ ಅಂದಳು. ನಾನು ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಮರಗಳ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಹುಡುಕಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಧ್ವನಿಯೂ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ.

(ಗಾಬರಿಗೊಂಡ ರಾಜ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸೈನಿಕರು ಬರುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: (ತಂಗಿಯೊಡನೆ) ಇವರಿಗೆ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೋರಿಸು. (ಸೈನಿಕರೊಡನೆ) ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತನ್ನಿ. ಇಡೀ ಕಾಡು ಹುಡುಕಿ! (ನಿರ್ಗಮನ)

(ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕ ವಿನಮ್ರನಾಗಿ ರಾಜನ ತಂಗಿಯೊಡನೆ)

ಸೈ: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎಲ್ಲಿ ಕಾಣದಾದ್ಯು ಅಮಾವೈ?

ರಾತಂ: ಅರಮನೆಯ ಉದ್ಯಾನವನದ ಹೊರಗಿನ ಮರಗಳ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ.

ಸೈ: ಯಾವ ಕಡೆಯ ತೋಪು ಅಮಾವೈ?

ರಾತಂ: (ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಿ, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ) ಎಡಗಡೆಗಿರುವ ಮಾವಿನ ಮರಗಳ ತೋಪು.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ, ರಾಜನ ತಂಗಿ. ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾದ ಅರಸ. ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಯುವರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಘೋಷಿಸಲು ರಾಜನ ತಂಗಿಯ ಒತ್ತಾಯ)

ರಾಜ: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕಾಣೆಯಾಗಿ ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳಾದುವು.

ರಾತಂ: ಹೌದು ಜೀವಿಸಿದ್ದರೆ ಅವಳಿಗೇ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷವಾಗಿರ್ದದೆ.

ರಾಜ: ಅವಳು ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದಾಳೆಂದು ನಿನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆಯೆ?

ರಾತಂ: ಅವಳು ಜೀವಿಸಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ನನಗನಿಸ್ತದೆ.

ರಾಜ: ಛೇ! ಹೀಗಾಗಬಾರದಿತ್ತು. ಈ ದೇಶವನ್ನು ಆಳಲು ಅವಳು ನನಗಿಂತಲೂ ಸಮರ್ಥ ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ರಾತಂ: ನನ್ನ ಕುಮಾರ ಕೂಡ ಈಗ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ನೀವು ಯಾಕೆ ಅವನಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟ ಬಾರದು?

ರಾಜ: ಅವನಿಗೆ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿದರೆ ದೇಶದ ಕತೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಅವನು? ತುಂಬಾ ದಿನಗಳಿಂದ ಕಂಡೇ ಇಲ್ಲ.

ರಾತಂ: ಇಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಸೆಖೆ ಅಂತ ಬೇಸಗೆ ಮಹಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಜ: ಒಳ್ಳೆಯ ಜಾಗ ಪರ್ವತದ ತುದಿ ತುಂಬಾ ತಂಪಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಪ?

ರಾತಂ: ಹೌದು.

ರಾಜ: ದೇಶವಿಡೀ ಬಿಸಿಯಿರುವಾಗ ತಂಪಗಿನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ದೇಶವನ್ನು ಆಳಬಹುದೆ?

ರಾಜ: ಅಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಅವನು ರಾಜ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿರಬೇಕು ಅಲ್ಪ?

ರಾತಂ: ಇರಬಹುದು. ಪುಸ್ತಕಗಳೆಂದರೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ ಅವನಿಗೆ.

ರಾಜ: ಎಲ್ಲಿ ಅವನು ಹೇಗೆ ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಅಂತ ವರದಿ ಬರಿಸಿ ಇರಬೇಕು. ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ತಂಪಿನಲ್ಲಿ ಇರಲಿ. ಆದರೆ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ!

ರಾತಂ: ನೀವು ಅವನಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಿದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಹೋಗುತ್ತದೆ.

ರಾಜ: (ನಕ್ಕು) ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿದರೆ ಸರಿಹೋಗಲು ಇದೇನು ಮರವೆ? ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಸರಿಹೋದೀತೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ರಾತಂ: ಯಾರು ವಧು?

ರಾಜ: ನಮ್ಮ ಪಾಳೆಯಗಾರರ ಪೈಕಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹುಡುಗಿಯರಿದ್ದಾರೆ.

ರಾತಂ: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು? ಒಳ್ಳೆಯ ಜೋಡಿ.

ರಾಜ: ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಈಗ ಯೋಚಿಸಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ?

ರಾತಂ: ಸುಮ್ಮನೆ ಒಂದು ದೂರದ ಆಸೆ. ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅಂತ.

ರಾಜ: ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತಾಳೆ ಅವಳು. (ದುಃಖ)

ರಾತಂ: ಕೊನೆಯದಾಗಿ ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ಹುಡುಕಿದರೆ ಹೇಗೆ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ರಾಜ: ಅಂದರೆ ಅವಳು ಎಲ್ಲಿರಬಹುದು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ನಿನಗೆ ಬಲವಾದ ಸಂದೇಹವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೆ?

ರಾತಂ: ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಜನ ಹೇಳೋದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೀನಿ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯಿರುತ್ತಾರಂತೆ. ಅವರು ಗವಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಾರಂತೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಕಿ ತಮ್ಮ ಜೊತೆ ಇಟ್ಟೊಳ್ಳುತ್ತಾರಂತೆ.

ರಾಜ: ಯಾಕೆ?

ರಾತಂ: ಏನೋ ಔಷಧಿ ಕೊಟ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ತಾವು ಯಾರು ಅನ್ನೋದನ್ನ ಮರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡ್ತಾರಂತೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರನ್ನು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ತಾರಂತೆ. ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ನಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಜೊತೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬಹುದೆ ಎನ್ನುವ ಸಂದೇಹ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿದೆ.

ರಾಜ: ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಕೂಡಲೇ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಗವಿ ಗಂಹರಗಳನ್ನೂ ಶೋಧಿಸುವಂತೆ ಕೂಡಲೇ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ರಾತಂ: ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸೈನಿಕರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅವರು ಕಾಣಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯರು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಬಲ್ಲರು. ಅಪಾಯದ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕ ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಮರವೋ ಗಿಡವೋ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ!

ರಾಜ: ಹಾಗಾದರೇನು ಮಾಡುವುದು?

ರಾತಂ: ಮುಳ್ಳನ್ನು ಮುಳ್ಳಿನಿಂದಲೇ ತೆಗೆಯಬೇಕು. ಒಂದು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಮೂಲಕ ಇನ್ನೊಂದು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಬೇಕು. ನಾನೇ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಇದ್ದು ಒಂದು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿ ಏನಾದ್ರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತೋ ಎಂದು ನೋಡುತ್ತೇನೆ.

ರಾಜ: ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು ಹಾಗೇ ಮಾಡು.

ರಾತಂ: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಜೀವಂತಳಿದ್ದಾಳೆ ಎನ್ನುವುದು ನನ್ನ ಒಂದು ಸಂದೇಹ ಮಾತ್ರ, ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ.

ರಾಜ: ನೀನು ಅವಳನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿ ಕರೆದು ತಂದರೆ ನಿನ್ನ ಕುಮಾರನಿಗೂ ರಾಜಕುಮಾರಿಗೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ರಾತಂ: (ಒಳಗೊಳಗೇ ಹರ್ಷಿತಳಾಗಿ) ಆಗಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಕಾಡು

(ರಾಜನ ತಂಗಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬಂಧಿತಳಾಗಿದ್ದ ಮರದ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಮರವು ಹಸಿರು ಹಸಿರಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೂಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅವಳು ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿ "ಅತ್ತೆ , ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ" ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ದೂರದಿಂದ ಒಂದೊಂದು ಬಾರಿ ಮರ ಕಡಿಯುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ರಾಜನ ತಂಗಿ ಮರದ ಬಳಿ ನಿಂತು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ)

ರಾತಂ: ಅಮಾ, ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ.

ಮಂ: ಯಾರದು ನನ್ನನ್ನು ಅಮ್ಮ ಎಂದು ಕರೆಯುವವರು? ಓ ನೀನಾ? ಅರಮನೆಯ ಮಹಾಪಾಪಿ!

ರಾತಂ: ಅಮಾ, ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ. ಆದದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಡೋಣ. ದಯವಿಟ್ಟು ಒಮ್ಮೆ ಹೊರಗೆ ಬಾ. ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿವೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬಿಡು. ಅವಳ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದುದರ ನೆನಪು ಅಳಿಸಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡು. ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಇನ್ನು ಗವಿಯಲ್ಲಿ ಇರಮೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಒಂದು ಅರಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಮಂ: ಹೇಗೆ ಬರಲಿ? ಮರ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

ರಾತಂ: ಹೇಗಾದ್ರೂ ಮಾಡಿ ಮರದಿಂದ ಬಿಡಿಸು.

ಮಂ: ನನ್ನ ಕೈ ಕಾಲುಗಳು ಮರದ ಕೈ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಹೋಗಿವೆ.

ರಾತಂ: ಹಾಗಾದರೆ ನಿಂಗೆ ಬಿಡುಗಡೆಯೆ ಇಲ್ಲವೆ?

ಮಂ: ಇಲ್ಲ. ನಂಗೆ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಬಿಡುಗಡೆ.

ರಾತಂ:ಯಾವಾಗ?

ಮಂ: ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ಮರ ಮೊದಲು ಸಾಯುತ್ತದೆಯೋ ನಾನು ಮೊದಲು ಸಾಯುತ್ತೇನೆಯೋ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮೊದಲು ಸಾಯುತ್ತಾಳೆಯೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು?

ರಾತಂ: ಮೊದಲು ಮರ ಸತ್ತರೆ?

ಮಂ: ಮರ ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ. ಮರ ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಬದುಕುತ್ತದೆ.

ರಾತಂ: ಮರವನ್ನು ಕಡಿದು ಉರುಳಿಸಿದರೆ?

ಮಂ: ನಾವು ಮೂವರೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಸಾಯುತ್ತೇವೆ.

(ರಾಜನ ತಂಗಿ ಹಣೆ ಹಣೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಬೇರೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಮರಕಡಿಯುವ ಸುಂದರನಾದ ಒಬ್ಬ ಯುವಕ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೊಡಲಿಯಿದೆ. ಮರ ಕಡಿದು ಬಹಳ ಬಳಲಿದ್ದಾನೆ. ಬೆವರು ಒರಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹೆಗಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರಿನ ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರು ಕುಡಿದು ಚೆಂದದ ಮರಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. "ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸು" ಎಂಬ ದನಿ ಕೇಳಿ ಬೆರಗಾಗಿ "ಹುಡುಗಿಯ ದನಿ! ಎಲ್ಲಿಂದ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದೆ?" ಎಂದು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ, ಅದೇ ಕೂಗು ಪುನಃ ಕೇಳಿಸಿದಾಗ ಮರಕ್ಕೆ ಕಿವಿಯಿರಿಸಿ "ಮರದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದೆ!" ಎಂದು ಉದ್ಧರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಯುವ: ಯಾರು?

ರಾಕು: ನಾನು. ರಾಜಕುಮಾರಿ.

ಯುವ: ಎಲ್ಲಿರುವೆ?

ರಾಕು: ಮರದ ಒಳಗೆ.

ಯುವ: ಮರದ ಒಳಗೆ! ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?

ರಾಕು: ಒಬ್ಬಳು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ.

ಯುವ: ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ?

ರಾಕು: ಅವಳು ಎಂಟು ವರ್ಷದಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕಾವಲು ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಈಗ ಅವಳ ಕೈಕಾಲು ಮರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಹೋಗಿದೆ.

ಯುವ: ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?

ರಾಕು: ಮರವನ್ನು ಕಡಿದು ಉರುಳಿಸು. ನಾನು ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ.

ಯುವ: (ಮರವನ್ನು ನೋಡಿ) ಎಷ್ಟು ಚೆಂದದ ಮರ! ಕಡಿಯಲು ಮನಸ್ಸು ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ.

ರಾಕು: ಚೆಂದದ ಮರ ಅಲ್ಲ! ಅದು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ!

ಮಂ: ಕಡಿಯಬೇಡ! ನೀನು ಮರವನ್ನು ಕಡಿದರೆ ಅದು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಬೀಳುತ್ತದೆ.

ಯುವ: ಯಾರು? ಯಾರು ನೀನು?

ಮಂ: ನಾನು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಗಳ ಚಕ್ರವರ್ತಿನಿ. ಮರ ಕಡಿದ್ರೆ ನೀನು ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತಿ.

ಯುವ: ನೀನು ಯಾಕೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿರುವೆ?

ಮಂ: ಅದೆಲ್ಲ ನಿಂಗ್ಯಾಕೆ? ನೀನು ಹೊರಟು ಹೋಗು.

ರಾಕು: ಹೋಗ್ಬೇಡ! ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸು! ಮರ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಬೀಳದ ಹಾಗೆ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಮಂ: ಆ ಪೆದ್ದು ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನಂಬಬೇಡ! ನಾನು ಮರವನ್ನು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ನಾನು ಬೀಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಯುವ: ಬೀಳಲಿ. ಬಂಧನದಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಬೇಕಾದ್ದು ನನ್ನ ಧರ್ಮ.

(ಮರವನ್ನು ಕಡಿಯಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ. "ಕಡಿಯಬೇಡ! ಕಡಿಯಬೇಡ!" ಎಂದು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ಬೊಬ್ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. "ಕಡಿ! ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸು!" ಎಂದು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಮರ ಉರುಳಿಬೀಳುವಾಗ "ಅಯ್ಯೋ! ಹಾ ಸತ್ತೆ!" ಎಂದು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಆರ್ತನಾದ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ (ಈಗ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಚೆಲುವೆ) ಹೊರ ಬರುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಕು: ಧನ್ಯವಾದಗಳು ಮಹಾಶಯ. ಬಾ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ.

ಯುವ: ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಳು?

ರಾಕು: ಅವಳು ಮರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು ಸತ್ತಳು. ಹೋಗೋಣ ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಡೆ. ಹೋಗೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ಅರಮನೆ

(ರಾಜ ಮತ್ತು ರಾಜನ ತಂಗಿ ಏನೋ ಮಾತುಕತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ (ಶಬ್ದರಹಿತ). ಯುವಕನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಪ್ರವೇಶ)

ರಾಜ: (ಅಚ್ಚರಿ ಮತ್ತು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ) ಯಾರು?

ರಾಕು: ನಾನು. ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು. (ತಂದೆಯ ಕಾಲಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜ ಮಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಆನಂದಭಾಷಿಸುರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಯುವಕನೂ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ರಾಜ: ಎಲ್ಲಿದ್ದೆ ಇಷ್ಟು ಕಾಲ? ಇದು ಯಾರು?

(ರಾಜನ ತಂಗಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದು ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ)

ರಾಕು: ಅದು ದೊಡ್ಡ ಕತೆ. ಎಲ್ಲಾ ಆ ಮೇಲೆ ಹೇಳೋಣ. ಅತ್ತೆಯನ್ನು ಓಡಿಹೋಗಲು ಬಿಡಬೇಡಿ! ಎಲ್ಲಾ ಆದದ್ದು ಅವರಿಂದಲೇ.

(ರಾಜ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಸೈನಿಕರು ಬರುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ಈಕೆಯನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ.

(ಸೈನಿಕರು ರಾಜನ ತಂಗಿಯನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ)

ರಾಕು: ಅತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯ ಕೈಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ಮಂತ್ರವಾದಿನಿ ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಮರದೊಳಗೆ ಬಂಧಿಸಿ ಇರಿಸಿದಳು. ಇವನು ಮರವನ್ನು ಕಡಿದು ನನ್ನನ್ನು ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿದ.

ರಾಜ: ಯಾರು ಇವನು? ರಾಜಕುಮಾರನಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಯುವ: ನಾನು ಒಬ್ಬ ಮರಕಡಿಯುವವನು.

ರಾಜ: (ಮಗಳೊಡನೆ) ಏನು? ಇವನು ಮರಕಡಿಯುವವನೆ?

ರಾಕು: ಹೌದು. ಆದರೆ ನಾನು ಇವನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗುವುದು.

ರಾಜ: ಆಗಲಿ. (ಮಗಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು) ನೀನು ಮರಳಿ ಬಂದಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಂತೋಷದ ವಿಷಯ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯೇ ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆ. (ಯುವಕನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು) ಬರೀ ರಾಜವಂಶದ ರಕ್ತ ಬಹಳ ಕಾಲ ಹರಿಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ರಕ್ತ ಸೇರುವುದು ನನಗೆ ಕೂಡ ಸಂತೋಷದ ವಿಷಯ. (ನಕ್ಕು) ಕೂಡಲೇ ನಿಮ್ಮ ವಿವಾಹದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿನಗೆ ಯುವರಾಣಿ ಯಾಗಿ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಕೂಡ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೫: ೩. ಮುನ್ನ ಮತ್ತು ಮುನ್ನಿ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಮುನ್ನ (೧೦): ಅಣ್ಣ

ಮುನ್ನಿ (೮): ತಂಗಿ

ತಂದೆ, ಮಲತಾಯಿ,

ಅಜ್ಜಿ (ಮಾಟಗಾತಿ)

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಕಾಡು

(ಒಬ್ಬ ಸುಮಾರು ನಲ್ವತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮರ ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು (ಅಣ್ಣ, ಮುನ್ನ ಹತ್ತು ವರ್ಷ, ತಂಗಿ, ಮುನ್ನ) ಎಂಟು ವರ್ಷ ಆಟ ಆಡುತ್ತಾ ಸೌದೆ ಆರಿಸಿಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ತಂದೆ ಕಡಿಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಆಯಾಸದಿಂದ ಒಂದು ಮರದ ದಿಮ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ತಂದೆ: ಹಸಿವಾಗುತ್ತಾ?

ಮುನ್ನ : ಇಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ ಯಾವಾಗ ಬರ್ತಾಳೆ?

ತಂದೆ: (ವಿಷಾದದಿಂದ) ಅಮ್ಮ ಇನ್ನು ಬರೋಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳೆ.

ಮುನ್ನ: ಅಮ್ಮ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅಲ್ಲಾ ಅಪ್ಪ?

ತಂದೆ: ಹೌದು ಮುನ್ನ.

ಮುನ್ನ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಅಮ್ಮ ತಿಂಡಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ಬರೋಲ್ಲ?

ತಂದೆ: ಇಲ್ಲ ಮುನ್ನ. ಅದೇ ನಾನಿವತ್ತು ಬರುವಾಗ್ಲೇ ತಿಂಡಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀನಿ. ಹಸಿವಾಗಿದ್ದೆ ಈಗ್ಲೇ ತಿನ್ನುವಿರಂತೆ.

ಮುನ್ನ: ನಂಗೆ ಹಸಿವಿಲ್ಲ.

ಮುನ್ನ: ನಂಗೂ ಇಲ್ಲ.

ತಂದೆ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಆಡ್ತಾ ಇರಿ. ನಾನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸೌದೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ.

ಮುನ್ನ: ಅಪ್ಪಾ ಇವತ್ತು ತಿಂಡಿ ಎಲ್ಲಾ ನೀನೇ ಮಾಡಿದ್ದಾ?

ತಂದೆ: ಹೌದು.

ಮುನ್ನ: ಯಾವಾಗ? ನಾನು ನೋಡೇ ಇಲ್ಲ.

ತಂದೆ: ನೀವು ಏಳುವ ಮೊದಲೇ ಎದ್ದು ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದೆ.

ಮುನ್ನ: ಇನ್ನು ದಿನಾ ನೀನೇ ಮಾಡ್ತೀಯ?

ತಂದೆ: ಹೌದು.

ಮುನ್ನ: ಪ್ರತಿ ದಿನ! ನಿನ್ನಿಂದಾಗುತ್ತಾ?

ತಂದೆ: ಹೂಂ ಆಗುತ್ತೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟ ಆಗುತ್ತೆ. ನೀವು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನನ್ನ ಕರೊಂಡು ಬರ್ತೀನಿ.

ಮುನ್ನಿ: ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ?

ತಂದೆ: ಇರಾಳೆ ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ. ಹುಡುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಬೇಕು.

ಮುನ್ನಿ: ಅವಳು ನಮ್ಮಮ್ಮನ ಹಾಗೆ ಒಳ್ಳೆಯವಳಾಗಿರಾಳಾ?

ತಂದೆ: ಯಾಕಿರಲ್ಲ? ಇರಾಳೆ.

ಮುನ್ನಿ: ಅಮ್ಮನ ಹಾಗೇನೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಾಳಾ?

ತಂದೆ: ಹೂಂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಾಳೆ.

ಮುನ್ನಿ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಆಗ್ಬಹುದು.

ತಂದೆ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಈಗ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನೀರಾ?

ಮುನ್ನಿ, ಮುನ್ನಿ: ತಿಂತೀವಿ.

(ತಂದೆ ಬುತ್ತಿ ಬಿಚ್ಚುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಮನೆ

(ರಂಗವನ್ನು ಚಾವಡಿ ಮತ್ತು ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಗಳಾಗಿ ವಿಭಜಿಸಬೇಕು. ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲತಾಯಿ ಸಿಡಿಮಿಡಿಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಮನೆಗೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅಲ್ಲಿಯೆ ಒಂದು ಕಡೆ ತಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಒಡೆದ ಪಿಂಗಾಣಿ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಅಂಟು ಹಚ್ಚಿ ಜೋಡಿಸುವ ವ್ಯರ್ಥ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಮುನ್ನ ಮತ್ತು ಮುನ್ನಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಶಾಲೆಯ ಹೋಮವರ್ಕ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

ಮಲತಾಯಿ: ತಿನ್ನುವ ಬಾಯಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ. ಅವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಇಲ್ಲ. (ತಂದೆ ಮನವಾಗಿದ್ದಾನೆ) ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಜೀರ್ಣಶಕ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿ. (ತಂದೆ ಮನವಾಗಿದ್ದಾನೆ). ಶಾಲೆ ಬೇರೆ ಕೇಡು. (ತಂದೆ ಮನವಾಗಿದ್ದಾನೆ) ಕೇಳಿಸ್ತದಾ ನಿಮ್ಮೆ?

ತಂದೆ: ಕೇಳಿಸ್ತದೆ.

ಮಲತಾಯಿ: ಕೇಳಿಸಿದ್ರೆ ಸಾಲ್ತು. ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು.

ತಂದೆ: ಏನು ಪರಿಹಾರ?

(ಮುನ್ನ ಮತ್ತು ಮುನ್ನಿ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಎದ್ದು ಬಂದು ಬಾಗಿಲ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ)

ಮಲತಾಯಿ: ಪರಿಹಾರ ಏನೂ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ?

ತಂದೆ: ಇಲ್ಲ.

ಮಲತಾಯಿ: ನಂಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇದೆ.

ತಂದೆ: ಏನು?

ಮಲತಾಯಿ: (ಮತ್ತೆಗಿನ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ನಿನ್ನೆಯ ಹೇಳಿಲ್ಲ ನಾನು? ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯಾದ್ರೂ ಬಿಟ್ಟು ಬನ್ನಿ.

ತಂದೆ: ಎಲ್ಲಿಯಾದ್ರೂ ಅಂದ್ರೆ ಎಲ್ಲಿ?

ಮಲತಾಯಿ: ಅವರಿಗೊಬ್ಬ ಅಜ್ಜಿ ಇದಾಳಲ್ಲ?

ತಂದೆ: ಅವಳು ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದೋಳು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಅಂತಲೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸತ್ತುಹೋದ್ದು ಅಂತ ಜನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮಲತಾಯಿ: ಅಜ್ಜಿಮನೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬನ್ನಿ. ಅಂತೂ ನಂಗೆ ಅವನ್ನ ಸಾಕೋಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ!

(ತಂದೆ ಏನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. (ಮಲತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಮುನ್ನ ಮನ್ನಿ ವಿಸ್ಮಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಬೇಸರದಿಂದ ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಮುನ್ನ: ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮಾತಿಗೆ ಅಪ್ಪ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ!

ಮುನ್ನಿ: ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಅಪ್ಪ ಮಾಡ್ಬಹುದಾ?

ಮುನ್ನ: ಹೂಂ ಮಾಡಿದ್ರೂ ಮಾಡ್ಬಹುದು. ಈಗ ಅಪ್ಪ ನಮ್ಮ ಮಾತೇ ಕೇಳೋಲ್ಲ. ಆಕೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನಡ್ಕೋತಾರೆ.

ಮುನ್ನಿ: ಅಪ್ಪ ನಮ್ಮನ್ನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ್ರೆ ಏನಾಡೋದು?

ಮುನ್ನ: ಹೆದರ್ದೇಡ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಒಂದು ಐಡಿಯ ಇದೆ.

ಮುನ್ನಿ: ಏನು ಐಡಿಯ?

ಮುನ್ನ: ಈಗ ಹೇಳಲ್ಲ.

ಮುನ್ನಿ: ನಿನ್ನೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಕುಟ್ಟಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗೋದು ಬೇಡ ಏನಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುಅಂದ್ಬು.

ಮುನ್ನ: ನಾವು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗೋದು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲ.

ಮುನ್ನಿ: ಏನು ಮಾಡೋದು?

ಮುನ್ನ: ಯಾವುದಕ್ಕೆ?

ಮುನ್ನಿ: ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಮ್ಮನ್ನ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗೋಕೆ ಬಿಡದಿದ್ದರೆ?

ಮುನ್ನ: ನಾಳೆ ಭಾನುವಾರ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಐಡಿಯಗಳಿವೆ. ಏನಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ಬಹುದು. ಈಗ ಪುಸ್ತಕ ಮುಚ್ಚಿ ಮಲಗೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಕಾಡಿನ ದಾರಿ

(ಮುನ್ನ ಮತ್ತು ಮುನ್ನಿ ತಂದೆಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

ಮುನ್ನ: ಅಪ್ಪಾ, ಇವತ್ತು ಕೊಡಲಿ ಬೇಡ್ವ?

ತಂದೆ: ಇವತ್ತು ನಾವು ಮರ ಕಡೀಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ.

ಮುನ್ನ: ಮತ್ತೆ?

ತಂದೆ: ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದೀವಿ.

ಮುನ್ನಿ: ಯಾವಾಗ ವಾಪಾಸು ಬರೋದು? ನಾಳೆ ಶಾಲೆ ಇದೆ.

ತಂದೆ: ಸಾಯಂಕಾಲ ವಾಪಾಸು ಬರೋಣ.

ಮುನ್ನ: ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ ಇದ್ದಾಳಾ ಅಪ್ಪಾ?

ತಂದೆ: ಹೌದು ಇದಾಳೆ.

ಮುನ್ನ: ಈ ವರೆಗೆ ನಾವು ಅವಳನ್ನ ಕಂಡೇ ಇಲ್ಲ!

ತಂದೆ: ಇವತ್ತು ಕಾಣ್ತೀರಿ. ನಡೀರಿ.

(ಫೇಡ್ ಔಟ್ ಆಗಿ ಬೆಳಕು ಬರುವಾಗ ಮೂವರೂ ಬಳಲಿದ್ದು ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ)

ತಂದೆ: ಹಸಿವಾಗಿದೆಯೆ?

ಮುನ್ನ, ಮುನ್ನಿ: ಹೌದು.

ತಂದೆ: ಹಾಗಾದ್ರೆ, ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳೋಣ.

(ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಂದೆ ತಿಂಡಿ ಪೊಟ್ಟಣ ಬಿಚ್ಚುತ್ತಾನೆ. ಫೇಡ್ ಔಟ್ ಆಗಿ ಬೆಳಕು ಮರಳುವಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ)

ಮುನ್ನಿ: (ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು) ಮುನ್ನಾ, ಅಪ್ಪ ಇಲ್ಲ!

ಮುನ್ನ: (ಎಚ್ಚತ್ತು) ಅಪ್ಪ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ!

ಮುನ್ನಿ: ಏನು ಮಾಡೋದು?

ಮುನ್ನ: (ನಕ್ಕು) ವಾಪಾಸು ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ.

ಮುನ್ನಿ: ಕತ್ತಲಾಗ್ತಾ ಇದೆ! ನಮ್ಮ ದಾರಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಾ?

ಮುನ್ನ: ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ.

ಮುನ್ನಿ: ಹೇಗೆ?

ಮುನ್ನ: ನೋಡು ಅಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಿನುಗುತ್ತಾ ಇದೆಯಲ್ಲಾ, ಏನು ಗೊತ್ತಾ?

ಮುನ್ನಿ: (ಮುನ್ನಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿಕೊಂಡು)ಗೋಲಿ!

ಮುನ್ನ: ನಾನು ಇವತ್ತು ನಸುಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದು ಹೊಳೆ ದಂಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಚಡ್ಡಿ ಜೇಬಿನ ತುಂಬಾ ಗೋಲಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ದಾರಿ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಒಂದೊಂದೇ ಗೋಲಿ ಎಸೀತಾ ಬಂದೆ. ಅದರ ಆಧಾರದಿಂದ ದಾರಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಏಳು ಹೋಗೋಣ.

(ಇಬ್ಬರೂ ದಾರಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಮುನ್ನಿ: ನೋಡು ಅಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗೋಲಿ ಹೊಳೀತಾ ಇದೆ! (ಓಡುತ್ತಾಳೆ. ಮುನ್ನ ಅವಳನ್ನು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಓಡತೊಡಗುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಮನೆ

(ಹೊರಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ತಂದೆ ಮಾನವದನನಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ, ಮುನ್ನ ಮುನ್ನಿ ಓಡಿಕೊಂಡು ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ತಂದೆ ಆನಂದದಿಂದ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಹೊತ್ತು ಮಲತಾಯಿ ಒಳ ಬರುತ್ತಾಳೆ)

ಮಲತಾಯಿ: ಹೋದೆಯಾ ಶನಿ ಅಂದ್ರೆ ಬಂದೆ ಗವಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಅಂತ ಪುನ: ಬಂದ್ರಾ ಇವು! (ಕೊಡ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು) ಒಳಗೆ ತಿನ್ನುವಂಥದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ನೀರು ತರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೌದೆ ತಂದು ಬೆಂಕಿ ಮಾಡಿ. ಬೇಯುವಂಥದ್ದು ಏನಾದ್ರೂ ಇದ್ರೆ ಬೇಯಿಸಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನೆಯ ಒಣ ರೊಟ್ಟಿ ಇದೆ. ಉಪ್ಪು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ತಿನ್ನಿ! ಈ ಶನಿಗಳ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ! ಅವರನ್ನು ಪುನ: ಅಜ್ಜಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಭೂತದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬನ್ನಿ!

ಮುನ್ನ, ಮುನ್ನಿ: ನಮಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು.

ಮಲತಾಯಿ: ನೀವು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ಶಾಲೆಯೆನೂ ಮಗುಚಿ ಬೀಳೋಲ್ಲ! (ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ)

ಮುನ್ನ: ಅಪ್ಪಾ, ನೀನು ನಮ್ಮನ್ನ ಯಾಕೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದದ್ದು?

ತಂದೆ: ನಾನು ಕೂಡ ಅಲ್ಲೇ ಒಂದು ಕಡೆ ಮಲಗಿದ್ದೆ. ನನಗೆ ಎಚ್ಚರಾಗಿ ನೋಡುವಾಗ ನೀವು ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ವಾಪಾಸು ಬಂದೆ.

ಮುನ್ನಿ: ನೀನು ನಮಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಮುಟ್ಟಿದ್ದಿಯಲ್ಲಾ?

ತಂದೆ: ನಾನು ಬೇರೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದೆ. ನಿಮ್ಮ ಹಸಿವಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲ!

ಮುನ್ನ, ಮುನ್ನಿ: ಹೌದು.

ಇರಿ. ಆ ಒಣ ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನಕಾಗಲ್ಲ. ನಾನು ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಬ್ರೆಡ್ ಮತ್ತು ಬೆಣ್ಣೆ ತರ್ದೀನಿ. (ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಮುನ್ನಿ: ಮೊದಲು ಅಪ್ಪ ಯಾವತ್ತೂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅದೆಷ್ಟು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ!

ಮುನ್ನ: ಬರೀ ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡ ನಂಬಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಸುಳ್ಳು!

ಮುನ್ನಿ: ನಾಳೆ ಕೂಡ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರ್ತಾರಾ?

ಮುನ್ನ: ಖಂಡಿತ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನಿರ್ತಾರಾ?

ಮುನ್ನಿ: ಏನಾಡೋದು?

ಮುನ್ನ: (ತುಸು ಚಿಂತಿಸಿ) ಚಿಂತಿಸ್ಬೇಡ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಐಡಿಯಗಳಿವೆ. ತಡಿ, ನಾನು ಆ ಒಣ ರೊಟ್ಟಿ ತರ್ದೀನಿ. (ಒಳಹೋಗಿ ರೊಟ್ಟಿ ತರುತ್ತಾನೆ) ಇವುಗಳನ್ನು ಚೂರು ಚೂರು ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಜೇಬುಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಹೋಗುವಾಗ ಒಂದೊಂದೇ ಚೂರು ಬೀಳಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗೋಣ. ರೊಟ್ಟಿ ಚೂರುಗಳು ಬಿದ್ದ ದಾರಿಲೇ ವಾಪಾಸು ಬರೋಣ. (ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಚೂರು ಚೂರು ಮಾಡತೊಡಗುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಕಾಡು

(ಮುನ್ನ ಮುನ್ನಿ ನಡೆದು ಬಳಲಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುವ. ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

ಮುನ್ನ: ಅಪ್ಪಾ, ಈ ದಾರಿಯಿಂದ ಹೋದ್ರೆ ಅಜ್ಜಿ ಮನೆಗೆ ಬೇಗ ತಲಪುತ್ತಾ?

ತಂದೆ: ಹೌದು.

ಮುನ್ನಿ: ಅಜ್ಜಿ ಮನೇಲಿ ನಾವು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಇರ್ತೀವಿ?

ತಂದೆ: ನಾನು ಬಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ವರೆಗೆ.

ಮುನ್ನ: ನಮ್ಮ ಶಾಲೆ ತಪ್ಪುತ್ತಲ್ಲಪ್ಪಾ.

ತಂದೆ: ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಶಾಲೆ ತಪ್ಪಿದ್ರೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮುನ್ನ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ)ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷ!

ಮುನ್ನಿ : ಹೌದು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ರಲ್ಲಾ, ನಾವು ಹೋಗದೆ ಇದ್ದೆ ಶಾಲೆ ಮಗುಚಿ ಬೀಳಲ್ಲ ಅಂತ!

ಮುನ್ನ: (ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ತುಸು ಹಲ್ಲು ಕಿರಿದು) ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಲಗೋಣ. ಅಲ್ಲಾ ಅಪ್ಪಾ?

ತಂದೆ: ಹೌದು.

(ಮಲಗುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳಕು ಆರಿ ಮತ್ತೆ ಬರುವಾಗ ತಂದೆ ಇಲ್ಲ)

ಮುನ್ನ: ಸುಮ್ಮನೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಮಲಗಿದ್ದೆ. ನಿದ್ರೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು.

ಮುನ್ನಿ: ನಂಗೂ ಹಾಗೇ ಆಯಿತು. ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟೊಂದೇ ಇದ್ದೆ. ನಿದ್ರೆ ಬಂದದ್ದೇ ತಿಳಿಲಿಲ್ಲ. ಈಗೇನು ಮಾಡೋದು?

ಮುನ್ನ: (ಎದ್ದು ದಾರಿ ನೋಡುತ್ತಾ) ರೊಟ್ಟಿ ಚೂರುಗಳ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ.

ಮುನ್ನಿ: ನಾಳೆ ಮತ್ತೆ ಅಪ್ಪ ನಮ್ಮನ್ನು ಇದೇ ರೀತಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ್ರೆ?

ಮುನ್ನ: (ರೊಟ್ಟಿ ಚೂರುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ) ಎಷ್ಟು ದಿನ ಹೀಗೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ ನೋಡೋಣ. ಒಂದಿವ್ವ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಾಗ್ತಾರೆ. ಅನಂತರ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. (ತಟ್ಟನೆ) ಮುನ್ನಿ!

ಮುನ್ನಿ: ಏನು?

ಮುನ್ನ: ರೊಟ್ಟಿ ಚೂರುಗಳು ಕಾಣಿಸ್ತಾನೆ ಇಲ್ಲ!

ಮುನ್ನಿ: ಪಕ್ಷಿಗಳು ತಿಂದಿರಬಹುದು.

ಮುನ್ನ: ನಿಜ. ಪಕ್ಷಿಗಳು ಅಥವಾ ಇರುವೆಗಳು.

ಮುನ್ನಿ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಏನು ಮಾಡೋದು ಈಗ? ಬೇರೆ ಐಡಿಯ ಉಂಟಾ?

ಮುನ್ನ: ಹೆದರಬೇಡ. ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಒಂದು ಕಡೆ ನಡೆಯೋಣ. ಯಾರಾದ್ರೂ ಕಾಣಿಸಿಬಹುದು. ಅವರ ಬಳಿ ಮನೆ ದಾರಿ ಕೇಳೋಣ.

ಮುನ್ನಿ: ಸರಿ. ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಮಾಟಗಾತಿಯ ಮನೆ

(ಮಾಟಗಾತಿಯ ಮನೆಯ ಸುತ್ತ ವೃತ್ತಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಎತ್ತರದ ಗೋಡೆ. ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು. ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಮಾಟಗಾತಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಮಾಟಗಾತಿ ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣು ಮುದುಕಿ. ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಬಣ್ಣದ ಕೋಲು. ಮುನ್ನ ಮುನ್ನಿ ಒಳಬರುತ್ತಾರೆ)

ಮುದುಕಿ: ಬನ್ನಿ ಮಕ್ಕಳೆ ಬನ್ನಿ. ಎಷ್ಟು ಸಮಯದಿಂದ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ!

ಮುನ್ನಿ: ನೀನು ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿಯಾ?

ಮುದುಕಿ: (ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ) ಹಾಂ ಹಾಂ. ಹೌದು ಹೌದು.

ಮುನ್ನ: ಇದ್ಯಾಕೆಷ್ಟಿ ಮನೆಯ ಸುತ್ತು ಇಷ್ಟು ಎತ್ತರದ ಗೋಡೆ?

ಮುದುಕಿ: ಯಾಕಂದ್ರೆ, ಯಾರೂ ಒಳಗೆ ಬರಕೂಡದು ಅಂತ. (ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಒಳಗಿಂದ ಭದ್ರ ಪಡಿಸಿ ಬೀಗ ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ)

ಮುನ್ನಿ: ಯಾಕೆಷ್ಟಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿದ್ದು?

ಮುದುಕಿ: ಒಳಗೆ ಬಂದವರು ಮತ್ತೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡದು ಅಂತ.

ಮುನ್ನ: ಅಂದ್ರೆ, ನಮ್ಮ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ?

ಮುದುಕಿ: ಯಾಕೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗೋದು ನೀವು? ಇಲ್ಲೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇರಿ.

ಮುನ್ನ: ಸೇವೆ ಅಂದ್ರೆ ಏನಷ್ಟಿ?

ಮುದುಕಿ: ಸೌದೆ ಆರಿಸಿ ತರೋದು. ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆ ಗಿಡ ಬೆಳೆಸೋದು. ಅಡಿಗೆ ಮಾಡೋದು. ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯೋದು. ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯೋದು. ನಂಗೆ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ನೀರು ಕಾಯೋದು. ನನ್ನ ಕಾಲು ಒತ್ತೋದು.

ಮುನ್ನಿ: ಅಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕೆಲಸ ನಮ್ಮಿಂದಾಗುತ್ತಾ?

ಮುದುಕಿ: ಆಗುತ್ತಾ ಅನ್ನೋ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇಲ್ಲ. ಮಾಡ್ಲೇ ಬೇಕು.

ಮುನ್ನ: ಇಲ್ಲಿ ಶಾಲೆ ಇದ್ಯಾ ಅಷ್ಟಿ?

ಮುದುಕಿ: (ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕು) ಇದೇ ಮನೆ ಇದೇ ಶಾಲೆ. ನಾನೇ ನಿಮ್ಮ ಟೀಚರು. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸವೇ ನಿಮ್ಮ ಪಾಠ!

ಮುನ್ನಿ: ಆಟ?

ಮುದುಕಿ: ಆಟ ಇಲ್ಲ. ಪಾಠ ಮಾತ್ರ. (ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗುತ್ತಾಳೆ)

ಮುನ್ನ: ಅಜ್ಜಿ, ಇದು ಅನ್ಯಾಯ!

ಮುದುಕಿ: ಅನ್ಯಾಯವೇ ನ್ಯಾಯ. ನಡೀರಿ ಕೆಲಸ ಶುರುಮಾಡಿ! ಹುಡುಗ, ನೀನು ಸೌದೆ ತಾ. ಹುಡುಗಿ, ನೀನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡು. ಹಸಿವಾಗ್ತಾ ಇದೆ!

ಮುನ್ನ: ನಮ್ಮ ಹೆಸರಿದೆ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಮುನ್ನ, ಇವಳು ನನ್ನ ತಂಗಿ, ಮುನ್ನಿ. ಮುದುಕಿ: ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರುಗಳು ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ಒಂದು ಹುಡುಗ, ಅವಳು ಒಂದು ಹುಡುಗಿ. ಅಷ್ಟೆ!

ಮುನ್ನ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ ಅಲ್ಲ! ನೀನೊಬ್ಬ ಮಾಟಗಾತಿ!

ಮುದುಕಿ: ಹೌದು. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನ ನಾಯಿಮರಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸ್ತೀನಿ!

ಮುನ್ನ: ಹೌದಾ? (ತಟ್ಟನೆ ಅವಳ ಸೊಂಟದಲ್ಲಿರುವ ಕೋಲು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಮುಡುಕಿ: ಏಯ ಹುಡುಗ ಕೊಡು ಅದನ್ನು! ಅದನ್ನು ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅಜ್ಜಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ಓಡಿ ಬಿದ್ದುಬಿಡುತ್ತಾಳೆ)

ಮುನ್ನ: ಏನು ಕೋಲು ಇದು? ಮಂತ್ರದ ಕೋಲಿನ ಹಾಗಿದೆ ಅಲ್ಲ ಮುನ್ನಿ?

ಮುನ್ನ: ನಿಜ. ಮಂತ್ರದ ಕೋಲಿನ ಹಾಗೇ ಇದೆ.

ಮುಡುಕಿ: (ಏಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ) ಹೌದು ಮಂತ್ರದ ಕೋಲು! ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅಪಾಯ! ಕೊಡು ಅದನ್ನು!

ಮುನ್ನ: ಏನು ಅಪಾಯ ? ನಿಂಗೆ ನಾವು ಯಾಕೆ? ಇದರ ಹತ್ರ ಹೇಳಿದ್ರೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಮಾಡೋಲ್ಲ? ಮೊದಲು ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನೇ ಒಂದು ನಾಯಿಮರಿ ಮಾಡ್ತೀನಿ! ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ, ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ, ಈ ಮುಡುಕಿಯನ್ನ ನಾಯಿಮರಿ ಮಾಡು!

(ಏನೂ ಆಗದಿರುವುದರಿಂದ ಖಿನ್ನನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಮುನ್ನಿ: ಮುನ್ನ, ಬೇರೇನಾದ್ರೂ ಹೇಳು.

ಮುಡುಕಿ: ಅದು ಅಂಥ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲು ಅಲ್ಲ!

ಮುನ್ನ: ಮತ್ತೆ ಎಂಥ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲು?

ಮುಡುಕಿ: ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡು. ಹೇಳ್ತೇನೆ.

ಮುನ್ನ: ಹೇಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಕೊಡ್ತೇನೆ.

ಮುಡುಕಿ: ನಾ ಹೇಳಲ್ಲ!

(ಅವಳು ಏಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಾಗ ಮುನ್ನ ಒಳ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಬಟ್ಟೆ ತಂದು ಅವಳ ಕಾಲು ಕಟ್ಟಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ)

ಮುನ್ನ: ಹೇಳೋಲ್ಲ? ನೀನು ಹೀಗೇ ಬಿದ್ದಿರು! ಕೋಲನ್ನು ಮುರಿದು ಕೋಟೆಯ ಹೊರಗೆ ಬಿಸಾಡ್ತೇನೆ. ನಾವು ಬೀಗ ಒಡ್ಡು ಹೊರಗೆ ಹೋಗ್ತೇವೆ. (ಕೋಲನ್ನು ಮುರಿಯುವ ನಟನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ)

ಮುಡುಕಿ: ಮುರೀಬೇಡ. ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡು. ಅದರ ರಹಸ್ಯ ಹೇಳ್ತೇನೆ.

ಮುನ್ನ: ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಹೇಳು.

ಮುಡುಕಿ: ಅದು ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಯ ಮಂತ್ರ ಕೋಲು ಅಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ?

ಮುನ್ನ: ಏನು?

ಮುಡುಕಿ: ಅದರ ಹತ್ತಿರ ನಮ್ಮೆ ಗೊತ್ತಿರೋ ಒಬ್ಬ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಅಂದ್ರೆ ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ತರ್ತೆ. ಅವರ ತಲೆಗೆ ಅದನ್ನ ತಾಗಿಸಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಬದ್ಲಾಯಿಸ್ಸಹುದು.

ಮುನ್ನ: ನೀನು ಹಾಗೆ ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಕರೆಸೊಂಡು ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯ್ತು ಅವರಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋತ್ತಿದೀಯೆ?

ಮುದುಕಿ: ಹೌದು.

ಮುನ್ನ: ಈಗ ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಯಾರನ್ನಾದ್ರೂ ಕರೆಸೋಬಾರ್ಡು?

ಮುದುಕಿ: ಈಗ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿರೋರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಮುನ್ನ: ಏನು ಮಾಡ್ಡೆ? ಎಲ್ಲನ್ನೂ ಕರೆಸೊಂಡು ಅವರಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಡಿ ಸಾಯಿಸಿದ್ಯಾ? (ಮುದುಕಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಾಳೆ)

ಮುನ್ನ: ಸರಿ. ಇದರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಈಗ್ಗೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. (ಮುದುಕಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿ) ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ, ಈಕೆಯ ಮನಸ್ಸು ಸತ್ತು ಹೋಗಿರುವ ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿಯ ಮನಸ್ಸಾಗಿ ಬದಲಾಗ್ಲಿ!

ಮುದುಕಿ: (ತಕ್ಷಣ) ಬನ್ನಿ ಮಕ್ಕಳೆ, ಮೋನ, ಸೋನ! ಬನ್ನಿ! ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಅಜ್ಜಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬನ್ನಿ. ಅಯ್ಯೋ ಎಷ್ಟು ಕಾಲವಾಯ್ತು ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಾಣದೆ? ಮಕ್ಕಳೆ. ನಿಮಗಾಗಿ ಚಕ್ಕುಲಿ, ಉಂಡೆ, ಕೋಡುಬಳ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ತಿನ್ನಿ ಮಕ್ಕಳೆ!

ಮುನ್ನ: (ತಟ್ಟನೆ) ಮುನ್ನ, ಇದನ್ನು ನಂಬೋದು ಹ್ಯಾಗೆ? ಮುದುಕಿ ನಾಟಕ ಮಾಡ್ತಿರಬಹುದು.

ಮುನ್ನ: ನಮ್ಮ ಹೆಸರು ಹೇಳ್ತಿದಾಳೆ!

ಮುನ್ನ: ಮಾಟಗಾತಿಯರಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ!

ಮುನ್ನ: ನಿಜ. ಹಾಗಾದ್ರೆ ತಾಳು! (ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಚಿಂತಿಸಿ) ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ, ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ, ನನ್ನ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆಸು.

(ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುಕೊಂಡು ಅವರ ತಂದೆ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬರುತ್ತಾರೆ. ತಂದೆಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕುರಿಯ ದೈನ್ಯತೆ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯ ಕ್ರೂರ್ಯ)

ಮುನ್ನ: (ತಟ್ಟನೆ ಜಿಗಿದು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲು ಇರಿಸಿ) “ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ, ಸತ್ತು ಹೋಗಿರುವ ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ ಮನಸ್ಸು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಬರಲಿ!” ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ತಕ್ಷಣ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮುಖಭಾವ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ)

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ: ಬನ್ನಿ ಮಕ್ಕಳೆ. ಎಷ್ಟು ಕಾಲವಾಯ್ತು ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಾಣದೆ? ಬನ್ನಿ! (ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಮುನ್ನ: (ತಟ್ಟನೆ ಜಿಗಿದು, ಕೋಲನ್ನು ತಂದೆಯ ತಲೆಯ ಮೇಲಿರಿಸಿ) ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲೆ, ನಮ್ಮ ತಂದೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ವೀರನಾದ ಭೀಮನ ಅರ್ಧ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬು. ಸಾಕು.

ತಂದೆ: ಬನ್ನಿ ಮಕ್ಕಳೆ. (ಸ್ವರ ಕೂಡ ಗಡಸಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ) ಏಳಮ್ಮ, ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. (ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ, ಅಧಿಕಾರವಾಣಿಯಿಂದ) ನಡಿ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ನೀನು ಮಕ್ಕಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊ. (ಮಲತಾಯಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮುನ್ನ ಮುನ್ನಿಯರ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ) ನಡೀರಿ ಹೋಗೋಣ.

ಮುನ್ನ: ಇನ್ನು ಈ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲು ಬೇಡ.

(ಮುರಿದು ಬಿಸಾಡುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೫: ೪. ಕರಡಿ ಮಂತ್ರಿ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಚಿಂಕು ಎಂಬ ಹುಡುಗ, ಅಂಗಡಿಯವನು, ಕರಡಿ

ಅರಸ, ಪ್ರಧಾನ ಸಚಿವ ಮತ್ತು ಸಭಾಸದರು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಸಂತೆ.

(ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಆಟಿಕೆಗಳ ವಿಭಾಗ. ಚಿಂಕು ಎಂಬ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ. ಅವನ ಬಳಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ನಾಣ್ಯಗಳಿವೆ. ಅವನು ಅದನ್ನು ಜೇಬಿನಿಂದ ತೆಗೆದು ಮನವಾಗಿ ಲೆಖ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆಟಿಕೆಯಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಚಿಂ: (ಆಟಿಕೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ) ನನಗೆ ಒಂದು ಹಾಡು ಕಲಿಸುವ ಗೊಂಬೆ ಬೇಕು.

ಅಂ: ಹಾಡುವ ಗೊಂಬೆ ಇದೆ.

ಚಿಂ: ಹಾಡಿದರೆ ಸಾಲದು. ಹಾಡಲು ಕಲಿಸಬೇಕು.

ಅಂ: ಹಾಡುವ ಗೊಂಬೆ ಹಾಡುತ್ತದಲ್ಲಾ, ಕೇಳಿ ಕಲಿತುಕೊ.

ಚಿಂ: ಹಾಡುವ ಗೊಂಬೆ ಹಾಡಿದ್ದನ್ನೇ ಹಾಡುತ್ತದೆ. ಹೊಸ ಹೊಸ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುವ ಗೊಂಬೆ ಬೇಕು.

ಅಂ: ಅಂಥ ಗೊಂಬೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಹಾಡುವ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗು (ನಗು)

ಚಿಂ: ಗೊಂಬೆಗೂ ಹುಡುಗಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲವೆ?

ಅಂ: ಇದೆ. ಹುಡುಗಿ ಕಲಿಸುತ್ತದಲ್ಲ? ಅದೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ಚಿಂ: ಅದಲ್ಲ. ಗೊಂಬೆಗೆ ಹಸಿವೆ ಇಲ್ಲ. ಹುಡುಗಿಗೆ ಹಸಿವೆ ಇರುತ್ತಲ್ಲ?

ಅಂ: ಹೂಂ. ಹುಡುಗಿ ಅಂದ್ರೆಲೆ ಹಸಿವೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತೆ.

ಚಿಂ: ನನ್ನ ಬಳಿ ಹುಡುಗಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಕೊಡಿಸಲು ಹಣ ಇಲ್ಲ.

ಅಂ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಹಣ ಆಗಿ ಮದುವೆ ಆಗುವ ತನಕ ಪುಕ್ಕಟೆಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕೇಳು.

ಚಿಂ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಗೊಂಬೆ ಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಸಲಹೆಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು.(ಹಣವನ್ನು ಪುನಃ ಜೇಬಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಅಂ: (ನಕ್ಕು) ಹೂಂ. ಬುದ್ಧಿವಂತನಿದ್ದಿ ನೀನು! (ತಮಾಷೆಯಾಗಿ) ನನ್ನ ಸಲಹೆಗೆ ನೀನು ಹಣ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ!

ಚಿಂ : ನನ್ನ ಮದುವೆ ಆದ ಕೂಡಲೇ ಕೊಡ್ತೇನೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು:ಉದ್ಯಾನವನ.

(ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮರದ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಂಜರ. ಪಂಜರದೊಳಗೆ ಒಂದು ಕರಡಿ. ಚಿಂಕು ಪಂಜರದಲ್ಲಿರುವ ಕರಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿ)

ಚಿಂ: ಪಾಪ. ಇವನನ್ನು ಯಾಕೆ ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ್ದಾರೆ?

ಕರ: ಹುಲಿ, ಸಿಂಹ, ಕರಡಿಗಳನ್ನು ಯಾಕೆ ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮ್ಮಂಥವರ ಮೋಜಿಗಾಗಿ.

ಚಿಂ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ನಿನಗೆ ಮಾತಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ!

ಕರ: ನಾನು ಮನುಷ್ಯರ ಭಾಷೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮೃಗ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಕಲಿತಿದ್ದೇನೆ.

ಚಿಂ: ಹೌದಾ? ಯಾರು ನಿನಗೆ ಕಲಿಸಿದ್ದು?

ಕರ: ನಾನೇ ಕಲಿತುಕೊಂಡೆ.

ಕರ: ಕೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ. ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉರುಹಾಕುತ್ತಾ.

ಚಿ: ನಿಂಗೆ ಹಾಡಲು ಕೂಡ ಬರುತ್ತದೆಯೆ?

ಕರ: ಹೌದು.

ಚಿಂ: ಹಾಡಲು ಹೇಗೆ ಕಲಿತೆ?

ಕರ: ಹಾಗೆಯೆ. ಕೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ. ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉರುಹಾಕುತ್ತಾ.

ಚಿಂ: ನೀನು ಎಷ್ಟು ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡಬಲ್ಲೆ?

ಕರ: ಲೆಖ್ಯವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡಬಲ್ಲೆ.

ಚಿಂ: ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?

ಕರ: ನಾನು ಹಾಡುವುದು ಇತರರ ಹಾಡುಗಳನ್ನಲ್ಲ.

ಚಿಂ: ಅಂದರೆ?

ಕರ: ಅಂದರೆ ನೀನು ಈಗಾಗಲೇ ಕೇಳಿರುವ ಹಾಡುಗಳನ್ನಲ್ಲ.

ಚಿಂ: ಮತ್ತೆ?

ಕರ: ನಾನು ಹೊಸ ಹೊಸ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ನಾನೇ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಚಿ: ಪಕ್ಷಿಗಳ, ಮೃಗಗಳ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ?

ಕರ: ಹೌದು. ಪಕ್ಷಿಗಳ, ಮೃಗಗಳ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ.

ಚಿ: ಪಕ್ಷಿಗಳ, ಮೃಗಗಳ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ಪಕ್ಷಿಗಳ, ಮೃಗಗಳ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯರ ಭಾವನೆಯೂ ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು.

ಕರ: ಖಂಡಿತ ಇರುತ್ತದೆ.

ಚಿ: ನಿನಗೆ ಪಂಜರದೊಳಗೆ ಇರಲು ಇಷ್ಟವೇ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇರಲು ಇಷ್ಟವೇ?

ಕರ: ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಇರಲು ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಇಷ್ಟವಾದೀತು? ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದೀತೆ?

ಚಿ: ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲ.

ಕರ: ನನಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿರಲು ಆಸೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿ ಇರಿಸಿದವರಿಗೆ ನನ್ನ ಭಾವನೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅರ್ಥವಾದರೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು ಅವರ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಅವರ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಚಿ: ನನಗೆ ಮೃಗಗಳ ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಿಗಳ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಕರ: ಅದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟ. ನಾನು ಹಾಡುವ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕೇಳುತ್ತಾ ನೀನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಚಿ: ನನಗೆ ಕೂಡ ಹಾಡಲು ಕಲಿಸುತ್ತೀಯೆ?

ಕರ: ಕಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಐದು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಾ. ಬರುವಾಗ ನನಗೆ ತಿಂಡಿ ತಾ.

ಚಿ: ಏನು ತಿಂಡಿ ತರಲಿ?

ಕರ: ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಜೇನು.

ಚಿ: ನಾಳೆ ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ತರುತ್ತೇನೆ. ಜೇನು ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ತರುವೆ.

ಕರ: ಆಗಲಿ.

(ಚಿಂಕು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವಾಗ ಡೋಲು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಡಂಗುರ ಸಾರುವವನು ಒಂದು ಕಡೆ ನಿಂತು, ಡೋಲು ಬಡಿದು)

ಡಂ: ಕೇಳಿರಿ ಕೇಳಿರಿ! ಅರಸರಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಸಂಗೀತ ಮಂತ್ರಿಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅರ್ಹತೆಯುಳ್ಳವರು ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹಾಜರಾಗಬಹುದು.

ಚಿ: ಸಂದರ್ಶನ ಎಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು?

ಡಂ: ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ? ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ.

ಚಿಂ: ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ತಿಳಿದವರಿದ್ದಾರೆಯೆ?

ಡಂ: ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ತಿಳಿದವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮಹಾ ಮಹಾ ಸಂಗೀತ ಪಂಡಿತರುಗಳಿದ್ದಾರೆ.

ಚಿಂ: ಅವರಿಂದಲೇ ಸಂಗೀತ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಯಾಕೆ ಆರಿಸುವುದಿಲ್ಲ?

ಡಂ: ಸಂಗೀತ ಪಂಡಿತರುಗಳಿಗೆ ಹಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬರೀ ಪಂಡಿತರು. ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಹಾಡುವ ಮಂತ್ರಿ ಬೇಕು.

(ಚಿಂಕು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಏನೋ ತೀಮಾನ ಮಾಡಿ ಕರಡಿಯ ಪಂಜರದ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಸರಳುಗಳೆಡೆಯಿಂದ ಏನೋ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಅರಮನೆ

(ಅರಸನ ಆಸ್ಥಾನ. ರಾಜ, ರಾಣಿ, ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಗೀತ ಪಂಡಿತರು ಆಸೀನರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಚಿಂಕು ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರು ಒಂದು ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ವಾದ್ಯವೃಂದದವರು. ಪ್ರಧಾನ ಸಚಿವ ಮಾತಾಡುತ್ತಾನೆ)

ಪ್ರಸ: ಇವತ್ತು ಮೂರು ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳ ಸಂದರ್ಶನ ಮಾತ್ರ ನಡೆಯುವುದು. ಅವರ ಪೈಕಿ ಸೂಕ್ತವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ನಾಳೆ ಬೇರೆ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಲಾಗುವುದು.

ರಾಜ: ಇಂದಿನ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಪ್ರಧಾನ ಸಚಿವರೆ.

ಪ್ರಸ: ಅಷ್ಟೇ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಪ್ರಧಾನ ಸಚಿವ ಒಂದು ಬಹಳ ಉದ್ದದ ಕಾಗದದ ಹಾಳೆಯನ್ನು ಹೊರ ತೆಗೆಯುತ್ತಾನೆ.)

ರಾಜ: (ನಗುತ್ತಾ) ಮೂರು ಹೆಸರುಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಹಾಳೆಯೇ ಪ್ರಧಾನ ಸಚಿವರೆ?

ಪ್ರಸ: ನಾಳೆಯ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಈ ಹಾಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: (ಪ್ರ.ಸ. ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗೆ ತಲೆದೂಗಿ) ಸರಿ. ಇನ್ನು ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಓದಿ.

ಪ್ರಸ: ಮೊದಲು ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ. ಹಾಡು ನೀವೇ ರಚಿಸಿದ್ದಾಗಿರಬೇಕು.

ರಾಜ: ನಿಜ. ನಾವು ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ನೀಡುವಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಸಂಗೀತದ ಹಿಂದಿರುವ ಶಬ್ದಗಳಿಗೂ ನೀಡುತ್ತೇವೆ. ಸಂಗೀತವೆಂದರೆ ಕೇವಲ ನಾದವಾಗಬಾರದು.

ರಾಣಿ: ಹೌದು ಅದು ಕಾವ್ಯವೂ ಆಗಿರಬೇಕು.

ರಾಜ: ನಿಜ ಮಹಾರಾಣಿ. ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಸರಿ. ಮುಂದರಿಸಿ ಪ್ರಧಾನಿಗಳೆ.

ಮೂರು ನಿಮಿಷದೊಳಗೆ ಮುಗಿಯಬೇಕು.ನಾನು ಆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಓದಿದಾಗ ನೀವು ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲತಕ್ಕದ್ದು. ನಿಮ್ಮ ಪದ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ವಾದ್ಯವೃಂದದವರು ವಾದ್ಯ ನುಡಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು (ಮೂವರೂ ತಲೆ ಬಾಗುತ್ತಾರೆ) ಮೊದಲನೆಯ ಅಭ್ಯರ್ಥಿ ಚಂದ್ರು. ಎರಡನೆಯ ಅಭ್ಯರ್ಥಿ ಸುಂದ್ರು. ಮೂರನೆಯ ಅಭ್ಯರ್ಥಿ ಚಿಂಕು. (ಅವರವರ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದಾಗ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮಹಾರಾಜರಿಗೂ ಸಭೆಗೂ ವಂದಿಸುತ್ತಾರೆ) ಈಗ ಚಂದ್ರು.

ಚಂ: (ರಾಗವಾಗಿ) ಬನ್ನಿ ಆಡುವ ಮಾತು ಹೂವಿನ ಹಾಗೆ

ಹಾಡುವ ಹಾಡು ಹಾಡು ಹಕ್ಕಿಯಂತೆ

ಬನ್ನಿ ನಡೆಯುವ ನಾವು ಬೆಳದಿಂಗಳ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ

ನನೆಯುತ್ತ ಮೊದಲ ಮಳೆ ಹನಿಯಲ್ಲಿ.

ಉಯಾಲೆಯಾಡಲು ನಮಗೆ ಇದೆ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲು

ಕುಣಿದಾಡಲು ಇದೆ ಹಸುರು ಹುಲ್ಲು .

ಮೆಲ್ಲಲು ಇದೆ ಬಾಲ್ಯಕಾಲದ ನೆನಪು

ಕಾಣಲು ಕಣ್ಣುಬ ಹಗಲುಗನಸು.

(ಪಂಡಿತರು ಸಚಿವರು ಎಲ್ಲರೂ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ ಹಾಡಿಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ಇದು ಸಂತೋಷದ ಪದ್ಯ.

ಪ್ರಸ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು, ಇದು ಸಂತೋಷದ ಪದ್ಯ. ಈಗ ಎರಡನೆಯ ಅಭ್ಯರ್ಥಿ ಸುಂದ್ರು.

ಸುಂದ್ರು: (ರಾಗವಾಗಿ)

ರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಟ್ಟಿಲ್ಲದ ಗುಂಡನ ಮಗಳ ಮದುವೆಯ ಊಟ

ಮೊದಲು ಕುಳಿತವರಿಗೆ ಬಸುಮತಿ ಅನ್ನ

ಹನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ಭಕ್ಷ

ಎರಡೆರಡು ಹೋಳಿಗೆ ಲಾಡು ಖೀರು.

ಮತ್ತೆ ಕುಳಿತವರಿಗೆ ಬರೀ ಅನ್ನ ಸಾರು

ಪಾಯಸದ ಬದಲು ಬೆಲ್ಲ ನೀರು.

ಮತ್ತೆ ಬಂದವರಿಗೆ ಬರಿಯ ಅಂಗೈ ಮೇಲೆ

ಒಂದೊಂದು ಲೋಟ ಬಿಸಿನೀರು.

(ಸಭಾಸದರು ನಕ್ಕು ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ಇದು ಹಾಸ್ಯಪದ್ಯ.

ಪ್ರಸ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: (ಗಂಭೀರವಾಗಿ)ನಮಗೆ ಈ ಸಂತೋಷ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹಾಸ್ಯಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಬೇಜಾರು ಬಂದಿದೆ. ನಮಗೆ ಮುದ ನೀಡುವ ದುಃಖದ ಪದ್ಯಗಳು ಬೇಕು.

ಪ್ರಸ: ಈಗ ಚಿಂತು.

ರಾಜ: ನಿನ್ನದು ಎಂಥ ಪದ್ಯ?

ಚಿಂತು: ದುಃಖದ ಪದ್ಯ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಹಾಡು.

ಚಿಂತು: ಆದರೆ ನನ್ನ ದುಃಖದ ಪದ್ಯಕ್ಕೆ ಮಹಾರಾಜರ ಆಸ್ಥಾನ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸ್ಥಳವಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಏನು ಆಸ್ಥಾನ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸ್ಥಳವಲ್ಲವೆ? ಮತ್ತೆ ಯಾವುದು ಸೂಕ್ತವಾದ ಸ್ಥಳ?

ಚಿಂತು: ಅರಮನೆಯ ಹೊರಗಿರುವ ಉದ್ಯಾನವನ ಸೂಕ್ತವಾದ ಜಾಗ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಹಾಗೂ? ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ. ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿ ಆಸನಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಸಿರಿ. ಈತ ಅಲ್ಲಿಯೆ ಹಾಡಲಿ.

(ಸಭಾಸದರಲ್ಲಾ ಇದು ಅತಿ, ವಿಚಿತ್ರ, ವಿಲಕ್ಷಣ, ಉದ್ಯಾನ ಸಂಗೀತಕ್ಕೂ ತಕ್ಕ ಸ್ಥಳ ಎಂದಿತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಎಂದು ತಂತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಉದ್ಯಾನವನ

(ಕರಡಿಯ ಪಂಜರ ಮರದ ಹಿಂದುಗಡೆಯಿದೆ. ಮರದ ಎದುರುಗಡೆ ಚಿಂತು ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಸೂಕ್ತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಸನಗಳನ್ನು ಇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ರಾಜ, ಪ್ರಧಾನ ಸಚಿವ ಮತ್ತಿತರ ಸಭಾಸದರು ಆಸೀನರಾಗಿದ್ದಾರೆ)

ರಾಜ: ಸರಿ ಇನ್ನು ನೀನು ಹಾಡಬಹುದು.

ಚಿಂತು: ಇದು ಒಂದು ದುಃಖದ ಪದ್ಯ. (ಕರಡಿಗೆ ಕೇಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಮಾತನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ರಾಗವಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ)

ಅಮ್ಮ ಕೊಟ್ಟ ಒಂಟೆಯಿತ್ತು

ಹಸಿವಿನ ಮರುಭೂಮಿ ದಾಟಿ ಬಂದೆ.

ಅಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟ ದೋಣಿಯಿತ್ತು

ಕಣ್ಣೀರ ಸಾಗರ ದಾಟಿ ಬಂದೆ.

ನಡುವೆ ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಾನಾಗಿರುವೆ ಒಂಟಿ .

ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾರೆ

ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾರೆ

ನಿಂತಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಲಾರೆ

ನಾನಾಗಿರುವೆ ಒಂಟಿ.

(ರಾಜನೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕಣ್ಣೀರೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: (ಕಣ್ಣೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ)ಬಹಳ ಆಹ್ಲಾದಾಯಕವಾದ ದುಃಖದ ಪದ್ಯ.

ರಾಣಿ: ಇಷ್ಟು ದುಃಖದ ಪದ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಈ ತನಕ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ದುಃಖವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಗೆ ನವಚೈತನ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

ರಾಜ: ಈ ಪದ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲವೆ?

ಸಭೆ: ಹೌದು. ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ. ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ಚಿಂತುವನ್ನು ನಾನು ಸಂಗೀತ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾರೆ)

ಚಿಂತು: ಮಹಾಪ್ರಭು. ನಾನು ಯಾವತ್ತೂ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹಾಡಲಾರೆ.

ರಾಜ: ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಹಾಡಲಾರೆ?

ಚಿಂತು: ಹಾಡಿದ್ದು ನಾನಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಹಾಗೆಂದರೆ?

ಚಿಂತು: ನನಗೆ ಹಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಾಡಿನ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾಯಿ ಅಲ್ಲಾ ಡಿಸಿದ್ದು ಮಾತ್ರ.

ರಾಜ: ಹಾಗಾದರೆ ಹಾಡಿದ್ದು ಯಾರು?

ಚಿಂತು: ನನ್ನ ಗುರು.

ರಾಜ: ನಿನ್ನ ಮಾತು ಒಗಟಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ನಿನ್ನ ಗುರು?

ಚಿಂತು: (ಕರಡಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಆ ಕರಡಿ ನನ್ನ ಗುರು. ಹಾಡಿದ್ದು ಅದೇ ಕರಡಿ.

(ಸಭಾಸದರು ತಂತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ: ಇದು ಮೋಸ, ಹೀಗೂ ಇದೆಯೆ? ಕರಡಿ ಹಾಡುವುದೆ? ಇತ್ಯಾದಿ)

ರಾಜ: ಅಂದರೆ ನೀನು ನಮಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದ್ದಿ!

ಚಿಂ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು. ನಾನು ನನಗಾಗಿ ಮೋಸ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ. ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿರುವ ಕರಡಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದು. ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕರಡಿಯಲ್ಲ. ಅದು ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಕರಡಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಗೀತ ಮಂತ್ರಿ ಪದವಿ ಕೊಡಿಸಲು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆ. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು.

ರಾಜ: (ಸೈನಿಕರೊಡನೆ) ಹೋಗಿ ಆ ಕರಡಿಯನ್ನು ಪಂಜರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿರಿ. (ಚಿಂಕುವಿನೊಡನೆ) ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದು ಅಪರಾಧವಲ್ಲ ಚಿಂಕು. ನಿನ್ನ ಗುಣ ದೊಡ್ಡದು. ಕರಡಿಗೆ ಸಂಗೀತ ಮಂತ್ರಿಪದವಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೂ ಒಂದು ಸೂಕ್ತವಾದ ಮಂತ್ರಿಪದವಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

(ಸೈನಿಕರು ಕರಡಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ) ಭಲ್ಲೂಕ ಮಹಾಶಯ, ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿದ್ದು ನೀನೇ ಏನು?

ಕರ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಸಭಾಸದರು ಅದ್ಭುತ ಅದ್ಭುತ ಎಂದು ಪಿಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ)

ರಾಜ: ನೀನು ಹೊಸ ಹೊಸ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಹಾಡಬಲ್ಲೆಯೇ?

ಕರ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಎಲ್ಲಾ ಭಾವನೆಯ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬಲ್ಲೆಯೇ?

ಕರ: ರಚಿಸಬಲ್ಲೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ರಾಜ: ಹಾಗಾದರೆ ಇಂದಿನಿಂದ ನೀನು ನಮ್ಮ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿ. ಸಂಗೀತ ಮಂತ್ರಿ.

ಕರ: ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಸಭಾಸದರು ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ) ಚಿಂಕುವಿಗೆ ಕೂಡ ಒಂದು ಮಂತ್ರಿ ಪದವಿ ನೀಡುತ್ತೇನೆ. ಚಿಂಕು, ನೀನು ಪರಿಸರ ಮಂತ್ರಿ. (ಚಿಂಕುವಿನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ)ಆಗದೆ?

ಚಿಂ: (ತಲೆಬಾಗಿ) ನಾನು ತಮಗೆ ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞ ಮಹಾಪ್ರಭು. ನನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ತಾವು ದಯಪಾಲಿಸಿದ ಪದವಿಯಿಂದ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಇನ್ನು ನಾನು ಸಚಿವ ಸಂಪುಟದೊಳಗೇ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯಬಹುದು.

(ಸಭಾಸದರ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಮತ್ತು ಅಟ್ಟಹಾಸ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೫: ೫. ಸತ್ಯದ ಕತ್ತೆ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ರಾಮಣ್ಣ, ರಾಮಣ್ಣನ ಕೆಲಸದಾಳು ಕೊಗ್ಗ

ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ, ನಾಯಾಧೀಶನ ಜವಾನ ಕಾಶಪ್ಪ

ಐದು ಮಂದಿ ಹಳ್ಳಿಗರು, ಒಂದು ಕತ್ತೆ

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ರಸ್ತೆ, ಅರಳಿಕಟ್ಟೆ

(ಐದು ಮಂದಿ ಹಳ್ಳಿಗರು ನಡೆದು ಬಂದು ಒಂದು ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಐವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ (ಳನೆಯವನು: ಕಳ್ಳ) ಮುಖ ಚಹರೆ ತುಸು ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ.)

೧ನೆ: ಊಟ ಸಖತ್ತಾಗಿತ್ತಲ್ಲ? ಎರಡು ಬಗೆ ಸ್ಟೀಟ್! ಲಡ್ಡು ! ಹೋಳಿಗೆ!...

೨ನೆ: ಸೌತೆಕಾಯಿ ಹುಳಿ, ಬದನೆಕಾಯಿ ಪಲ್ಯ, ಕೊತ್ತಂಬರಿ ಸೊಪ್ಪು ಚಟ್ಟಿ ...

೩ನೆ: ಅಪ್ಪೆ ಮಾವಿನ ಮಿಡಿ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ.

೪ನೆ: ಎರಡೆರಡು ಬಗೆ ಹಪ್ಪಳ.

೫ನೆ: ಹಪ್ಪಳದ ಭೂತ ಹಿಡ್ಡಿದೆ ಇನ್ನಿಗೆ ಪುನ: ಪುನ: ಕೇಳಿ ತಿಂದ. ಎಷ್ಟು ಗೊತ್ತಾ?

೧ನೆ: ಎಷ್ಟು?

೨ನೆ: ಏಳು!

ಉಳಿದ ನಾಲ್ವರೂ: ಏಳು!

೪ನೆ: ಹಪ್ಪಳ ಏಳು ತಿಂದ್ರೂ ಒಂದೇ, ಹದಿನೇಳು ತಿಂದ್ರೂ ಒಂದೇ. ಹಪ್ಪಳದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುತ್ತಾ?

೫ನೆ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಲ್ಲ?

೪ನೆ: ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿವ್ವ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದ್ರೆ ಸಾಕಾ?

೩ನೆ: ಬಾಕಿ ದಿನ ಎಲ್ಲ ನಿಂಗೇ ಉಪ್ಪಾಸಾನಾ?

೪ನೆ: ಉಪ್ಪಾಸ ಇಲ್ಲ.

೨ನೆ: ಮತ್ತೆ ರಾಮಣ್ಣೋರು ದಿನಾ ನಿಂಗೇ ಹಬ್ಬದ ಊಟ ಹಾಕೋಕಾ? ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡೋಲ್ವ? ಅವ್ರ ತಾಯಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಿವ್ವ ಇಡೀ ಊರಿಗೆ ಊಟ ಹಾಕ್ತಾರೆ. ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಬೇರೆ?

೩ನೆ: ಇಡೀ ಊರಿಗೆ ಊಟ ಹಾಕೋದೇನು ಸಣ್ಣ ವಿಚಾರಾನಾ? ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚಾಗ್ತದೆ.

೪ನೆ: ಅಲ್ಲಾ, ರಾಮಣ್ಣೋರ ಹತ್ರ ಇಷ್ಟು ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ?

೫ನೆ: ರಾಮಣ್ಣೋರ ಅಪ್ಪ ಸಿದ್ಧಪ್ಪೋರು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು. ಭಾರೀ ಶ್ರೀಮಂತರು. ಸಿದ್ಧಪ್ಪೋರು ತೀರ್ಮೊಂಡ ಮೇಲೆ ರಾಮಣ್ಣೋರು ಕೂಡ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಹಣ ಮಾಡಿದ್ರು. ಅದ್ಯಾಕೋ ಒಂದಿವ್ವ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ಬೇಜಾರು ಬಂದು ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಎಲ್ಲಾ

ಮಾರಿಬಿಟ್ಟು ದಾನ ಧರ್ಮ ಶುರು ಮಾಡಿದರು. ಊರಿಗೊಂದು ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. ಶಾಲೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. ರಸ್ತೆ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಇನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಕಟ್ಟಿಸ್ತಾರಂತೆ.

೧ನೆ: ರಾಮಣ್ಣರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಇಲ್ಲ. ಇದೋದನ್ನೆಲ್ಲ ಊರಿನ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಸಾಯ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

೪ನೆ: ಎಂಬತ್ತು ದಾಟಿದ್ರೂ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಗ ಸಾಯೋಲ್ಲ. (ನಗುತ್ತಾನೆ)

೩ನೆ: (ಖಾರವಾಗಿ) ಅದ್ರಲ್ಲಿ ನಗುವಂಥದ್ದೇನಿದೆ? ರಾಮಣ್ಣ ದೇವ್ರಂಥ ಮನುಷ್ಯ. ಅಂಥವು ನೂರೈವತ್ತು ವರ್ಷ ಬದುಕೋಕು!

೨ನೆ: ಅಂಥವರು ಸಾಯಿ ಬಾರ್ಡು.

೪ನೆ: ಅಲ್ಲಾ ಇಷ್ಟು ಹಣವನ ಅವು ಎಲ್ಲಿಟ್ಟೊಳ್ಳಾರೆ? ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗೋದೇ ಇಲ್ಲಂತೆ ಅವು?

೧ನೆ: ನಿಜ. ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗೋಲ್ಲ. ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚಿನ್ನ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಮನೇಲೇ ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಾರೆ.

೨ನೆ: ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿಟ್ಟ ಹಣದ ಮಲ್ಯ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗೋಲ್ಲ. ಚಿನ್ನದ ಬೆಲೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗ್ತಾನೇ ಹೋಗ್ತದೆ ಅನ್ನೋದು ರಾಮಣ್ಣರ ವಾದ.

೪ನೆ: (ನಕ್ಕು) ಒಳ್ಳೇ ವಾದ. ಮನೇಲಿಟ್ಟ ಚಿನ್ನವನ್ನ ಕಳ್ಳರು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದ್ರೆ?

೫ನೆ: ನನ್ನ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರಿಲ್ಲ ಅಂತಾರೆ ರಾಮಣ್ಣರು.

೧ನೆ: ರಾಮಣ್ಣರ ಮನೆಯಿಂದ ಕದಿಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಮನಸ್ಸು ಬಂದೀತಾ? ಊರಿಗೆ ನೀರು ಕೊಟ್ಟೋರು ಅವು. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾ ಸಿಗೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೋರು ಅವು. ಇನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಒಂದಾಗಿಬಿಟ್ಟೆ, ಕಾಯಿಲೆ ಬಂದ್ರೆ ದೂರದ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗೋ ಕಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಆಗುತ್ತೆ.

೨ನೆ: ದೇವು ರಾಮಣ್ಣರಿಗೆ ದೀರ್ಘಾಯುಸ್ಸು ಕೊಡ್ಲಿ.

ಎಲ್ಲರೂ: ನಿಜ. ದೇವು ರಾಮಣ್ಣರಿಗೆ ದೀರ್ಘಾಯುಸ್ಸು ಕೊಡ್ಲಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ರಾಮಣ್ಣನ ಮನೆ

(ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಹಾಸಿಗೆ ಮತ್ತು ಎರಡು ಕುರ್ಚಿಗಳು ಮಾತ್ರ)

(ರಾಮಣ್ಣ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಸಿಗೆಯಡಿಯಿಂದ ಚಿನ್ನದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತೆಗೆದು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸನ್ನೆಯಲ್ಲಿಯೆ ಏನೋ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಮಾಡಿ ಪುನಃ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಸಿಗೆಯಡಿಯಲ್ಲಿಡುತ್ತಾ ಕೆಲಸದಾಳು ಕೊಗ್ಗನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ. ದೂರದಿಂದ ಹಸುವಿನ ಅಂಬಾ ದನಿ.)

ರಾ: ಕೊಗ್ಗಾ, ಏ ಕೊಗ್ಗಾ.

ಕೊ: ಬಂದೆ ಅಣ್ಣಾವ್ವೆ. (ಓಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ರಾಮಣ್ಣ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಸಿಗೆಯಡಿಯಲ್ಲಿಡುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ)

ರಾ: (ಬೆನ್ನು ಕೊಗ್ಗನ ಕಡೆಗಿದೆ) ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೊ ಕೊಗ್ಗಾ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ?

ಕೊ: ಹಸುವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕೋಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಅಣ್ಣಾವೈ.

ರಾ: ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಹಸುವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕ್ತಾನೇ ಇರಿಯಿಲ್ಲ? ಎಂಥದು ಕಥೆ? (ನಗು)

ಕೊ: ಅದು ತುಂಬಾ ತುಂಟ ಹಸು ಅಣ್ಣಾವೈ. ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗವನ್ನ ಕಳಚ್ತಾನೇ ಇರುತ್ತೆ.

ರಾ: ಕಳಚಿಕೊಳ್ಳದ ಹಾಗೆ ಗಂಟು ಹಾಕೋಕೆ ನಿಂಗೆ ಬರೋಲ್ಲ ಅನ್ನು. (ನಗು)

ಕೊ: ಹೌದಾ ಅಣ್ಣಾವೈ?

ರಾ: ಹೌದು. ಅಲ್ಲೆ ಬೇರೇನು? ಹಸುವಿಗೆ ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಬರುತ್ತಾ? ಸರಿ. ನಾನು ಆಸ್ವತ್ರೈ ಕೆಲಸ ನಡವಿಲ್ಲಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ. ನಿನ್ನ ಕಾಪಿಸ ತಿಂಡಿ ಆಯಾ?

ಕೊ: ಆಯ್ತು ಅಣ್ಣಾವೈ.

(ರಾಮಣ್ಣನ ನಿರ್ಗಮನ. ಬೆಳಕು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕ್ಷಣದ ಬಳಿಕ ಹಸುವಿನ ಕೂಗು)

ಕೊ: ಈ ಹಸುವಿಗೇನಾಯ್ತು? ಪುನ: ಹಗ್ಗ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಯಾ? (ಓಡುತ್ತಾನೆ. ಬೆಳಕು ಮತ್ತೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಮಿಷದ ಬಳಿಕ ಕಳ್ಳನ ಪ್ರವೇಶ. ಕಣ್ಣುಗಳು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುವ ಕಪ್ಪು ಮುಖವಾಡ. ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ ಒಳ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಚೆನ್ನದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಕ್ಷಣದ ಬಳಿಕ ಬೆಳಕು. ರಾಮಣ್ಣನ ಪ್ರವೇಶ)

ರಾ: ಕೊಗ್ಗಾ , ಏ ಕೊಗ್ಗಾ.

ಕೊ: (ಬರುವುದು ತುಸು ತಡವಾಗುತ್ತದೆ) ಅಣ್ಣಾವೈ.

ರಾ: ಎಲ್ಲಿದ್ದೆ?

ಕೊ: ಹಸುವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕ್ತಾ ಇದ್ದೆ ಅಣ್ಣಾವೈ. ಏನಣ್ಣಾವೈ ವಾಪಾಸು ಬಂದ್ತಿ?

ರಾ: ಆಸ್ವತ್ರೈಯ ಕೆಲಸದವಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. (ಅಂಬಾ ಎಂದು ಕರುವಿನ ಕೂಗು) ಅದ್ಯಾವ್ವು ಪುನ: ಕೂಗ್ತೀರೋದು?

ಕೊ: ಅದು ಕರು ರಾಮಣ್ಣೋರೆ.

ರಾ: ಅದು ಕೂಡ ಹಗ್ಗ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಯಾ? ನೋಡು. (ನಗು. ಕೊಗ್ಗ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ರಾಮಣ್ಣ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು) ಕೊಗ್ಗಾ, ಏ ಕೊಗ್ಗಾ.

ಕೊ: (ಓಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು) ಅಣ್ಣಾವೈ

ರಾ: ಚೆನ್ನದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಣೆಯಾಗಿದೆಯಲ್ಲಾ ಕೊಗ್ಗಾ?

ಕೊ: ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದಾ ಅಣ್ಣಾವ್ರೆ?

ರಾ: ಹೌದು. ಯಾರೋ ಕಳ್ಳರ ಕೆಲಸ ಇದು.

ಕೊ: ನಿಜ ಯಾರೋ ಕಳ್ಳರ ಕೆಲಸ ಇದು.

ರಾ: ಈಗೇನಾದೋದು?

ಕೊ: ಈಗೇನಾದೋದು? (ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾನೆ)

ರಾ: ದೂರು ಕೊಡಬೇಕು. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೇನೆ

ರಾ: ಆಗ್ಲಿ. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಣ್ಣಾವ್ರೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನ ಮನೆ

(ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಏನೋ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಜವಾನ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ)

ರಾ: ನಮಸ್ಕಾರ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಿಗೆ.

ನ್ಯಾ: ರಾಮಣ್ಣೋರು! ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ. ಏನುಮಾಚಾರ? ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಾಣದೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ಆಯ್ತು. ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀರಾ?

ರಾ: ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀನಿ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೆ. ಆದ್ರೆ ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಯಾವತ್ತೂ ನಡೆಯದಿದ್ದದ್ದು ಇವತ್ತು ನಡೆದಿದೆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೆ.

ನ್ಯಾ: ಏನಾಯಿತು?

ರಾ: ನನ್ನ ಚಿನ್ನದಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಕಳವಾಗಿದೆ.

ನ್ಯಾ: ಹೌದೆ? ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರಿದ್ದಾರೆಯೆ? (ಆಶ್ಚರ್ಯ)

ರಾ: ಇಲ್ಲ ಅನ್ನುವ ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ ಸುಳ್ಳಾಗಿದೆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೆ.(ಬೇಸರ)

ನ್ಯಾ: ಈ ಕಳ್ಳತನ ಯಾವಾಗ ನಡೆಯಿತು ರಾಮಣ್ಣೋರೆ?

ರಾ: ಇವತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೆ. ನಾನು ಯಾವತ್ತಿನ ಹಾಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಸಿಗೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟೆ. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಐನೂರು ಮೀಟರ್ ದೂರ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಕೆಲಸದವರಿಗೆ ಕೊಡಲು ಹಣವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನೆನಪಾಗಿ ವಾಪಾಸು ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿದೆ.

ನ್ಯಾ: ನೀವು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಸಿಗೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಡುವಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿದ್ದು?

ರಾ: ನಮ್ಮ ಕೆಲಸದಾಳು ಕೊಗ್ಗ ಇದ್ದ.

ನ್ಯಾ: ನೀವು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಸಿಗೆಯಡಿಯಲ್ಲಿಡುವುದನ್ನು ಅವನು ಕಂಡಿರಬಹುದು?

ರಾ: (ನಸುನಕ್ಕು) ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ ಅವನು ಅಂಥವನಲ್ಲ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೆ.

ನ್ಯಾ: ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಪ್ರಲೋಭನ ಪಿಶಾಚಿಯ ರೀತಿಯ ವಿಚಿತ್ರ. ಅದು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇರಲಿ. ನಿಮ್ಮ ಕಟ್ಟಡದ ಕೆಲಸಗಾರರ ಪೈಕಿ ಬೇರೆ ಉರಿನವು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆಯೆ ರಾಮಣ್ಣೇರೆ?

ರಾ: ಇಲ್ಲ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೆ

ನ್ಯಾ: (ಚಿಂತಿಸಿ) ಹಾಗಾದ್ರೆ ಈ ಕಳ್ಳತನವನ್ನ ನಾಳೆಯೆ ನಾನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚೇನಿ.

ರಾ: ನಾಳೆಯೆ?

ನ್ಯಾ: ಹೌದು. ನಾಳೆಯೆ. ನೀವು ಇವತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲ ಒಂದು ಕತ್ತೆಯನ್ನು ತನ್ನಿ. (ಪೇದೆ ಕಾಶಪ್ಪನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ)

ನ್ಯಾ: ಕಾಶಪ್ಪ.

ಕಾ: ಸ್ವಾಮಿ.

ನ್ಯಾ: ಡೋಲು ತೆಗೆದುಕೊ. ಉರಲ್ಲಿ ಸಾರು ಏನಂದ್ರೆ, "ರಾಮಣ್ಣೇರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಆಗಿದೆ. ಅವರ ಚಿನ್ನದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಕಳವಾಗಿದೆ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಗಂಡಸರೂ ಬುಧ್ಧ ನಗರದ ಗಾಂಧೀ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕು" ಅಂತ.

ಕಾ: ಅಪ್ಪಣೆ ಸ್ವಾಮಿ. ಹಾಗಾದರೆ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿಯಾ?

ನ್ಯಾ: ಗಂಡಸರಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಕರೆಸೋಣ.

(ಕಾಶಪ್ಪ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾನೆ)

ನ್ಯಾ: ಸರಿ ರಾಮಣ್ಣೇರೆ. ನಮ್ಮ ಪೇದೆ ಇವತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲವೇ ಬುಧ್ಧನಗರದ ಗಾಂಧೀ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಡಾರ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಕತ್ತಲಾದ ಕೂಡಲೇ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸದವನು ಕತ್ತೆಯನ್ನು ತಂದು ಗುಡಾರದೊಳಗೆ ಕಟ್ಟಲಿ. ಬರುವಾಗ ಕತ್ತೆಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹುಲ್ಲು ಕೂಡ ತರಲು ಹೇಳಿ. ಕತ್ತೆ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಕೂಗುವ ಹಾಗೆ ಆಗಬಾರದು. ನೀವು ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಗಾಂಧೀ ಮೈದಾನಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿ.

ರಾ: ಸರಿ. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೆ. (ರಾಮಣ್ಣನ ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಮೈದಾನ

(ರಂಗದ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಟೆಂಟ್. ಅದರ ಬಾಗಿಲ್ಲಿ ಪೇದೆ ಕಾಶಪ್ಪ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ)

(ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನ ಆಗಮನ. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅತ್ತರಿನ ಸೀಸೆ ಇದೆ. ಟೆಂಟಿನೊಳಗೆ ಇಣುಕಿ ನೋಡಿ)

ನ್ಯಾ: ಕಾಶಪ್ಪ . ಕತ್ತೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಸಿ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕಿದ್ದೀಯೆ?

ಕಾ: ಹಾಕಿದ್ದೀನಿ ಸ್ವಾಮಿ.

(ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಸೀಸೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಟೆಂಟಿನ ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಹಳ್ಳಿಗರೆಲ್ಲ ಬಂದು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಜಮಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ರಾಮಣ್ಣನವರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಲಿನ ದೃಶ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದವರು, ಕೊಗ್ಗ ಮತ್ತು ಇತರರು ಕೂಡ ಇದ್ದಾರೆ. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಟೆಂಟಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ನ್ಯಾ: (ಜನರೊಡನೆ) ಈಗ ನೀವೆಲ್ಲ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿಯೇ ಒಳಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಒಳಗೆ ಒಂದು ಕತ್ತೆ ಇದೆ. ಅದು ಸತ್ಯದ ಕತ್ತೆ. ನೀವು ಅದರ ಬಾಲವನ್ನು ಎರಡು ಕೈಯಲ್ಲಿಯೂ ಮೃದುವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ “ನಾನು ರಾಮಣ್ಣೋರ ಚಿನ್ನದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಕದ್ದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಪ್ರಮಾಣಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಗೆ ಬನ್ನಿ. ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ಸತ್ಯ ಎಂದಾದರೆ ಕತ್ತೆ ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತದೆ. ಸುಳ್ಳು ಎಂದಾದರೆ ಕತ್ತೆ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

(ಹಳ್ಳಿಗರು ಸಾಲು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಟೆಂಟಿನ ಹೊರಗಡೆ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಟೆಂಟಿನ ಒಳಹೋಗಿ ಹೊರಬಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಕೈಯನ್ನೂ ಮೂಸುತ್ತಾನೆ. ಹಳ್ಳಿಗರ ಸಾಲು ಮಗಿಯುತ್ತಾ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೊರಗೆ ಬಂದವರನ್ನು ಕಾಶಪ್ಪ ಒಂದು ಕಡೆ ಗುಂಪಾಗಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತಾನೆ. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಒಬ್ಬನ ಕೈಗಳನ್ನು ಮೂಸಿ ಅವನನ್ನು ಈಚೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ.

ನ್ಯಾ: ಇವನೇ ಕಳ್ಳ!

(ಎಲ್ಲರೂ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಮತ್ತು ಕಳ್ಳನ ಸುತ್ತ ನೆರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕಳ್ಳ ಮೊದಲ ದೃಶ್ಯದ ಐದು ಮಂದಿ ಹಳ್ಳಿಗರ ಪೈಕಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು)

ರಾ: ಇವನು ಕಳ್ಳನೇ?

ನ್ಯಾ: ಅವನೇ ಹೇಳಲಿ.

ಳನೆ: ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ. ನಾನೇ ರಾಮಣ್ಣೋರ ಚಿನ್ನದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಕದ್ದವನು. ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಸ್ವಾಮಿ, ಕ್ಷಮಿಸಿ.

ನ್ಯಾ: ಕ್ಷಮೆಯ ವಿಚಾರ ಆ ಮೇಲೆ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದಿ?

ಳನೆ: ನನ್ನ ಮನೆಯ ಅಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ.

ನ್ಯಾ: (ಹಳ್ಳಿಗರೊಡನೆ) ನೀವು ಇವನ ಜೊತೆ ಹೋಗಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ಅದನ್ನು ರಾಮಣ್ಣನವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಇವನನ್ನು ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿಸಿ. (ಎಲ್ಲರೂ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ರಾ: ಕಳ್ಳನನ್ನು ನೀವು ಹೇಗೆ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿದಿರಿ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೆ?

ನ್ಯಾ: (ನಸುನಕ್ಕು) ಎಲ್ಲರೂ ಕತ್ತೆಯ ಬಾಲವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದರು ರಾಮಣ್ಣೋರೆ. ತಾನು ಮುಟ್ಟಿದ ಕತ್ತೆ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಅನ್ನೋ ಭಯದಿಂದ ಕಳ್ಳ ಮಾತ್ರ ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ.

ರಾ: ಅದು ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೆ?

ನ್ಯಾ: ನಾನು ಕತ್ತೆಯ ಬಾಲಕ್ಕೆ ಅತ್ತರು ಬಳಿದಿದ್ದೆ ರಾಮಣ್ಣೇರೆ. ಕಳ್ಳನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅತ್ತರು ವಾಸನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. (ನಗು)

(ಕಳ್ಳನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ರಾಮಣ್ಣನವರ ಚಿನ್ನದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರಿಸಿಕೊಂಡು ಜನರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಪೇದೆ ಗುಡಾರದೊಳಗಿಂದ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಹೊರತರುತ್ತಾನೆ. ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಒಬ್ಬ: ಒಂದು ಹೂವಿನ ಹಾರ ತನ್ನಿ! (ಕೂಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ)

ನ್ಯಾ: ಮುಚ್ಚು ಬಾಯಿ! ಹೂವಿನ ಹಾರ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಾಕಬೇಕು, ತಿಳೀತಾ?

ಕೆಲವರು:(ಒಂದೇ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಕಳ್ಳನಿಗಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ಕತ್ತೆಗೆ.

ನ್ಯಾ: ಮುಚ್ಚಿ ಬಾಯಿ! ಮೂರ್ಖರಂತೆ ಆಡಬೇಡಿ!

ಕೆಲವರು: ಕ್ಷಮಿಸ್ವೇಕು ಸ್ವಾಮ್ಯೋರೆ. .

ಜನರು: ಸತ್ಯದೇವತೆಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ

ರಾಮಣ್ಣೇರಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ

(ಮೆರವಣಿಗೆ ಸಾಗುತ್ತದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೬: ೧. ಮಣಿಮಾಲಾ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಮಣಿಮಾಲಾ (ಅಂಜು)

ಮಂದಾರ (ಮಣಿಮಾಲಳ ತಂದೆ)

ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ (ಮಣಿಮಾಲಳ ಮಲತಾಯಿ)

ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರ (ಅವಳಿಜವಳಿ-ಸೌಪರ್ಣಿಕಳ ಮಕ್ಕಳು)

ಸತ್ಯದರ್ಶಿ(ರಾಜಕುಮಾರ)

ಕೆಲಸದಾಕೆ

ಕತೆ ಹೇಳುವ ಮತ್ತು ನರ್ತಿಸುವ ಹೆಂಗಸರು

ನಾಯಿ, ರಾಜದೂತರು ಇತ್ಯಾದಿ

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಹೂದೋಟ

(ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮತ್ತು ಹೂದೋಟ. ಹೂದೋಟದಲ್ಲಿ ಮೋಟು ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆ. ರಂಗದ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂಬತ್ತು ಹುಡುಗಿಯರು (ಸುಮಾರು ಏಳು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿಯರು-ಇವರು ಕೊನೆಯ ಎರಡು ದೃಶ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಣಿಮಾಲಾ, ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರರೊಡನೆ ನರ್ತಿಸುವವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಇವರ ಪ್ರಾಯ ಸುಮಾರು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಉಡುಪು ಬದಲಾಗಿರಬೇಕು-ಹಾಡುತ್ತಾ ನರ್ತಿಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಹಾಡನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾದ ಅಭಿನಯದ ಮೂಲಕ ಹಾಡಬಹುದು)

ಹುಗ: ಮಂದಾರನೆಂದೊಬ್ಬ ಸಿರಿವಂತನಿದ್ದ.

ಊರ ಮಂದಿಗಳೆಲ್ಲ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದ.

ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಜನರೊಡನಿದ್ದ.

ಜನರನ್ನು ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದ

ಹುಗ:ಮಂದಾರಸಿಂಹನ ಪತ್ನಿ ವನಮಾಲಾ

ಹು೧: ಪತಿಯಿರಿಸಿದ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲೇ ನಡೆವ ವನಮಾಲಾ

ನಡೆಯಲ್ಲಿ ಗೆಲುವು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಲವು ವನಮಾಲಾ

ಚಂದ್ರನ ತಂಪು ಕಮಲದ ಕಂಪು ವನಮಾಲಾ

ಪ್ರೀತಿಯ ಕಡಲು ಶಾಂತಿಯ ಒಡಲು ವನಮಾಲಾ

ಹುಗ: ಮಂದಾರನ ಮಗಳು ಮಣಿಮಾಲಾ

(ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗೊಂಬೆ)

ಹು೧: ಮಣಿಮಾಲಾ ಅಲ್ಲ!

ಹು೨: ಮಣಿಮಾಲಾ ಅವಳ ಹೆಸರಲ್ಲ. ಅವಳ ಹೆಸರು ಮಂಜು.

ಹು೩: ಮಣಿಮಾಲಾ ಅವಳಮ್ಮ ಇಡಬಯಸಿದ ಹೆಸರು.

ಹು೪: ಆದರೆ ಆ ಹೆಸರು ಹೊರಬರಲೇ ಇಲ್ಲ!

ಹುಗ: ಯಾಕೆ ಗೊತ್ತಾ?

ಹು೧: ತೊಟ್ಟಿಲ ಮಗುವನು ನೋಡಿ ಒಬ್ಬಳು ಕೊರವಂಜಿ

ಹೆಸರೇನಿಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಮಣಿಮಾಲಾ ಎಂದಳು ವನಮಾಲಾ

ಅದು ದುರದೃಷ್ಟದ ಹೆಸರು ಎಂದಳು ಕೊರವಂಜಿ

ಒಂದೊಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು ಹೇಳೆಂದಳು ವನಮಾಲಾ

ಮಂಜು ಎಂದಳು ಕೊರವಂಜಿ.

ಹುೞ: ಹಾಗಾಯಿತು ಮಣಿಮಾಲಳ ಹೆಸರು ಮಂಜು, ಮಂಜಮ್ಮ

ಹುೞ: ಹೌದು ಹೌದು ಮಂಜು, ಮಂಜಮ್ಮ

ಹುೞ: ಆದರೆ ನಮಗವಳು ಮಣಿಮಾಲಾ.

ಮಣಿಮಾಲಾ ಮಣಿಮಾಲಾ

ಚೆಂದದ ಕಂದ ಮಣಿಮಾಲಾ

ಹುೞ: ವಜ್ರದ ಮಣಿಯೆ ಮಣಿಮಾಲಾ

ಜೇನಿನ ಹನಿಯೆ ಮಣಿಮಾಲಾ

ಹುೞ: ಗುಲಾಬಿ ಮೊಗ್ಗು ಮಣಿಮಾಲಾ

ಹೂವಿನ ಹಿಗ್ಗು ಮಣಿಮಾಲಾ

ಹುೞ: ಚಂದ್ರನ ತಂಪು ಮಣಿಮಾಲಾ

ಹೂವಿನ ಕಂಪು ಮಣಿಮಾಲಾ

ಹುೞ: ಇದ್ದರು ಮೂವರೂ ಸುಖವಾಗಿ

ಹುೞ: ಆದರೆ ದೇವತೆಯಂತಹ ವನಮಾಲಾ

ಸತ್ತುಹೋದಳು ಒಂದು ದಿನ

ಮಂದಾರನ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮಿತಿಮಿಲ್ಲ

ಮಣಿಮಾಲಳ ಅಳು ನಿಲ್ಲಲೇ ಇಲ್ಲ.

(ನರ್ತಕಿಯರು ನರ್ತಿಸುತ್ತಾ ನರ್ತಿಸುತ್ತಾ ತೆರೆಯ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹೂದೋಟದಲ್ಲಿ ಮಣಿಮಾಲಾ (ಏಳು ವರ್ಷ) ಮತ್ತು ಅವಳ ತಂದೆ ಮಂದಾರ ಮಗಳನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ)

ಮಣಿ: ಅಪ್ಪಾ. ಆಕಾಶ ಯಾಕೆ ನೀಲಿಯಾಗಿದೆ?

ಮಂ: (ಆಕಾಶವನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಮಂಜು ಅದು ಖಾಲಿ. ಅದಕ್ಕೇ ಅದು ನೀಲಿ.

ಮಣಿ: ಚಿಟ್ಟೆಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತವೆ?

ಮಂ: ಚಿಟ್ಟೆಹುಳು ಚಿಟ್ಟೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಣಿ: ಚಿಟ್ಟೆಹುಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ?

ಮಂ: ಚಿಟ್ಟೆಹುಳು ಚಿಟ್ಟೆಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ.

ಮಣಿ: ಮಳೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ?

ಮಂ: ಮಳೆ ಮೋಡದಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ.

ಮಣಿ: ಮೋಡ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ?

ಮಂ: ಮೋಡ ಕಡಲಿನಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ.

ಮಣಿ: ಹಕ್ಕಿ ಹಕ್ಕಿಯೊಡನೆ ಹೇಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತದೆ?

ಮಂ: ಹಕ್ಕಿಗಳ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತದೆ.

ಮಣಿ: ಹಕ್ಕಿಗಳು ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತವೆ?

ಮಂ: ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಣ್ಣು ಸೇರುತ್ತವೆ.

ಮಣಿ: ನಾವು ಸತ್ತ ಮೇಲೆ?

ಮಂ: ನಾವು ಕೂಡ. ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲವೂ ಮಣ್ಣು ಸೇರುತ್ತದೆ. ಬಾ. ಮಂಜು. ಇವತ್ತಿಗೆ ತೋಟ ನೋಡಿದ್ದು ಸಾಕು. ಬಾ. ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುವಿಯಂತೆ.

ಮಣಿ: ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಬೇಜಾರಾಗಿದೆ. ನಂಗೆ ತಿಂಡಿ ಬೇಡ.

ಮಂ: ಮತ್ತೇನು ಬೇಕು?

ಮಣಿ: ನಂಗೆ ಅಮ್ಮ ಬೇಕು.

ಮಂ: ಅಮ್ಮ ಬಹಳ ದೂರ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ ಮಂಜು.

ಮಣಿ: ಅಮ್ಮ ಕೂಡ ಮಣ್ಣು ಸೇರಿದ್ದಾಳಾ?

ಮಂ: ಹೌದು ಮಂಜು.

ಮಣಿ: ಅವಳಿನ್ನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ?

ಮಂ: ಇಲ್ಲ ಮಂಜು.

ಮಣಿ: ಸತ್ತವರೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬೇರೆಯೆ ಒಂದು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇತ್ತಾರಂತೆ.

ಮಂ: ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು?

ಮಣಿ: ಕೆಲಸದವಳು ಹೇಳಿದ್ದು.

ಮಂ: ಒಂದ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದೂ ಸರಿ.

ಮಣಿ: ನಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದಲ್ಲಾ?

ಮಂ: ಹೋಗುವುದು. ಒಂದಿವು ನಾವೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ.

ಮಣಿ: ಯಾವಾಗ?

ಮಂ: ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ನಂತರ.

ಮಣಿ: ಈಗೇ ಹೋಗೋಣ.

ಮಂ: ಈಗೇ ಹೋಗೋಕಾಗಲ್ಲ. ಆ ಲೋಕದವು ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೀಬೇಕು.

ಮಣಿ: ಬೇಗ ಕರೀಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳು.

ಮಂ: ಆಗಿ ಹೇಳೋಣ. ಬಾ ಮಂಜು. ಕತ್ತಲೆಯಾಗ್ತಾ ಇದೆ. ನಾನು ನಿಂಗೊಂದು ಕತೆ ಹೇಳೋನಿ.

ಮಣಿ: ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದ ಕತೆ ಹೇಳು.

ಮಂ: ಆಗ್ಲಿ. ಅದೇ ಕತೆ ಹೇಳೋನಿ.

(ಬೆಳಕು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಪೂರ್ತಿ ಆರಿ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನರ್ತಕಿಯರು ರಂಗದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಹಾಡು ಮತ್ತು ನರ್ತನ ಮುಂದರಿಸಿದ್ದಾರೆ)

ನರ್ತಕಿಯರು:

ಹುಂ: ಅಮ್ಮ ನ ನೆನಪು ಮಾಸುವುದಿಲ್ಲ

ಮಣಿಮಾಲಾಳ ದು:ಖ ಮಾಯುವುದಿಲ್ಲ

ಹುಲ: ಕನಸಿನ್ನೂ ರಾತ್ರಿ ತಾಯಿಯ ನೆನಪು

ಅಮ್ಮ, ಅಮ್ಮ, ಎಲ್ಲಿರುವೆ ನೀನು?

ಕೂಗುವಳವಳು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ

ಅವಳನ್ನು ಸಂತೈಸಿ ಸುಸ್ತಾದ ಮಂದಾರ

ಹು೧: ತಾನೂ ಸತ್ತರೆ ಮಣಿಮಾಲಾ ಅನಾಥೆಯಾಗುತ್ತಾಳೆ ಅನ್ನೋ ಚಿಂತೆಲಿ ಮುಳುಗಿ

ಅವಳಿಗೊಂದು ಅಮ್ಮನಿರಲಿ ಎಂದೊಂದು ಪುನ: ಮದುವೆಯಾದ.

ಹು೬: ಮಣಿಮಾಲಳ ಮಲತಾಯಿ ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ

ನೋಡಿಕೊಂಡಳು ಮಣಿಮಾಲಳನ್ನು

ತನ್ನದೇ ಮಗಳೆಂಬಂತೆ ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ

ಆದರೆ ಅದು ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೀತಿ

ಗಂಡನ ಮೆಚ್ಚಿಸಲು ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಪ್ರೀತಿಯ ನಟನೆ.

ಮಣಿಮಾಲಾಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು ಮಲತಾಯಿ ಮನಸು

ಆದ್ದರಿಂದವಳಿಗೆ ತಂದೆಯೆ ದೇವರು

ಹೋದಲ್ಲಿ ಬಂದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪನ ನೆರಳಲ್ಲೇ ಹೆಜ್ಜೆ.

ಅಪ್ಪ ಆಡಿದರೆ ಮಾತು ಅಪ್ಪ ಉಣಿಸಿದರೆ ತುತ್ತ.

ಹು೨: ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ ಹೆತ್ತಳು ಅವಳಿ ಜವಳಿ

ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರ ಅವರ ಹೆಸರು

ಬೆಳೆಸಿದಳು ಅವರನು ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ

ತನ್ನ ಕಣ್ಣೊಳಗಿನ ಮಣಿಗಳ ಹಾಗೆ

ನೋವೇ ಅರಿಯದ ಗೊಂಬೆಗಳಂತೆ

ಬಾಡದ ಚಿನ್ನದ ಹೂವುಗಳಂತೆ

ಹು೩: ಹದಿನಾರು ತುಂಬಿತು ಮಣಿಮಾಲಾಗೆ

ಆದರೂ ಅವಳದು ಮಗುವಿನ ಮನಸು

ಹು೪: ಅವಳಂಥ ಚೆಲುವೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬಳಿಲ್ಲ

ಹುಃ: ಆದರೂ ಅವಳದು ಮಗುವಿನ ಮನಸು

ಹುಃ:ಮಣಿಮಾಲಾಂದರೆ ಮಿಂಚಿನ ಬಳ್ಳಿ

ಹುಃ:ಆದರೂ ಅವಳದು ಮೋಡದ ತಂಪು

ಹುಃ:ಮಣಿಮಾಲಾಂದರೆ ರತ್ನದ ಕಾಂತಿ

ಹುಃ:ಆದರೂ ಅವಳದು ಮಗುವಿನ ಮನಸು

ಹುಃ: ಮಣಿಮಾಲ ಚೆಲು ಚೆಲು ಕೆಂಪು ಕೆಂಪು ಗುಲಾಬಿ

ಮೊದಲ ಮಳೆ ಕರೆತಂದ ಮೊಗ್ಗಿನಂತೆ.

ಮಣಿಮಾಲ ಚೆಲು ಚೆಲು ಮಾತನಾಡುವ ಕವಿತೆ

ಮನದಲ್ಲಿ ನುಡಿಯುವಾ ನಾದದಂತೆ

(ಮೇಲಿ ನಾಲ್ಕು ಸಾಲುಗಳು ರಾಮರ್ಷಿ ಬರ್ನ್ಸನ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕವಿತೆಯಿಂದ)

(ನರ್ತಕಿಯರು ನರ್ತಿಸುತ್ತಾ ನರ್ತಿಸುತ್ತಾ ತೆರೆಯ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಮನೆ ಮತ್ತು ಹೂದೋಟದ ಒಂದು ಭಾಗ

(ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ನಂತರ. ಅದೇ ದೃಶ್ಯ, ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ. ಮಣಿ ಮಾಲಾ ಈಗ ಹದಿನಾರರ ಹುಡುಗಿ)

ಮಣಿ: ಈಗ್ಲೂ ಅಮ್ಮ ಸತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ನಂಗನಿಸ್ತದಪ್ಪಾ.

ಮಂ: ನಿಜ. ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲ ನಂಗೂ ಹಾಗೇ ಅನಿಸ್ತಿತ್ತು ಮಂಜು. ಆದರೆ ಅದು ನಮಗಾಗೋ ಭ್ರಮೆ ಮಾತ್ರ. ಸತ್ತವರು ವಾಪಾಸು ಬರೋದುಂಟಾ?

ಮಣಿ: ಆದ್ರೂ ನಂಗನಿಸೋದು ಅಮ್ಮ ಎಲ್ಲೋ ಇದ್ದಾಳೆ ಅಂತ.

ಮಂ: ಅಮ್ಮ ಸತ್ತು ಹತ್ತು ವರ್ಷವಾಯ್ತು ಮಂಜು. ಎಲ್ಲೋ ಇದ್ದೆ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬರ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಮಣಿ: ನಿಜ. ಅಮ್ಮ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಇನ್ನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. (ಅಳುತ್ತಾಳೆ)

ಮಂ: (ಕಣ್ಣೀರು ಮಿಡಿಯುತ್ತಾ) ನಿಜ. ನಿಂಗಿ ಹದಿನಾರು ತುಂಬಿತು ಮಂಜು. ನಿಂಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತೆ. ಹುಟ್ಟಿದವರಿಗೆ ಸಾವು ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಅಲ್ಪ?

ಮಣಿ: ಹೌದು.

ಮಂ: ಸಾವು ನಂಗೂ ಇದೆ, ನಿಂಗೂ ಇದೆ. ಅಲ್ವ?

ಮಣಿ: ಹೌದಪ್ಪಾ. ಆದ್ರೆ ನೀನು ಸಾಯಬಾರ್ಡು. (ಅಪ್ಪಿಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ಮಂ: (ಮುಗುಳ್ಳಕ್ಕು) ಅದು ನಮ್ಮ ಆಸೆ ಅಷ್ಟೆ ಮಂಜು. ಆದ್ರೆ ನಾವು ವಾಸ್ತವ ಏನು ಅನ್ನೋದನ್ನ ತಿಳೊಂಡು ಈಡೇರದ ಆಸೆಗಳನ್ನ ಬಿಡಬೇಕು. ನಂಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿದೆ. ನಂಗಿರುವ ಒಂದೇ ಒಂದು ಚಿಂತೆ ಅಂದ್ರೆ ನಾನು ಸಾಯೊ ಮೊದ್ಲು ನಿನ್ನ ಮದುವೆ ನಡೀಬೇಕು ಅನ್ನೋದು.

(ಬೆಳಕು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಪೂರ್ತಿ ಆರಿ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನರ್ತಕಿಯರು ರಂಗದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಹಾಡು ಮತ್ತು ನರ್ತನ ಮುಂದರಿಸಿದ್ದಾರೆ)

ಹು೧: ಒಂದಿನ ಮಂದಾರ ಸತ್ತುಹೋದ

ಹು೬: ಅವನು ಸತ್ತ ಮರುದಿನವೇ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು

ಮಣಿಮಾಲಳ ಮಲತಾಯಿ ಸೌಪರ್ಣಿಕಳ ನಿಜರೂಪ

ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರಗೆ ಸುಖದ ಸುಪ್ಪತ್ತಿಗೆ

ಮಣಿಮಾಲಾಗೆ ಹರಕು ಚಾಪೆ

ಹು೨: ಮಂಜೀರ ಕಂಜೀರಗೆ ಪಂಚಭಕ್ಷ ಪರಮಾನ್ನ

ಮಣಿಮಾಲಗೆ ಒಣರೊಟ್ಟಿ

ಮಂಜೀರ ಕಂಜೀರರಿಗೆ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಆರಾಮ

ಮಣಿಮಾಲಗೆ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಕೆಲಸ

ತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಗಲಿಡೀ ವಿಹಾರ

ಮನೆಕಾಯುವ ಕೆಲಸ ಮಣಿಮಾಲಗೆ

ಹು೧: ಅವರು ಆ ಕಡೆ ಹೋದೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಣಿಮಾಲಳ ಐವರು ಗೆಳೆಯರು ಬರ್ತಾರೆ.

ಹು೩: ನಾಲ್ಕು ಬೆಕ್ಕುಗಳು

ಟೋಟೊ ಎಂಬ ನಾಯಿ

ಅವರಿಗೆ ಅವಳೆಂದರೆ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚು

ಅವಳಿಗೆ ಅವರೆಂದರೆ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚು

ಮಣಿಮಾಲಾಗೆ ಬೇರೆ ಗೆಳೆಯರೆ ಇಲ್ಲ

ಈ ಐವರು ಗೆಳೆಯರೆ ಅವಳಿಗೆ ಎಲ್ಲ

(ನರ್ತಕಿಯರು ನರ್ತಿಸುತ್ತಾ ನರ್ತಿಸುತ್ತಾ ತೆರೆಯ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳಕು ಆರಿ ಮತ್ತೆ ಬರುವಾಗ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಮಣಿಮಾಲಾ. ಮರುಕ್ಷಣ ನಾಲ್ಕು ಬೆಕ್ಕುಗಳು ಮತ್ತು ನಾಯಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಮಣಿಮಾಲಾ ಅವುಗಳ ಮೈಸವರಿ ಪ್ರೀತಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವುಗಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ.)

ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಡು:

ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ ಮಂಜೀರ ಕಂಜೀರರದು ನಾಯಿ ಬೆಕ್ಕುಗಳಿಗೂ ಭಯ

ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದ ಹಾಗೆ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳುವೆ ಪೊದರುಗಳ ಹಿಂದೆ

(ಕುದುರೆ ಗಾಡಿ ಬಂದು ನಿಂತ ಶಬ್ದ. ನಾಯಿ ಮತ್ತು ಬೆಕ್ಕುಗಳು ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಮಣಿಮಾಲಾ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ, ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರರ ಆಗಮನ. ಧಾಂ ಧೂಂ ನಡೆ ನುಡಿ. (ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರ ಚಾಕಲೇಟು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅದರ ಹೊದಿಕೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಸಗಳನ್ನು ಎಸೆಯುತ್ತಾರೆ.)

ಸೌ: ಏಯ ಮಂಜು. ಎಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದೀಯೆ? (ಮಣಿಮಾಲಾ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ತಲೆಗೆ ಕುಟ್ಟಿ) ಇದೆಂಥದು ಕಸ? ಕಣ್ಣು ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ ನಿಂಗೆ? ಗುಡಿಸು ಬೇಗ ಗುಡಿಸು! (ಮಣಿಮಾಲಾ ಓಡಿಹೋಗಿ ಪೊರಕೆ ತಂದು ಗುಡಿಸುತ್ತಾಳೆ) ಅಡಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಆಗಿದ್ದಾ?

ಮಣಿ: ಆಗಿದೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ.

ಸೌ: ಏನೇನು ಮಾಡಿದ್ದಿ?

ಮಣಿ: ಸೌತೆಕಾಯಿ ಹುಳಿ, ಹೂಕೋಸು ಪಲ್ಯ, ತೋವೆ ಮತ್ತು ಸಾರು.

ಸೌ: ಸೌತೆ, ಕೋಸು ಎಲ್ಲಾ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಾ, ನಾಳೆಗೆ ಉಳಿಸಿದ್ದೀಯಾ?

ಮಣಿ: ಉಳಿಸಿದ್ದೀನಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ.

ಮಂಜಿ: (ಏನೋ ಬೇಕರಿ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾ)ನಂಗೆ ಹಸಿವಾಗ್ತಿದೆ.

ಕಂಜಿ: (ಬಾರ್ ಚಾಕಲೇಟು ತಿನ್ನುತ್ತಾ)ನಂಗೂ ಹಸಿವಾಗ್ತಿದೆ.

ಸೌ: ಹೂಂ. ಮಂಜು, ಎಲ್ಲಾ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಇಡು.

ಮಣಿ: ಆಗ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಮಣಿಮಾಲಳ ಮನೆ

(ಸೌಪರ್ನಿಕಾ, ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಏನೋ ಆಟದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಮಣಿಮಾಲಾ ಹೊರಗಡೆ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಉಡುಪುಗಳ ದೊಡ್ಡ ರಾಶಿ. ಕೆಲಸದಾಕೆ ಉಡುಪು ಮಡಚಿಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.)

ಡಂಗುರ: “ಕೇಳಿರಿ ಕೇಳಿರಿ. ರಾಜಕುಮಾರ ಮದುವೆಯಾಗಲು ತೀಮಾನಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಚಲೋದಾಗಿ ನರ್ತಿಸುವ ಚೆಲುವೆ ಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಗರದಲ್ಲಿಯೂ ಆಯೆಮಾಡಿದ ಹನ್ನೆರಡು ಚೆಲುವೆಯರ ನೃತ್ಯ ನೋಡಿದ್ದಾನೆ. ೩೦ ದಿನಗಳು ಕಳೆದಿವೆ. ೩೨೦ ಸುಂದರಿಯರ ನೃತ್ಯ ನೋಡಿದ್ದಾನೆ. ಈ ತನಕ ಯಾರೂ ಇಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಕೊನೆಯದಾಗಿ ರಾಜಧಾನಿಯ ಸುಂದರಿಯರಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ಚೆಲುವೆಯರ ನೃತ್ಯ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಇವತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುವ ಹುಡುಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುವ ಹುಡುಗಿ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಅವಿವಾಹಿತನಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತಾನೆ”

ಕೆಲಸದಾಕೆ: ರಾಜಕುಮಾರ ಅತ್ಯಂತ ಅದ್ಭುತ ನರ್ತಕ ಎಂದು ಜನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನರ್ತಿಸಬಲ್ಲವರು ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಲ್ಲವಂತೆ.

ಸೌ: ನಿಜ. ನಾನು ಜನ ಹಾಗನ್ನುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಕೆಲಸದಾಕೆ: ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನರ್ತನವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನಂತೆ. ಅನಂತರ ತಾನು ಮೆಚ್ಚಿದವಳೊಡನೆ ನತಿಸುತ್ತಾನಂತೆ. ಈ ತನಕ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಅವನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯ ಮಟ್ಟ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲವಂತೆ.

ಸೌ: ಅವನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯ ಮಟ್ಟ ಏನು ಅಂತ ಅವನಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಬಹುಶಃ ಮದುವೆಯಾಗದೇ ಉಳಿಯುವುದೇ ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿರಬಹುದು. (ನಗು)

ಕೆಲಸದಾಕೆ: ಮದುವೆಯಾಗದೆ ಉಳಿದರೆ ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟ ಅಲ್ಲಾ ಅಮಾ?

ಸೌ: ಯಾರಿಗೆ ನಿಂಗಾ?

ಕೆ: ಅಲ್ಲಮ್ಮ. ಹೆಣ್ಣು ಹೆತ್ತ ಹುಡುಗಿಯರ ಅಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ.

ಮಂಜಿ: ನರ್ತನ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ನಾನು ಹೋಗಲಾ ಅಮಾ ?

ಕಂಜಿ: ನಾನು ಹೋಗಲಾ ಅಮಾ ನರ್ತನ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ?

ಸೌ: ಹೋಗಿ. ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರ ಖಂಡಿತ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾನೆ.

ಕೆ: ಇಬ್ಬರೂ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನರ್ತನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ! ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರೂ ಪಟ್ಟಾನು.

ಸೌ: ನಿಜ. ಅಸಂಭವವಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿ.

ಮಂಜಿ: (ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿರುವ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುತ್ತಾ)ಅಮಾ, ನಾನು ಯಾವ ದೈಸ್ಸು ಹಾಕಲಿ?

ಕಂಜಿ: ನಾನು ಮೊನ್ನೆ ಬರ್ತ್‌ಡೇಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಉಡುಪು ಹಾಕಲಾ?

ಸೌ: ಇಬ್ಬರೂ ನಿಮ್ಮ ಬರ್ತ್‌ಡೇ ದಿನ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಉಡುಪನ್ನೇ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿ.

ಕೆ: ಹೌದಮ್ಮ. ಅದರಲ್ಲಿ ನೀವು ಉರ್ವಶಿ ಮೇನಕೆಯರ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತೀರಿ.

ಮಂಜಿ: ಉರ್ವಶಿ ಮೇನಕೆಯರನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದು ನೀನು?

ಕೆ: ಕಂಡಿಲ್ಲ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

(ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರ ನಗುತ್ತಾರೆ)

ಸೌ: ನಾಕು ತಮಾಷೆ. ಹೋಗಿ. ಮೊದಲು ಇಬ್ಬರು ಅತ್ತರು ಬೆರಸಿದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ.

ಮಣಿ: (ಪಾತ್ರೆಯೊಳಿರುವುದನ್ನು ಅರ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಒಳ ಬಂದು ಹೆದರುತ್ತಾ ಹೆದರುತ್ತಾ ಮಲತಾಯಿಯೊಡನೆ) ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ನಾನು ಹೋಗಲಾ ನರ್ತನ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ?

ಸೌ: ಏನು? ನೀನು ನರ್ತನ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಹೋಗ್ತೀಯೆ? ಕತ್ತೆ! ನಡಿ ಹೊರಗೆ? ಒಂದಷ್ಟು ಪಾತ್ರೆಯು ಹಾಗೇ ಬಾಕಿ ಇವೆ. ತೊಳೆಯೋ ಬಟ್ಟೆ ರಾಶಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ರಾತ್ರಿಯ ಅಡಿಗೆ ಬೇರೆ ಆಗ್ಬೇಕು. ನರ್ತನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳಂತೆ ನರ್ತನಕ್ಕೆ! ನಡಿ. ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಮಲಗು. ನಾವು ವಾಪಾಸು ಬರುವ ವರೆಗೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡ್ಬೇಡ.

(ಮಣಿಮಾಲಾ ತಿರುಗಿಹೋಗಿ ಕಣ್ಣೀರು ಒರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತಿಕ್ಕುವುದನ್ನು ಮುಂದರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಮಣಿಮಾಲಾ ಮನೆಯ ತೋಟ

(ಮಣಿಮಾಲಾ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಯ ಬಳಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಉಡುಪಿನ ಮೇಲೆ ಮಸಿ ಗುರುತುಗಳು. ನಾಲ್ಕು ಬೆಕ್ಕುಗಳು ಮತ್ತು ನಾಯಿ ಅವಳ ಬಳಿ ಕುಳಿತಿದೆ. ಮಣಿಮಾಲಾಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಕಣ್ಣೀರು ಚಿಮ್ಮುತ್ತದೆ. ನಾಯಿ ಮತ್ತು ಬೆಕ್ಕುಗಳು ಕೂಡ ಅವಳಿಗೆ ಅಂಟಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸಹಾನುತಾಪ ತೋರುತ್ತವೆ. ತಕ್ಷಣ ಒಬ್ಬಳು ಯಕ್ಷಿಣಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.)

ಯಕ್ಷಿ: ಮಣಿಮಾಲಾ?

ಮಣಿ: ಮಣಿಮಾಲಾ? ಯಾರು ಮಣಿಮಾಲಾ?

ಯಕ್ಷಿ: ನೀನು. ನೀನೇ ಮಣಿಮಾಲಾ.

ಮಣಿ: ನಾನು ಮಣಿಮಾಲಾ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಮಂಜು.

ಯಕ್ಷಿ: ಮಣಿಮಾಲಾ ಅಂತ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು. ಅದು ನಿನ್ನಮ್ಮ. ವನಮಾಲಾ ನಿನಗಾಗಿ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಹೆಸರು.

ಮಣಿ: ನಿಂಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು?

ಯಕ್ಷಿ: (ನಕ್ಕು) ನಾನು ನಿನ್ನ ಅಮ್ಮನ ಗೆಳತಿ.

ಮಣಿ: ಏನು ನನ್ನ ಅಮ್ಮನ ಗೆಳತಿಯೆ?

ಯಕ್ಷಿ: ಹೌದು ಮಗು. ನಾನು ಯಕ್ಷಿ. ನಂಗೆ ಮನುಷ್ಯರ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿರೋದನ್ನ ತಿಳಿಯೋ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ. (ಮಣಿಮಾಲಾ ಮತ್ತು ಅವಳ ಗೆಳೆಯರು ಬೆರಗುಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಯಕ್ಷಿ: ಇವತ್ತಿನಿಂದ ನೀನು ಮಣಿಮಾಲಾ. ನಿನಗೆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ನರ್ತಿಸಲು ಮನಸ್ಸಿದೆಯಲ್ಲವೆ ಮಣಿಮಾಲಾ?

ಮಣಿ: ಹೌದು ಇದೆ.

ಯಕ್ಷಿ: ಕಂಜೀರ ಮಂಜೀರ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದರಲ್ಲಾ?.

ಮಣಿ: ಹೌದು. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದರು.

ಯಕ್ಷಿ: ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನರ್ತನಕ್ಕೆ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಮಣಿ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ)ಹೇಗೆ?

ಯಕ್ಷಿ: ನೋಡು. ಆ ಬಂಡೆ ರಥವಾಗ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಈ ನಾಲ್ಕು ಬೆಕ್ಕುಗಳು ಕುದುರೆಗಳಾಗ್ತವೆ. ಟೋಟೊ ಸಾರಥಿಯಾಗ್ತದೆ. ನೀನು ರಥವನ್ನು ಏರಿದ ಕೂಡಲೇ ರಥ ಓಡಿ ಅರಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ಇವತ್ತು ನರ್ತಿಸುವ ಹುಡುಗಿಯರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನೊಡನೆ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಮಣಿಮಾಲಾ ಎಂದು ಹೇಳು. ಎಲ್ಲಾ ಸೃಷ್ಟವಾಯಾ?

ಮಣಿ: ಆಯಿತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಉಡುಪು?

ಯಕ್ಷಿ: (ನಕ್ಕು)ನಿನ್ನ ಉಡುಪು ಹೇಗೆ ಬದಲಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನೀನೇ ನೋಡುವಿಯಂತೆ. ಯಾವ ಬಣ್ಣ ಇಷ್ಟ ನಿನಗೆ?

ಮಣಿ: ಬಿಳಿ.

ಯಕ್ಷಿ: ಸರಿ. ನಿನ್ನ ಉಡುಪು ಬೆಳದಿಂಗಳಂತೆ ಬಿಳಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನರ್ತನ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನೀನು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ ಬಡಿಯುವಾಗ ಮತ್ತೆ ರಥ ಏರಬೇಕು. ತಡಮಾಡಕೂಡದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಗಂಟೆ ಹನ್ನೆರಡು ಬಾರಿ ಬಡಿದು ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಕುದುರೆಗಳು ಬೆಕ್ಕುಗಳಾಗ್ತವೆ. ಸಾರಥಿ ನಾಯಿ ಆಗ್ತದೆ. ಅರ್ಥವಾಯಾ?

ಯಕ್ಷಿ: ನೀನು ನರ್ತನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದೀತಾ?

ಮಣಿ: (ಹರ್ಷದಿಂದ) ಆದೀತು.

ಯಕ್ಷಿ: ಆದರೆ ನೆನಪಿರಲಿ. ಗಡಿಯಾರ ಹನ್ನೆರಡು ಹೊಡೆಯಲು ತೊಡಗಿದೊಡನೆ ನೀನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಬೇಕು. ಒಂದು ಸೆಕೆಂಡು ಕೂಡ ತಡವಾಗಬಾರದು. ತಡವಾದರೆ ಅಲ್ಲೇ ನೀನು ಇದೇ ಮಂಜು ಆಗಿಬಿಡುತ್ತಿ. ನಿನ್ನ ರಥ ಬಂಡೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕುದುರೆಗಳು ಬೆಕ್ಕುಗಳಾಗ್ತವೆ. ಸಾರಥಿ ನಾಯಿಯಾಗ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ರಹಸ್ಯವೂ ಬಯಲಾಗ್ತದೆ!

ಮಣಿ: ಗಡಿಯಾರ ಮೊದಲ ಬಡಿತ ಕೇಳಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ರಥ ಏರುತ್ತೇನೆ.

ಯಕ್ಷಿ: ಹೌದು ಹಾಗೇ ಮಾಡು.

(ಯಕ್ಷಿ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಮಂತ್ರದ ಕೋಲನ್ನು ನಾಯಿ ಬೆಕ್ಕುಗಳ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಆಡಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು:ಅರಮನೆ. ನೃತ್ಯದ ಹಾಲ್

(ರಾಜಕುಮಾರ ಎತ್ತರದ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಬಳಿ ಉದ್ದನೆಯ ಪೇಟ ಧರಿಸಿದ ರಾಜಸೇವಕ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಗದ)

ಸೇವಕ: ಈಗಾಗಲೇ ನಡೆದಿರುವ ಮೊದಲ ನರ್ತನ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಆಯೆಯಾಗಿರುವ ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿಯಲ್ಲಿ ಹನ್ನೊಂದು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಕು: ಹನ್ನೊಂದು ಮಂದಿ ಹೇಗೆ ನರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ? ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿ ಬೇಡವೆ?

ಸೇವಕ: ಹೌದು ರಾಜಕುಮಾರ. ಹನ್ನೆರಡನೆಯವಳು ಬಂದಿಲ್ಲ.

ರಾಕು: ಹನ್ನೊಂದು ಮಂದಿಯ ನರ್ತನ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರೆ ಅವಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊ.

ಸೇವಕ: ಆಗಲಿ ರಾಜಕುಮಾರ. ಈಗ ನಾನು ಸ್ಪರ್ಧಿಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಓದಿಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ನರ್ತನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ವೇದಿಕೆಗೆ ಬರಬೇಕು. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರ ನರ್ತನ ತನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೋ ಅವಳನ್ನು ಆರಿಸಿ ಅವಳೊಡನೆ ರಾಜಕುಮಾರ ನರ್ತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಯೆಯಾದವರ ಹೆಸರುಗಳು ಈ ರೀತಿ ಇವೆ:

(ಅವನು ಒಂದೊಂದೇ ಹೆಸರು ಕೂಗಿದಂತೆ, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಬಂದು ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನರ್ತನಕ್ಕೆ ಸಜ್ಜಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ)

ಕಂಜೀರ, ಮಂಜೀರ, ಮಧುಮಾಲಿಕಾ, ಮಧುಚಂದ್ರಿಕಾ,

ಮಣಿಚಂದ್ರಿಕಾ, ಪುಷ್ಪಮಾಲಿಕಾ, ಪುಷ್ಪಚಂದ್ರಿಕಾ, ವನಮಾಲಿಕಾ,

ವನಚಂದ್ರಿಕಾ, ಜ್ಯೋತಿಮಾಲಿಕಾ, ನೀಹಾರಿಕಾ,

(ಹನ್ನೊಂದನೆಯವಳು ಬಂದು ನಿಂತ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ರಥ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಮಣಿಮಾಲಾ ಇಳಿದು ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ಇಳಿಸಿ ರಥ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ)

ರಾಸೇ: ನೀನು ನರ್ತಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ?

ಮಣಿ: ಹೌದು. ನನ್ನನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಾ?

ರಾಸೇ: ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಏನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?

ಮಣಿ: ನನ್ನ ಹೆಸರು ಮಣಿಮಾಲಾ

ರಾಸೇ: ವಿಳಾಸ?

ಮಣಿ: ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ರಾಸೇ: ಸರಿ. ಸೇರಿಕೊ.

ರಾಕು: ಇನ್ನು ನರ್ತನ ಆರಂಭವಾಗಲಿ.

ರಾಸೇ: ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿ. ನರ್ತನವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ರಾಜಕುಮಾರನ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗುವ ವರೆಗೆ ನರ್ತನ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು.

(ಎಲ್ಲರೂ ನರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಣಿಮಾಲಾಳ ನೃತ್ಯ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು ಅವನ ಮುಖಭಾವದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಆಸನದಿಂದ ಎಳುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಹೊತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯ ಗಡಿಯಾರ ಬಡಿತ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಣಿಮಾಲಾ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ನರ್ತನ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಬರುತ್ತಾಳೆ. ರಥ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ರಥ ಏರುತ್ತಾಳೆ. ರಥ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತದೆ. ಅವಳು ರಥವನ್ನೇರುವ ತರಾತುರಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಬಂಗಾರದ ಬಣ್ಣದ ರೇಶಿಮೆ ಪಾದರಕ್ಷೆ ಉಳಿದುಹೋಗುತ್ತದೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಅದನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಅದರ ಅಂದ ನೋಡಿ ಮೈಮರೆಯುತ್ತಾನೆ. ನೃತ್ಯ ಮುಂದರಿದಿದೆ. ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ನೃತ್ಯ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ರಾಸೇ: ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಮರಳಬಹುದು. ರಾಜಕುಮಾರನ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ನಾಳೆ ತಿಳಿಸಲಾಗುವುದು.

(ರಂಗದ ಮೇಲೆ ರಾಜಕುಮಾರ ಮತ್ತು ರಾಜಸೇವಕ ಮಾತ್ರ ಉಳಿಯುತ್ತಾರೆ)

ರಾಕು: ಇದೆಂಥಾ ಪಾದರಕ್ಷೆ. ಇಂಥ ಪಾದರಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಾನು ಈ ತನಕ ನೋಡಿಲ್ಲ.

ರಾಸೇ: ತುಂಬಾ ಸುಂದರವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅಷ್ಟೇ ಬಹಳ ನಾಜೂಕಾಗಿದೆ.

ರಾಕು: ರೇಶಿಮೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದಂತಿದೆ. ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ನವರತ್ನಗಳನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯರು ಧರಿಸುವ ಬೂಟಿನಂತೆ ಇಲ್ಲ.

ರಾಸೇ: ರಂಭೆಯದೋ, ಮೇನಕೆಯದೋ, ಉರ್ವಶಿಯದೋ, ತಿಲೋತ್ತಮೆಯದೋ ಎಂಬಂತಿದೆ.

ರಾಕು: ಅವರ ಬೂಟುಗಳನ್ನು ನೀನು ನೋಡಿದ್ದೀಯೆ?

ರಾಸೇ: ಇಲ್ಲ.

ರಾಕು: ಮತ್ತೆ ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿ ಅವರ ಪಾದರಕ್ಷೆಯ ಹಾಗಿದೆ ಅಂತ?

ರಾಸೇ: ಊಹಿಸಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಇದನ್ನು ಧರಿಸಿದವಳು ರಂಭೆ, ಮೇನಕೆ, ಉರ್ವಶಿ ಮತ್ತು ತಿಲೋತ್ತಮೆಯ ಹಾಗಿದ್ದಳು.

ರಾಕು: ಅದು ನಿಜ. ನಾನು ಅವಳನ್ನೇ ವರಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳು ಅದೃಶ್ಯವಾದಳಲ್ಲಾ? ಅವಳನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಹೇಗೆ?

ರಾಸೇ: ಬಹಳ ಸುಲಭ. ಈ ಬೂಟಿನ ಜೊತೆ ಯಾರೊಡನಿದೆಯೋ ಅವಳೇ ಅವಳು!

ರಾಕು: ಅದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವಳು ಯಾರು, ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಹೇಗೆ?

ರಾಸೇ: ಅದಕ್ಕೇನಾದರೂ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. (ಇಬ್ಬರೂ ಯೊಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಮಣಿಮಾಲಾ ಮನೆ

(ಮಣಿಮಾಲ ನೆಲಗುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರ ಅವಳು ಗುಡಿಸಿದಲ್ಲಿಗೆ ಪುನಃ ಪುನಃ ಕಾಗದದ ಚೂರುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಅವಳನ್ನು ಗೋಳು ಹೊಯ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ ಈ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಮಣಿಮಾಲಳ ಉಡುಪು ಕೊಳೆಯಾಗಿದೆ. ಮಂಜೀರ ಕಂಜೀರರ ಉಡುಪು ವೈಭವಯುತವಾಗಿದೆ.)

ಡಂಗುರ: "ಕೇಳಿರಿ ಕೇಳಿರಿ. ನಿನ್ನೆ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದಿರುವವರ ಮನೆಗೆ ರಾಜಕುಮಾರ ಒಂದು ವಿಶೇಷವಾದ ಪಾದರಕ್ಷೆ ಕಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅದು ಯಾರ ಕಾಲಿಗೆ ಹೊಂದುತ್ತದೋ ಅವಳನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಪಾದರಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಸೈನಿಕರು ಈಗಾಗಲೇ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಕೂಡ ಅವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಕನೈಯರು ತಮ್ಮ ಪಾದವನ್ನು ಆ ಪಾದರಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬಹುದು."

ಕೆ: (ಒಳಬರುತ್ತಾ) ಡಂಗುರ ಕೇಳಿಸ್ತಾ?

ಸೌ: ಕೇಳಿಸ್ತು. ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಮುಖಕಮಲಕ್ಕಿಂತ ಪಾದಕಮಲವೇ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. (ನಗು)

ಕೆ: ಹಾಗಲ್ಲ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತಕ್ಕೇ ವಯಸ್ಸು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಅರುವತ್ತರಲ್ಲಿಯೂ ಯವನ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ. (ನಗು)
ಅದಂಥಾ ಪಾದರಕ್ಷೆಯೊ ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ!

ಸೌ: ವಿಶೇಷವಾದ ಪಾದರಕ್ಷೆ!

ಕೆ: ಅದೂ ಕೂಡ ಒಂದೇ ಕಾಲಿನ್ನು!

ಮಂಜಿ ಮತ್ತು ಕಂಜಿ: ಯಾವ ಕಾಲಿನ್ನುಂತೆ?

ಕೆ: ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೇ ಗೊತ್ತು.

ಸೌ: ಡಂಗುರದವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಕು.

ಕೆ: ಡಂಗುರದವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದು ಡಂಗುರ ಮಾತ್ರ! ಅವನಿಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಏನೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಂಜಿ: ನಾನು ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದು, ಎರಡೂ ಕಾಲು ಹಾಕಿ ನೋಡ್ತೀನಿ.

ಕಂಜಿ: ನಾನು ಕೂಡ ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದು, ಎರಡೂ ಕಾಲು ಹಾಕಿ ನೋಡ್ತೀನಿ.

ಕೆ: ನಿನ್ನೆ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋದವರು ಅಂದ್ರೆ ನೀವು ಕೂಡ ಒಂದು ಕೈ ನೋಡ್ಬಹುದು ಅಲ್ಲಾ ಅಮ್ಮ? (ನಗು)

ಸೌ: ಅಂದ್ರೆ?

ಕೆ: ನೀವು ಕೂಡ ಒಂದು ಕಾಲು ಹಾಕಿ ನೋಡ್ಬಹುದು ಅಂದೆ. ನಿಮ್ಮ ಪಾದ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಚೊಕ್ಕವಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಎರಡು ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೆ ಆದ್ರೆ ಆಯ್ತಲ್ಲಾ, ನಿಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯ.. ರಾಜಕುಮಾರ ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ವರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸೌ: ಕನ್ನೆ ಅಂತ ಡಂಗುದವನು ಹೇಳಿದನಲ್ಲ?

ಕೆ: ಡಂಗುರದವನು ಕೆಲವು ಸಲ ತುಂಬಾ ಅಧಿಕಪ್ರಂಗಿಯಾಗಿರಾನೆ. ಕೆಲವು ನಾಟಕದವರ ಹಾಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಾನೆ. (ನಗು)

(ಹೊರಗಡೆ ರಥ ಬಂದ ಶಬ್ದವಾಗುತ್ತದೆ)

ಕಂಜಿ: ಅಮಾ, ಅಮಾ . ರಾಜಕುಮಾರನ ರಥ ಬಂದೇ ಬಿಡು!

ಸೌ: ಛೆ! ಚೆನ್ನಾಗಿ ಡ್ರೆಸ್ ಹಾಕೊಳ್ಳೋಕೂ ಅವಕಾಶ ಕೊಡ್ಲಿಲ್ಲ!

(ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರ ಜೊತೆ ರಾಜಕುಮಾರನ ಪ್ರವೇಶ. ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರ ಮತ್ತು ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದ ಅತ್ತಿತ್ತ ಓಡಿ ಒಂದು ಸುಂದರವಾದ ಕುರ್ಚಿ ತಂದಿರಿಸುತ್ತಾರೆ.)

ಸೌ: ರಾಜಕುಮಾರರ ಪಾದಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನೆಯು ಪಾವನವಾಯಿತು. ರಾಜಕುಮಾರ ದಯವಿಟ್ಟು ಆಸನವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಬೇಕು.

(ರಾಜಕುಮಾರ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಸೈಂ: ಬನ್ನಿ. ಯಾರು ಇಲ್ಲಿ ಪಾದಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವವರು? (ಪಾದರಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲಿರಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಮಂ: ನಾನು! (ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕಾಲು ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಯಾವ ಕಾಲೂ ಅದರೊಳಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಂಜೀರ ಆತುರದಿಂದ ಮಂಜೀರಳಂತೆಯೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಸೋತ ಮುಖಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮಣಿ: (ಒಳಗಿಂದ ಓಡಿ ಬಂದು) ನಾನು ಕಾಲು ಹಾಕಿ ನೋಡಲೆ? (ಮಣಿಮಾಲಾ ಬೂಟು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ ಬೂಟನ್ನು ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ಸೌ: ಕತ್ತೆ! ನಿನ್ನ ಕೊಳಕು ಕಾಲನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ತಾಗಿಸಬೇಡ! ನನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಆಗುತ್ತೋ ನೋಡ್ತೀನಿ. (ಕಾಲು ತುರುಕುತ್ತಾಳೆ. ಪಾದರಕ್ಷೆ ಮುರಿದುಹೋಗುತ್ತದೆ) ಅಯ್ಯೋ ಮುರಿದು ಹೋಯಿತಲ್ಲಾ! (ಭಯಗ್ರಸ್ತಳಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಮಣಿಮಾಲಾ ತಟ್ಟನೆ ತನ್ನ ಅಂಗಿಯ ಜೇಬಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಪಾದರಕ್ಷೆ ತೆಗೆದು ಕಾಲಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ತಕ್ಷಣ ರಾಜಕುಮಾರ ಎದ್ದು ಮಣಿಮಾಲಾಳ ಕೈಹಿಡಿಯುತ್ತಾನೆ)

ರಾಕು: ನೀನೇ ಮಣಿಮಾಲಾ. ಅಲ್ಲ?

ಮಣಿ: ಹೌದು ರಾಜಕುಮಾರ.

ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ, ಕಂಜೀರ, ಮಂಜೀರ (ಮೂಕವಿಸ್ಮಿತರಾಗಿ): ಮಣಿಮಾಲಾ!

ರಾಕು: ಮಣಿಮಾಲಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ವರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಬಾ. (ನಿರ್ಗಮನ. ಸೌಪರ್ಣಿಕಾ, ಮಂಜೀರ ಮತ್ತು ಕಂಜೀರ ಮೂಕವಿಸ್ಮಿತರಾಗಿ ನೋಡಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೬: ೧. ಐವರು ಬಂಟರು

ಪಾತ್ರಗಳು:

ರಾಜಕುಮಾರ

ಡೊಳ್ಳ (ಅತೀವ ದಪ್ಪ ಗಿನ ದೇಹದವನು)

ಲಂಬು (ಅತೀವ ಎತ್ತರದ ದೇಹದವನು)

ಕುಳ್ಳ (ಅತೀವ ಕುಳ್ಳಗಿನ ದೇಹದವನು)

ಕೊಕ್ರ(ಅತ್ತಿತ್ತ ಕತ್ತು ತಿರುಗಿಸುವವನು)

ಚಳಿಯ(ನಿರಂತರ ಚಳಿಯಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿರುವವನು)

ರಾಣಿ, ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ, ಜನರು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಕಾಡು

(ಮರಗಿಡಗಳು. ಒಂದು ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ರಾಜಕುಮಾರ ದುಃಖಿತನಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಒಬ್ಬ ಬಹಳ ದಪ್ಪಗಿನ ದೇಹದ, ದೊಡ್ಡ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕುಳ್ಳ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಡೊಳ್ಳ: ಯಾರು ನೀನು?

ರಾಕು: ನಾನು ಒಬ್ಬ ಪರದೇಶಿ.

ಡೊಳ್ಳ: ನೋಡಿದರೆ ಪರದೇಶಿಯ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ರಾಜಕುಮಾರನ ಹಾಗೆ ಇರುವೆ.ಯಾವ ದೇಶ ನಿನ್ನದು?

ರಾಕು: ನನಗೆ ದೇಶವೂ ಇಲ್ಲ ವಾಸವೂ ಇಲ್ಲ.

ಡೊಳ್ಳ: ನನ್ನಂಥ ದರಿದ್ರನಿಗೆ ಸಹ ದೇಶ ಮತ್ತು ವಾಸ ಎರಡೂ ಇದೆ. ನಿನಗಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಹೇಗೆ? ಹೇಳು ಏನು ನಿನ್ನ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣ?

ರಾಕು: ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರ ನಿಜ. ಆದರೆ ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕೊಂದು ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ಹೇಗೋ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಮಂತ್ರಿಯ ಸೈನಿಕರು ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ನನ್ನ ತಲೆ ಕಡಿಯುತ್ತಾರೆ. (ಭೀತಿ ಮತ್ತು ದುಃಖ)

ಡೊಳ್ಳ: (ನಕ್ಕು) ನೀನಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವನು. ಅದಕ್ಕೇ ಸಾವಿನ ಯೋಚನೆಯಿಂದಲೇ ಹೆದರಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯೆ. ಸಾವಿನ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸ್ತೇಡ; ಬದುಕಿನ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸು. ಇರು ನನ್ನ ಜೊತೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ.

ರಾಕು: ನಿನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಎತ್ತಲಿಕ್ಕೇ ನಿನಗೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿ?

ಡೊಳ್ಳ: ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರು ಏನು ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ನಾನು ಇಡೀ ಸಾಗರದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಬಲ್ಲೆ.

ರಾಕು : ನೀನು ಸಾಗರದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದರೆ ನನಗೆಂಥ ರಕ್ಷಣೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ?

ಡೊಳ್ಳ:ಅದು ರಕ್ಷಣೆಯ ಆಗತ್ಯ ಬಂದಾಗ ತಿಳಿಯುವುದು. ನನಗೆ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ರಾಕು: ಯಾರು ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು? ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಅವರು?

ಡೊಳ್ಳ: ಇಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನೇ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

(ಡೊಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ವಿಪರೀತ ಎತ್ತರದ ಮನುಷ್ಯ ಬಂದು ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ)

ಡೊಳ್ಳ: ಲಂಬು, ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಲಂಬು: ಆಗಲಿ. (ತಲೆಬಾಗುತ್ತಾನೆ)

ರಾಕು: ನೀನು ಎಷ್ಟು ಎತ್ತರ ಇರುವೆಯೆಂದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆಯ ನನಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀನು ಯಾವ ರೀತಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವೆ?.

ಲಂಬು: ನಾನು ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ದೇಶಗಳನ್ನು ದಾಟುವೆ.

ರಾಕು: ಅದರಿಂದ ನನಗೇನು ಪ್ರಯೋಜನ?

ಲಂಬು: ಅದು ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ತಿಳಿಯುವುದು ರಾಜಕುಮಾರ.

(ಡೊಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ಬಹಳ ಕುಳ್ಳನಾದ ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕ ದೇಹದ ಮನುಷ್ಯ ಬಂದು ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ)

ಡೊಳ್ಳ: ಕುಳ್ಳ, ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಕುಳ್ಳ: ಆಗಲಿ. (ತಲೆಬಾಗುತ್ತಾನೆ)

ರಾಕು: ನೀನು ಕಣ್ಣಿಗೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀನು ಯಾವ ರೀತಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವೆ?

ಕುಳ್ಳ; ನನಗೆ ಸಮುದ್ರದಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸೂಜಿ ಕೂಡ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ರಾಕು: ಅದರಿಂದ ನನಗೇನು ಪ್ರಯೋಜನ?

ಕುಳ್ಳ: ಅದು ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ತಿಳಿಯುವುದು ರಾಜಕುಮಾರ.

(ಡೊಳ್ಳ ಸಿಳ್ಳು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಬಂದು ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಕತ್ತು ಒಮ್ಮೆ ಬಲಗಡೆಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಎಡಗಡೆಗೆ ಹೊರಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.)

ಡೊಳ್ಳ: ಕೊಕ್ರ, ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಕೊಕ್ರ: ಆಗಲಿ. (ತಲೆಬಾಗುತ್ತಾನೆ)

ರಾಕು: ನಿನ್ನ ತಲೆ ನಿಂತಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಯಾವ ರೀತಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವೆ?

ಕೊಕ್ರ: ಅದು ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯ ಬಂದಾಗ ತಿಳಿಯುವುದು ರಾಜಕುಮಾರ.

(ಡೊಳ್ಳ ಸಿಳ್ಳು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಗಾತ್ರದ ಮನುಷ್ಯ ಬಂದು ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ)

ಡೊಳ್ಳ: ಚಳಿಯ, ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ರಾಕು: ನೀನೇಕೆ ಹಾಗೆ ನಡುಗುತ್ತಿರುವೆ?

ಚಳಿಯ: ನಾನು ಚಳಿಯಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿರುವೆ.

ರಾಕು: ಈ ಸೆಖೆಯಲ್ಲಿ, ಈ ಸುಡುವ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಚಳಿಯೆ?

ಡೊಳ್ಳ: ಬಿಸಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾದಷ್ಟು ನನಗೆ ಚಳಿ ಜಾಸ್ತಿ. ನನ್ನನ್ನು ನೀವು ಸೂರ್ಯನ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ ನಾನು ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಮರಕಟ್ಟಿ ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ರಾಕು: ಈ ಚಳಿ ನಿನಗೆ ಶಾಶ್ವತವೆ?

ಚಳಿಯ: ಹೌದು. ಆದರೆ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ನನ್ನನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು "ನಿನ್ನ ಚಳಿ ನನಗೆ ಬರಲಿ" ಎಂದರೆ ಈ ಚಳಿ ಅವರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ರಾಕು: ಅಂಥವರೊಬ್ಬರು ನಿನಗೆ ಈ ತನಕ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ?

ಚಳಿಯ: ಇಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು ಇಂಥ ಚಳಿ? ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೇನೇ ಎಲ್ಲರೂ ಹೆದರಿ ಓಡುತ್ತಾರೆ.

ರಾಕು: ಹೀಗೆ ನಿರಂತರ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ನಡುಗುವ ನೀನು ಎಂಥ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವೆ?

ಚಳಿಯ: ಅದು ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದಾಗ ತಿಳಿಯುವುದು ರಾಜಕುಮಾರ.

ಡೊಳ್ಳ: ಸರಿ ಇನ್ನು ಹೊರಡೋಣ.

ಎಲ್ಲರೂ: ಎಲ್ಲಿಗೆ?

ಡೊಳ್ಳು: ಲಂಬು, ನಮ್ಮನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಆ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಹತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾನು ನಿನಗೆ ಮಹಾರಾಣಿ ಮಣಿಮೇಖಲಾ ಆಳುತ್ತಿರುವ ಮಂಗಳಗಂಗಾಪುರ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಅದರ ಗಡಿಯಾಚೆ ಇಳಿಸು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಏನು ಎಂದು ಅಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ರಾಕು: ಮಂಗಳಗಂಗಾಪುರ! ಅದು ಆರು ನೂರು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿದೆ!

ಲಂಬು: ನನಗೆ ಮೈಲುಗಳ ಲೆಕ್ಕ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಅದು ಕೇವಲ ಹತ್ತು ಹೆಜ್ಜೆ ದೂರ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಅರಮನೆ

(ರಾಣಿ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಸೇವಕ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಸೇವ: ಒಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರ ಮಹಾರಾಣಿಯವರನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಣಿ: (ಸ್ವಗತ) ಈ ರಾಜಕುಮಾರರಿಂದ ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲದಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬರಾದ ಮೇಲೊಬ್ಬರು ಬರುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮೂರು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ತಲೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. (ಸೇವಕಿಯೊಡನೆ) ಇವನು ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ?

ಸೇವ: (ಪ್ರಫುಲ್ಲತೆಯಿಂದ)ತುಂಬಾ ಚೆಂದ ಇದ್ದಾನೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಈ ತನಕ ಬಂದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಕುಮಾರರಿಗಿಂತ ಚೆಂದವೆ?

ಸೇವ: ಹೌದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಮೂರು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಗೆಲ್ಲುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇರುವವನಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆಯೆ? ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಯಾರೊಬ್ಬರಿಂದಲೂ ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಸೇವ: (ಕರುಣೆಯಿಂದ)ಈತ ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಯದವನು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಿಂತಲೂ ಚಿಕ್ಕವನೆ?

ಸೇವ: ಸುಮಾರಾಗಿ ಅದೇ ಪ್ರಾಯದವನಿರಬಹುದು, ಮಹಾರಾಣಿ

ರಾಣಿ: ಸರಿ. ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಸೇವಕಿ ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ತಲೆ ಬಾಗಿ ವಂದಿಸುತ್ತಾನೆ)

ರಾಣಿ: ನೀನು ರಾಜಕುಮಾರನೆ? (ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ)

ರಾಕು: ಹೌದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಯಾವ ರಾಜ್ಯ?

ರಾಕು: ನಾನು ಗುಲಾಬಿದೇಶದ ರಾಜಕುಮಾರ.

ರಾಣಿ: ಗುಲಾಬಿ ದೇಶ! (ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ) ಅಲ್ಲಿ ಈಗ ಗುಲಾಬಿಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿವೆಯೆ ಅಥವಾ ಮುಳ್ಳುಗಳು ಮಾತ್ರ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿವೆಯೆ?

ರಾಕು: ಮುಳ್ಳುಗಳಿರುವ ಗುಲಾಬಿಗಳು ಮತ್ತು ಗುಲಾಬಿಗಳಿರುವ ಮುಳ್ಳುಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

(ಅವನ ಉತ್ತರದಿಂದ ತುಸು ಅಪ್ರತಿಭಳಾಗುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಣಿ: ನಿನಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವ ಬಯಕೆಯೆ?

ರಾಕು: ಹೌದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: (ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ) ಪರೀಕ್ಷೆಗಳೇನೆಂದು ತಿಳಿದಿದೆಯೆ?

ರಾಕು: ಇಲ್ಲ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಪರೀಕ್ಷೆಗಳೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಬಂದಿರುವೆ. ಆಶ್ಚರ್ಯ! (ರಾಜಕುಮಾರ ಮನವಾಗಿದ್ದಾನೆ) ಸರಿ. ಒಟ್ಟು ಮೂರು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿವೆ. ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಮುಂದಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಏನೆಂದು ತಿಳಿಸಲಾಗುವುದು.

ರಾಕು: ಯಸ್ ಮಾಡಮ.

ರಾಣಿ: (ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯಭರಿತಳಾಗಿ) ಹಾಗೆಂದರೆ?

ರಾಕು: ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಮಹಾರಾಣಿ. ಅದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಶಾಲೆಗಳ ಭಾಷೆ. ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ನಾಲಿಗೆಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು.

ರಾಣಿ: ಏನು ಅದರ ಅರ್ಥ?

ರಾಕು: ಸರಿ ಮಹಾರಾಣಿ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ.

ರಾಣಿ: ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ. ಕೇಳು. ಮೊದಲ ಪರೀಕ್ಷೆ. ಕೆಂಪು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ನನ್ನದೊಂದು ಉಂಗುರ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಅದನ್ನು ತಂದುಕೊಡಬೇಕು. ನೆನಪಿರಲಿ. ಈ ಮೊದಲನೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸೋತು ಮೂರು ಸಾವಿರ ರಾಜಕುಮಾರರು ತಲೆಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಕು: ಸಾಯಂಕಾಲದೊಳಗೆ ನಿಮ್ಮ ಉಂಗುರ ತಂದುಕೊಡುವೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

(ರಾಜಕುಮಾರನ ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಗುಡಿಸಲು.

(ರಾಜಕುಮಾರನ ಐವರು ಬಂಟರು. ಸರಸ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಆನಂದವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಕುಮಾರನ ಆಗಮನ)

ಡೊಳ್ಳು: ಮಹಾರಾಣಿಯ ಭೇಟಿಯಾಯಿತೆ ರಾಜಕುಮಾರ?

ರಾಕು: ಆಯಿತು.

ಡೊಳ್ಳು: ಮಹಾರಾಣಿಯ ಎದುರು ನಿಂತಾಗ ನಡುಕವೇನಾದರೂ ಬಂತೆ? (ನಗು)

ರಾಕು: ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಹಂತದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿತಪ್ಪಿನಿಂದ ಮೃಡಮ ಎಂದು ಕರೆದುಬಿಟ್ಟೆ!

ಡೊಳ್ಳು: ಹೌದೆ? ಏನಿತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಆಕೆಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ?

ರಾಕು: ಆಕೆಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ, ಮಾಡಮ ಎಂದರೇನರ್ಥ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಮಾಡಮ ಅಂದರೆ ಮಹಾರಾಣಿ ಎಂದು ಅರ್ಥ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ.

ಡೊಳ್ಳು: ಗುಡ್. ಹಾಗೆ ಅವಳನ್ನು ಫೂಲ್ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವಳಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗಬೇಕಬೇಕಾಗಿದೆ!

ರಾಕು: ಯಾಕೆ?

ಡೊಳ್ಳು: ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವಳ ಬಂಟರ ಉಪಟಳ ಸಹಿಸಲಾಗದೆ ಈ ರಾಜ್ಯ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದವರು ನಾವು! ಸರಿ. ಇರಲಿ. ಅವಳ ಶರತ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿವೆ. ಏ ಕುಳ್ಳಣ್ಣು , ಆ ಉಂಗುರ ಎಲ್ಲಿದೆ ನೋಡು. (ಕುಳ್ಳ ಕಣ್ಣು ಸಣ್ಣದು ಮಾಡಿ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾನೆ) ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆಯೆ?

ಕುಳ್ಳು: ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಡೊಳ್ಳು: ಎಲ್ಲಿದೆ?

ಕುಳ್ಳು: ಸಮುದ್ರದ ತಳದಲ್ಲಿದೆ.

ಡೊಳ್ಳು: ಲಂಬೂ, ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಡು.

ಲಂಬು: ನೀರಿನಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಉಂಗುರ ನನಗೆ ಕಾಣಿಸದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಅದನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದು ಹೇಗೆ?

ಡೊಳ್ಳು: ನೀರು ನಾನು ಖಾಲಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. (ಕುಕ್ಕರಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಾಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿ ನೀರು ಹೀರುವ ಶಬ್ದ ಮಾಡಿ) ನೀರು ಖಾಲಿಯಾಗಿದೆ. ಈಗ ತೆಗೆ ಉಂಗುರ. (ಲಂಬು ಕೈ ಉದ್ದ ಮಾಡಿ ಉಂಗುರವನ್ನು ಎತ್ತಿ ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೈಯಲ್ಲಿಡುತ್ತಾನೆ)

ಡೊಳ್ಳು: ಸರಿ. ಇನ್ನು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ನೀರನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. (ಕುಕ್ಕರಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಾಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿ ನೀರು ಹರಿಸುವ ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಅರಮನೆ

(ರಾಣಿಯ ಮುಂದೆ ರಾಜಕುಮಾರ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ರಾಣಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉಂಗುರವಿದೆ. ಉಂಗುರವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ)

ರಾಣಿ: ಸರಿ. ನೀನು ಮೊದಲ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದಿರುವೆ. ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆ.

ರಾಕು: ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಆ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕುರಿಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದೊಳಗೆ ತಿಂದು ಮುಗಿಸಬೇಕು. ಅರಮನೆಯ ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಗ್ಯಾಲನ್ ವೈನ್ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಕುಡಿದು ಮುಗಿಸಬೇಕು.

ರಾಕು: ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ. ನನ್ನ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ನನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಬೇಕು.

ರಾಣಿ: ಆಗಲಿ. (ನಸುನಕ್ಕು) ಆದರೆ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ.

ರಾಕು: ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ. ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ.

(ರಾಜಕುಮಾರನ ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಗುಡಿಸಲು

(ರಾಜಕುಮಾರನ ಐವರು ಬಂಟರು. ಸರಸ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಆನಂದವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಕುಮಾರನ ಆಗಮನ)

ಡೊಳ್ಳು: ಸರಿ. ನಡಿ ರಾಜಕುಮಾರ ಮೊದಲು ಕುರಿಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅನಂತರ ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸದ ಗೋದಾಮು ಖಾಲಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. (ನಗುತ್ತಾನೆ. ಇತರರು ಕೂಡ ನಗುವಿನಲ್ಲಿ ಪಾಲುಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಲಂಬು: ನಮಗೆ ಉಪವಾಸವೆ?

ಡೊಳ್ಳು: ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಜೋಳದ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಔತಣದ ದಿನ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದೆ ಇದೆ.

ಕುಳ್ಳು: ಜೋಳದ ಒಣ ರೊಟ್ಟಿ ತಿಂದು ತಿಂದು ಸಾಕಾಗಿದೆ.

ಡೊಳ್ಳು: ನನ್ನ ಬಳಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವಿದೆ. ಲಂಬೂ ಎಲ್ಲಿಂದಾದ್ರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಣ್ಣೆ ಮತ್ತು ಏನಾದ್ರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಪಲ್ಯ ತರಿಯೆ?

ಲಂಬು: ಆಗಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ತರ್ಲಿ? ಮಂಗಳಗಂಗಾಪುರದ ಯಾವ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪಲ್ಯವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ.

ಡೊಳ್ಳು: ನಿಂಗೆ ದೂರ ಹತ್ತಿರ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಅಲ್ವ? ಯಾವುದಾದರೂ ದೂರ ದೇಶದಿಂದೇ ತಾ.

ಚಳಿಯು: ಕಾಶ್ಮೀರಪುರದಿಂದ ಏನಾದ್ರೂ ಬಿಸಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ತಾ.

ಕುಳ್ಳು: ಅಥವಾ ಕೇರಳಪುರದಿಂದ ಏನಾದ್ರೂ ಕರ್ರೆಡ್ಡನ್ನು ತಾ.

ಕೊಕ್ರ: ಅಥವಾ ಶ್ರೀಲಂಕಾಪುರದಿಂದ ಏನಾದ್ರೂ ಹುರ್ರೆಡ್ಡನ್ನು ತಾ.

ಡೊಳ್ಳು: ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದೂರದಿಂದಲೇ ಏನಾದ್ರೂ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ್ದನ್ನ ತಾ. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ರುಚಿಯಾದದ್ದು ಬೇಕಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರನ ಮದುವೆಯ ವರೆಗೆ ಕಾಯಬೇಕು. ಅಲ್ಲಾ ರಾಜಕುಮಾರ?

ರಾಕು: ಬದುಕಿ ಉಳಿದ್ರೆ?

ಡೊಳ್ಳು: ಬದುಕಿದವರಿಗಲ್ಲದೆ ಸತ್ತವರಿಗೆ ಇದೆಯೆ ಮದುವೆ? ಎಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ನಾವು ಉಳಿದೇ ಉಳಿಯುತ್ತೇವೆ, ಪ್ರಿಯ ರಾಜಕುಮಾರ. ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದೆ, ಸಾವಿನ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸಬೇಡ, ಬದುಕಿನ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸು ಅಂತ. ಮರೆತುಬಿಟ್ಟೆಯೆನು?

ರಾಕು: ಇಲ್ಲ, ಮರೆತಿಲ್ಲ.

ಡೊಳ್ಳು: ಬಾ ಹೋಗೋಣ. ಮಣಿಮೇಖಲೆಯ ವೈನ್ ಮತ್ತು ಕುರಿಗಳ ಸಾಮಾಜ್ಯಕ್ಕೆ. (ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಅರಮನೆ

(ರಾಣಿ ಯ ಮುಂದೆ ರಾಜಕುಮಾರ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ.)

ರಾಣಿ: ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಗೆದ್ದುಬಿಟ್ಟೆ!

ರಾಕು: ಹೌದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಮುಂದಿನ ಸವಾಲಿಗೆ ಸಿದ್ಧನಿರುವೆಯೆ?

ರಾಕು: ಸಿದ್ಧನಿರುವೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ. ನೀನು ಒಂದು ಮುರುಕು ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿರುವೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಸುದ್ದಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ರಾಜಕುಮಾರನಾಗಿರುವ ನೀನು ಅಂಥ ಕಡೆ ವಾಸವಾಗಿರುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಎರಡು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀನು ಗೆದ್ದಿರುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ನಮ್ಮ ಅತಿಥಿ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ವಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದರ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರಾತ್ರಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕುಳಿರಿಸಲಾಗುವುದು. ಅದೇ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನೀನ್ನು ಒಂದು ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಇರಬೇಕು. ನೀನು ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದ ಏಳಬಾರದು. ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡಬಾರದು. ಅವಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಣ್ಣಿರಿಸಬೇಕು. ಅವಳ ಜೊತೆ ಮಾತಾಡಬಾರದು. ನಿನ್ನ ಮಾತಾಡಬಾರದು. ನೀನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರೂ ಆ ಕ್ಷಣ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾಳೆ. ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಹೊತ್ತು ನಾನು ನೋಡಲು ಬರುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ರಾಜಕುಮಾರಿ ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ವಧಾಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲಾಗುವುದು.

ರಾಕು: ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಕೂಡ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲು ಅನುಮತಿಸಬೇಕು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಆಗಲಿ. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಕೋಣೆಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗುವುದು. ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲ.

ರಾಕು: ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ.

(ರಾಜಕುಮಾರನ ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೋಣೆ

(ರಂಗದ ನಡುವೆ ಗೋಡೆ. ಎಡಗಡೆಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಖಾಲಿ ಕುರ್ಚಿಯಿದೆ. ರಾಜಕುಮಾರನ ಪ್ರವೇಶ. ಖಾಲಿಯಾಗಿರುವ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಬೆನ್ನು ಹಾಕಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ತನಗೆ ಏನೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಬಲಗಡೆಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರನ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದಾರೆ)

ಡೊಳ್ಳೆ: ಮಣಿಮೇಖಲೆ ಯಾವುದೋ ಭಯಾನಕವಾದ ತಂತ್ರ ಹೂಡಿದ್ದಾಳೆ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಎಚ್ಚರವಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು.

ಲಂಬು: ನಾನು ಬಾಗಿಲಿನ ಸನಿಹ ಇರುತ್ತೇನೆ. ತಂತ್ರದ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕ ಕೂಡಲೇ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿ. ತಕ್ಷಣ ನಾನು ಕಾರ್ಯವ್ಯವಸ್ಥಾನಾಗುತ್ತೇನೆ. (ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ)

ಡೊಳ್ಳೆ: ಯಾವುದೇ ಅನುಮಾನಾಸ್ಪದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿದರೆ ತಕ್ಷಣ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. (ನೆಲಕ್ಕೆ ಕಿವಿ ಹಚ್ಚಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ಕುಳ್ಳೆ: ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಾದ ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವಿನ ಚಲನೆಯನ್ನು ನಾನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. (ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಾಗಿ ಗಮನಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಕೊಪ್ಪೆ: ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಣ್ಣಿರಿಸುತ್ತೇನೆ. (ಕೋಣೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಧಾನಗತಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಾನೆ)

ಚಳಿಯ: (ಬೇಸರದಿಂದ) ಎಂದಿನಂತೆಯೇ ನನಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಇದ್ದಂತಿಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಡೊಳ್ಳೆ: ನೀನು ನಾವು ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಯ ಮೇಲೆ ಸದಾ ಕಣ್ಣಿರಿಸು. ನಾವು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರೆ ತಕ್ಷಣ ಎಚ್ಚರಿಸು. (ಚಳಿಯ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಅವಲೋಕಿಸುತ್ತಾನೆ)

(ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಗೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದು ಹಾಗೆಯೇ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಒರಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆಚೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ತಾವಿದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತು ನಿದ್ರೆಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳಕು ಆರುತ್ತದೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬೆಳಕು ಬಂದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ರಾಕು: ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದಾಳೆ!

(ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಲಂಬು: ಡೊಳ್ಳೆಣ್ಣು, ಏನು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದೆ?

ಡೊಳ್ಳು: ರಾಣಿ ರಾಜಕುಮಾರನ ತಲೆಕಡಿಯಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಿ ಎಂದು ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

ಲಂಬು: ಕುಳ್ಳಣ್ಣ . ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ?

ಕುಳ್ಳು: ನಾಲ್ಕು ಬೆಟ್ಟಗಳಾಚೆ ಒಂದು ಬೇಸಗೆ ಮಹಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ.

ಲಂಬು: ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ?

ಕುಳ್ಳು: ನಿಧೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

(ಲಂಬು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಹೊರಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಅವಳ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವಳಿನ್ನೂ ನಿಧೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾಳೆ. ಲಂಬು ಹೊರಟುಹೋದ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ರಾಣಿ ಒಳಬರುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಮತ್ತು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಒರಗಿ ನಿದ್ರಿಸಿರುವ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣ ವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ)

ರಾಕು: ನಾನು ನಿಧೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ನಿಧೆ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ.

(ರಾಣಿ ಕ್ರುದ್ಧಳಾಗಿ ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಆ ಕಡೆ ರಾಜಕುಮಾರನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಗೆದ್ದವೆಂಬ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ನರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎಂಟು: ಅರಮನೆ

(ರಾಣಿಯ ಮುಂದೆ ರಾಜಕುಮಾರ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ)

ರಾಣಿ: ಮೂರು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಗೆದ್ದಿರುವೆ. ಆದರೆ ನೀನು ಗೆದ್ದಿರುವುದು ನಿನ್ನ ಬಂಟರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೊರತು ನಿನ್ನ ಸ್ವಂತ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲ್ಲ. ಸ್ವಂತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸದೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದಿರುವವನಿಗೆ ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧಳಿಲ್ಲ. ನೀನು ನಿನ್ನ ಸ್ವಂತ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಗೆದ್ದು ತೋರಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಸಿಗುತ್ತಾಳೆ. (ತುಸು ತಡೆದು) ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಎರಡು ಆಯ್ಕೆಗಳಿವೆ.

ರಾಕು: ಅವು ಏನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಒಂದು, ಈ ಹೊಸ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬೇಡ ಎಂದು ನೀನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋಗಬಹುದು. ತಲೆ ಸಹಿತ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋದ ಮೊದಲ ರಾಜಕುಮಾರನಾಗುತ್ತಿ. ಎರಡು, ಈ ಹೊಸ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ನೀನು ಗೆದ್ದರೆ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ನಿನ್ನವಳಾಗುತ್ತಾಳೆ.

ರಾಕು: ಈ ಹೊಸ ಪರೀಕ್ಷೆ ಏನೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಅರಮನೆಯ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಆನೆ ಎತ್ತರದ ಒಂದು ಸೌದೆಯ ರಾಶಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ನೀನು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸೌದೆಯ ರಾಶಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಇಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸೌದೆಯೆಲ್ಲಾ ಉರಿದು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ನೀನು ಅದರಿಂದ ಹೊರಬರಬೇಕು. ನೀನು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಹೊರಬಂದರೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ನಿನ್ನ ಕೈಹಿಡಿಯುತ್ತಾಳೆ.

ರಾಕು: ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: ಏನು ಈ ಅಗ್ನಿಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೀಯೆ?

ರಾಕು: ಹೌದು ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: (ಎದ್ದು ಬಂದು ಅವನ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿ) ಈ ಪಣದಲ್ಲಿ ನೀನು ಗೆದ್ದರೂ ಸೋತರೂ ಈ ಸವಾಲನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದ ರಾಜಕುಮಾರಿ ನೀನು ಆಗಿರುವೆ!

ರಾಕು: (ನಕ್ಕು)ಅಹ! ಎಂಥ ಭಾಗ್ಯ? ಯಾರಿಗುಂಟು ಯಾರಿಗಿಲ್ಲ? (ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ)ಗೆದ್ದು ಬಾ ಎಂದು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿಬಿಡಿ ಮಹಾರಾಣಿ.

ರಾಣಿ: (ಗಂಭೀರವಾಗಿ) ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟುವುದು ಗೆದ್ದು ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ! ಹೋಗು. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಬೆಟ್ಟ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು. ರಾಜಧಾನಿಯ ಜನರೆಲ್ಲ ಈ ಅಪೂರ್ವವಾದ ದೃಶ್ಯವನ್ನುನೋಡಲು ಬರುತ್ತಾರೆ.

ರಾಕು: ಸರಿ ಮಹಾರಾಣಿ.

(ರಾಜಕುಮಾರನ ನಿರ್ಗಮನ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಒಂಬತ್ತು : ಮೈದಾನ

(ರಾಜಕುಮಾರ ಮತ್ತು ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಒಂದು ಕಡೆ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಣಿ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮತ್ತು ರಾಣಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಣಿಯ ಪರಿವಾರದವರು ಅವರ ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ)

ರಾಣಿ: (ಸೈನಿಕನೊಬ್ಬನನ್ನು ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು) ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯಷ್ಟೆ?

ಸೈನಿ: ಎಲ್ಲ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ರಾಣಿ: ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಘೋಷಿಸು.

ಸೈನಿ: ಎಲ್ಲ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಸೌದೆಯ ರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

(ರಾಜಕುಮಾರ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ತೀವ್ರವಾದ ದುಃಖದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ತಾವು ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನ ಕೈ ಮೈ ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ರೋದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಲಂಬು ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೊರಳಿಗೆ ಒಂದು ಹೂವಿನ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಮೊದಲು ಲಂಬುವನ್ನು , ಆ ಮೇಲೆ ಡೊಳ್ಳನನ್ನು , ಆ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳನನ್ನು ,

ಆಮೇಲೆ ಕೊತ್ರನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ ದುಃಖವಿದೆ. ಕೆಲವರು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಚಳಿಯನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸುವಾಗ ಅವನನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು “ನಿನ್ನ ಚಳಿ ನನಗೆ ಬರಲಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ತಕ್ಷಣ ಚಳಿ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅವನು ಸೌದೆಯ ರಾಶಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಚಳಿಯಿಂದ ನಡುಗುವುದು ರಾಣಿಗೆ ಕೂಡ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ)

ರಾಣಿ. ಭೀತಿಯಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ! (ತಿರಸ್ಕಾರದ ನಗು)

(ರಾಜಕುಮಾರ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಮಂತ್ರಿ: ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ರಾಜಕುಮಾರ ಧೀಮಂತ, ಧೈರ್ಯವಂತ!

ರಾಣಿ: ಆದರೆ ಇದು ಹುಚ್ಚು ಧೈರ್ಯ!

ಮಂತ್ರಿ: ಈ ಅಸಾಧ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಇವನು ಯಾಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೋ ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ.

ರಾಣಿ: ಈ ರೀತಿ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಅವನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದರೆ, ತಡೆಯುವವರು ಯಾರು?

ಸೈನಿ: ರಾಜಕುಮಾರ ಸೌದೆಯ ರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನು ಬೆಂಕಿ ಕೊಡಬಹುದಲ್ಲವೆ ಮಹಾರಾಣಿ

ರಾಣಿ: ಕೊಡಬಹುದು.

(ಸೈನಿಕ ಉರಿಸಿದ ದೊಂದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.)

ಮಂತ್ರಿ: (ಕನಿಕರ ತುಂಬಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಮಹಾರಾಣಿಯವರು ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸುವ ಸಂಭವನೀಯತೆಯ ಸಂಭವನೀಯತೆಯ....

ರಾಣಿ: (ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ತಡೆದು) ಇಲ್ಲ!

(ರಂಗದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಆರುತ್ತದೆ. ರಂಗದ ಮೇಲಿನ ಬೆಳಕು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸೌದೆ ರಾಶಿ ಉರಿಯುವ ಪ್ರಭೆಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಉಷ್ಣವನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗದೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕ್ರಮೇಣ ರಂಗ ನಿರ್ಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಭೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಪ್ರಜ್ವಲಿಸಿದ ಬಳಿಕ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ , ರಂಗದ ಬೆಳಕಿನೊಂದಿಗೆ ಮಿಳಿತವಾಗಿ ಆರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕು ಬಂದಾಗ ರಂಗದ ಮಧ್ಯೆ ರಾಜಕುಮಾರ ನಡುಗುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ಕೊರಳಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಹೂಮಾಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ತಟ್ಟನೆ ಚಳಿಯು ಧಾವಿಸಿಬಂದು ಅವನನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು “ನಿನ್ನ ಚಳಿ ನನಗೆ ಬರಲಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಚಳಿ ತಟ್ಟನೆ ಚಳಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಚಳಿಯು ನಡುಗುತ್ತಾ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ರಾಜಕುಮಾರನ ಉಳಿದ ನಾಲ್ವರು ಸ್ನೇಹಿತರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ರಾಣಿ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮತ್ತು ರಾಣಿಯ ಪರಿವಾರ ಬರುತ್ತದೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೂವಿನ ಮಾಲೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷದಿಂದಿದ್ದಾರೆ. ರಾಣಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೈಜೋಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿ ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೊರಳಿಗೆ ಮಾಲೆ ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜಕುಮಾರ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕೊರಳಿಗೆ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾಲೆ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಬೆಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೬: ೨. ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ ಹಾಡು

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಚಿನ್ನ (ಅಣ್ಣ) ಚಿನ್ನಿ (ತಂಗಿ), ಮಾಮ, ಇಬ್ಬರು ಕಳ್ಳರು

ಅಳಿಲು, ಗಿಳಿ, ಎರಡು ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿಗಳು, ಅಜ್ಜಿ

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಶ್ರೀಮಂತ ಮನೆ

(ಕೋಣೆ. ಆಟಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಗೊಂಬೆಗಳ ರಾಶಿ. ಅಣ್ಣ (ಚಿನ್ನ) ತಂಗಿ (ಚಿನ್ನಿ) ಮನವಾಗಿ ಆಗಾಗ ಕಣ್ಣೀರು ಒರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅವರಷ್ಟಕ್ಕೇ ಆಟವಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಹೊರಗಡೆ ಸಾರೋಟು ಬಂದು ನಿಂತ ಶಬ್ದ. ಒಬ್ಬ ಸುಮಾರು ನಲ್ವತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ಮನುಷ್ಯ (ಮಾಮ) ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡದ್ದೇ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಬಲವಾಗಿ ಅಪ್ಪಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಾನೆ.)

ಮಾಮ: ಅಯ್ಯೋ ಮಕ್ಕಳೆ. ಹೀಗಾಗ್ತದೆ ಅಂತ ಯಾರೆಣಿಸಿದ್ದರು? ಇಬ್ಬ್ರೂ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದರಲ್ಲಾ? ಏನಾಗಿತ್ತು ಅವರಿಗೆ?

ಚಿನ್ನ: (ಅಳುತ್ತಾ) ಎಲ್ಲೂ ಕಾಲರಾ ಅಂತಾರೆ ಮಾಮ.

ಮಾಮ: ಛೇ! ಎಂಥ ಅನ್ಯಾಯ. ದೇವರಿಗೆ ಅವರೇ ಬೇಕಾಯಿತೆ? ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿಯಾದರೂ ದೇವರಿಗೆ ಕರುಣೆ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲವೆ? (ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಅತ್ತು) ನನಗೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯುವಾಗ ತಡವಾಯಿತು. ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ಇನ್ನು ಹೆದರಬೇಡಿ. ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ಮಕ್ಕಳು ನಂಗೆ ಬೇರೆಯವರಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೇ. ಕೆಲಸದವಳು ಬರ್ತಾಳಾ?

ಚಿನ್ನ: ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದು ರಾತ್ರಿ ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಇರ್ತಾಳೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೇಗನೆ ಎದ್ದು ಮನೆಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಿ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತಾಳೆ.

ಮಾಮ: ಇನ್ನು ಅವಳು ಇಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಇರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನಿದ್ದೀನಿ. ನೀವು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಆಯ್ತು?

ಚಿನ್ನಿ: ನಾಲ್ಕುದಿನ ಆಯ್ತು ಮಾಮ.

ಮಾಮ: ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗ್ಬಹುದು. ನಾಲ್ಕು ದಿವ್ವ ಕಳೀಲಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೊಂಡು ಹೋಗಿಕ್ಕೆ ನಾನು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ.

ಚಿನ್ನಿ: ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಇನ್ನು ಬರೋಲ್ವ ಮಾಮ?

(ಅವಳ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಮಾಮನಿಗೆ ದುಃಖವು ಮೈಲಿಸಿ ಬರುತ್ತದೆ)

ಮಾಮ: (ಕಣ್ಣೀರು ಮಿಡಿಯುತ್ತಾ) ಇಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳೆ, ಬರುವುದಿಲ್ಲ. “ನಮ್ಮೇನಾದ್ರೂ ಕಷ್ಟ ಬಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೀನೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೇಕು” ಅಂತ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ನನ್ನ ಬಳಿ ಹೇಳಿದ್ರು. ಆದ್ರೆ ಹೀಗಾಗ್ತದೆ ಅಂತ ಯಾರೆಣಿಸಿದ್ರು? (ದುಃಖಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಚಿನ್ನ: ಮಾಮಿ ಯಾಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ ಮಾಮ?

ಮಾಮ: ನಾನು ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಹೊರಟು ಬಂದಿದ್ದೆ. ಎರಡು ದಿನ ಕಳೆದ್ಮಲೆ ಹೋಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರೀನಿ. ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಮನೆಯೊಳಗೇ ಇದ್ದೀರಾ?

ಚಿನ್ನ, ಚಿನ್ನಿ: ಹೌದು ಮಾಮ.

ಮಾಮ: (ಜೇಬಿನಿಂದ ಚಾಕಲೇಟು ಪೊಟ್ಟಣ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟು) ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ತೋಟದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡು ಬರೋಣ್ಣ?

ಚಿನ್ನ, ಚಿನ್ನಿ: ಆಗಲಿ ಮಾಮ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಮನೆ

(ಮಾಮ ಸೋಫದಲ್ಲಿ ಆರಾಮವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಪತ್ರಿಕೆ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇಬ್ಬರು ಕುಳ್ಳರಾದ ಮನುಷ್ಯರು ಬರುತ್ತಾರೆ)

ಮಾಮ: ಬನ್ನಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಯಾರಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದ್ರಾ?

ಒಂದನೆಯವನು: ಹೂಂ. ಒಬ್ಬ ಸಿಕ್ಕಿದ್ರು. ಜಾಗ ಅವರು ನೋಡಿದ್ದಾರಂತೆ. "ಹಳೇ ಮನೆ, ಕಾಪಿ ತೋಟ ಹಾಳು ಬಿದ್ದಿದೆ. ಬಾಕಿಯೆಲ್ಲಾ ಬರೀ ಕಾಡು ಗುಡ್ಡ" ಅಂತಾರೆ. ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದಾರೆ.

ಎರಡನೆಯವನು: ಆಗ್ಬಹುದಾದ್ರೆ ರೆಕಾರ್ಡ್ ರೆಡಿಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಹಣ ತಕ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತಾರಂತೆ.

ಒಂ: ಮಕ್ಕಳನ್ನೇನು ಮಾಡ್ತೀರಿ? ನೀವು ಕರೆಯೊಂಡು ಹೋಗೀರಾ?

ಮಾಮ: ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೇರೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡ್ಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ದಿನಾ ಬಂದು ಅವರ ಹತ್ರ ಮಾತಾಡಿ ಫ್ರೆಂಡ್‌ಶಿಪ್ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ. ನಾಲ್ಕು ದು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ. ಕಾಡಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಾಳು ಬಾವಿ ಸಿಗ್ತದೆ. ಕತ್ತು ಹಿಸುಕಿ ಬಾವಿಗೆ ಹಾಕಿ. ವಾಪಾಸು ಬಂದು ತೆಂಗಿನಿಡ ನಡೋಕೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಗುಂಡಿ ತೋಡಿ. ಅದರ ಮಣ್ಣನ್ನ ಬಾವಿಗೆ ಹಾಕಿ.

ಇಬ್ಬರೂ: (ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡು) ಸರಿ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಗಂಟೆಗೆ ಬರಬೇಕು?

ಮಾಮ: ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೇ ಬನ್ನಿ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯ ಆಗಬೇಕಲ್ಲ? ಅವರ ಜೊತೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಮಾತಾಡಿ. ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಸೊಳ್ಳಿ.

ಇಬ್ಬರೂ: ಆಗಲಿ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಮೊದಲೇ ಬರುತ್ತೇವೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಕಾಡು, ಮರಗಳು

(ಇಬ್ಬರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಜೊತೆ ಮಕ್ಕಳು ನಡೆದು ಬಳಲಿದ್ದಾರೆ)

ಚಿನ್ನ: ಇದು ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ ಅಲ್ಲ.

ಚಿನ್ನಿ: ಶಾಲೆ ಇಷ್ಟು ದೂರ ಇಲ್ಲ.

ಒಂದನೆಯವನು: ಇದು ಹತ್ತಿರದ ದಾರಿ ಅಂತ ಇಲ್ಲಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆವು. ಈಗ ನೋಡಿದರೆ ಇದು ದೂರದ ದಾರಿ.

ಎರಡನೆಯವನು: ಹೌದು ತುಂಬಾ ದೂರದ ದಾರಿ. ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದ ಕಾಡಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು ಅಂತ್ಯೇ ತಿಳಿಸಿ.

ಚಿನ್ನಿ: ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಬಾಯಾರಿಕೆ.

ಚಿನ್ನಿ: ನಂಗೂ.

ಒಂ: ಇಲ್ಲೇ ಇರಿ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹತ್ತಿರ ನೀರು ಸಿಗುತ್ತದೆಯೆ ಎಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇವೆ.

(ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸದಂತೆ ನಿಂತು ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ)

ಒಂ: ಕೊಲ್ಲಲು ಮನಸ್ಸು ಬರುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಏನು ಮಾಡೋಣ?

ಎರ: ಇಲ್ಲೇ ಇರಲಿ. ನಾವು ಹೋಗಿ ಬಿಡೋಣ.

ಒಂ: ಇಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ಕಾಡು ಮೃಗಗಳ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಳಬಹುದು.

ಎರ: ಈ ಕಡೆ ಕಾಡುಮೃಗಗಳಿಲ್ಲ. ಸೌದೆ ಆರಿಸಲು ಜನ ಬರತಾರೆ. ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋದಾರು.

ಒಂ: ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾರೂ ಬರದೇ ಇದ್ದೆ?

ಎರ: ನಮಗೇನಾಗಬೇಕು? ಬಾವಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದೇವೆ ಅಂತ ಹೇಳುವ. ನಮ್ಮ ಹಣ ಸಿಕ್ಕಿದ್ರೆ ಸಾಕು. ಈಗ್ಗೆ ಹೋಗೋಣ.

ಒಂ: ಅವು ಹಣ ಕೊಡದೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದ್ರೆ?

ಎರ: ಮಕ್ಕಳನ್ನ ವಾಪಾಸು ತಂದು ಬಿಡೋಣ. ಅಥವಾ ಅವನನ್ನೇ ಬಾವಿಗೆ ಹಾಕೋಣ.

ಒಂ: ನಡಿ ಹೋಗುವ. (ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

(ಮಕ್ಕಳು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಾರೆ)

ಚಿನ್ನಿ: ಇವು ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಚಿನ್ನಿ: ಹಸಿವಾಗಿದೆ.

(ಮರದ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಒಂದು ಅಳಿಲು ಚಿಂವ್ ಚಿಂವ್ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಂದು ಮಕ್ಕಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಇರಿಸುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಗಿಳಿ ನೀನಿ ನೀನಿ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಉದ್ದನೆಯ ಎಲೆಗಳಿಂದ ದೊನ್ನೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಅವುಗಳನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಎರಡು ಬುಲ್ ಬುಲ್ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಬಂದು ಮಕ್ಕಳ ಬಳಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅಳಿಲು ಮಕ್ಕಳ ಮೈಮುಟ್ಟಿ ಆಡುತ್ತಾ ಚಿನ್ನನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಅವನ ಅಂಗಿಯ ಒಂದು ಗುಂಡಿ ತೆಗೆದು

ಒಂದು ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಗಿಳಿ ಕೊಕ್ಕಿನಿಂದ ಚಿನ್ನಿಯ ತಲೆಗೂದಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ರಿಬ್ಬನಿನ ಒಂದು ತುಂಡು ಕತ್ತರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚಿಗಳು ಅವುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತವೆ. ಮಕ್ಕಳು ಗಿಳಿ ಮತ್ತು ಅಳಿಲಿನ ಜೊತೆ ಆಡುತ್ತಾ, ಹಾಡುತ್ತಾ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ.)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಗುಡಿಸಲು

(ಗುಡಿಸಲಿನ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜಿ ನೆಲ ಗುಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ. ಬುಲ್‌ಬುಲ್‌ಗಳು ಬಂದು ಚಿಪ್ ಚಿಪ್ ಎಂದು ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅವಳು ಗುಡಿಸಿದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ತಾವು ತಂದ ಅಂಗಿ ಗುಂಡಿ ಮತ್ತು ರಿಬ್ಬನ್ ತುಂಡು ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಅಜ್ಜಿ ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, ಅಂಗಿ ಗುಂಡಿ ಮತ್ತು ರಿಬ್ಬನ್ ತುಂಡು ಹೆಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಅಜ್ಜಿ: ಇದು ಚಿನ್ನನ ಅಂಗಿ ಗುಂಡಿ! ಇದು ಚಿನ್ನಿಯ ರಿಬ್ಬನ್ ತುಂಡು! (ಬುಲ್‌ಬುಲ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ) ಇದು ನಿಮಗೆಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು?

(ಬುಲ್‌ಬುಲ್‌ಗಳು ಹಾಡುತ್ತಾ ದೂರದೂರ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅಜ್ಜಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಕಾಡು, ಮರ

(ಬುಲ್‌ಬುಲ್‌ಗಳು ಮಕ್ಕಳಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡ ಅಜ್ಜಿ ಅವರನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮುದ್ದಾಡುತ್ತಾಳೆ)

ಅಜ್ಜಿ: ನೀವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದಿರಿ ಮಕ್ಕಳೆ?

ಚಿನ್ನ: ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಸತ್ತು ಹೋದರು!

ಅಜ್ಜಿ: ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಸತ್ತು ಹೋದರೆ? ಹೇಗೆ?

ಚಿನ್ನ: ಕಾಲರಾ ಬಂದು.

ಅಜ್ಜಿ: ಯಾವಾಗ?

ಚಿನ್ನ: ಮೊನ್ನೆ.

ಅಜ್ಜಿ: ನಂಗೆ ತಿಳಿಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೆ. (ದುಃಖಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಚಿನ್ನ: ತಿಳಿಸೋರೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಊರಿನ ಜನ ಬಂದು ಗುಂಡಿ ತೋಡಿ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಗುಂಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮುಚ್ಚಿದರು.

ಚಿನ್ನ: ಮಾಮ ಬಂದ.

ಅಜ್ಜಿ: ಯಾವ ಮಾಮ? ಆ ಉದ್ದ ಮೂಗಿನ ಬಿಳಿಯಂಗಿಯ ಮಾಮನ?

ಚೆನ್ನ: ಹೌದು.

ಅಜ್ಜಿ: ಬಂದು ಏನಾಡ್ಡ?

ಚೆನ್ನ: ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾತಾಡ್ಡ. ಯಾರೋ ಇಬ್ರನ್ನ ಕರೆಸಿ ಅವರ ಜೊತೆ ನಮ್ಮನ್ನ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸ್ತ.

ಚೆನ್ನಿ: ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋದರು.

ಅಜ್ಜಿ: ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ ಮಕ್ಕಳೆ. ಈ ಹಕ್ಕಿಗಳು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದ್ದು. ಆ ನಿಮ್ಮ ಉದ್ಧ ಮೂಗಿನ ಬಿಳಿಯಂಗಿ ಮಾಮ ಮಹಾ ದುಷ್ಟ!

ಚೆನ್ನ: ಮಾಮಆಸ್ತಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡೋ ವಿಚಾರ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ರು.

ಅಜ್ಜಿ: ಯಾರ ಬಳಿ?

ಚೆನ್ನ: ನಮ್ಮನ್ನ ಶಾಲೆಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದ್ರಲ್ಲಾ, ಅವರ ಬಳಿ.

ಅಜ್ಜಿ: ಹೂಂ. ಅವನು ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕೊಂದು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಅಂತ ಆ ಚಂಡಾಲರ ಜೊತೆ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಳಿಸಿರಬಹುದು. ಅವಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮುಖ ನೋಡಿ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕೊಲ್ಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲೋ ಏನೋ. (ಮುದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಾ) ಮನುಷ್ಯರಾದೋರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಬಂದೀತಾ?

ಚೆನ್ನ: ಈ ಅಳಿಲು ನಮಗೆ ತಿನ್ನಲು ಹಣ್ಣು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿತು.

(ಅಳಿಲು ಚಿಂವ್ ಚಿಂವ್ ಎಂದು ಕುಣಿಯುತ್ತದೆ)

ಚೆನ್ನಿ: ಗಿಳಿ ಕುಡಿಯಲು ನೀರು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿತು.

(ಗಿಳಿ ನೀನಿ ನೀನಿ ಎಂದು ಕುಣಿಯುತ್ತದೆ)

ಅಜ್ಜಿ: ಎಲ್ಲರೂ ಬನ್ನಿ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಬದುಕಬಹುದು.

ಚೆನ್ನ: ನಮಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಅಜ್ಜಿ.

ಅಜ್ಜಿ: ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಶಾಲೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಶಾಲೆ ಇದೆ. (ಅಳಿಲು, ಗಿಳಿ ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಿಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೇ ಜೋರಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ) ಏನು ನಿಮ್ಮ ಏನಾಗಬೇಕು ?

ಚೆನ್ನ, ಚೆನ್ನಿ: ಅವರಿಗೂ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕಂತೆ.

ಅಜ್ಜಿ: ಆಗಲಿ. ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆ ಅವರೂ ಶಾಲೆಗೆ ಬರಲಿ.

(ಅಳಿಲು, ಗಿಳಿ ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಿಗಳ ಜೊತೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಮೂವರೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೬: ೪. ಮೂರ್ಖರ ದೇಶ

ಪಾತ್ರಗಳು:

ಮನೆ ಮಾಲಿಕ, ಕಳ್ಳ, ಉಪ್ಪಾರ, ಹೆಂಗಸು, ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗ, ಸೇವಕ

ಗುರು, ಶಿಷ್ಯ, ಅಂಗಡಿಯವನು, ಅರಸ, ಮಂತ್ರಿ, ಸೈನಿಕರು, ಸೇನಾಧಿಪತಿ

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ನಗರದ ರಸ್ತೆ.

(ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತು. ಕಾಷಾಯ ವಸ್ತ್ರ ಧರಿಸಿದ ಗುರು ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯ. ನಗರದ ಅಂದವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

ಶಿಷ್ಯ: ನಾವೀಗ ಒಂದು ಹೊಸ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದೇವೆ ಗುರೂಜಿ.

ಗುರು: ಹೌದು ಶಿಷ್ಯ. ನೋಡು. ನಾಮಫಲಕಗಳ ಅಕ್ಷರಗಳು ಬದಲಾಗಿವೆ. ಒಂದಕ್ಷರವನ್ನು ಸಹ ಓದಲು ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದಾಗುತ್ತದೆಯೆ?

ಶಿಷ್ಯ: ಇಲ್ಲ ಗುರೂಜಿ. ಗುರುವಿಗೇ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದ ಮೇಲೆ ಶಿಷ್ಯನಿಂದಾಗುತ್ತದೆಯೆ? (ನಗು)

ಗುರು: ಕೆಲವು ಶಿಷ್ಯರು ಗುರುವಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ಕಲಿತುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. (ನಗು)

ಶಿಷ್ಯ: ನಾನು ಅಂಥವನಲ್ಲ ಗುರೂಜಿ. ನಾನು ಗುರುವಿನಷ್ಟೇ ಅಜ್ಞಾನಿ.

ಗುರು: ಹಾಗಂದ್ರೆ?

ಶಿಷ್ಯ: ಹಾಗಂದ್ರೆ, ಈ ಅಕ್ಷರ ಯಾವುದು, ಇದು ಯಾವ ಭಾಷೆ ಅಂತ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಷ್ಟೇ ನನಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ. (ನಗು)

ಗುರು: ನೀನು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತನಿರುವೆ. ನಾನೆಲ್ಲಾದರೂ ಈ ದೇಶದ ರಾಜನಾದರೆ ನೀನೇ ನನ್ನ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ. (ನಗು)

ಶಿಷ್ಯ: ವಿರಕ್ತರಾದ ನಿಮಗೂ ಆಳರಸನಾಗುವ ಬಯಕೆಯೇ ಗುರೂಜಿ?

ಗುರು: ಆಳರಸನಾಗುವ ಬಯಕೆ ಯಾರಿಗಿಲ್ಲ ಶಿಷ್ಯ? ಕುಂಟನಿಗಿದೆ. ಕುರುಡನಿಗಿದೆ. ಪರಮ ಮೂರ್ಖನಿಗಿದೆ. ಕೊನೆಯುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವವನಿಗಿದೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ವಿರಕ್ತನಿಗಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ತಪ್ಪು? ಇದಂತೂ ಶಾಂತ ಸುಂದರ ದೇಶ. ಇದನ್ನು ಆಳುವುದು ಬಹಳ ಸುಲಭ.

ಶಿಷ್ಯ: ಸುಂದರವೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಶಾಂತ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದು?

ಗುರು: ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಶಾಂತ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈಗ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತು ಹೌದು ತಾನೆ?

ಶಿಷ್ಯ: ಸೂರ್ಯ ಅಸ್ತಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದು ಸಾಯಂಕಾಲವಾಗಿರಲೇ ಬೇಕು.

ಗುರು: ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತು ಇಷ್ಟು ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿರುವ ನಗರವನ್ನು ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿಲ್ಲ.

ಶಿಷ್ಯ: ಅದು ನಿಜ. ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಅಂಗಡಿ ಮುಂಗಟ್ಟಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿಲ್ಲ.

(ನಗರದ ಮಹಾಗಡಿಯಾರ ಆರು ಬಡಿದ ಶಬ್ದ . ತಟ್ಟನೆ ಒಂದು ಮಹಾನಗರದ ಸಕಲ ಶಬ್ದಗಳೂ ಕೇಳಿಸತೊಡಗುತ್ತವೆ)

ಗುರು: ಏನದು ಶಿಷ್ಯ?

ಶಿಷ್ಯ: ಗಂಟೆ ಆರು ಬಡಿಯಿತು.

ಗುರು: ಅದು ನನಗೂ ಕೇಳಿಸಿದೆ. ಈ ಘನಘೋರ ಶಬ್ದವು ಏನು?

ಶಿಷ್ಯ: ಇಡೀ ನಗರದ ಜನರು ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ಹಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಬೀದಿಗಳಿಗಿಂತಿದ್ದಾರೆ.

ಗುರು: ಏನು, ಏನಾದರೂ ದೊಂಬಿ ನಡೆಯುವ ಸೂಚನೆಯೇ?

ಶಿಷ್ಯ: ಅಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮನೆ, ಅಂಗಡಿ ಮುಂಗಟ್ಟಿನ ಬಾಗಿಲು ಕೂಡ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದೆ.

ಗುರು: ಹಾಗಾದರೆ ಇದರಲ್ಲೇನೋ ವಿಚಿತ್ರವಿದೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡು ಇದು ಸೂಯಾಸ್ತಮಾನವೇ ಸೂಯೊದಯವೇ?

ಶಿಷ್ಯ: (ಆಕಾಶ ವೀಕ್ಷಿಸಿ) ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸೂಯಾಸ್ತಮಾನ ಗುರೂಜಿ. ಸೂರ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿದಿದ್ದಾನೆ.

ಗುರು: ಈ ರಾಜ್ಯದ ಹೆಸರೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಶಿಷ್ಯ: ಹೆಸರು ಆ ಮೇಲೆ ತಿಳಿದರೆ ಸಾಕು. ಹಸಿವಾಗ್ತಾ ಇದೆ ಗುರೂಜಿ. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೋಟೆಲು ಬಾಗಿಲು ತೆರೀತಾ ಇದೆ. ತಿನ್ನಲು ಏನಾದರೂ ಸಿಗುವುದೋ ನೋಡೋಣ.

ಗುರು: ಭಾಷೆಯ ಸಮಸ್ಯೆ ಇದೆಯಲ್ಲ?

ಶಿಷ್ಯ: ತಿನ್ನಲು ಏನಾದ್ರೂ ಸಿಗುವುದೆ ಎಂದು ಕೇಳಲು ಭಾಷೆ ಯಾಕೆ? ಈ ಭಾಷೆ (ಸಂಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿ) ಸಾಲದೆ?

ಗುರು: ಶಿಷ್ಯ, ನೀನು ಅಪಾರ ಬುದ್ಧಿವಂತನಿರುವೆ.

ಶಿಷ್ಯ: ನಿಮ್ಮ ಕೃಪೆ ಗುರೂಜಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಹೋಟೆಲು

(ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಗಿರಾಕಿಗಳು. ಗುರು ಶಿಷ್ಯ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ವರ್ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಸರ್ವ: ನಿಮಗೆ ಏನು ಕೊಡಲಿ?

ಶಿಷ್ಯ: ತಿನ್ನಲು ಏನಿದೆ?

ಸರ್ವ: ಸದ್ಯ ಇಡ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಿದ್ಧವಿದೆ. ಎರಡು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಊಟ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶಿಷ್ಯ: ಒಂದು ಇಡ್ಲಿಗೆ ಎಷ್ಟು?

ಸರ್ವ: ಒಂದು ರುಪಾಯಿ.

ಗುರು: ಉಟಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು?

ಶಿಷ್ಯ: ಒಂದು ರುಪಾಯಿ.

ಗುರು: ಏನು, ಒಂದು ಇಡ್ಲಿಗೂ ಒಂದು ರುಪಾಯಿ, ಒಂದು ಉಟಕ್ಕೂ ಒಂದು ರುಪಾಯಿಯೆ?

ಸರ್ವ: ಹೌದು.

ಗುರು: ಅದು ಹೇಗೆ?

ಸರ್ವ: ನೀವು ಈ ರಾಜ್ಯದವರಲ್ಲ?

ಶಿಷ್ಯ: ಅಲ್ಲ.

ಸರ್ವ: ಹಾಗಾದರೆ ಕೇಳಿ. ರಾಜಾಜ್ಞೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ಬೆಲೆ. ಕುದುರೆಗೂ ಒಂದು ರುಪಾಯಿ, ಕೋಳಿಗೂ ಒಂದು ರುಪಾಯಿ. ಷರ್ಟಿಗೂ ಒಂದು ರುಪಾಯಿ, ಕರವಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ಒಂದು ರುಪಾಯಿ.

ಗುರು: ಇದು ನಿಜಕ್ಕೂ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಉಟವೇ ಆದೀತು. ನಾವು ಕಾಯುತ್ತೇವೆ.

ಸರ್ವ: ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಂತೆ ಹಣ ಮೊದಲೇ ಕೊಡಬೇಕು. ಎರಡು ಉಟಕ್ಕೆ ಎರಡು ರುಪಾಯಿ ಕೊಡಿ.

ಶಿಷ್ಯ: ಆಗಲಿ. (ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ)

ಗುರು: ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಬೇರೆ ಏನು ಹೇಳುತ್ತದೆ?

ಸರ್ವ: ರಾಜಾಜ್ಞೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಯಾಗಿದೆ, ರಾತ್ರಿ ಹಗಲಾಗಿದೆ. ಹಗಲು ಏನೇನು ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲ ರಾತ್ರಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ರಾತ್ರಿ ಏನೇನು ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲಾ ಹಗಲು ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಶಿಷ್ಯ: ಅಂದರೆ, ಹಗಲು ನಿದ್ರೆ ರಾತ್ರಿ ಕೆಲಸ.

ಸರ್ವ: ಹೌದು.

ಗುರು: ಎಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಇದು ಹೀಗಿದೆ?

ಸರ್ವ: ಏಳು ದಿನಗಳಿಂದ.

ಗುರು: ಇದು ಖಾಯಂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೆ?

ಸರ್ವ: ಹೌದು.

ಶಿಷ್ಯ: ಅದ್ಭುತ! ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿಗೂ ಒಂದು ರುಪಾಯಿ!

ಗುರು: ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು, ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ!

ಶಿಷ್ಯ: ನಿಜ. ಸೂರ್ಯೋದಯಕ್ಕೆ ದಿನ ಅಂತ್ಯ, ಸೂರ್ಯಾಸ್ತಮಾನಕ್ಕೆ ದಿನ ಆರಂಭ.

ಸರ್ವ: ಹೌದು. ಈಗ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತೆ?

ಶಿಷ್ಯ: ಆಯಿತು. ಗಂಡು ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣು ಅದಲು ಬದಲು ಆಗಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?

ಸರ್ವ: ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಆಗಿಲ್ಲ. (ನಗುತ್ತಾ) ನಿಮ್ಮ ಊಟ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಶಿಷ್ಯ: ಸಂತೋಷ. ನಾವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇವೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ರಸ್ತೆ.

(ಆರಾಮವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ)

ಗುರು: ಈ ಒಂದು ರುಪಾಯಿಯ ಊಟ ಸಾಕು. ನಾವು ಬೇಗನೆ ಈ ದೇಶ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದು ಕ್ಷೇಮ.

ಶಿಷ್ಯ: ಯಾಕೆ ಗುರೂಜಿ?

ಗುರು: ಶಿಷ್ಯ, ಇದು ಮೂರ್ಖ ಸಾಮಾಜ್ಯ! ಇನ್ನು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶ ದೀವಾಳಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ದಿನ ಯಾವ ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಜಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾಗದು. ಹೊರಡು ಬೇಗನೆ ಹೋಗಿಬಿಡೋಣ.

ಶಿಷ್ಯ: ಒಂದು ರುಪಾಯಿಗೆ ಒಂದು ವಸ್ತು ಸಿಗುವುದು ಎಂದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮವಾದ ದೇಶ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದೀತು? ಗುರೂಜಿ, ಒಂದು ರುಪಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಮನೆ ಕೊಂಡೊಂಡು ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದುಬಿಡೋಣ.

ಗುರು: ಇಲ್ಲ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹೊತ್ತು ಯಾವ ಅಪಾಯ ಅಂತ ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾಗದು.

ಶಿಷ್ಯ: ಇಲ್ಲ ಗುರೂಜಿ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇರೋಣ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಗುರು: ಇದು ನಿನ್ನ ಕೊನೆಯ ನಿರ್ಧಾರವೆ?

ಶಿಷ್ಯ: ಹೌದು ಗುರೂಜಿ.

ಗುರು: ಯೊಚಿಸಿ ನೋಡು ಶಿಷ್ಯ, ಯೊಚಿಸಿ ನೋಡು ಇದು ಮೂರ್ಖ ಅರಸನ ದೇಶ!

ಶಿಷ್ಯ: ಒಂದು ರುಪಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಊಟ. ಊಟದ ಜೊತೆ ತುಪ್ಪ , ಮತ್ತು ಒಂದೊಂದು ಲಡ್ಡು! ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದೀತು ಗುರೂಜಿ? ನಾನು ಇಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತೇನೆ.

ಗುರು: ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೀನು ಇರು. ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. (ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯನಾಲ್ಕು: ರಸ್ತೆ, ಮನೆ

(ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಶಿಷ್ಯ ಹೊಟ್ಟೆ ಸವರಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ತುಂಬಾ ದಪ್ಪಗಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾಳೆಗೊನೆ. ಕೆಲವೇ ಹಣ್ಣುಗಳಿವೆ.)

ಶಿಷ್ಯ: ಊಟ ಎಂದರೆ ಹೀಗಿರಬೇಕು! ಒಂದು ರುಪಾಯಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವಷ್ಟು! ಎಂಥ ಅದ್ಭುತ ದೇಶ! ಒಂದು ಹಣ್ಣಿಗೂ ಒಂದು ರುಪಾಯಿ, ಗೊನೆಗೂ ಒಂದು ರುಪಾಯಿ. (ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣು ತೆಗೆದು ತಿನ್ನುತ್ತಾ) ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು! ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ! (ತಿನ್ನುತ್ತಾ ನಗುತ್ತಾ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅತ್ತ ಕಡೆ ಒಂದು ಮನೆಯಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಬಂದು ಮನೆಯ ಗೋಡೆಯ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಗೋಡೆಯನ್ನು ಕೊರೆಯತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಕೆಲಸ ಶಿಷ್ಯನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕಂಡೂ ಕಾಣದವನಂತಿರುತ್ತಾನೆ) ಬೇರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ನಡೆಯುವ ಈ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲಿ ಹಗಲೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ! ಹಗಲುದರೋಡೆ! (ನಗುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗೋಡೆ ಕುಸಿದು ಕಳ್ಳನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಕಳ್ಳ ಅಯೋ ಸತ್ತೆ! ಎಂದು ಬೊಬ್ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಜನರು ಯಾರು ಯಾರು ಎಂದ ದನಿ. ಶಿಷ್ಯ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಓಡಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡಸರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನಿಡ್ಡೆಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ)

೧ನೆ: (ನಿಡ್ಡೆಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ, ಬಾಯಿ ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ) ಯಾರು?

೨ನೆ: ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ.

೧ನೆ: ಏನು ಮಾಡಿದ್ದ?

೨ನೆ: ಕನ್ನ ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ.

೧ನೆ: ಏನಾಗಿದೆ?

೨ನೆ: ಗೋಡೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ.

೧ನೆ: ಯಾಕೆ ಬಿದ್ದಿದೆ?

೨ನೆ: ಗೋಡೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

೧ನೆ: ಸರಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದೆಯೆ?

೨ನೆ: ಸರಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದೆ.

೧ನೆ: ಕಳ್ಳ ಸತ್ತಿದ್ದಾನೆಯೆ?

೨ನೆ: ಹೌದು.

೧ನೆ: ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ. ಬಾ ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಮುಂದರಿಸೋಣ.

(ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಅರಮನೆ

(ಅರಸ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ. ಸೇವಕ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ)

ಅರಸ: ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಸೇವಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಅರಸನಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ)

ಅರಸ: ಯಾರು, ಏನಾಗಬೇಕು?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಮಹಾಪ್ರಭು, ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯನಿರತನಾಗಿರುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದ್ದಾನೆ.

ಅರಸ: ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾವು. ಏನು ಸಂಭವಿಸಿತು?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಗೋಡೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು.

ಅರಸ: ಹೇಗೆ ಬಿತ್ತು?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅವನು ಕನ್ನ ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಶಿಥಿಲವಾದ ಗೋಡೆ ಜರಿದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು.

ಅರಸ: ಯಾರ ತಪ್ಪು?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅಷ್ಟು ಕೆಳ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನದ್ದೇ ತಪ್ಪು. ಇದಕ್ಕೆ ಆತನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಬೇಕು.

ಅರಸ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ಈತನ ವಾದ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೇ?

ಮಂ: ಸರಿಯಾಗಿದೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಅರಸ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸೈನಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಅರಸ: ಈತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಈತ ತೋರಿಸುವ ಆತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಸೈನಿಕ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿ ನಿರ್ಗಮನ. ಮೈಮನಲ್ಲಿ: ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಸರಸ ಸಂಭಾಷಣೆ. ಅರಸನ ಮನ ಅಟ್ಟಹಾಸ. ಮಂತ್ರಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಗುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕನೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿ ೨ (ಬಹಳ ತೆಳ್ಳಗಿನ ಮನುಷ್ಯ) ಪ್ರವೇಶ)

ಅರಸ: ನಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಕಳ್ಳನ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಮನೆಯ ಗೋಡೆ ಬಿದ್ದು ಕಳ್ಳ ಸತ್ತದ್ದು ನಿಜವೇ?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನಿಜ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: ಅಷ್ಟು ದುರ್ಬಲವಾದ ಗೋಡೆಯಿಂದಾಗಿ ಸಾವು ಸಂಭವಿಸಿದೆ. ಈ ಸಾವಿಗೆ ನೀನೇ ಹೊಣೆಗಾರನಾಗಿರುವೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಫಾಶಿ ಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಸಾಯಿಸಲಾಗುವುದು.

ವ್ಯ ೧ : ಇಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಉಪ್ಪಾರ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲ . ಆದ್ದರಿಂದ ಗೋಡೆ ಕಳ್ಳನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪ್ಪಾರನೇ ಈ ಸಾವಿಗೆ ಹೊಣೆಗಾರನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಅರ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ಈತನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸರಿಯೆ?

ಮಂ: ಸರಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಅರಸ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸೈನಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಅರ: ಈತನನ್ನು (ವ್ಯ ೧ ನನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಈತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಈತ ತೋರಿಸಿದ ಆತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಸೈನಿಕನೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಿರ್ಗಮನ. ಮಂದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ವ್ಯ ೧ ಅರ್ಧ ನಿಮಿಷ ಪಿಸ್ಚ್. ಸೈನಿಕ ಮತ್ತು ವ್ಯ ೨ ಪ್ರವೇಶ)

ಅರ: ಈತನ (ವ್ಯ ೧) ಮನೆಯ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ಉಪ್ಪಾರ ನೀನೆಯೋ?

ವ್ಯ ೨ : ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: ನೀನು ಬಹಳ ದುರ್ಬಲವಾದ ಗೋಡೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಕನ್ನ ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಳ್ಳನ ಮೇಲೆ ಗೋಡೆ ಬಿದ್ದು ಕಳ್ಳ ಸತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಸಾವಿಗೆ ನೀನು ಹೊಣೆಗಾರನಾಗಿರುವೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಫಾಶಿ ಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಸಾಯಿಸಲಾಗುವುದು.

ವ್ಯ ೨ : ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಅದು ನನ್ನ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ನಾನು ಆ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಬ್ಬಳು ಸುಂದರಿಯಾದ ಹೆಂಗಸು ಕಾಲಿಗೆ ಝಣಝಣ ಎನ್ನುವ ಗೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಈ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ನನ್ನ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ತಪ್ಪಿಗೆ ಆ ಹೆಂಗಸೇ ಹೊಣೆಗಾರಳು.

ಅರ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ಈತನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸರಿಯೆ?

ಮಂ: ಸರಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಅರಸ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸೈನಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಅರ: ಈತನನ್ನು (ವ್ಯ ೨ ನನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಈತ ತೋರಿಸಿದ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಸೈನಿಕನೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಿರ್ಗಮನ. ಮಂದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ವ್ಯ ೧ ಮತ್ತು ವ್ಯ ೨ ಅರ್ಧ ನಿಮಿಷ ಪಿಸ್ಚ್. ಸೈನಿಕ ಮತ್ತು ಹೆಂಗಸು ಪ್ರವೇಶ)

ಅರ: ಈ ಉಪ್ಪಾರ ಈತನ (ವ್ಯ ೨ ನನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಮನೆಯ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವಾಗ ನೀನು ಕಾಲಿಗೆ ಕಾಲಿಗೆ ಝಣಝಣ ಎನ್ನುವ ಗೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಈ ಕಡೆಗೆ ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೋದದ್ದು ಹೌದಾ?

ಹೆಂ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: ನೀನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಉಪ್ಪಾರನ ಗಮನ ನಿನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಡೆ ದುರ್ಬಲವಾಯಿತು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಗೋಡೆ ಕನ್ನ ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಳ್ಳನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಕಳ್ಳ ಸತ್ತ. ಈ ಸಾವಿಗೆ ನೀನೇ ಹೊಣೆಗಾರಳಾಗಿರುವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಫಾಶಿಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಸಾಯಿಸಲಾಗುವುದು.

ಹೆಂ: ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಉಪ್ಪಾರನ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುವುದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ನ ಮಗಳ ಮಂಗಳ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಆ ಬೀದಿಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನಿಗೆ ಚಿನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಮಗಳ ಮದುವೆ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಲಿತ್ತು. ಅವನು ಈಗ ಬಾ ಮತ್ತೆ ಬಾ ಎಂದು ಸತಾಯಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸಾವಿಗೆ ಆ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನೇ ಹೊಣೆಗಾರನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಅರ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ಈಕೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸರಿಯೆ?

ಮಂ: ಸರಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಅರಸ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸೈನಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಅರ: ಈಕೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಈಕೆ ತೋರಿಸುವ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಹೆಂಗಸು ಮತ್ತು ಸೈನಿಕನ ನಿರ್ಗಮನ. ಮಂದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿ, ವ್ಯಂ ವ್ಯ ೨ ಮತ್ತು ವ್ಯ೩ ಅರ್ಧ ನಿಮಿಷ ಪಿಸಿಜ್.
ಹೆಂಗಸು ಮತ್ತು ಸೈನಿಕನ ಪ್ರವೇಶ)

ಅರ: ನೀನು ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿ?

ಅಕ್ಕ: ಮಹಾಪ್ರಭು, ನಾನು ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗ

ಅರ: ನೀನು ಈಕೆಯ ಮಗಳ ಮಂಗಳ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಲು ಚಿನ್ನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಹೇಳಿದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡದೆ, ಈಗ ಬಾ ಮತ್ತೆ ಬಾ ಎಂದು ಸತಾಯಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ಈಕೆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆ ಹೋಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿ, ಗೋಡೆಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಉಪ್ಪಾರನ ಗಮನ ಈಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಆ ಗೋಡೆಯು ದುರ್ಬಲವಾಗಿ, ಕನ್ನ ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಳ್ಳನ ಮೇಲೆ ಗೋಡೆ ಬಿದ್ದು ಕಳ್ಳ ಸತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಳ್ಳನ ಸಾವಿಗೆ ನೀನೇ ಹೊಣೆಗಾರನಾಗಿರುವೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಫಾಶಿಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಸಾಯಿಸಲಾಗುವುದು.

ಅಕ್ಕ: ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಮಹಾಪ್ರಭು. ಈಕೆಯ ಮಗಳ ಮಂಗಳಸೂತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಲು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡದ್ದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ, ತನ್ನ ಮಗಳ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿಕೊಡಲೇಬೇಕು ಎಂದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಯ ಹೇರಿದ ಶ್ರೀಮಂತನಿಂದಾಗಿ ನನಗೆ ಈಕೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಶ್ರೀಮಂತನೇ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಣೆಗಾರನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಅರ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ಈತನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸರಿಯೆ?

ಮಂ: ಸರಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

(ಅರಸ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸೈನಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಅರ: ಈ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನ ಜೊತೆ ಹೋಗಿ ಆ ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

ಅಕ್ಕ: (ತಕ್ಷಣ (ವ್ಯೃಥ)ವನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಆ ಶ್ರೀಮಂತ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಯಾವ ಮನೆಯ ಗೋಡೆಯು ಕತರವ್ಯನಿರತ ಕಳ್ಳನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತೋ ಆ ಮನೆಯ ಒಡೆಯನೂ ಈತನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆ.

ಅರ: ಹೌದಾ, ನೀನೆಯೂ ಆ ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ಆ ಮನೆಯ ಒಡೆಯ?

ಅಕ್ಕ: ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: ಈತನನ್ನು ಫಾಶಿಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಸಾಯಿಸಿ.

(ಅರಸ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು ಬರುತ್ತಾರೆ)

ಸೈಗ: (ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಪರಾಂಬರಿಸಿ) ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: ಏನು?

ಸೈಗ: ಈತನನ್ನು ಫಾಶಿ ಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: ಯಾಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ?

ಸೈಗ: ಈತ ಬಹಳ ತೆಳ್ಳಗಿದ್ದಾನೆ. ಫಾಶಿ ಕತ್ತರಿಗೆ ಸಿಲುಕಿಸಬೇಕಾದರೆ ಮನುಷ್ಯ ದಪ್ಪಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಅರ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ಈತನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸರಿಯೆ?

ಮಂ: ಸರಿ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: (ಸೈನಿಕರೊಡನೆ) ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ ಇವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಇವನ ಬದಲು ಒಂದು ದಪ್ಪನೆಯ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಆರು: ಬಯಲು

(ಅರಸ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯ ದೃಶ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಂದಿ. ಸೈನಿಕರು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಶಿಷ್ಯ ತುಂಬಾ ದಪ್ಪಗಾಗಿದ್ದಾನೆ)

ಅರ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ)ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದಪ್ಪ ಸಾಕೆ?

ಮಂ: ಸಾಕು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: (ಸೈನಿಕರೊಡನೆ) ಈತನನ್ನು ಯಾಕೆ ಫಾಶಿ ಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಈತನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೀರಾ?

ಸೈ೧, ಸೈ೨: ತಿಳಿಸಿದ್ದೇವೆ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಶಿಷ್ಯ: (ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ) ನನ್ನ ಅಪರಾಧವು ಏನು ಮಹಾಪ್ರಭು?

ಅರ: ಅಪರಾಧವಲ್ಲ. ಫಾಶಿ ಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಸಲು ನೀನು ಅತಿ ಮೇಲಿನ ಅರ್ಹತೆಯುಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿರುವೆ.

ಶಿಷ್ಯ: ಅಯೋ ಶಿವನೆ. ಮಹಾಪ್ರಭು. ನನ್ನನ್ನು ಕತ್ತರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸುವ ಮೊದಲು ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ಒಂದು ನಿಮಿಷ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶ ನೀಡಬೇಕು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: (ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ) ಕೊಡಬಹುದೆ?

ಮಂತ್ರಿ: ಕೊಡಬಹುದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: ಸರಿ ಮಾಡು.

(ಶಿಷ್ಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು) ಗುರೂಜಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಈ ಗತಿ ಬಂದೊದಗಿದೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಸಮಾನ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ನೀವೇ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು.

(ಗುರುವಿನ ಪ್ರವೇಶ. ಗುರುವಿನ ವರ್ಚಸ್ಸಿನ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಲೆಬಾಗಿ ವಂದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶಿಷ್ಯ ಗುರುವಿನ ಪಾದಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ)

ಶಿಷ್ಯ: ಗುರೂಜಿ, ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಬೇಕು.

ಗುರು: (ಅರಸನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಇಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಸಂಭವಿಸಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಗುರುಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪ್ರಕಾರ ಶಿಷ್ಯ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾನೋ ಅದನ್ನು ಮೊದಲು ಗುರು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲು ನನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿರಿ. ಅನಂತರ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯನ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿರಿ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಖೇದ ಮತ್ತು ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಉದ್ಗಾರ ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ)

ಶಿಷ್ಯ: ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಗುರೂಜಿ. ಮೊದಲು ನನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಲಿ.

ಗುರು: ಮೊದಲು ನನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿರಿ.

ಶಿಷ್ಯ: ನನ್ನ ತಲೆ.

ಗುರು: ನನ್ನ ತಲೆ.

ಶಿಷ್ಯ: ನನ್ನ ತಲೆ.

(ಗುರು ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಜ್ಞೆಯ ಮೂಲಕ ಸುಮ್ಮನಿರುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಅರಸನ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಾರೆ)

ಗುರು: ನಾವು ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಏನೆಂದರೆ, ಮೊದಲು ನನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಬೇಕು. ಅನಂತರ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯನ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಮಹಾರಾಜರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿನ್ನಹ.

ಅರ: ಏನು?

ಗುರು: ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವ ಸ್ಥಳ ಮತ್ತು ಹೊತ್ತನ್ನು ಬದಲಿಸಬೇಕು. ಅರಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿರುವ ಅಶ್ವತ್ಥಮರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ನಾಳೆ ರಾತ್ರಿ ಅಂದರೆ ಹಗಲು ಚಂದ್ರ ಸರಿಯಾಗಿ ನೆತ್ತಿ ಯ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ...

ರಾಜ: ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲ, ಹಗಲು.

ಗುರು: ಹೌದು ಹೌದು ಹಗಲು. ಚಂದ್ರ ಸರಿಯಾಗಿ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ

ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿರಿ.

ಅರ: ಈ ಬದಲಾವಣೆಯ ಅಗತ್ಯವೇನು?

ಗುರು: ನಮ್ಮ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ದೇವರಿಂದ ನಮಗೆ ಉಡುಗೊರೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಮಹಾರಾಜ.

ಅರ: ಎಂಥ ಉಡುಗೊರೆ?

ಗುರು: (ಅರಸನ ಬಳಿ ಬಂದು ಅವನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ) ಅದು ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ವಿಷಯ ಮಹಾರಾಜ. ಈ ವಿಷಯವು ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲರ ಸಮಕ್ಷಮ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ.

ಅರ: (ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಡಿದು) ಎಲ್ಲರೂ ದೂರ ಹೋಗಿ. (ಎಲ್ಲರೂ ದೂರ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ)

ಮಂತ್ರಿ: ನಾನು ಕೂಡ?

ಗುರು: ಮಂತ್ರಿ ಮಹಾಶಯರು ಇರಬಹುದು ಮಹಾರಾಜ, ನಾಳೆ ಪೂರ್ಣಿಮೆ. ಸಾಧಾರಣ ಪೂರ್ಣಿಮೆಯಲ್ಲ ಮಹಾರಾಜ, ತ್ರಿಭುವನ ಪೂರ್ಣಿಮೆ. ನಾಳೆ ಚಂದ್ರ ಸರಿಯಾಗಿ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಬರುವ ಶುಭ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ, ರಾಜಾಜ್ಞೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಶಿರಚ್ಛೇದನಗೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಅರಸನಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಎರಡನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ.

ಅರ: ಹಾಗೂ? (ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತಾರೆ) ಇವರನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ. ನಾಳೆ ಚಂದ್ರ ಸರಿಯಾಗಿ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅರಮನೆಯ ಮುಂದಿರುವ ಅಶ್ವತ್ಥ ಮರದಡಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಇಬ್ಬರ ತಲೆಯನ್ನೂ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿ. ಮೊದಲು ಗುರುವಿನದ್ದು ಆಮೇಲೆ ಶಿಷ್ಯನದ್ದು. ನೆನಪಿರಲಿ. (ಸೈನಿಕರು ಗುರು ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ) ಇನ್ನು ಇವರು ಹೇಗೆ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ರಾಜ ಮತ್ತು ಪ್ರಧಾನಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ ನೋಡೋಣ. ಹೇಗಿದೆ ನನ್ನ ತಂತ್ರ?

ಮಂತ್ರಿ: ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಅರ: ಈ ಗುರು ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯ ತಮ್ಮಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅರಸ ಮತ್ತು ಪ್ರಧಾನಿ ನಾನು ಮತ್ತು ನೀನೇ ಆಗಬೇಕು.

ಮಂತ್ರಿ: ನಿಜ ಮಹಾಪ್ರಭು. ಆದರೆ ಹೇಗೆ ಮಹಾಪ್ರಭು?

ಅರ: ನಿಜ. ಅವರಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದೊಡನೆ, ಅವರ ಉಡುಪು ಕಳಚಿ ನಾವು ಧರಿಸಿ ಅವರ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಲಗೋಣ.

ಮಂತ್ರಿ: ಉಡುಪು ಕಳಚುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದರೆ?

ಅರ: ಎಚ್ಚರವಾಗದ ಹಾಗೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾತ್ರ ಹಾಕಿಸು.

ಮಂತ್ರಿ: ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಏಳು: ಬಯಲು. ಪ್ರಾತಃಕಾಲ

(ಒಂದು ಕಡೆ ಕಾಷಾಯ ವಸ್ತ್ರ ಧರಿಸಿದ ಅರಸ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಶವಗಳನ್ನಿರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಶೋಕಗ್ರಸ್ತರಾದ ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಸೇನಾನಾಯಕ, ಸೈನಿಕರು ಮತ್ತು ಇತರ ಜನರು)

ಸೇ: (ಸೈನಿಕರೊಡನೆ) ಆ ಗುರು ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯರ ಬದಲು ಅರಸ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ತಲೆ

ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಿತು?

ಸೈ೧: ಹೇಗೆಂದು ನಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಸೈ೨: ಆ ಗುರು ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯರು ಮಹಾಪುರುಷರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಸೇ: ಅವರು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ?

ಸೈ೧: ಅವರು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ಸೇ: ಅವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ

(ಸೈನಿಕರ ನಿರ್ಗಮನ)

ಸೇ: (ನೆರೆದ ಮಂದಿಯೊಡನೆ) ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜ ಮತ್ತು ಪ್ರಧಾನಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾದವಶಾತ್ ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರು ಕತ್ತರಿಸಿದ್ದಾರೆ. (ಜನರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರೆ? ಹೇಗಾಯಿತು? ವಿಚಿತ್ರ, ಪ್ರಮಾದ? ಇತ್ಯಾದಿ ಗುಸುಗುಸು ಮಾತುಗಳು ಮತ್ತು ಗುಲ್ಲು) ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಅರಾಜಕವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಈಗ ರಾಜಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನು ಆರಿಸುವುದು ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಬೇಕಾಗಿದೆ.

(ಗುರು ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಸೈನಿಕರು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ರಾಜನ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಗುರು ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯ)

ಸೇ: (ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಇದು ಹೇಗಾಯಿತು?

ಗುರು: ನಾವು ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನಡುರಾತ್ರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಉಡುಪನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕಳಚಿ ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಉಡುಪು ತೊಡಿಸಲಾಯಿತು. ಯಾರು ಯಾಕೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಯಾರೂ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಮಗೆ ತೊಡಿಸಿದ್ದು ಮಹಾರಾಜರ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಉಡುಪು ಎಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದದ್ದು ಇವತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ.

ನಿಮಗೆ ಈ ಉಡುಪನ್ನು ತೊಡಿಸಿದವರು ಯಾರು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಯಾರ ಮೇಲಾದರೂ ಸಂದೇಹವಿದೆಯೆ?

ಶಿಷ್ಯ: ಅವರು ಉಸಿರಾಡುವ ರೀತಿಯಿಂದ ಅದು ಮಹಾರಾಜರು ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ನನಗನಿಸಿತು. ಅಲ್ಲವೆ ಗುರೂಜಿ?

ಗುರು: ಹೌದು ನನಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅನಿಸಿತು.

ಸೇ: ಅವರು ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರಬಹುದು?

ಗುರು: ದೈವಾದೇಶವಾಗಿರಬಹುದೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಸಂದೇಹ

ಸೇ: ಹಾಗಾದರೆ ಈ ದೇಶವನ್ನು ಆಳುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಅವರು ನಿಮಗೆ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಅರ್ಥ.

ಗುರು: ನಮಗೆ? ಛೇ ಛೇ. ನಮಗಿದು ಬೇಡ. ನಾವು ವಿರಕ್ತರು.

ಶಿಷ್ಯ: ನಿಜ. ದೇಶವನ್ನು ಆಳುವುದು ಶುದ್ಧ ಮೂರ್ಖರ ಕೆಲಸ.

ಸೇ: ದೇಶವನ್ನು ಆಳಲು ನೀವು ಅತ್ಯಂತ ಸಮರ್ಥರು. ಗುರುವಿಗೆ ನಾವು ರಾಜಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆ. ಶಿಷ್ಯ ಪ್ರಧಾನಿಯಾಗಬೇಕು.

ಗುರು: ಬೇಡ. ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ನಾವು ಲೋಕ ಸಂಚಾರಿಗಳು. ವಿಶ್ವವೇ ನಮ್ಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ.

ಸೇ: ಲೋಕಸಂಚಾರವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಲೋಕಾಡಳಿತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇವೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಿ.

ಗುರು: ಜನತೆ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತದೆಯೆ?

ಸೇ: ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಒಪ್ಪುತ್ತದೆ. (ಜನರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಇದು ನಿಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೆ?

(ತುಸು ಹೊತ್ತು ಗುಸು ಗುಸು ಮಾತು ಸಮಾಲೋಚನೆ)

ಜನರ ದನಿ: ಹೌದು ಒಪ್ಪಿಗೆ!

ಸೇ: ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿ!

ಜನರ ದನಿ: ಹೌದು ಒಪ್ಪಿಗೆ!

ಸೇ: ಜನಾದೇಶ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕಿದೆ.

ಗುರು: (ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ) ಏನು ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಶಿಷ್ಯ?

ಶಿಷ್ಯ: ಇದು ಜನರ ಇಚ್ಛೆ ಎಂದಾದ ಮೇಲೆ ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ ಇರುವುದು ಹೇಗೆ ಗುರೂಜಿ?

ಗುರು: (ಗಂಭೀರವಾಗಿ) ಸರಿ. ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಸೇ: ಮಹಾರಾಜರು ಜನತೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಎರಡು ಮಾತು ಆಡಬೇಕು.

ಗುರು: (ತುಸು ಯೋಚಿಸಿ, ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಕೇವಲ ಎರಡು ಮಾತು. ಇವತ್ತಿನಿಂದಲೇ ಹಗಲು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ರಾತ್ರಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. (ಜನರ ಹರ್ಷೋದ್ಧಾರ. ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ! ಎಂಬ ಘೋಷ) ಇವತ್ತಿನಿಂದಲೇ ಒಂದು ರುಪಾಯಿಗೆ ಏನು ಸಿಗುವುದೋ ಅದು ಮಾತ್ರ ಒಂದು ರುಪಾಯಿಗೆ ಸಿಗುವುದು. ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ಅದರ ನಿಜವಾದ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಾರಾಟವಾಗಬೇಕು. (ಪುನಃ ಜನರ ಹರ್ಷೋದ್ಧಾರ. ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ! ಎಂಬ ಘೋಷ. ಆದರೆ ಜನರ ದನಿ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿದೆ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ಪುಸ್ತಕ ೬: ಋ. ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ

ಪಾತ್ರಗಳು, ಪರಿಕರ:

ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಮತ್ತು ಅವರ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಬಂಟು

ಪಿಂಟು ಮತ್ತು ಅವರ ತಾಯಿ ತಂದೆ

ಹಲವು ಮಕ್ಕಳು, ಹಲವು ಗೊಂಬೆಗಳು, ಆಟಿಕೆಗಳು

ದೃಶ್ಯ ಒಂದು: ಗೊಂಬೆ ಮನೆ

(ರಂಗದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದ ಆಟಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಗೊಂಬೆಗಳ ರಾಶಿ. ಎಲ್ಲವೂ ಚಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿವೆ. ಅವುಗಳೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಗೊಂಬೆ ಉಡುಪು ತೊಟ್ಟು ಗೊಂಬೆಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣಿಸುವ ನಾಲ್ವರು ಮಕ್ಕಳು ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಅಪ್ಪ, ಒಂದು ಅಮ್ಮ, ಒಂದು ಹುಡುಗ ಒಂದು ಹುಡುಗಿ. ಬೇರೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು (ಬಂಟು ಮತ್ತು ಪಿಂಟು) ಗೊಂಬೆಗಳ ನಡುವೆ ಏನನ್ನೋ ಹುಡುಕುತ್ತಾ, ಒಂದು ಆಟಿಕೆಯನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತಾ ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಕೆಳಗೆಸೆಯುತ್ತಾ ದಾಂಧಲೆ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. (ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗೊಂಬೆ ಉಡುಪು ತೊಡಿಸಿ ಆಟಿಕೆಗಳ ನಡುವೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಬಹುದು. ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವರು ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕು) ಬಂಟು(ಅಣ್ಣ) ಮತ್ತು ಪಿಂಟು(ತಂಗಿ) ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳು,

ಬಂಟು: ಪಿಂಟು, ಆ ಬಿಗ್ ಡ್ಯಾಡಿ ಡಾಲ್ ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದರೂ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಳೆದ ಸಲ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಕಲ್ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಅಮೆರಿಕೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಇದ್ದ ಡಾಲ್‌ಗಳೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದುವು?

ಪಿಂಟು: ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಜೊತೆ ಕೊಂಡೋಗಿರಬಹುದು.

ಬಂಟು: ಅವರು ಯಾಕೆ ಕೊಂಡೋಗುತ್ತಾರೆ? ಅಮೆರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಡಾಲ್ಸ್ ಇಲ್ಲ?

ಪಿಂಟು: ಹಾಗಾದರೆ ಮಾರಿರಬಹುದು.

ಬಂಟು: ನಿನ್ನ ತಲೆ! ಹಳೆಯ ಡಾಲ್‌ಗಳನ್ನು ಯಾರು ಕೊಂಡೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ?

ಪಿಂಟು: ಹಾಗಾದರೆ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇಟ್ಟಿರಬಹುದು.

ಬಂಟು: ನನಗೂ ಅದೇ ಅನುಮಾನ ಬಂಟು. ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಬಹುಶಃ ಅದರೊಳಗೆ ಇಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಇವತ್ತಿನ ಆಟ ಸಾಕು. ನಡಿ ಹೋಗೋಣ.

ಪಿಂಟು: ಏನು ಅವಸರ? ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಡೋಣ.

ಬಂಟು: ಆಡಿದ ಆಟಗಳ ಜೊತೆಯೇ ಆಡಿ ಬೋರಾಯ್ತು.

(ದೂರದಿಂದ "ಏಯ ಬಂಟು, ಪಿಂಟು. ಬನ್ನೋ ಕಾಪಿಸಿ ತಿಂಡಿ ಆಯ್ತು" ಎಂದು ಅವರ ಅಮ್ಮನ ದನಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಹೊತ್ತು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಷೆಲ್ಫಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಕೋಗಿಲೆ ರೂಪದ ಗಡಿಯಾರ (ಗಡಿಯಾರದ ಡಯಲ್ ಮತ್ತು ಮುಳ್ಳುಗಳು ದೂರಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಸದಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕದು) "ಕೂ" ಎಂದು ಏಳು ಬಾರಿ ಕೂಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಂಟು ಮತ್ತು ಪಿಂಟು ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧರಾದವರಂತೆ ಅದನ್ನೇ ನೋಡಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ)

ಪಿಂಟು: ಅಹ, ಎಷ್ಟು ಸವಿಯಾದ ದನಿ!

ಬಂಟು: ಇಷ್ಟು ಸವಿಯಾಗಿ ಗಂಟೆ ಹೇಳುವ ಗಡಿಯಾರವೂ ಇದೆಯೇ?

ಪಿಂಟು: ಕೋಗಿಲೆ ಅಂತ್ಲೇ ಅಂದ್ಕೊಂಡೆ.

(ಬಂಟು ಕೂಡಲೇ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಅದರ ಅಂದವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಪಿಂಟು: ತುಂಬ ಚೆಂದ ಇದೆ.

ಬಂಟು: ಹೌದು ತುಂಬ ಚೆಂದ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಕೊಂಡೋಗುವ.

ಪಿಂಟು: ಅಂಕಲ್‌ಲ್ವ? ಅವರಿಗೆ ಬೇಡ?

ಬಂಟು: ಅವರು ಬರುವುದು ಮೂರು ತಿಂಗಳ ನಂತರ. ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಗಂಟೆ ಯಾಕೆ?

(ಪುನಃ ಅಮ್ಮನ ಕೂಗು, "ಬನ್ನೋ. ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಹೋಮವರ್ಕ್ ಮುಗಿಸಿ")

ಪಿಂಟು: ಹೋಗೋಣ. ಅಮ್ಮ ತಿಂಡಿಗೆ ಕರೀತಿದ್ದಾಳೆ.

(ಬಂಟು ಪಿಂಟು ನಿರ್ಗಮನ. ಡಾಲ್‌ಗಳ ರಾಶಿಯಿಂದ ಸಂಭಾಷಣೆ ಆರಂಭ)

ಪುಟ್ಟಡಾಲ್ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟಿಡಾಲ್: ನಮ್ಮ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ ಹೋಯ್ತು!

ಅಮ್ಮ: ಛೇ! ಎಂಥ ಅನ್ಯಾಯ!

ಪುಟ್ಟಿ: ನಮಗೆ ಇನ್ನು ಗಂಟೆ ತಿಳಿಯುವುದು ಹೇಗೆ?

ಅಮ್ಮ: ಗಂಟೆಗೊಂದು ಸಲ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರದ ದನಿ ಕೇಳಿಸದಿದ್ದರೆ ನಂಗೆ ನಿದ್ರೆ ಸಹ ಬರಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟಿ: ನಂಗೆ ಎಚ್ಚರವೇ ಆಗಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟಿ: ನಂಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಂಗೀತ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕಂತ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟಿ: ನಂಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಡಾನ್ಸ್ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕಂತ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮ: ಈಗೇನು ಮಾಡುವುದು?

ಅಮ್ಮ: ಆ ಬಂಟು ಮತ್ತು ಪಿಂಟು ಹತ್ರ ಮಾತಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಿಂದಾಗಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಅವರ ದನಿ ನಮಗೆ ಕೇಳುತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ದನಿ ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಹಾಗಾದರೆ ಏನು ಮಾಡುದು?

ಅಮ್ಮ: ಅಪ್ಪನ ಹತ್ರ ಕೇಳು.

ಪುಟ್ಟಿ: ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರೆ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಅಪ್ಪಾ ಅಪ್ಪಾ.

ಅಪ್ಪ: (ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ಏನು?

ಪುಟ್ಟಿ: ಏಳಪ್ಪಾ.

ಅಪ್ಪ: (ಏಳುತ್ತಾ) ಗಂಟೆ ಎಷ್ಟು?

ಪುಟ್ಟಿ, ಪುಟ್ಟಿ: ಗಂಟೆ ಇಲ್ಲ.

ಅಪ್ಪ: ಏನಾಯ್ತು?

ಪುಟ್ಟಿ: ಆ ಬಂಟು ಮತ್ತು ಪಿಂಟು ಕೊಂಡೊಡ್ಡಿದ್ರು.

ಅಪ್ಪ: ಛೇ! ಅನ್ಯಾಯ!

ಅಮ್ಮ: ಬೆಳಗಾಗೋದು ತಡ, ಬೀಗದ ಕೈ ತಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟಿದಾರೆ!

ಪುಟ್ಟಿ: ನನ್ನ ಮೈ ಕೈಯೆಲ್ಲಾ ನೋವು. ಅವರು ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಮತ್ತು ಬೆನ್ನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಲ ಗುದ್ದಿದ್ರು!

ಪುಟ್ಟಿ: ನನ್ನ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಆ ಪಿಂಕಿ ತಿರುಗಿಸಿದ್ದೇ ತಿರುಗಿಸಿದ್ದು.

ಅಮ್ಮ: ನನ್ನನ್ನು ಕೂಡ ಸಾಕಷ್ಟು ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಹೊರಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಅಪ್ಪನನ್ನು ಕೂಡ ಹೊರಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ರೆ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಆಗಿಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮ: ಅಪ್ಪನ ನಿದ್ರೆಯೆ ಹಾಗೆ. (ದನಿಯೆರಿಸಿ) ಅವರು ಗಡಿಯಾರ ಕೊಂಡೋಗುವಾಗ ನಿಮಾದ್ರೂ ಎಚ್ಚರ ಇದ್ದಿದ್ರೆ...

ಅಪ್ಪ: ನನ್ನಿಂದ ಏನು ಮಾಡೋಕಾಗುತ್ತೆ? ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೆ ನಾನು ಕೂಡ ಒಂದು ಗೊಂಬೆ ಅಲ್ಲ?

ಪುಟ್ಟಿ: ಅಪ್ಪಾ, ಬಂಟು ನನ್ನನ್ನು ದರದರ ಅಂತ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಎಳೆದ! (ತನ್ನ ಪ್ಯಾಂಟು ಷರ್ಟು ತೋರಿಸಿ, ಕೊಡವುತ್ತಾ) ಎಷ್ಟು ಕೊಳೆಯಾಗಿದೆ!

ಅಪ್ಪ: ಬೇರೆ ಡ್ರೆಸ್ ಹಾಕಲು ಅಮ್ಮನೊಡನೆ ಹೇಳು.

ಪುಟ್ಟಿ: ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸಮಾ. ನಂಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಸಂಗೀತ ಕ್ಲಾಸು ಇದೆ.

ಪುಟ್ಟಿ: ನಂಗೆ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಡಾನ್ಸ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಇದೆ. ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆನೂ ಬದಲಾಯಿಸಮ್ಮ.

(ಅಮ್ಮ ಡಾಲ್ ಎದ್ದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಹುಡುಕುತ್ತದೆ)

ಅಮ್ಮ: ಗಂಟೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹೊತ್ತು ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಏನು ಮಾಡುವುದು? (ಚಿಂತಿಸುತ್ತದೆ)

ಪುಟ್ಟಿ: ಏನು ಮಾಡುವುದು? (ಚಿಂತಿಸುತ್ತದೆ)

ಅಪ್ಪ: ನಾವು ಗೊಂಬೆಗಳಲ್ಲ? ನಮ್ಮಿಂದ ಏನು ಮಾಡೋಕಾಗುತ್ತೆ?

ಅಮ್ಮ: ಹಾಗೆ ಹೇಳ್ತಾ ಇರ್ಬಹುದು ಅಷ್ಟೆ. ಯಾರಿಗೂ ಕೇಳಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಅವರಾಗಿಯೆ ಗಡಿಯಾರ ಕೋಗಿಲೆಯನ್ನು ವಾಪಾಸು ತಂದಿಡುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ಬೇಕು.

ಪುಟ್ಟಿ: ಹೇಗೆ?

ಪುಟ್ಟಿ: ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಬಲವಾಗಿ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣ.

ಪುಟ್ಟಿ: ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ಏನಾಗುತ್ತೆ?

ಅಪ್ಪ: ಆಗುತ್ತೋ ಇಲ್ಲೋ. ನಮ್ಮಿಂದ ಬೇರೇನು ಮಾಡಕ್ಕಾಗಲ್ಲಲ್ಲ?

ಅಮ್ಮ: ಸರಿ. ಈಗ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣ.

ಪುಟ್ಟ: ಏನಂತೆ?

ಪುಟ್ಟ: ದೇವರೆ, ಬಂಟು ಮತ್ತು ಪಿಂಟು ನಮ್ಮ ಗಡಿಯಾರ ಕೋಗಿಲೆಯನ್ನು ತಂದು ಅದರ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವಂತೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡು ಅಂತ ಅಲ್ಪಪ್ಪಾ?

ಅಮ್ಮ: (ಅಪ್ಪಡಾಲ್‌ನೊಡನೆ) ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣವೆ?

ಅಪ್ಪ: ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣ. ಎಲ್ಲರೂ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಪ್ಪಡಾಲ್ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮೂವರೂ ಪುನರುಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಅಪ್ಪ: ದೇವರೆ,

ಮೂವರೂ: ದೇವರೆ,

ಅಪ್ಪ: ನಮ್ಮ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ

ಮೂವರೂ: ನಮ್ಮ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ

ಅಪ್ಪ: ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ

ಮೂವರೂ: ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ

ಅಪ್ಪ: ಮರಳಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡು.

ಮೂವರೂ: ಮರಳಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡು.

ಪುಟ್ಟ: ಅಪ್ಪಾ, ಅಷ್ಟು ಸಾಕಾ?

ಅಪ್ಪ: ಸಾಕು. ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿರಬೇಕು.

ಅಮ್ಮ: ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ದೇವರನ್ನು ಬೇಗ ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಎರಡು: ಬಂಟು ಮತ್ತು ಪಿಂಟು ಮನೆ

(ಬಂಟು, ಪಿಂಟು, ಅವರ ಅಪ್ಪ ಮತ್ತು ಅಮ್ಮ. ಷೆಲ್ಪಿನ ಮೇಲೆ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರವಿದೆ. ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬೇರೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಗಡಿಯಾರವಿದೆ. ವಾಕಿಂಗ್ ಹೋಗಿದ್ದ ಅಪ್ಪ ಒಳ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಒಳ ಹೊಕ್ಕೊಡನೆ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ)

ಅಪ್ಪ: ಎಲ್ಲಿಂದ ಆ ಗಡಿಯಾರ?

ಬಂಟು: ನಾವು ತಂದದ್ದು.

ಅಪ್ಪ: ಎಲ್ಲಿಂದ?

ಪಿಂಟು: ರವಿರಾಜ ಅಂಕಲ್ ಮನೆಯಿಂದ.

ಅಪ್ಪ: ಯಾಕೆ?

ಬಂಟು: ಅಂಕಲ್ ಮತ್ತು ಮನೆಯವರು ಬರುವುದು ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅದು ಸುಮ್ಮನೆ ಗಂಟೆ ಕೂಗಿಕೊಂಡು ಇರುತ್ತದೆ.

ಅಪ್ಪ: ಇರಲಿ. ಅದು ಅದರ ಕೆಲಸ.

ಬಂಟು: ಅದೇ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಿ. ಅಲ್ಲಿ ಅದರ ದನಿಯನ್ನು ಕೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಅಪ್ಪ: (ಗೋಡೆಯ ಮೇಲಿನ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ನಮ್ಮದೇ ಗಡಿಯಾರ ಉಂಟಲ್ಲ?

ಪಿಂಟು: ಅದು ಕೂಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ , ಬಡಿಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮ: ಗಡಿಯಾರ ಕೂಗದಿದ್ದರೆ ಬಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಏನು?ಗಂಟೆ ತೋರಿಸಿದರೆ ಸಾಕಲ್ಲ?

ಬಂಟು: ಕೂಗುವ ಬಡಿಯುವ ಗಡಿಯಾರವೇ ಚೆನ್ನ.

ಅಮ್ಮ: ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆರು ಗಂಟೆಗೆ ತಲೆಗೆ ಬಡಿದು ಎಬ್ಬಿಸುವ ಗಡಿಯಾರ ಇದ್ರೆ ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನ.

ಪುಟ್ಟ: (ಅಮ್ಮನನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಒಂದು ಉಂಟಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ!

ಅಮ್ಮ: (ಮುನಿಸಿನಿಂದ) ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹ್ಯಾಗೆ? ಗಡಿಯಾರ ಒಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಾ?

ಅಪ್ಪ: ಆಗಲಿ. ಒಂದು ಕೂಗುವ ಗಡಿಯಾರ ತರೋಣ.

ಬಂಟು: ಈ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರದ ದನಿ ತುಂಬಾ ಸವಿ ಅಪ್ಪಾ.

ಪಿಂಟು: ಹೌದು. ಈ ಗಡಿಯಾರದಷ್ಟು ಸವಿಯಾದ ದನಿ ಬೇರೆ ಯಾವ ಗಡಿಯಾರಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ.

(ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ ಎಂಟು ಬಾರಿ ಕೂ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತದೆ)

ಬಂಟು: (ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ) ಅಮಾ , ದನಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಸವಿಯಾಗಿದೆ ಅಲ್ವ?

ಅಪ್ಪ: ಆದರೆ ಅಂಕಲ್ ಮನೆಯಿಂದ ಅವರಿಲ್ಲದಾಗ ನೀವು ಅದನ್ನು ತಂದದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮ: ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಹಾಳು ಮಾಡಬಾರದು.

ಪಿಂಟು: ನಾವು ಅದನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಅಪ್ಪ: ಹೌದು ನೀವು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ! ಏನು ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕರೂ ಕಳಚಿ ಕಳಚಿ ಹಾಕುತ್ತೀರಿ!

ಬಂಟು: ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಆಟಿಕೆ ಮತ್ತು ಗೊಂಬೆಗಳನ್ನು ಅಂಕಲ್ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.

ಅಮ್ಮ: ಅದು ಅವರ ಇಷ್ಟ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಕೊಡ್ಬೇಕೇನು?

ಬಂಟು: ಅವರು ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಬೀಗದ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುವಾಗ ಆ ಕೋಣೆಯ ಬೀಗದ ಕೈ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮ: ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಆಸೆಪಡಬಾರದು.

ಅಪ್ಪ: ಅಂಕಲ್ ಮನೆ ಬೀಗದ ಕೈ ಕೊಟ್ಟುಹೋಗಿರೋದು ಮನೇನ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನಿಸ್ಕೊಳ್ಳಿ ಅಂತ. ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಆಟದ ಸಾಮಾನುಗಳ ಜೊತೆ ಆಡ್ಕೊಳ್ಳಿ ಅಂತ ಕೂಡ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಅಲ್ಲ?

ಬಂಟು: ಸುಮಾರು ಆಟದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬೀಗ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ!

ಅಪ್ಪ: (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗ್ಬೇಕಾ? ಆ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ಈಗಲೇ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮೊದಲಿನ ಜಾಗದಲ್ಲಿಯೆ ಇಟ್ಟು ಬನ್ನಿ.

ಪಿಂಟು: ನಮಗೆ ಅಂಥದೇ ಒಂದು ಗಡಿಯಾರ ಬೇಕು.

ಅಪ್ಪ: ಆಗಲಿ ತರುತ್ತೇನೆ.

ಬಂಟು: ಅದು ಅಮೆರಿಕೆಯದ್ದು. ಅಂಥದು ಇಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಪ್ಪ: ಭಾರಿ ಗೊತ್ತಾ ನಿಂಗೆ? ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಬಂಟು: ನೀನು ಅಂಥದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಗಡಿಯಾರ ತರುವ ವರೆಗೆ ಇದು ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ಲಿ.

ಅಪ್ಪ: (ಎದ್ದು) ಆಗಲಿ. (ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಷೆಲ್ಫಿನೊಳಗೆ ಇಟ್ಟು ಬೀಗ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ)

ಬಂಟು: ಷೆಲ್ಫಿನೊಳಗೆ ಇಟ್ಟರೆ ಅದರ ದನಿ ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕದಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಪ್ಪ: ಆಗಲಿ. ಅದಕ್ಕೇನೂ ಕೇಡಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಪಿಂಟು: ನಮಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಪ್ಪ: ಅಷ್ಟು ಕೇಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಈಗ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಹೋಮವರ್ಕ್ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಮೂರು: ಗೊಂಬೆ ಮನೆ

(ಗೊಂಬೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಓರಣವಾಗಿರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಗೊಂಬೆ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡ ಸಾಲಾಗಿ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ)

ಪುಟ್ಟ: ಯಾಕೋ ತುಂಬಾ ಬೇಜಾರು.

ಅಮ್ಮ: ಯಾಕೆ?

ಪುಟ್ಟ: ನಂಗೂ ಬೇಜಾರು.

ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದೇ ದನಿಯಲ್ಲಿ: ನಮ್ಮೂ ಬೇಜಾರು.

ಅಮ್ಮ: ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಬೇಜಾರ?

ಎಲ್ಲಾ: ಹೌದು.

ಪುಟ್ಟ: ನಮ್ಮ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ದೇವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ.

ಅಮ್ಮ: ಖಂಡಿತ ಕೇಳಿಸಿರುತ್ತೆ.

ಪುಟ್ಟ: ಮನುಷ್ಯರು ಮಳೆಗೆ, ಬೆಳೆಗೆ, ಅನ್ನಕ್ಕೆ ನೀರಿಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದು ದೇವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಾ?

ಅಮ್ಮ: ಮನುಷ್ಯರಿಗೇ ಗೊತ್ತು.

ಅಪ್ಪ: ನಾವು ಬರೀ ಗೊಂಬೆಗಳು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ದೇವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿಯೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತೆ.

ಪುಟ್ಟ: ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟ: ನಾಳೆ ನಾನು ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಸಂಗೀತ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಪುಟ್ಟ: ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ನಾನು ಡಾನ್ಸ್ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಅಮ್ಮ: ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹೇಳಿದೆ ಸಾಯಂಕಾಲದೊಳಗೆ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ ವಾಪಸು ಬರ್ದದೆ ಅಂತ.

ಪುಟ್ಟ: ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹಾಗನ್ನಿದ್ರೆ ಖಂಡಿತ ಬಂದೇ ಬರ್ದದೆ ಅಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾ .(ನಗು)

ಅಪ್ಪ: ಹೌದು ಮಗೂ. ಖಂಡಿತ ಬರ್ದದೆ.

ಪುಟ್ಟ: ಈಗ ಗಂಟೆ ಎಷ್ಟಾಗಿರಬಹುದು?

ಪುಟ್ಟ: ಹನ್ನೆರಡಾಗಿರಬಹುದು.

ಅಮ್ಮ: ಹನ್ನೆರಡಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹನ್ನೊಂದಾಗಿರಬಹುದು.

ಪುಟ್ಟ: ನಂಗನಿಸತ್ತೆ ಈಗ ಗಂಟೆ ಒಂದು.

ಪುಟ್ಟ: ಒಂದಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹನ್ನೆರಡಾಗಿರಬಹುದು.

ಪುಟ್ಟ: ಹನ್ನೆರಡಲ್ಲ . ಒಂದು.

ಪುಟ್ಟ: ಒಂದಲ್ಲ . ಹನ್ನೆರಡು.

ಪುಟ್ಟ: ಹನ್ನೆರಡಲ್ಲ . ಒಂದು.

ಪುಟ್ಟ: ಒಂದಲ್ಲ . ಹನ್ನೆರಡು.

(ಅವರು ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ)

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ನಾಲ್ಕು: ಬಂಟು ಮತ್ತು ಪಿಂಟು ಮನೆ

(ಮಕ್ಕಳು ಮೇಜಿನ ಸುತ್ತ ಕುಳಿತು ಓದು ಮತ್ತು ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಮ್ಮ ಏನೋ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ. ಗೋಡೆಯ ಮೇಲಿನ ದೊಡ್ಡ ಗಡಿಯಾರದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ಹೊಡೆಯಲು ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಿವೆ. ಅಪ್ಪನ ಪ್ರವೇಶ)

ಬಂಟು: ಅಪ್ಪಾ ಅಪ್ಪಾ. ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರದ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟಿದೆ.

ಅಪ್ಪ: (ಆತಂಕದಿಂದ ಗಡಿಯಾರ ಕಪಾಟಿನೊಳಗಿದೆಯೆ ಎಂದು ಗಮನಿಸಿ) ಏನಾಯಿತು?

ಅಮ್ಮ: ನನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯುವುದೊಂದು ಬಾಕಿ.

ಅಪ್ಪ: ಅಂದ್ರೆ?

ಪಿಂಟು: ಅಪ್ಪಾ, ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ ವಿಕಾರವಾಗಿ ಕೂಗತೊಡಗಿದೆ.

ಬಂಟು: ಗಂಟೆಯಿಂದ ಗಂಟೆಗೆ ಅದರ ಸ್ವರ ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗಿದೆ.

ಅಮ್ಮ: ಈಗ ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಗೆ ಅದು ಕೂಗಿದ್ದು ಇಡೀ ಊರಿಗೇ ಕೇಳಿಸುವ ಹಾಗಿತ್ತು.

ಪಿಂಟು: ಕಿವಿ ತೂತಾಗುವ ಹಾಗೆ ಇತ್ತು ಅದರ ಕೂಗು.

(ಗಡಿಯಾರ ಹನ್ನೆರಡು ಬಾರಿ ಕೂಗುತ್ತದೆ. ಕೂಗು ಆರಂಭಗೊಂಡೊಡನೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕಿವಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಅತ್ಯಂತ ತೀಕ್ಷ್ಣ ವಾದ ಕೂಗನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗದೆ ಪಾಡುಪಡುತ್ತಾರೆ. ಕೂಗು ನಿಂತಾಗ ಅಬ್ಬ ಎಂದು ಉಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ)

ಪಿಂಟು: ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಗೆ ಕೂಗಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಈಗ ಜೋರು ಕೂಗಿದೆ!

ಅಮ್ಮ: (ಗಂಡನೊಡನೆ) ನೀವದನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕೊಂಡೊಣ್ಣಿ ಅದು ಎಲ್ಲಿತ್ತೋ ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಬನ್ನಿ.

ಅಪ್ಪ: ನನಗೆ ಈಗ ವೇಳೆಯಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೆ ಮೀಟಿಂಗ್ ಇದೆ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಕೊಂಡೊಣ್ಣಿ ಇಡ್ತೇನೆ.

ಅಮ್ಮ: ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಅದರ ಕೂಗನ್ನು ಸಹಿಸುವುದು ಯಾರು?

ಅಪ್ಪ: ಅಪ್ಪು ಕಷ್ಟ ಆಗಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆರು ಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ.

ಪಿಂಟು: (ಲೆಕ್ಕಹಾಕುತ್ತಾ) ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು, ಐದು. ಅಂದ್ರೆ ಒಟ್ಟು ಹದಿನೈದು ಬಡಿತಗಳು! ನಮ್ಮ ಕಿವಿ ತಮಟೆ ಹರಿದೇ ಹೋಗ್ತದೆ.

ಅಪ್ಪ: ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಬೇಕು ನಿಮ್ಮೆ! ತಪ್ಪಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆ! ಅನುಭವಿಸಿ.

ಬಂಟು: ಕಪಾಟಿನ ಬೀಗ ತೆಗೆ. ನಾವು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಇಟ್ಟು ಬರುತ್ತೇವೆ.

ಅಪ್ಪ: ಬೇಡ. ನೀವು ಮತ್ತೇನಾದ್ರೂ ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗ ಮಾಡ್ತೀರಿ! ನಾನೇ ಕೊಂಡೋಗಿ ಇಡ್ತೇನೆ.

ಅಮ್ಮ: ನಾನು ಕೊಂಡೋಗಿ ಇಟ್ಟು ಬರಲೆ?

ಅಪ್ಪ: ಬೇಡ.

ಅಮ್ಮ: ಹಾಗಾದ್ರೆ ಇನ್ನು ಹದಿನೈದು ಬಾರಿ ಅದರ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು.

ಅಪ್ಪ: ಬೇಡ ಅಂತಾದ್ರೆ, ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಗಾರ್ಡನಿನಲ್ಲಿ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ.

ಅಮ್ಮ: ಅಂದರೆ ಗಂಟೆಗೊಂದು ಸಲ!

ಅಪ್ಪ: (ನಕ್ಕು) ಹೂಂ. ಒಂದೈದು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ!

ಬಂಟು: ಅಪ್ಪ, ಅಲ್ಲಿಗೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತೆ ಅದರ ಕೂಗು!

ಅಪ್ಪ: (ಒಳಹೋಗುತ್ತಾ) ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಪಾರ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ! ಬೇರೆಯವರ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಆಸೆಪಡಬಾರದು ಅಂದ್ರೆ, ಹಾಗೆ ಹೀಗೆ ಅಂತ ವಾದಿಸಿದಿರಿ!

ಬಂಟು, ಪಿಂಟು: ಇನ್ನು ಆಸೆಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮ: ನಾನೇನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ?

ಅಪ್ಪ: ತಾಯಿತಂದೆ ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಂತೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ತಾಯಿತಂದೆಯರನ್ನು ಕಾಡೋದೂ ಇದೆ. (ಎಲ್ಲರೂ ಮನವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಪ್ಪ ಏಳುತ್ತಾ) ಸರಿ. ಏಳಿ ಉಟ ಮಾಡೋಣ.

ಫೇಡ್ ಔಟ್

ದೃಶ್ಯ ಐದು: ಬೊಂಬೆ ಮನೆ

(ಗೊಂಬೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಓರಣವಾಗಿರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಗೊಂಬೆ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡ ಸಾಲಾಗಿ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ)

ಪುಟ್ಟ: ನಾಳೆ ನಾನು ಸಂಗೀತ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಅಮ್ಮ: ಯಾಕೆ, ಏನಾಯ್ತು?

ಪುಟ್ಟ: ಎಂಟು ಗಂಟೆ ಆದದ್ದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದು ಹೇಗೆ? ಇವತ್ತು ತಡವಾಯಿತು ಅಂತ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಗದರಿಸಿದ್ರು.

ಪುಟ್ಟ: ನಂಗೂ ತಡಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಡಾನ್ಸ್ ಟೀಚರ್ ಗದರಿಸಿದ್ರು.

(ಬಾಗಿಲಿನ ಬೀಗ ತೆಗೆದ ಶಬ್ದ. ತಟ್ಟನೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬಿದ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇತರ ಗೊಂಬೆಗಳು (ಮಕ್ಕಳು) ಅಲ್ಲಾಡದೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಬಂಟುವಿನ ಅಪ್ಪ ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಷೆಲ್ಫಿನಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಬೀಗಹಾಕಿ ಹೋದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿದ್ದೇ ತಡ ನಾಲ್ವರೂ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಕಣ್ಣು ಪಿಳಿ ಪಿಳಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಗೊಂಬೆಗಳು ಕೂಡ ಹರ್ಷದಿಂದ ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ)

ಅಮ್ಮ: ಹೋದ ಜೀವ ಬಂದಂತಾಯಿತು.

ಪುಟ್ಟ: ನಂಗೆ ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಂಗೀತ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೊರಡ್ಬಹುದು.

ಪುಟ್ಟ: ನಂಗೆ ಕೂಡ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಡಾನ್ಸ್ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು.

ಅಮ್ಮ: ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಹೊಡೆದ ಕೂಡಲೇ ನಂಗೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡ್ಬಹುದು.

ಅಪ್ಪ: ನಮಗೆ ಮನುಷ್ಯರ ಹಾಗೆ ಗಂಟೆಗಂಟೆಗೆ ತಿನ್ನುವುದು ಕುಡಿಯುವುದು ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಅನುಕೂಲ ಅಲ್ಲ?

ಅಮ್ಮ: ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರದ ಕೂಗು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ ಸಾಕು. ಬೇರೇನೂ ಬೇಡ.

ಪುಟ್ಟ: ಅದು ನಮ್ಮ ಗಡಿಯಾರ ಅಲ್ಲ ಅಮಾ?

ಅಮ್ಮ: ಹೌದು. ಅದು ನಮ್ಮ ಗಡಿಯಾರ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ತಾನಾಗಿ ವಾಪಾಸು ಬಂದಿದೆ!

ಅಪ್ಪ: ನಿಜ. ದೇವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಕೇಳಿಸಿದೆ. ನಾವು ದೇವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲರೂ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ "ದೇವರೆ, ನಿನಗೆ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ " ಎಂದು ಹೇಳಿ.

(ಎಲ್ಲರೂ (ಗೊಂಬೆ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡ) ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ನಮಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಅಮ್ಮ: ಈಗ ಗಡಿಯಾರದ ಹಾಡು ಹಾಡೋಣವೆ?

ಎಲ್ಲರೂ: ಸರಿ. ಹಾಡೋಣ.

ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ:

ಗಂಟೆ ಗಂಟೆ ಗಡಿಯಾರ

ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ

ಅಮ್ಮ: ಬೊಂಬೆ ಮನೆಯ ಸಂಸಾರ

ಅಪ್ಪ: ಕಾಲದ ಕುದುರೆಯ ಸರದಾರ

ಎಲ್ಲರೂ: ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ

ಗಂಟೆ ಗಂಟೆ ಗಡಿಯಾರ

ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ

(ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ ಆರು ಸಲ ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿ ಕೂ ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ಪುನ: ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ:

ಗಂಟೆ ಗಂಟೆ ಗಡಿಯಾರ

ಕೋಗಿಲೆ ಗಡಿಯಾರ

ಫೇಡ್ ಔಟ್
